

AMANDA
QUICK

MEDUZA ALBASTRĂ

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

PROLOG

Custodele se așeză în dreptul lumînării și deschise cartea veche legată în piele. Întoarse cu grijă paginile îngălbenite, pînă ce găsi pasajul pe care îl căuta.

... Se spune că aceștia se întîlnesc în taină, la miezul nopții, și își oficiază straniile lor ceremonii. Se zvonește că cei acceptați la aceste întîlniri o divinizează pe Gorgona, cea care în loc de păr are șerpi. Alte păreri susțin că ei propovăduiesc supunerea față de conducătorul lor, singurul care stăpînește puterea Meduzei de a-i transforma pe oameni în adevărate stane de piatră.

Se mai spune că această forță a lui este un fel de magie ciudată și înspăimîntătoare. După ce își aruncă victimele într-o transă profundă, fixează în subconștientul lor anumite comenzi, pe care acestea, după ce își revin, le execută fără nici un fel de împotrivire.

Ceea ce făcea stăpînul era un mare mister, așa că nimeni din cei asupra cărora și-a exercitat puterea nu păstrează vreo amintire despre comenzile care le-au fost date în timp ce se aflau în transă.

Se crede că forța stăpînului este amplificată de puterea unei pietre prețioase pe care o poartă.

Pe această piatră este cioplită imaginea înspăimîntătoare a Meduzei. Sub gîtul retezat al creaturii, este

gravat un baston de comandant. Se spune că acest simbol constituie reprezentarea baghetei magice pe care maestrul cultului o folosește la executarea ritualului de magie.

Piatra gravată este asemănătoare cu onixul, cu deosebirea că printre dungile sale se pot vedea rare și extrem de bizare nuanțe de albastru, în loc de alb și negru. Stratul exterior al pietrei are o tentă atît de închisă, încît pare aproape negru. Acesta încadrează imaginea Meduzei, săpată în stratul de culoare mai deschisă. Al doilea strat este albastrui asemenea unor safire fine de o nuanță mai pală.

Brățara de aur, pe care este montată piatra, are numeroase incrustații minuscule, alcătuiind un desen de șerpi încolăciți.

Prin părțile acestea, stăpînul este extrem de temut. În timpul ceremoniilor cultului, el apare întotdeauna camuflat sub o mantie cu glugă. Nimeni nu-i știe numele, iar piatra prețioasă, pe care sînt gravate capul Gorgonei și bagheta magică, reprezintă emblema și sigiliul său. Se consideră că această piatră este, totodată, izvorul care îi dă întreaga sa putere.

Mi s-a spus că piatra este cunoscută sub numele de „Meduza Albastră“.

Tobias o văzu pe Lavinia urcînd treptele casei cu numărul 7, de pe Aleea Claremont; deodată își dădu seama că ceva nu era în regulă. Sub borul larg al pălăriei elegante, figura ei luminoasă, care întotdeauna îl fascina, dezvăluia acum semnele unei tensiuni neobișnuite.

Din cîte reușise el să o cunoască, Lavinia arareori i se păruse frămîntată de vreo problemă sau vreo nesiguranță. Era mai mult înclinată să ia hotărîri și să facă totul neîntîrziat. Chiar *mult prea* înclinată în această direcție, se gîndi el după o lungă reflecție. *Nechibzuită și impetuoasă* erau cuvintele care i-au venit imediat în minte.

O privea de la fereastra salonașului intim, fiecare fibră a trupului său tremurînd de o încordare pe care nu și-o putea stăpîni. El nu avea răbdare pentru premoniții și alte asemenea fleacuri metafizice; avea încredere în impresiile sale, mai ales cînd acestea aveau legătură cu noua sa parteneră și iubită. Iar acum Lavinia nu părea deloc în apele ei. El știa mai bine ca oricine că nu era prea ușor să-i tulburi Laviniei liniștea.

– Doamna Lake a venit, spuse el, privind peste umăr la menajeră.

– Tocmai la timp. Doamna Chilton lăsă tava de ceai, grăbindu-se către ușă. Credeam că nu mai ajunge. Mă duc să-i iau haina și mănușile. Sînt sigură că i-ar plăcea să servească dînsa ceaiul musafirilor. Probabil că abia așteaptă să bea și ea o ceașcă.

Din cîte putea zări pe fața ei ascunsă în umbra pălăriei, Tobias avea sentimentul că Lavinia ar fi avut mai curînd nevoie

de o porție bună de sherry, din rezerva pe care o ținea în camera ei de lucru. Însă porția de alcool va trebui să mai aștepte.

Trebuia mai întâi să se ocupe de oaspeții care o așteptau aici, în salonaș.

Lavinia zăbovi în fața ușii de la intrare, cotrobăind prin geanta ei încăpătoare, după cheie. Acum el putea citi cu claritate semnele încordării, adunate în jurul ochilor ei frumoși.

Ce naiba să se fi întâmplat?

În timpul afacerii cu crimele figurinelor de ceară, de acum cîteva săptămîni, el credea că ajunsese să o cunoască pe Lavinia destul de bine. Nu putea fi tulburată sau speriată prea ușor. În cariera sa de detectiv, uneori cu destule pericole, întîlnise foarte puține persoane, indiferent de sex, care să dovedească atîta sînge rece în condiții periculoase, cum făcea Lavinia Lake.

Ar fi fost nevoie de ceva cu totul dramatic, ca să aducă în ochii ei o expresie atît de întunecată. Fiorul neliniștii care îl cuprinsese avea un efect paralizant atît în privința răbdării, cît și a stăpînirii de sine, ambele fiind pentru moment într-o stare jalnică. De îndată ce va rămîne între patru ochi cu Lavinia, va trebui să analizeze amănunțit situația care apăruse.

Din nefericire însă, acest lucru părea să mai întîrzie ceva timp. Oaspeții ei erau, în mod evident, pregătiți pentru o conversație de durată. Tobias nu era foarte interesat de nici unul dintre aceștia. Doctorul Howard Hudson, înalt, subțire și elegant îmbrăcat, se prezentase drept un vechi prieten de familie.

Soția lui, Celeste, era una din acele femei foarte atrăgătoare, mult prea conștiente de efectul lor asupra masculilor speciei umane și care nu pierd nici o ocazie de a-și folosi farmecul dăruit de Natură, pentru a-i manipula pe bărbați. Părul ei, de un blond strălucitor, era strîns în creștetul capului, într-o coafură înaltă, iar ochii aveau culoarea cerului senin de vară. Purta o rochie dintr-un șifon foarte fin, cu imprimeu de trandafiri micuți și ornamente de panglici roz

și verzi. Avea și un mic evantai prins de poșetă. Tobias se gândi că rochia ei era cam scurtuță pentru o zi atât de răcoroasă de primăvară timpurie, dar privind decolteul larg al acesteia era aproape sigur că Celeste o alesese intenționat.

În cele douăzeci de minute petrecute în compania cuplului de musafiri, Tobias ajunsese la două concluzii de netăgăduit. Prima – că doctorul Howard Hudson nu era altceva decât un șarlatan. A doua o plasa pe Celeste în categoria aventurierelor de înaltă clasă. Însă Tobias gădea că ar fi mai bine să-și păstreze aceste păreri numai pentru el. Se îndoia că Lavinia le-ar fi primit cu prea mult entuziasm.

– De-abia aștept s-o revăd pe Lavinia, spuse Hudson, din fotoliul în care se lăfăia cu nonșalanță. Au trecut câțiva ani buni de când am văzut-o ultima dată. Sînt nerăbdător să-i fac cunoștință cu draga mea Celeste.

Hudson avea un glas răsunător de bariton, demn de un actor profesionist. Timbrul vocii sale era grav și vibrant ca al unor instrumente muzicale bine acordate. Pe Tobias îl cam călca pe nervi această sonoritate, dar nu putea să nu recunoască faptul că atrăgea atenția într-o manieră spectaculoasă.

Silueta lui Howard Hudson era realmente remarcabilă, fiind scoasă în evidență de croiala elegantă a sacoului său bleumarin, a vestei în dungi și a pantalonilor impecabili. Cravata avea un nod neobișnuit și sofisticat; Tobias se gădea că ar fi fost foarte apreciat de cumnatul său, Anthony. Acesta, la cei douăzeci și unu de ani ai săi, era la vârsta când tinerii acordă mare atenție unor asemenea detalii vestimentare. Cu siguranță că el ar fi admirat în egală măsură și incrustațiile din aur, care împodobeau ceasul lui Hudson.

Tobias își făcu în minte socoteala că doctorul trebuia să aibă între patruzeci și cincizeci de ani. Figura lui Hudson era înzestrată cu acele trăsături distinse și armonioase care făceau ca femeile, indiferent de vîrstă, să întoarcă după el capul. Părul său, de un castaniu închis brăzdat de șuvițe

argintii, era extrem de bogat, iar bărbatul își purta hainele cu o degajare și un aplomb care l-ar fi făcut invidios și pe cel mai mare campion al eleganței masculine, în zilele lui de mare glorie.

— Howard. Tensiunea din ochii verzi ai Laviniei dispăru cu desăvârșire, când intră în salonaș. Întinse brațele înspre doctor, cu un entuziasm nedisimulat. Scuză-mă pentru întârziere. Am fost la cumpărături în Pall Mall și am pierdut noțiunea timpului, fără a mai lua în calcul și traficul aglomerat.

Tobias se simți de-a dreptul fascinat de schimbarea totală și rapidă a expresiei Laviniei. Dacă nu i-ar fi văzut figura în timp ce urca treptele de la intrare, n-ar fi ghicit că era supărată, judecând după expresia pe care o avea acum.

Îl deranja că simpla revedere a doctorului Howard Hudson avusese un efect atît de binefăcător asupra stării ei de spirit.

— Lavinia, draga mea. Howard se ridică și, cu degetele sale lungi și foarte îngrijite, îi cuprinse mîinile. Nu pot exprima în cuvinte cît de fericit sînt să te pot revedea, după atîta amar de vreme.

Un alt val de nemulțumire, la fel de inexplicabilă, îl străbătu pe Tobias din cap pînă-n picioare. Ceea ce atrăgea atenția asupra lui Hudson, pe lîngă vocea sa tulburătoare, erau și ochii. Combinația, cu totul ieșită din comun, de căprui și auriu, realiza un efect irezistibil.

Atît glasul, cît și privirea, constituie, fără îndoială, un ansamblu extrem de util în profesia lui, se gîndea Tobias. Doctorul Howard Hudson practica așa-zisa știință a hipnozei.

— M-am bucurat cînd am primit ieri mesajul tău, spuse Lavinia. Habar nu aveam că te afli la Londra.

Hudson zîmbi.

— Iar eu am fost de-a dreptul încîntat să aflu că și tu ești la Londra. Îți poți închipui ce surpriză am avut, draga mea. Ultima oară cînd am avut vești despre tine plecaseși împreună cu nepoțica ta în Italia, în calitate de însoțitoare a unei persoane de neam mare, pe care o chema doamna Underwood.

– Planurile noastre s-au schimbat pe neașteptate, spuse dulce Lavinia. Circumstanțele ne-au obligat, pe Emeline și pe mine, să ne întoarcem în Anglia mai curînd decît ne făcuserăm noi socoteala.

Tobias ridică din sprîncene la auzul acestei afirmații atît de false, însă făcu bine și își ținu gura.

– Atunci am, cu siguranță, mare noroc. Howard îi mai strînse încă o dată mîinile ușor, cu familiaritate, după care îi dădu drumul. Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Celeste.

– Este o mare plăcere, pentru mine, să vă cunosc, doamnă Lake, șopti Celeste pe un ton mieros. Howard mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

Tobias se amuză pentru un moment, observînd maniera femeii de a se comporta. Înclinarea grațioasă, aproape teatrală a capului, nu putea ascunde evaluarea riguroasă, pe care o remarcase în ochii ei frumoși. El a reușit să deslușească etapele succesive de fotografiere, analiză și catalogare. Evident Celeste a înțeles imediat că Lavinia putea fi scoasă de sub suspiciunea de a reprezenta o potențială amenințare la adresa ei.

Pentru prima oară, în acea după-amiază, Tobias reușise să se amuze. Ridicarea Laviniei deasupra oricărei suspiciuni constituia o greșeală de neiertat.

– Plăcerea este de partea mea. Lavinia se așeză pe canapea, își aranjă faldurile rochiei de culoarea prunii și apoi ridică ceainicul. N-aș fi putut să bănuiesc că Howard s-a căsătorit, dar mă bucur nespus să aud acest lucru. Prea mult timp a fost singur.

– Am fost subjugaț, fără vreo șansă de scăpare, o asigură Howard. Cînd am văzut-o prima dată pe frumoasa mea Celeste, acum un an, soarta mi-a fost pecetluită. Nu numai că este o încîntătoare soție și o prezență extrem de agreabilă, dar s-a dovedit și foarte pricepută în a se ocupa de contabilitatea și de agenda mea de lucru. Chiar nu știu ce m-aș fi făcut fără ea.

– De-a dreptul mă flatați, domnule. Celeste își lăsă în jos privirea și îi zîmbi Laviniei. A încercat Howard să mă inițieze și în tainele hipnozei, însă din păcate mă tem că nu am nici un fel de aptitudini în această privință. La invitația gazdei, Celeste luă ceașca de ceai și farfurioara. Dacă nu mă înșel, soțul meu era foarte bun prieten cu părinții dumneavoastră.

– Într-adevăr. O expresie de tristețe umbri fața Laviniei. Pe vremuri, ne vizita adeseori, la noi acasă. Părinții mei nu numai că îl iubeau mult, dar se numărau și printre cei mai mari admiratori ai săi. Tatăl meu nu o dată mi-a mărturisit că îl considera cel mai desăvârșit practician al hipnozei, din cîți cunoscuse la viața lui.

– Este un compliment deosebit pentru mine, spuse Howard cu modestie. Părinții tăi au fost ei înșiși foarte dotați în această artă. Eram realmente fascinat, privindu-i la lucru. Fiecare avea stilul său propriu și amîndoi ajungeau la rezultate uimitoare.

– Soțul meu mi-a povestit că părinții dumneavoastră s-au prăpădit într-un naufragiu, acum vreo zece ani, șopti Celeste. Și că dumneavoastră v-ați pierdut, în același an, și soțul. Îmi închipui că ați avut atunci o perioadă foarte grea.

– Da. Lavinia mai umplu cu ceai încă două cești. Dar nepoata mea, Emeline, a venit acum șase ani să locuiască împreună cu mine și ne înțelegem foarte bine. Îmi pare rău că nu este și ea în după-amiaza aceasta aici, să te cunoască. Participă alături de niște prieteni la o prelegere despre monumentele și fîntînile din Roma.

Celeste schiță o expresie de compasiune și politețe.

– Tu și nepoata ta sînteți singure pe lume?

– Nu consider că sîntem singure, răspunse Lavinia înțepată. Ne avem una pe cealaltă.

– Totuși, sînteți doar voi două. Două femei singure pe lume. Celeste aruncă pe furiș o privire în direcția lui Tobias. Din experiența mea, femeia lipsită de sfatul, ca și de sprijinul unui bărbat, se află într-o situație dificilă și nefericită.

Tobias aproape că scăpă din mână ceașca și farfurioara pe care Lavinia tocmai i le oferise. Nu l-a șocat afirmația lui Celeste, de altfel în totală neconcordanță cu realitatea, privind posibilitățile și resursele personale ale Laviniei și ale lui Emeline, cât mai degrabă impresia că, pentru câteva secunde, putea să jure că soția lui Howard flirta cu el, fără nici o disimulare.

– Dacă vrei să știi, ne descurcăm de minune, Emeline și cu mine, rosti Lavinia, brusc agasată. Tobias, te rog, ai grijă să nu verși ceaiul pe tine.

Acesta îi surprinse o clipă privirea, înțelegînd că masca bunelor maniere ascundea de fapt iritarea Laviniei. El se întrebă cu ce oare reușise să o supere de data asta. Relația dintre ei părea să alterneze între ciondăneală și pasiune, cu tot mai neașteptate salturi și cu foarte rare perioade de acalmie, după părerea lui. Nici unul din ei nu se simțea cu adevărat la largul său în această poveste mistuitoare de dragoste, care se înfiripase între ei. Însă de un lucru era absolut sigur în privința legăturii lor: nu era deloc plictisitoare.

Din punctul lui de vedere era destul de neplăcut. Existau momente în care ar fi dat oricît pentru câteva clipe plictisitoare petrecute împreună cu Lavinia. Dar poate că timpul îi va oferi și ocazia de a-și mai trage sufletul.

– Scuză-mă, Lavinia, rosti Howard cu aerul unuia care se află pe punctul de a aborda un subiect delicat. Nu pot să nu remarc faptul că nu îți practici profesia. Ai abandonat cumva știința hipnozei, considerînd că piața de-aici, din Londra, este slabă? Știu că e greu să-ți atragi genul potrivit de clientelă, cînd îți lipsesc legăturile sociale adecvate.

Spre uimirea lui Tobias, întrebarea lui Howard părea s-o fi luat pe Lavinia prin surprindere. Ea avu o scurtă tresărire care făcu să i se clatine ceașca din mînă. Dar își reveni imediat.

– Din mai multe motive, am început o nouă carieră. Deși cererea privind terapia prin hipnoză pare a fi mai mare ca oricînd, concurența este extrem de dură în acest domeniu

și, după cum ai observat și tu, nu este ușor să câștigi exclusivitatea unei clientele alese decât dacă ai relații și referințe din lumea bună.

– Înțeleg. Howard dădu din cap cu multă seriozitate. În cazul acesta va trebui ca Celeste și cu mine să apelăm la altcineva, care să ne recomande clientela potrivită. Nu-mi va fi ușor să încep practica aici.

– Unde ai practicat pînă acum? îl întrebă Tobias.

– Am petrecut cîțiva ani în America, călătorind și ținînd prelegeri despre știința hipnozei. Însă, cu mai bine de un an în urmă, a început să-mi fie dor de țară și m-am întors în Anglia.

Celeste se uită la el cu niște ochi strălucitori.

– L-am cunoscut pe Howard anul trecut, în Bath. El izbutise să desfășoare acolo o activitate înfloritoare, dar a înțeles că venise vremea să se întoarcă la Londra.

– Sper să descopăr aici o mai mare varietate de cazuri interesante și neobișnuite, le explică Howard cu un aer serios. Cei mai mulți dintre pacienții mei din Bath, ca și din America, erau interesați de tratamente pentru afecțiuni din cele mai banale. Reumatism, isterie la femei, probleme cu somnul, genul ăsta de boli. Acestea erau, fără îndoială, destul de neplăcute pentru pacienții mei, iar pentru mine – prea plictisitoare.

– Howard intenționează să se ocupe de cercetare și să efectueze experimente în domeniul hipnozei. Celeste de-a dreptul își sorbea soțul din ochi. Vrea să descopere toate aplicațiile și binefacerile posibile ale acestei științe. Intenționează să scrie și o carte pe tema asta.

– Și, pentru a putea realiza cu deplin succes ceea ce mi-am propus, trebuie să am ocazia să examinez pacienți cu afecțiuni neurologice mai ieșite din comun, decât aș putea întîlni în mod obișnuit, în țară, concluzionează Howard.

În ochii Laviniei se aprinse flacăra entuziasmului.

– Dar este un lucru realmente admirabil și interesant. Ar fi timpul ca știința hipnozei să ocupe locul pe care îl

merită. Ea aruncă în direcția lui Tobias o privire semnificativă. Credeți-mă, foarte mulți oameni, neinformați, mai persistă în convingerea lor, potrivit căreia hipnotizatorii sînt cu toții, fără nici o excepție, niște șarlatani și niște escroci de cea mai joasă speță.

Tobias ignoră comentariul Laviniei, sorbind liniștit din ceai.

Hudson răsufală zgomotos și scutură din cap cu un aer grav.

– Din păcate, trebuie să recunosc că, în profesia noastră, există prea mulți practicieni neaveniți.

– Numai progresele înregistrate în domeniu vor descuraja acest soi de oameni, declară sentențios Lavinia. Tocmai de aceea este atîta nevoie de cercetare și de experimente inedite.

Celeste se uită la ea cu un aer întrebător.

– Sînt curioasă să știu care este natura noii tale cariere, doamnă Lake. Există atît de puține profesii la îndemîna unei doamne.

– Îmi cîștig existența din încasarea unor comisioane de la diverse persoane care mă angajează pentru efectuarea unor investigații private discrete. Lavinia puse ceașca pe farfuriu. Cred că am pe-aici cîteva cărți de vizită. Se aplecă peste brațul canapelei și trase un sertăraș al mesei. A, da, le-am găsit.

Scoase două cărți de vizită, înmîinînd cîte una celor doi soți.

Tobias știa deja ce era tipărit pe micuțele cartonașe albe.

INVESTIGAȚII PARTICULARE DISCREȚIE GARANTATĂ

– Cu totul ieșit din comun, spuse Celeste surprinsă.

– Interesant. Howard strecură în buzunar cartea de vizită a Laviniei, încruntîndu-se preocupat. Dar trebuie să-ți repet că îmi pare nespuse de rău să aflu că ai renunțat să mai practici

hipnoza. Aveai un mare talent înnăscut pentru această artă, draga mea. Decizia de a-ți schimba cariera reprezintă o mare pierdere pentru această nobilă profesie.

Celeste o cercetă pe Lavinia cu o privire iscoditoare.

– Ai abandonat această știință numai de teama concurenței?

Tobias își spuse că, dacă n-ar fi urmărit-o cu atenție pe Lavinia, ar fi ratat clipa de întristare din ochii ei. Și n-ar fi remarcat nici contractarea abia perceptibilă a micuților mușchi ai gâtului. Ar fi putut pune rămășag că i se pusese un nod în gât, înainte de a răspunde.

– A existat și un ... incident neplăcut, cu un pacient de-al meu, zise Lavinia pe un ton neutru. Iar veniturile nu se ridicau la nivelul dorit. Este greu să pretinzi aici onorarii mari, după cum desigur cred că știi deja. În plus, trebuia să mă gândesc și la viitorul lui Emeline. Terminase școala și am considerat că venise vremea să-și desăvârșească educația. Sînt de părere că manierele elegante și rafinamentul nu pot fi dobîndite decît prin călătorii în străinătate. Așa încît, una peste alta, am socotit că e bine să accept oferta doamnei Underwood de a petrece împreună cu ea un sezon la Roma.

– Înțeleg. Howard nu-și putea lua ochii de la figura ei ușor întristată. Trebuie să recunosc că mi-a ajuns cîte ceva la urechi, în legătură cu neplăcerile pe care le-ai avut în acel sătuc din nord. Sper că nu te-ai lăsat prea mult afectată de acest caz.

Nu, nu, sigur că nu, răspunse Lavinia cu prea multă grabă. Doar că atunci cînd m-am întors cu Emeline din Italia, am vrut să încerc și această nouă ocupație, pe care am găsit-o pe gustul meu.

– Este o meserie practică destul de rar de către o doamnă. Celeste îi aruncă din nou lui Tobias o privire semnificativă. Să înțeleg că agreezi noua profesie a doamnei Lake, domnule?

– Te asigur că am și eu momentele mele de îndoială și de multă nesiguranță, în legătură cu ocupația ei actuală,

răspunse sec Tobias. Ca să nu mai vorbesc și de nenumăratele nopți nedormite.

– Domnul March vrea să glumească. Lavinia îl fulgeră o clipă pe Tobias, cu o privire aspră. El nu are calitatea de a fi sau nu de acord. De fapt, uneori face pentru mine unele treburi de asistent.

– *Asistentul tău?* Ochii lui Celeste se măriseră, exprimând o vădită uimire. Vrei să spui că este *angajatul* tău?

– Nu e chiar așa, rosti molcom Tobias. S-ar putea spune mai degrabă că îi sînt partener.

Nici Celeste și nici Howard nu păreau a fi auzit mica lui corectură. Amîndoi se holbau la el uluiți.

Howard clipi.

– Asistent, zici.

– *Partener*, repetă apăsător Tobias, ca să fie mai clar.

– Apelez, cîteodată, și la serviciile lui Tobias, în cazurile mai deosebite. Lavinia făcu un gest cu mîna prin aer. Ori de cîte ori am nevoie de priceperea lui. Îi zîmbi dulce. Presupun că e foarte mulțumit să obțină un venit suplimentar. Nu-i așa, domnule?

Pe Tobias, turnura conversației începuse să-l cam agaseze. Venise momentul să-i amintească Laviniei că nu numai ea avea limbă ascuțită.

– Banii sînt doar un aspect al parteneriatului nostru, ținu el să sublinieze. Trebuie să recunosc că în cadrul acestei colaborări am descoperit și alte beneficii suplimentare, deosebit de plăcute.

Femeia avu delicatețea să roșească. Și totuși, într-un mod destul de vizibil, ea refuza cu îndîrjire să cedeze teren. Își întoarse privirea înspre musafirii ei, cu un zîmbet candid în vîrful buzelor.

– Cooperarea noastră este pentru domnul March un prilej de a-și exercita capacitățile în sensul raționamentului logic deductiv. El găsește foarte stimulatîv faptul că este asistentul meu. E adevărat, domnule?

– Perfect adevărat, acceptă Tobias. De fapt, cel mai corect ar fi să admit că această colaborare mi-a dat posibilitatea să mă bucur de unul dintre cele mai stimulatoare exerciții pe care le-am cunoscut de mult timp, doamnă Lake.

Lavinia miji puțin ochii, în semn de avertisment tacit. El zîmbi satisfăcut și mușcă lacom dintr-o prăjitură cu gem de coacăze, pe care doamna Chilton le pusese pe tavă. Doamna Chilton face adevărate minuni din coacăze, gîndi Tobias cu admirație.

– Dar este de-a dreptul fascinant. Celeste îl examinează pe acesta, pe deasupra ceștii, sorbindu-și ceaiul. Și, de fapt, cu ce te ocupi dumneata, domnule March?

– Domnul March se pricepe excelent să obțină informații din anumite surse inaccesibile mie, rosti Lavinia înainte ca Tobias să poată scoate vreun sunet. Un domn poate face mici investigații în locurile unde o doamnă nu este bine venită, dacă înțelegeți ce vreau să zic.

Howard se luminează la față, dumerindu-se.

– Ce colaborare extraordinară! Pot presupune că noua ta ocupație s-a dovedit mai bănoasă decît cea dinainte, Lavinia?

– Poate fi destul de profitabilă. Lavinia făcu intenționat o pauză, după care adăugă: Uneori. Însă trebuie să recunosc faptul că, sub aspect financiar, este cam imprevizibilă.

– Înțeleg. Howard părea din nou preocupat de ceva.

– Dar cred că am pălăvrăgit destul în legătură cu noua mea carieră, zise repede Lavinia. Spune-mi, cînd crezi că o să încep tratamentele terapeutice, la noua ta adresă, Howard?

– Va fi nevoie de cel puțin o lună, poate chiar mai mult, pînă voi termina cu amenajarea cabinetului, răspunse bărbatul. Apoi va mai dura o vreme ca să dau de veste în mediile adecvate că aștept pacienți și că sînt interesat numai de bolnavii cu afecțiuni neurologice atipice. Dacă nu ești suficient de precaut, te poți trezi invadat de doamne dornice să-și trateze isteria și, după cum am mai spus, n-am de gînd să-mi irotesc timpul cu asemenea tulburări banale.

– Înțeleg. Lavinia se uita la el cu o expresie de un interes surprinzător. Ai de gând să dai anunțuri în ziare? Eu așa m-am gândit să procedez.

Tobias se întrerupsese din mestecat și lăsă jos restul din prăjitura cu coacăze.

– Ce naiba? Mie nu mi-ai spus că ai de gând să faci așa ceva.

– N-are importanță. Ea îi retează întrebarea, printr-o scurtă mișcare a mâinii. Ți voi explica mai târziu amănuntele. Este doar o idee la care m-am gândit în ultima vreme.

– Ar fi mai bine să te preocupe altceva, o sfătui el, băgând apoi repede în gură ultima bucățică de prăjitură.

Lavinia îl fulgeră cu o privire cruntă.

El se prefăcu a nu observa.

Howard își drese glasul.

– Să-ți spun drept, nu intenționez să apelez la ziare, pentru că mi-e teamă că în felul acesta aş atrage exact clientela obișnuită a bolnavilor cu afecțiuni banale.

– Da, cred că există acest risc. Lavinia căzu pe gânduri. Și totuși, afacerile sînt afaceri.

Conversația alunecă apoi înspre secretele și aspectele cît se poate de tehnice ale hipnozei. Tobias se apropie de fereastră, ascultînd discuția înfierbîntată, fără a lua parte la ea.

El avea rezerve serioase în privința întregii probleme a hipnozei. Adevărul era că, pînă s-o întâlnească pe Lavinia, Tobias fusese ferm convins de corectitudinea rezultatelor la care ajunseseră cercetătorii francezi, printre care cîțiva renumiți oameni de știință, precum doctorii Franklin și Lavoisier. Concluziile acestora erau cît se poate de simple și de clare: nu exista nici un fel de magnetism animal și, prin urmare, hipnoza nu avea nici un fel de bază științifică. Practicarea hipnozei nu era decît o simplă înșelătorie.

Tobias acceptase repede ideea că posibilitatea de a induce o transă adîncă nu era decît acțiunea unui escroc, menită

să-i distreze pe naivi. El recunoștea cel mult faptul, că un hipnotizator înzestrat ar putea să exercite o anumită influență asupra unor indivizi mai slabi de înger, iar asta făcea ca hipnoza să fie și mai suspectă în ochii lui.

Totuși, nu se putea nega faptul că oamenii erau foarte interesați de hipnoză și nu dădeau semne că acest interes ar scădea, în ciuda părerilor contrare ale multor medici și reputați oameni de știință. Uneori el era de-a dreptul îngrijorat de aptitudinile Laviniei în acest domeniu.

Familia Hudson plecă după o jumătate de oră. Lavinia îi conduse pe cei doi pînă la ușă. Tobias rămase la locul lui lîngă fereastră și îl văzu pe Howard cum își ajută soția să se urce într-o birjă.

Lavinia așteptă să plece birja, după care închise ușa de la intrare. Revenind după cîteva clipe în salonaș, părea mult mai relaxată decît atunci cînd ajunsese acasă. Era evident că vizita vechiului ei prieten de familie mai destinsese atmosfera. Tobias nu știa ce să creadă despre efectul binefăcător pe care îl avusese Hudson asupra dispoziției Laviniei.

– Mai vrei o ceașcă de ceai, Tobias? Se așeză la loc pe canapea, ridicînd ceainicul. Eu o să mai beau una.

– Nu, mulțumesc. El își puse mîinile la spate, privind-o. Ce dracu' s-a întîmplat, cît ai fost plecată de-acasă în după-amiaza asta?

Lavinia tresări, vârsînd pe masă puțin ceai.

– Dumnezeule, uite ce-am făcut din cauza ta. Luă un șervetel și începu să ștergă picăturile de ceai. Ce te face să crezi că mi s-ar fi întîmplat ceva?

– Știai că vei avea oaspeți. Chiar tu i-ai invitat.

Lavinia continua să-și facă de lucru cu ștergerea picăturilor de ceai de pe măsută.

– Ți-am spus, am pierdut noțiunea timpului, iar traficul a fost îngrozitor de aglomerat.

– Lavinia, să știi că nu sînt tîmpit.

– Ajunge, domnule. Ea puse deoparte șervetele și îl fixă pe Tobias cu o privire mohorâtă. Nu sînt deloc dispusă să fiu supusă interogatoriului tău. Și, de fapt, tu nu ai nici un drept să mă chestionezi în legătură cu problemele mele personale. Trebuie să recunosc că, în ultima vreme, ai cam început să semeni tot mai mult cu un soț.

Se lăsă o tăcere mormîntală. Cuvîntul *soț* plutea sinistru în atmosferă, scris parcă cu litere de foc.

– Cînd de fapt, roști pe un ton răspicat în cele din urmă Tobias, eu nu sînt decît partenerul tău ocazional de afaceri, iar uneori și amantul tău. Asta ai vrut să spui, doamnă?

Obrajii Laviniei se colorară intens.

– Iartă-mă domnule, nu știi ce m-a apucat. Am fost cam deplasată. Unica mea scuză este aceea că în clipa asta mă simt iritată.

– Văd și eu lucrul ăsta. Iar în calitatea mea de partener al tău ocazional și grijuliu, aș putea să aflu și eu ce anume te-a iritat?

Lavinia strînse îmbufnată din buze.

– Faptul că a flirtat cu tine.

– Nu înțeleg.

– Celeste. A flirtat cu tine. Nu încerca să negi acest lucru. Am văzut foarte bine ce a făcut. Și nici măcar nu s-a deranjat să fie mai subtilă, nu ești de acord?

Tobias era atît de surprins, încît avu nevoie de cîteva momente bune ca să înțeleagă ce spunea ea.

– Celeste Hudson? repetă el așteptînd, parcă, o confirmare. Implicațiile acelei acuzații îi răsuna foarte clar în minte. Da, am remarcat și eu că a făcut cîteva încercări în acest sens, dar ...

Lavinia își îndreptă umerii, iar spatele îi deveni rigid.

– A fost dezgustător.

Era Lavinia oare cu adevărat geloasă? Acea posibilitate uluitoare îi produse o plăcută euforie.

Tobias încercă un zîmbet timid.

– A fost din partea ei o procedură de rutină și prin urmare nu m-a flatat în mod deosebit, însă nu aş denumi-o un lucru dezgustător.

– Ba eu așa aş numi-o. Este o femeie căsătorită. Ce rost avea să clipească atîta din gene spre tine?

– Din cîte ştiu eu, femeile înclinate către flirt fac acest lucru indiferent dacă sînt sau nu căsătorite. Presupun că există în ele un fel de impuls înnăscut.

– Ce jenant trebuie să fie pentru bietul Howard. Dacă ea se comportă așa cu toți bărbații pe care îi întâlnește, bănuiesc că el se simte mai tot timpul umilit și nefericit.

– Mă îndoiesc de asta.

– Ce vrei să spui?

– Îl suspectez pe bietul Howard ca socotind foarte folositor acest dar al soției sale de a flirta. Tobias traversă încăperea și mai luă o prăjitură de pe tavă. De fapt, nici nu m-ar mira să aflu că a luat-o de nevastă chiar pentru acest talent al ei înnăscut.

– Tobias, cum poți să vorbești așa?

– Vorbesc cît se poate de serios. Sînt absolut sigur că ea a atras, la cabinetul lui din Bath, un mare număr de pacienți din rîndul bărbaților.

Lavinia părea destul de șocată de afirmațiile lui Tobias.

– La asta nu m-am gîndit. Crezi că încerca doar să-ți trezească interesul cu privire la tratamentele lui terapeutice?

– Se pare că da, așa că ar fi mai bine să ne limităm la a considera că doamna Hudson clipea din genele ei lungi doar pentru a face reclamă metodei Hudson de terapie prin hipnoză.

– Hmm.

– Și acum, că am rezolvat această problemă, continuă el, să revenim la micul meu interogatoriu. Ce dracu' ți s-a întîmplat astăzi, cît ai fost plecată la cumpărături?

Lavinia ezită o vreme, apoi suspină ușor.

– Nimic deosebit. Mi s-a părut că am văzut pe cineva

cunoscut. Făcu o pauză, luînd o gură de ceai, după care continuă: O persoană pe care nu mă așteptam s-o văd aici, în Londra.

– Pe cine anume ai văzut?

Lavinia strîmbă din nas.

– Trebuie să recunosc că nu am mai întîlnit niciodată un om atît de tenace ca tine în a tot reveni asupra unui subiect despre care i s-a atras în repetate rînduri atenția că nu se dorește a fi adus în discuție.

– Și ăsta nu este decît unul din nenumăratele mele talente. Și cu siguranță, unul dintre motivele pentru care tu continui să apelezi din cînd în cînd la serviciile mele, în cazurile mai deosebite.

Lavinia nu replică. Însă nu o făcea nici din secretomanie, nici din încăpăținare, se gîndi el. Părea foarte neliniștită și probabil că nu știa de unde să-și înceapă istorisirea.

Tobias se ridică în picioare.

– Hai, draga mea. Să ne luăm hainele și mănușile și să facem împreună o plimbare în parc.

2

Ce zici, Howard? Celeste îl privea întrebător, în micuța cabină a birjei. Erai curios să vezi cum se descurcă vechea ta prietenă de familie. Ești mulțumit de ceea ce ai văzut?

Howard se uita la peisajul străzii, cu fața lui frumoasă ușor aplecată.

– Cred că da. Însă trebuie să-ți mărturisesc că mi se pare de necrezut că Lavinia a decis să abandoneze o carieră strălucită în arta hipnozei, pentru o activitate atît de ciudată.

– Probabil că domnul March a fost cel care a încurajat-o în alegerea noii cariere. E clar că sînt amanți.

– Poate. Howard tăcu o vreme, apoi adăugă: E greu de crezut ca ea să fi renunțat la vocația ei, indiferent de motiv,

chiar și dacă ar fi făcut-o de dragul unui amant. Avea realmente talent în această nobilă artă. Am crezut o vreme că va ajunge o practiciană mai talentată decît părinții ei. Și amîndoi au fost foarte dotați în direcția asta.

– Pasiunea este o forță greu de controlat. Ea îi zîmbi cu subînțeles. Poate face o femeie să-și schimbe total cursul vieții. Gîndește-te numai la legătură noastră și la modul în care ne-a schimbat viața.

Expresia de pe fața lui Howard se îndulci. Întinse brațul și o bătu ușor, pe mîna înmănușată, cu degetele lui elegante. Apoi ochii strălucitori ai bărbatului se întunecară.

– Tu ai fost aceea care mi-a schimbat viața, draga mea, îi spuse el cu o voce blîndă, catifelată. Îți voi fi pe veci recunoscător pentru decizia de a ne uni destinele.

Amîndoi mințeau de înghețau apele, se gîndea ea. Dar amîndoi o făceau cu multă pricepere.

Howard își întoarse din nou privirea către strada aglomerată, întrebînd:

– Dar ce părere ai despre asociatul Laviniei, domnul March?

Celeste își îngădui cîteva clipe, cît să cîntărească bine subiectul Tobias March. Se considera oarecum expertă în cunoașterea speciei bărbătești. Toată viața ei, averile pe care le-a dobîndit au depins de felul în care i-a evaluat pe bărbați și de măiestria cu care a izbutit să-i manipuleze.

Dintotdeauna a dovedit aptitudini în această direcție, însă considera că începuse studiile aprofundate asupra bărbaților cînd l-a cunoscut pe primul ei soț. Avea pe atunci 16 ani. El era patron de magazin, văduv, în vîrstă de șaptezeci și ceva de ani, care la scurtă vreme avea să-și dovedească bunul-simț de a da ortul popii, într-un moment cînd tocmai se pregătea să-și îndeplinească sacrele îndatoriri de soț față de tînăra sa consoartă.

Din toată povestea asta, Celeste s-a ales cu magazinul drept moștenire, neavînd însă nici cea mai vagă intenție de

a-și petrece restul vieții în spatele unei tejghele, l-a vîndut imediat, și la un preț foarte bun.

Din vînzarea magazinului și-a permis achiziționarea unor toalete și zorzoane, care s-o ajute să urce cîteva trepte pe scara socială. Următoarea ei cucerire a fost fiul, cam domol la minte, al unui membru marcant din comunitatea locală. Acest tînăr binevoitor îi plătise chiria timp de patru luni, înainte ca familia lui să descopere legătura înfiripată și să-i taie alocația. Au mai existat după aceea și alți bărbați, printre care chiar și un slujitor al Domnului, care insistase ca și ea să poarte straie preoțești, cînd făceau amor îndrăcit în altarul bisericii.

Legătura lor s-a încheiat brusc, în momentul în care au fost surprinși în flagrant delict, de către o bătrînă membră a congregației. Femeia pur și simplu a leșinat la vederea faptelor în plină desfășurare în lăcașul sfînt. Dar nu fusese chiar totul pierdut, reflecta Celeste, pentru că, în vreme ce preotul iubăreț îi trecea pe sub nas bătrînei sale enoriașe niște săruri pentru a o trezi din leșin, tînăra curtezană avusese suficient timp să o ștergă pe o ușă dosnică, luînd cu ea și două superbe sfeșnice, socotind că nu li se va simți lipsa, în imensa colecție de argintărie a bisericii.

Cele două sfeșnice au ajutat-o să se descurce, pînă cînd l-a întîlnit pe Howard. Acesta s-a dovedit a fi cel mai mare triumf al ei, pînă la acea dată. Chiar din clipa în care l-a cunoscut, și-a dat seama că bărbatul avea un viitor extrem de promițător. Iar faptul că era atras nu numai de fizicul ei, ci îi aprecia și inteligența, simplificase în bună măsură lucrurile. După ce toate cele de cuviință fuseseră spuse și făcute, îi rămăsese îndatorată. El o învățase foarte multe lucruri.

Celeste analiză impresia pe care i-o lăsase Tobias March. Prima ei remarcă a fost că, deși era dotat cu niște umeri de toată frumusețea și cu un fizic atrăgător, nu era interesat de modă. Sacoul și pantalonii pe care îi purta fuseseră croiți

pentru a-i oferi comoditate și ușurință în mișcări, în detrimentul eleganței. Nodul de la cravată era simplu și sobru, fără nici o urmă de sofisticare.

Dar ea studia bărbatii cu toată atenția, fiind obișnuită să vadă și dincolo de aceste elemente de suprafață. Așa că înțelese imediat că March era foarte diferit de toți ceilalți domni pe care îi cunoscuse în viața ei. Fără îndoială că tipul era structurat în jurul unui ax ca de oțel, dar care nu avea nimic de-a face cu forța fizică. Văzuse acest lucru în adâncurile insondabile ale privirii sale reci și enigmatice.

– Contrar celor afirmate de doamna Lake, eu nu cred că este doar asistentul ei, spuse în cele din urmă Celeste. Mă îndoiesc că domnul March ar primi ordine de la cineva – bărbat sau femeie – dacă nu i-ar conveni acest lucru.

– Înclin și eu să cred că ai dreptate, replică Howard. Când a susținut că este partenerul ocazional al Laviniei, avea aerul degajat al unuia care contrazice numai de amorul artei un presupus oponent.

– Da. Cu siguranță că nu s-a arătat nici înfuriat și nici umilit de afirmația doamnei Lake cum că ar fi angajatul ei. De fapt, chiar am avut impresia că acest subiect, referitor la cine este șeful, era un fel de glumă între ei.

Lucru care, la rîndul lui, mi-a sugerat o legătură foarte intimă între Lavinia și Tobias, își spuse Celeste, continuîndu-și ideea în gînd. Încercase să testeze acea presupusă relație intimă cu un ușor flirt, însă rezultatele fuseseră cu totul neconcludente. March o privise cu acei ochi reci în care nu se putea citi nimic și nu reacționase în nici un fel. Una peste alta, Tobias March era un domn foarte interesant și, fără nici o urmă de îndoială, un tip extrem de periculos. Putea să-i fie de mare folos în planurile ei de perspectivă. Ce avea de făcut era ca, mai întii, să i-l fure Laviniei Lake, dar acest lucru bineînțeles că nu reprezenta pentru ea decît o nouă provocare, considerînd-o o nimica toată, față de talentele și experiența

ci în materie. Doamna Lake nu putea fi o rivală de temut, din câte putuse ea să-și dea seama.

Celeste se jucă puțin cu micul evantai care îi atârna la încheietura mîinii și zîmbi visătoare. În întreaga sa viață nu întîlnise nici un bărbat pe care să nu-l poată manipula după bunul ei plac.

– Ce anume te intrigă la doamna Lake, Howard? îl întrebă Celeste. Crede-mă, te rog, cînd îți spun că, dacă vei continua să te porți astfel, o să mă faci geloasă.

– Nici să nu te gîndești la așa ceva, draga mea. Întoarse capul spre ea și o fixă cîteva clipe cu toată puterea ochilor săi superbi. Vocea îi deveni blîndă. Îți jur că tu ești stăpîna absolută a pasiunii mele.

Femeii i se puse un nod în gît. Știa că nu este o reacție de dorință sau de emoție. Teama era aceea care o împiedica acum să respire, dar Celeste izbuti să-și înfrîngă acea reacție și își coborî genele.

– Mă bucur să aud asta, spuse ea încîntată.

Era sigură că vocea ei suna firesc, însă pulsul îi era încă prea rapid. Cu un nou efort de voință, femeia se strădui să nu-și încleșteze mîinile.

Howard continuă încă o vreme să o fixeze cu privirea lui fascinantă. Apoi zîmbi și se uită în altă parte.

– Destul acum cu Lavinia și cu domnul March. Sînt, într-adevăr, o pereche deosebită, dar activitatea lor ieșită din comun nu ne interesează pe noi.

Cînd Howard își îndreptă din nou atenția către peisajul străzii, Celeste inspiră adînc. Parcă scăpase dintr-o capcană invizibilă. Își adună gîndurile răvășite și își reveni.

Atitudinea voit degajată a lui Howard nu izbuti să o convingă pe femeie că el nu avusese un motiv special pentru a o anunța pe Lavinia că se afla la Londra.

Howard era în mod evident îndrăgostit de doamna Lake. Și Celeste își spuse că ar trebui să se bucure de asta. Căci interesul lui pentru vechea prietenă ar ajuta-o pe ea să-i

distragă mai ușor atenția de la acest moment critic al planurilor ei de perspectivă. Și totuși ea avea senzația apăsătoare că ceva îi scăpa.

Celeste îl privi cu atenție, studiindu-i expresia distantă și îngândurată care i se citea pe față. O cam îngrijora. Aceste stranii perioade de tăcere și de refugiere în sine deveniseră în ultima vreme tot mai frecvente. Apăruseră o dată cu preocuparea de a depăși simpla practicare a hipnozei, lansându-se în cercetarea aprofundată a fenomenului.

Și, brusc, intuiția ei deosebită asupra persoanelor de sex opus o ajută să-și dea seama de întregul adevăr. Avea acum perspectiva acestei descoperiri, cu o claritate uluitoare.

– Ai acceptat invitația la ceai a doamnei Lake, pentru că voiai să afli dacă și ea a ajuns la fel de pricepută ca tine în practicarea hipnozei, rosti ea încet. Despre asta este vorba, nu-i așa? Ai simțit nevoia să afli, după atîția ani, dacă ea prezintă vreun pericol concurențial pentru marile tale talente, sau mai bine zis, dacă ea n-a dobîndit cumva, în timp, mai multe puteri și pricepere în domeniu, decît tine.

Howard se crispă ușor. Abia perceptibila lui reacție fizică îi confirmă femeii adevărul celor presupuse de ea. Întoarse capul spre Celeste cu o repeziciune care o sperie, iar ea se trezi cufundată în adîncurile impenetrabile ale ochilor lui.

Bărbatul nu rosti nici o vorbă. Însă ea simțea că încremenise pe locul ei. Nu credea că ar fi putut să se miște, chiar dacă trăsura ar fi luat foc. O cuprinse panica. Nu se putea ca el să știe despre planurile ei. N-ar fi avut de unde să afle care erau intențiile ei. Fusesse cît se poate de grijulie.

Howard zîmbi, punînd capăt micii sale vrăjitorii. Dispăru și intensitatea copleșitoare din privirea lui.

– Te felicit, scumpo, spuse el. Ești, ca de obicei, foarte perspicace. Știi tu, draga mea, eu nu-mi înțelesesem pe deplin propria curiozitate în legătură cu Lavinia, decît atunci cînd am văzut-o astăzi, prima dată după atîția ani. De-abia în acea

clipă mi-am dat seama că fusesem într-adevăr mînat de dorința de a afla dacă ea și-a împlinit sau nu marele său potențial ca hipnotizatoare. Avea o incredibilă dotare înnăscută pentru această artă. Mi-am dat seama de asta cu ani în urmă, atunci cînd era doar o copilă. Eram sigur că îi lipseau doar timpul și practica, pentru a-și perfecționa măiestria.

Celeste răsuflă adînc și tonusul îi reveni.

– Te-ai întrebat dacă nu cumva te-a depășit în pricepere, Howard?

Bărbatul ezită.

– Într-un fel, da.

– Ar fi imposibil. Celeste vorbea cu o convingere sinceră și nedisimulată. Nu e nimeni mai mare ca tine. Cred că nici marele Hipnotizator nu avea talentul tău.

Howard chicoti.

– Îți mulțumesc pentru apreciere, draga mea, dar din motive bine întemeiate, mi-e teamă că nu vom putea afla cît de mult prețuiește domnul Hipnotizator talentele mele.

– Mare păcat că a murit deja de cîtiva ani și nu a putut să te vadă lucrînd. Dar te asigur că ar fi fost impresionat. Nu, mai degrabă foarte invidios pe dumneata, domnule. Cît despre doamna Lake, nu trebuie să-ți faci nici un fel de griji în privința ei. Nu este o amenințare la adresa ta. Este clar că a preferat să renunțe la aptitudinile native, în favoarea unei noi cariere.

– Așa se pare. El o bătu ușor pe mîna înmănușată. Mereu îmi ridici moralul, draga mea. Trebuie să recunosc că nu știu ce m-aș face fără tine.

Femeia zîmbi și își îngădui să se relaxeze ușor. Însă nu îndrăznea să lase complet garda jos. Treaba pe care o avea de făcut era mult prea importantă, ca să n-o trateze cu maximă atenție. Mai riscase și altă dată, dar chestiunea aceasta era de departe cel mai periculos plan la care se înhămasse ea vreodată.

Și va merita orice efort, își spuse Celeste. Dacă totul mergea după cum era planificat, profitul de pe urma acestei acțiuni ar fi ajutat-o să-și schimbe din nou destinul. Va avea posibilitatea să pătrundă în înalta societate și să obțină, în cele din urmă, tot ce râvnise de-atîta vreme.

Singurul obstacol în calea năzuințelor sale era Howard. Nu trebuia deloc să-l subestimeze, se gîndea ea.

3

Cu siguranță că astăzi a fost pentru mine o zi predestinată reîntîlnirii unor persoane din trecutul meu, zise Lavinia. Mai întîi întîlnirea de la cumpărături și apoi vizita lui Howard Hudson. Aș vrea să te asigur de la început că cei doi bărbați, pe care i-am revăzut astăzi după multă vreme, ocupă niște poziții total diferite pe scara mea de apreciere.

Tobias și Lavinia stăteau pe banca de piatră din ruina gotică, ingenios dar destul de artificial realizată, pe care el o descoperise cu ani în urmă. Arhitectul a dorit, fără îndoială, ca acea lucrare grațioasă, cu coloane elegante și cu zidurile amintind o construcție antică, să servească drept loc de meditație. Însă creatorul ei făcuse greșeala să o amplaseze în adîncul zonei îndepărtate și pline de vegetație abundentă a marelui parc, ceea ce făcea ca publicul să nu fie interesat să o viziteze. În definitiv, lumea bună venea în parc pentru a vedea și a fi văzută. Nu venea aici în căutarea intimității și a singurătății.

Tobias descoperise ruina cînd ajunsese într-o lungă plimbare prin zona aceea și o adoptase drept loc personal de refugiu. Lavinia știa că era unica persoană cu care el împărțise vreodată intimitatea locului.

Cei doi făcuseră dragoste aici. Amintirea aceea îi stîrnea Laviniei un val de emoții pe care nu se crezuse capabilă să le trăiască, pînă să-l fi întîlnit pe Tobias. Nimic din asocierea

ei cu acest bărbat nu era simplu și direct, se gîndea ea. Pe de o parte, el era cel mai enervant om pe care îl cunoscuse vreodată. Dar în același timp, era și cel mai atrăgător domn din anturajul ei. Doar simplul fapt de a sta acolo în compania lui îi dădea fiori de plăcere în tot corpul.

Nu știa deocamdată cum avea să rezolve ciudata lor asociere, cu amestecul acela complicat de afaceri și pasiune. Știa în schimb, fără nici o îndoială, că viața ei nu va mai fi niciodată aceeași, după ce se înfiripase relația dintre ea și Tobias March.

– Cine era? o întrebă Tobias.

Ea își aranjă rochia, pentru a mai cîștiga timp și a-și aduna gîndurile.

– E o poveste lungă, începu ea într-un tîrziu.

– Nu mă grăbesc deloc.

Lavinia nu știa de unde să înceapă. Și ajunsese să-l cunoască suficient pe Tobias pentru a-și da seama că acesta nu va renunța pînă ce nu va afla totul. În afară de faptul că era cel mai enervant și cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, mai era și foarte direct, perseverent și încăpățînat.

Va trebui să înceapă imediat să-i explice. Era singura modalitate de a ajunge acasă înaintea de lăsarea întunericului.

– Poate îți amintești că ți-am spus despre un incident nefericit, petrecut în nordul țării.

– Da.

– Domnul pe care l-am zărit de dimineață în Pall Mall are legătură cu acest incident. Îl cheamă Oscar Pelling. Motivul întîrzierii a fost că m-a tulburat revederea acestui om îngrozitor. M-am oprit la o ceainărie, să mă liniștesc și să mă întăresc.

– Povestește-mi despre acest Oscar Pelling.

– Ca să nu mai lungim vorba, el m-a acuzat că sînt vinovată de moartea soției lui. Femeia tăcu o vreme, după care adăugă: Și s-ar putea foarte bine să aibă dreptate.

Interveni o scurtă tăcere, timp în care Tobias își reveni din șocul acelei declarații neașteptate. El se aplecă în față și își rezemă coatele de coapse, cu mâinile între genunchi. Se uită la buruienile înalte care formau un paravan verde în jurul ruinei.

– Te-a învinuit de incompetență în tratarea prin hipnoză? o întrebă el.

– Da.

– Aaa!

Ea se crispă.

– Spune-mi, te rog, ce înseamnă exclamația dumitale, domnule?

– Acum înțeleg de ce ai renunțat la profesia ta, acum doi ani, încercînd să faci tot felul de alte treburi, pentru a putea asigura traiul tău și al lui Emeline. Te-ai temut că s-ar putea să fi făcut rău, cu darul pe care îl ai.

Se lăsă din nou tăcerea. De data aceasta mai lungă.

Lavinia oftă adînc.

– Nu mă miră că te-ai băgat în activitatea de detectiv particular, domnule. Ai o înclinație deosebită pentru logica deductivă.

– Spune-mi întreaga poveste, zise el.

– Jessica, soția lui Oscar Pelling, a fost pentru scurtă vreme una din pacientele mele. A venit la mine să-i tratez o boală de nervi. Lavinia ezită. Jessica părea o femeie foarte plăcută. Frumoasă. Puțin mai înaltă decît media. Elegantă. Doamnele bogate și stilate, de rangul ei, au adeseori nervii sensibili. Sînt predispuse la leșinuri și la ușoare crize de isterie.

Tobias dădu din cap.

– Am auzit lucrul ăsta.

– Am înțeles de la început că starea Jessicai era mult mai gravă decît mă așteptasem eu. Era oarecum reticentă în privința hipnozei.

– Dacă nu voia să fie hipnotizată, de ce a mai venit la tine să o tratezi?

– Poate pentru că s-a gândit că nu are la cine altcineva să apeleze. A venit la mine doar de trei ori. Și de fiecare dată era extrem de agitată. În cursul primelor două vizite, mi-a pus întrebări destul de amănunțite despre natura transei hipnotice.

– Se temea să se lase sub controlul altcuiva?

– Nu era chiar așa. Doamna Pelling părea mai degrabă preocupată de teama ca, aflându-se în transă, să nu facă unele mărturisiri intime, de care să nu-și mai amintească după aceea. Am asigurat-o că îi voi repeta cu exactitate cuvintele rostite de ea sub hipnoză, însă nu cred că a avut deplină încredere în discreția mea.

– Nu te cunoștea bine.

Lavinia zîmbi scurt.

– Îți mulțumesc pentru compliment, Tobias.

El ridică din umeri.

– Nu e decît purul adevăr. Eu ți-aș încredința chiar și cele mai ascunse taine ale mele. De fapt, am făcut deja de mai multe ori acest lucru.

– Iar eu, la rîndul meu, ți le-aș încredința pe ale mele, domnule. Ea se uită la curbura atrăgătoare a umerilor lui lași. Tobias putea fi peste măsură de încăpățînat și de arogant, dar îi puteai încredința chiar și viața. Cred că sîntem chit, acum că am stabilit și acest aspect.

El dădu din cap.

– Spune mai departe.

– Am avut senzația că, deși Jessica Pelling nu-și prea dorea o asemenea experiență, nu avea de ales.

– Era o femeie disperată.

– Da. Lavinia tăcu o vreme, rememorînd cele întîmplate la ultima ședință. Dar n-aș spune că ar fi fost deprimată.

Tobias se uită la ea, ochii lui inteligenți exprimînd uimire.

– Așadar nu suferea de melancolie?

– La momentul respectiv, nu am crezut că ar suferi de melancolie. După cum ți-am spus, în timpul primelor două vizite am discutat despre tratamentul prin hipnoză. I l-am explicat cât se poate de amănunțit, în timp ce ea se fiția de colo-colo, prin fața mesei mele de lucru.

Tobias își desfăcu mîinile, se îndreptă de spate și începu să-și maseze, cu un aer absent, coapsa stîngă.

– Se pare că doamna Pelling dorea mult să-și trateze boala, însă nu avea deloc încredere în hipnoză. Îi înțeleg dilema.

– Știi bine că tu nu ești la curent cu această știință. Tu crezi că aceia care folosesc terapia prin hipnoză sînt cu toții niște șarlatani, nu-i așa?

– Nu este întru totul adevărat, replică el calm. Eu cred că unele persoane, slabe de înger, pot fi supuse hipnozei. Însă nu cred că un practician ar putea să-și impună voința asupra unui bărbat ca mine, de pildă.

Ea se uită la Tobias cum își masează coapsa și se gîndi la glonțul pe care îl primise în picior, cu cîteva luni în urmă. Refuzase atunci cu îndîrjire oferta ei de a-l hipnotiza, pentru a-i mai ușura durerile de care suferea adeseori.

– Prostii, spuse ea răs-picat. Adevărul este că te enervează la culme numai gîndul că te-aș putea hipnotiza eu, așa încît *preferi să suporti cu stoicism durerea provocată de rană, decît să te supui procedurii. Recunoaște, domnule!*

– Atunci cînd sînt lîngă tine, draga mea, mă simt mereu ca într-o binecuvîntată transă.

– Nu încerca să mă amețești cu complimente insipide.

– Insipide? El încetă brusc să-și mai frece coapsa. Mă simt distrus, doamnă. Am crezut că ar fi o replică măgulitoare, în condițiile date. Oricum, rana mea s-a vindecat destul de frumos și fără ajutorul hipnozei.

– Te doare deseori, mai ales atunci cînd e umezeală afară. Și acum te deranjează, nu-i așa?

– Cred că un pahar sau două de coniac ar face minuni în cazul de față, spuse el. O să beau niște coniac atunci când voi ajunge acasă. Și gata cu acest subiect. Te rog să-ți continui povestea.

Lavinia își concentrează atenția asupra vegetației abundente din fața ei.

– Când Jessica Pelling a venit la cabinetul meu pentru a treia și ultima ședință, mi-am dat seama că era tulburată. Nu mi-a mai pus nici o întrebare, ci m-a rugat pur și simplu să-i induc o stare de transă terapeutică. Nu am întâmpinat nici un fel de greutate în a face acest lucru. Era un subiect excelent. Am început să-i pun întrebări, încercând să descopăr cauza anxietății ei. Și, spre marea mea uluire, a mărturisit că îi este îngrozitor de teamă de soțul ei.

– De Oscar Pelling?

– Da. Lavinia se îngrozi. Erau căsătoriți doar de un an, dar își descria căsnicia ca fiind un coșmar.

Lavinia își aminti amănuntele de la ultima ședință avută cu Jessica Pelling:

„...Oscar este iar supărat în seara asta.” Jessica vorbea pe tonul liniștit nenatural al celor aflați în transă. „Zice că am ales o veselă nepotrivită pentru cină. Pretinde că am făcut acest lucru în mod deliberat, ca să-i știrbesc din autoritatea de stăpîn al casei. Îmi spune că sînt sfidătoare. Va trebui să mă pedepsească din nou ....”

Lavinia simți un fior rece în stomac. „Ți-a făcut rău aseară, Jessica?”

„Da. Mereu îmi face rău cînd mă pedepsește. El zice că e vina mea, că eu îl oblig să mă lovească.”

„Ce anume s-a întîmplat, Jessica?”

„Îi trimite pe servitori în camerele lor. Apoi mă apucă de braț. Mă tîrăște pînă în dormitor și ... și îmi face rău. Mă lovește și iar mă lovește.”

pentru a supraviețui pînă cînd și-ar fi găsit un mijloc stabil de a-și cîștiga existența.

– Fetița mea dulce, ți-ai reorientat de atîtea ori direcția propriilor tale activități, încît mă tem că ai început să neglijezi faptul că nu oricine are atîtea resurse interne și atîta hotărîre, ca tine.

Lavinia oftă.

– S-ar putea să ai dreptate. Trebuie să recunosc că, deși mie planul mi se părea foarte bun, Jessica s-a înspăimîntat cînd i l-am sugerat. Era în mod evident foarte speriată de ideea de a-și schimba identitatea și de a-și găsi o modalitate de a se întreține. Vezi tu, femeia avusese dintotdeauna bani. Gîndul de a porni la drum renunțînd la toată averea ei o speria îngrozitor.

– Lăsînd la o parte faptul că mai era și cumplit de nedrept, reflectă Tobias. *La urma urmei, banii erau ai ei.*

– Bineînțeles. Aici cred și eu că ai absolută dreptate. Însă după părerea mea, Jessica trebuia ori să renunțe definitiv la averea sa și să își schimbe numele, ori să își îndrepte atenția către rafinata artă a preparării otrăvurilor. Dar după cum am mai spus, mi-am dat seama că ar fi îmbrățișat cu entuziasm această din urmă variantă.

– Uneori îmi dai fiori pe șira spinării, Lavinia.

– Prostii. Sînt sigură că, în cazul în care ai fi fost în locul meu, și tu i-ai fi dat același sfat. El ridică din umeri, fără nici un alt comentariu. Lavinia se încruntă, regîndindu-și ultima afirmație. Retrag ceea ce am spus acum. Tu n-ai fi sfătuit-o să se bage într-o treabă atît de spinoasă cum este aceea a dobîndirii unei noi identități. În schimb, ai fi pus la cale un oribil accident pentru Oscar Pelling.

– Întrucît nu am fost în situația ta, n-are nici un rost să facem acum speculații.

– Uneori, domneata, domnule, îmi dai fiori pe șira spinării.

Tobias zîmbi, auzind cum Lavinia îi întorsese vorbele și ajungînd la concluzia că ea nu făcuse decît o mică glumă. Însă nu glumea deloc, se gîndea Lavinia. Uneori el chiar îi dădea fiori pe șira spinării. Existau niște cotloane ascunse, în adîncul ființei lui. Uneori era foarte convinsă că existau multe lucruri pe care ea nu le cunoștea despre acest om.

– Și ce s-a întîmplat cu Jessica Pelling? o întrebă Tobias.

– De atunci n-am mai văzut-o, șopti Lavinia. În ziua următoare, s-a sinucis.

– Cum s-a sinucis? A luat o supradoză de laudanum? A băut prea mult lapte de mac?

– Nu. Jessica a ales o modalitate mai teatrală. A plecat călare, în toiul unei furtuni puternice, aruncîndu-se în apele umflate ale unui rîu. Calul s-a întors acasă fără ea. Mai tîrziu, o cameristă a găsit în dormitorul doamnei Pelling un bilețel în care ea își declara intenția de a-și pune capăt zilelor, înecîndu-se.

– Hmm.

Urmă un moment de liniște.

– Trupul ei neînsuflețit nu a fost găsit niciodată.

– Hmm.

– Se mai întîmplă. Lavinia își încleștă foarte strîns mîinile în poală. Amintirea acelei groaznice zile îi era acum atît de proaspătă și de vie încît se strădui din răspuțeri să tragă aer în piept. Rîul acela era foarte adînc și foarte periculos, în unele locuri. Se mai întîmplase ca vreun suflet nefericit să cadă în involburatele sale ape revărsate din matcă și să nu mai fie niciodată găsit.

– Și Oscar Pelling te-a învinuit că ai cauzat moartea soției sale?

– Da. M-a abordat în plină stradă, imediat ce căutarea Jessicai fusese abandonată deoarece se pierduse orice speranță ca trupul ei să mai fie descoperit. Era într-o stare de furie atît de mare, încît ... aproape că m-am temut pentru viața mea.

Tobias rămase într-o tăcere profundă.

– Te-a atins? A pus mîna pe tine? Ți-a făcut vreun rău?

Expresia necruțătoare care apăruse în ochii lui aproape că îi tăie femeii răsufierea. Ea înghiți în sec și se grăbi să-și continue relatarea:

– Nu, spuse ea repede. Chiar nu. N-ar fi îndrăznit să mă agreseze în fața atîtor martori. Însă m-a acuzat că am împins-o pe Jessica să-și pună capăt zilelor, cu tratamentele mele prin hipnoză.

– Înțeleg.

– El s-a asigurat ca zvonurile despre incompetența mea să se răspîndească iute în împrejurimi. În scurtă vreme, Oscar Pelling mi-a distrus complet reputația profesională în zonă. Mi-am pierdut absolut toți pacienții. Lavinia ezită. La drept vorbind, nici eu nu mai eram sigură dacă mai voiam să continuu în această profesie.

– Asta pentru că te-ai temut ca nu cumva Pelling să fi avut dreptate și terapia ta să fi jucat un anume rol în moartea Jessicăi.

– Da.

Cam despre asta era vorba, își spuse Lavinia: cel mai întunecat secret al ei fusese acum adus la cunoștința lui Tobias. Acum ea înțelese motivul real pentru care fusese atît de răscolită de revederea lui Oscar Pelling. Intuiția îi spusese că va ajunge, într-un fel sau altul, la acest moment înfricoșător, cînd Tobias va afla că ea a fost amestecată în moartea unei femei nevinovate. Ea știa prea bine cît de mult se îndoia el de știința hipnozei și ce credea despre cei care practicau această artă. Lavinia stătea în așteptarea reacției lui, chiar dacă o parte din ea se întrebă cînd și cum ajunsese părerea acestui bărbat atît de importantă. De ce oare îi păsa atît de mult de ceea ce gîndea el despre ea?

– Ascultă-mă cu atenție, Lavinia. Tobias întinse mîna și acoperi degetele ei îngrijite cu palma lui mare și puternică. Nu ai nici o vină în toată povestea asta. Ai încercat s-o ajuți.

Era o situație disperată, care solicita măsuri extreme. Planul tău pentru Jessica, gândit ca ea să-și folosească inelul pentru începerea unei noi vieți, sub un alt nume, a fost o idee excelentă. N-a fost vina ta, că ei i-au lipsit îndrăzneala și voința de a-l duce la îndeplinire.

La început ea a crezut că nu auzise bine. *Tobias nu-i găsea nici o vină*. Lumea părea că devenise puțin mai strălucitoare, atmosfera fiind acum parcă mai limpede și mai înmiresmată. Lavinia își îngădui să respire din nou.

– Dar poate că, îndemnînd-o să-și asume un asemenea risc, am forțat-o să-și privească în față propria neajutorare, împingînd-o în prăpastia disperării. Lavinia își frîngea mîinile. Poate că am făcut-o să înțeleagă că nu mai avea nici o speranță și că singura scăpare care îi rămăsese era sinuciderea.

– Nu ai dreptate, tu i-ai arătat o posibilă cale de scăpare. Era la îndemîna Jessicai s-o folosească. Tobias își petrecu brațul în jurul ei și o lipi de el. Ai făcut tot ce ai putut.

Era fără seamăn de plăcut să se cuibărească lîngă el, se gîndi Lavinia. Era un bărbat extrem de dificil, însă atunci cînd era cazul, forța statornică, de neclintit, a lui Tobias avea un efect liniștitor asupra simțurilor ei.

Nu o învinuia pentru ceea ce se întîmplase.

– N-ar fi trebuit să permit ca întîlnirea întîmplătoare cu Oscar Pelling să mă tulbure atît de tare, rosti ea după o vreme. Este perfect de înțeles ca un domn cu o poziție și cu o avere ca a lui să vină ocazional în capitală pentru a face cumpărături și pentru a-și rezolva probleme de afaceri.

– Foarte adevărat.

– Și nu este deloc bizar faptul că s-a întîmplat să-l văd la Pall Mall. La urma urmei, Londra este, în multe sensuri, o lume foarte mică, mai ales cînd vine vorba despre cumpărături.

– Nu surpriza vederii unei figuri cunoscute, la Pall Mall, te-a tulburat atît de tare, spuse Tobias. Ceea ce te-a răscolit a

fost faptul că, zărindu-l pentru o clipă pe Oscar Pelling, ai rememorat întregul incident care a pus capăt carierei tale de hipnotizatoare.

– Parțial.

Dar tot atît de greu mă apăsă gîndul că va trebui să-ți mărturisesc totul, adăugă ea în gînd. Iată de ce am fost nevoită să mă opresc la ceainăria aceea. Iată de ce am întîrziat. Nu voiam să te confrunt cu această poveste.

Dar s-a întîmplat. Realitatea ieșise pînă la urmă la iveală și Tobias nu îi reproșase nimic. Într-adevăr, el o considerase chiar un fel de eroină dramatică. Stupefiant!

– Acum ai o altă carieră, Lavinia, spuse el cu optimism. Nu mai contează ce s-a întîmplat în trecut.

Femeia se liniști și mai mult, savurînd căldura corpului degajată de bărbatul de lîngă ea.

După o vreme, el îi sprijini capul pe curbura brațului său și își apropie gura de buzele ei.

– Este cam răcoare aici pentru genul acesta de treburi, mormăi Lavinia atingîndu-i buzele cu gura.

– O să te încălzesc eu, o asigură Tobias.

4

Micul grup de admiratori tineri și nerăbdători care o înconjuraseră pe Emeline pe treptele de la intrarea principală a institutului îl făcu pe Anthony să nu se simtă în apele lui. Cu toții vădeau un interes deosebit pentru comentarea cursului pe care tocmai îl audiaseră, dar el bănuia că mulți dintre ei mai aveau și alte interese, lesne de înțeles. Totuși Emeline nu părea a-și da seama de acest fapt. Ea își susținea cu îndîrjire opiniile.

– Tare mă tem că domnul Lexington nu și-a petrecut prea mult timp în Italia, în cazul în care a trecut vreodată pe acolo, declară Emeline. A făcut o descriere jalnică a

monumentelor și fântînilor romane. Din întâmplare, mătușa mea și cu mine am avut ocazia să vizităm recent Roma, iar eu ...

– Acum îmi explic calitatea excepțională a hainelor tale, îi spuse cu înflăcărare unul dintre tinerii domni. Rochia ta are o nuanță extraordinară de chihlimbar auriu. Este culoarea cerului în amurg. Și nu e întrecută decît de strălucirea ochilor dumitale, domnișoară Emeline.

Se auziră cîteva șoapte aprobatoare.

Emeline nici nu clipi.

– Mulțumesc, domnule. Așadar, după cum vă spuneam, mătușa mea și cu mine am avut șansa de a sta cîteva luni la Roma și vă pot asigura că domnul Lexington a nedreptățit subiectul expunerii sale. Nu a reușit să exprime adevărata măreție a acestor monumente. Pe parcursul acestei vizite, am făcut cîteva schițe și desene ...

– Mi-aș dori foarte mult să-ți văd schițele, domnișoară Emeline, se auzi o voce din grupul de tineri.

– Și eu la fel, domnișoară Emeline.

– Nici un monument, oricît de grandios ar fi el, nu s-ar putea compara cu eleganța dumitale, domnișoară Emeline, spuse altcineva.

Anthony se cam săturase. Își scoase în mod ostentativ ceasul din buzunar.

– Scuză-mă că te întrerup, domnișoară Emeline, dar s-a făcut târziu. I-am promis mătușii dumitale că vei ajunge acasă înainte de ora cinci. Va trebui să ne grăbim.

– Da, desigur. Emeline aruncă un zîmbet fermecător înspre micul grup. Domnul Sinclair are dreptate. Trebuie să plecăm. Mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu voi. Sînt realmente plăcut surprinsă. Nici nu m-am gîndit că atîta lume este interesată de fântînile și monumentele din Roma.

– Sîntem de-a dreptul fascinați, domnișoară Emeline. Un tînăr cu o haină croită atît de strîns pe trup, încît Anthony se întreba sincer cum de își mai putea mișca brațele, făcu o

adîncă plecăciune în fața lui Emeline. Sînt absolut fermecat de acest subiect și de prezentarea dumitale.

– Sîntem de-a dreptul încîntați, o asigură altul.

Și încep o concurență acerbă, fiecare membru al grupului căutînd s-o convingă pe Emeline că propriile interese intelectuale erau cele mai elevate.

Anthony nu putu decît să le zîmbească. O luă pe Emeline de braț și porniră în jos pe scări. În urma lor se auzi un cor de saluturi.

– Nu mi-am dat seama că timpul ne presează atît de tare, murmură Emeline.

– Nu-ți fie teamă, zise Anthony. Vom ajunge acasă înainte ca mătușa ta să înceapă să se neliniștească.

– Cum ți s-a părut prelegerea domnului Lexington? îl întrebă ea.

El se codi o vreme să răspundă, ridicînd apoi din umeri.

– Ca să fiu absolut sincer, am găsit-o cît se poate de anostă.

Emeline rîse mulțumită.

– În privința asta sîntem amîndoi de acord. Totuși mie mi-a plăcut după-amiaza.

– Și mie la fel.

I-ar fi plăcut chiar și mai mult această după-amiază, își spuse Anthony în sinea lui, dacă nu ar fi fost nevoit să-și croiască atît de anevoios drum prin turma de papițoi spilcuiți care se adunaseră în sală. Era foarte sigur că aceștia nu se strînseseră acolo mînați de pasiunea pentru monumentele și fîntînile din Roma. Emeline fusese ispita care îi ademenise la acea conferință. În ultima vreme, ea adoptase un stil temperat al modei, după ce își făcuse o apariție reușită în cîteva dintre cele mai importante săli de bal frecventate de lumea bună.

Anthony era conștient de faptul că lipsa unei moșteniri și a legăturilor de familie nu i-ar fi permis lui Emeline o evoluție de durată în cercurile înaltei societăți, în ciuda

oricăror aranjamente ale Laviniei. Mai mult decît atît, mamele băieților dovedeau multă vigilență, asigurîndu-se ca prețioasele lor odrasle să nu fie atrase de Emeline.

Din nefericire, eforturile lor disperate nu puteau împiedica atracția pe care mulți dintre tinerii cu sînge albastru o simțeau pentru acest încîntător exemplar feminin atît de ieșit din comun. Seducători lipsiți de inimă, nesătui și destrăbălați încercau să o cucerească numai pentru a se întrece într-un gen de sport pervers.

Anthony se autodesemnase drept paznic al lui Emeline și considera de datoria lui să o ferească de nedoriții ochi dulci care i se tot făceau. Însă ceea ce îl îngrijora cel mai mult în ultima vreme era că ea s-ar fi putut hotărî să-l accepte pe vreunul dintre cei care-i tot dădeau tîrcoale.

Totul ar fi fost cu mult mai simplu dacă el ar fi avut posibilitatea materială de a-și mărturisi sentimentele și de a-i cere mîna. Oricît s-ar fi străduit, nu-și putea permite să-i ofere stilul de viață cu care ea merita să fie răsfațată.

De curînd, Anthony își petrecuse mult timp analizînd problemele cu care se confrunta și concepînd diverse soluții posibile. Însă nu făcuse nici o scofală, deoarece toate convergeau către un singur punct-cheie: trebuia să găsească o cale pentru a-i asigura un trai onorabil, și asta cît mai curînd posibil, înainte ca vreunul din tinerii care roiau în jurul lui Emeline, sfidîndu-și părinții, s-o convingă să-i cedeze, apoi să fugă împreună.

Plimbarea de întoarcere către micuța casă de pe Aleea Claremont au făcut-o într-un ritm vioi, nu numai pentru că după-amiaza era pe cale de a se încheia, dar și pentru că umezeala din aer prevestea ploaie.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă Emeline cînd ajunseră în dreptul micului parc și dădură colțul. Nu te simți bine?

Întrebarea ei îl făcu să tresară, trezit brusc din reverie. Îl deranja faptul că ei i se părea că se poartă de parcă ar fi fost bolnav.

– Nu, n-am nimic. Căzusem pe gânduri.

– Aaa. Credeam că poate nu ți-a căzut bine înghețata de mai devreme.

– Te asigur, Emeline, că mă simt bine.

– Eram doar îngrijorată.

– Emeline, mătușa ta și-a exprimat clar dorința ca tu să te mai bucuri de cel puțin încă un sezon de activitate mondenă la Londra, înainte de a te decide să accepți sau nu vreo cerere în căsătorie.

– Dar ce Dumnezeu te-a apucat acum, hodoronc-tronc, cu căsătoria mea?

Anthony mai prinse curaj și își luă inima-n dinți:

– Este foarte posibil ca unul dintre acești ... acești domni care au intrat în vorbă cu tine după prelegerea de astăzi să se hotărască a te cere în căsătorie.

– Ooo, mă îndoiesc. Nici unul dintre părinții lor nu ar fi de acord. Țintesc cu toții mult mai sus când își caută neveste și sînt sigură că exact așa vor face, atunci cînd le va veni timpul.

– S-a mai auzit de cîte un caz cînd un nechibzuit a ... a fugit cu o fată pe care părinții lui nu au considerat-o potrivită pentru el, rosti mohorît Anthony.

– Așa cum fac mereu domnii din toate acele cărți romanțioase pe care mătușa Lavinia obișnuiește să le citească cu atîta pasiune? chicoti Emeline. Vai cît de sentimental! Însă eu am serioase îndoieli că aș fi genul de fată care să poată inspira o asemenea căsătorie pe ascuns.

– Ba ești întocmai acest gen. Anthony se opri pe neașteptate și se întoarse către ea. Trebuie să fii foarte atentă, Emeline. Nu e de glumă cînd cine știe ce seducător ar putea să apară în toiul nopții la fereastra dormitorului tău, să te implore să-l însotești în trăsura care așteaptă în stradă.

Exact așa cum își închipuise că ar face și el, în fanteziile sale febrile, își spuse Anthony în sinea lui.

– O căsătorie la Gretna Green? Emeline făcu ochii mari.

Prostii! Nu mi-l pot imagina pe nici unul dintre acei domni avînd atîta temperament încît să facă ceva așa de romantic.

Anthony simți un ghem în stomac.

– Vrei să spui că ai considera *incitant* să fugi împreună cu unul dintre acei filfizoni care nu au nimic în cap?

– Bineînțeles.

El simți că i se răcește sîngele în corp.

Apoi ea zîmbi.

– Mai mult decît imposibil, desigur.

– Imposibil. El se agăță de acest cuvînt. Da, desigur.

Absolut imposibil.

– Într-adevăr.

Însă nu era chiar imposibil, iar el știa bine acest lucru. Se întîmplase în sezonul trecut cel puțin o dată de care avea cunoștință și nu încăpea nici un fel de îndoială că se putea întîmpla din nou și în sezonul următor. Mai curînd sau mai tîrziu, o tînără pereche, căreia îi fusese interzis să se căsătorească, tot va fugi în toiul nopții la Gretna Green. Dacă tații lor furibunzi nu vor pune mîna pe ei înainte ca faptul să fie consumat, cei doi se vor întoarce ca proaspăt căsătoriți. Iar societatea va avea încă un subiect de bîrfă pe care să-l savureze la ora ceaiului.

Dacă ar fi avut măcar un dram de bun-simț, el ar fi păstrat tăcerea, se gîndi Anthony. Însă în loc de asta, își dresе glasul.

– Dar de ce spui că ar fi *imposibil* să te căsătorești pe ascuns cu unul dintre acești domni? întrebă el cu precauție.

– Pentru că, bineînțeles, nu-mi place nici unul din ei. Ea aruncă o privire fugară la micuțul ceas care atîrna în partea din față a pelerinei sale. Hai, Anthony, trebuie să ne grăbim. Doar nu vrem să ne prindă ploaia pe drum. Mătușa Lavinia va face spume dacă o să stric mantia ei cea nouă.

Ea nu-l iubea pe nici unul din ei.

Asta nu însemna neaparat, își zise tînărul în sinea lui, că l-ar fi iubit pe el, însă cel puțin ea nu făcuse nici o pasiune pentru altcineva.

În mod miraculos, îi revenise buna dispoziție și zîmbi vesel.

– Liniștește-te, Emeline. O doamnă care este în stare să-l ia pe Tobias drept partener de afaceri mi se pare foarte puțin probabil să-și facă probleme pentru o pelerină compromisă.

Emeline rîse.

– Tu n-ai habar cîți bani bagă mătușa Lavinia în mantourile de la Madam Francesca. Le consideră adevărate investiții.

Din nefericire, el știa precis de ce Lavinia investea din greu în toalete de la cea mai vestită casă de modă a zilei, se gîndea Anthony. Ea persevera în niște planuri foarte ambițioase cu privire la măritișul nepoatei sale.

Pe la mijlocul Aleii Claremont, Anthony îi văzu pe Tobias și pe Lavinia urcînd treptele de la intrarea casei cu numărul 7.

– Se pare că nu sîntem singurii care au sosit tîrziu acasă, spuse cu bucurie Emeline. Lavinia și domnul March trebuie să fi ieșit să facă puțină mișcare.

Anthony se uită cu atenție la Tobias care stătea rezemat de balustrada din fier, în timp ce Lavinia își căuta cheia în poșetă. Chiar de la acea distanță, izbuti să observe aerul de totală satisfacție pe care îl degaja cumnatul său. Semăna acum cu un animal mare de pradă, odihnindu-se după o vînătoare încununată de succes.

– Un bine venit exercițiu de mișcare, dacă nu mă înșel, murmură Anthony.

– Nu înțeleg ce vrei să insinuezi. Emeline îi aruncă o privire curioasă.

Din fericire, n-a mai fost cazul să-și completeze remarca cu explicații detaliate. Chiar în acel moment, Tobias întoarse capul și îi zări apropiindu-se de scară.

– Bună ziua, domnișoară Emeline, i se adresă Tobias înclinînd din cap. Cum a fost conferința?

– Nu chiar așa de savantă cum speram, însă Anthony și cu mine am petrecut totuși o zi plăcută, răspunse ea cu promptitudine.

Chiar în clipa în care Lavinia își descoperise cheia, doamna Chilton le deschise pe dinăuntru.

– Vrei să intri să bei un ceai cu noi? îl întreabă Lavinia pe Anthony.

– Mulțumesc, nu. Tînărul se uită țintă la Tobias. Aș vrea să-ți vorbesc, dacă nu ai nimic împotriva.

Tobias înălță o sprînceană și se desprinsese de balustrada de fier.

– Mai poate aștepta?

– Mă tem că nu. Este vorba de ceva destul de important.

– Foarte bine. Putem discuta problema pe drum către clubul meu. Tobias se întoarse către Lavinia. Vă urez o zi bună, doamnă.

– La revedere, domnule.

Anthony a fost oarecum surprins de salutul ei plin de amabilitate, însă Tobias nu părea să-l considere ieșit din comun.

Cei doi așteptară pînă ce doamnele intrară în holul din față al casei, apoi se îndreptară spre colțul străzii, pentru a găsi o birjă.

Reușiră fără dificultate să oprească o trăsură și urcară în cabină.

Tobias se așeză și se uită cu luare-aminte la Anthony.

– Ți s-a întîmplat ceva rău? Arăți de parcă ai fi înghițit o lingură de medicament cu gust foarte neplăcut.

Era a doua oară în ultimul ceas, cînd cineva îl credea bolnav, judecînd după expresia feței lui, își dădu seama Anthony. Era deranjant.

– Am mare nevoie de ceva avere, îi comunică el lui Tobias.

– Toți avem nevoie de așa ceva, nu? Tobias își întinse piciorul stîng. Dacă găsești cumva una, să-mi dai și mie de veste. Voi fi încîntat să beneficiaz împreună cu tine de această avere.

– Vorbesc serios. Aș vrea să cîștig o sumă de bani care să-mi permită să întretin în mod onorabil o nevastă.

– Fir-ar să fie! Tobias întîlni privirea lui Anthony. Te-ai îndrăgostit de domnișoara Emeline, nu-i așa?

– Așa este.

– Ei drăcia dracului, mă temeam eu de asta. I-ai mărturisit sentimentele pe care le ai pentru ea?

– Bineînțeles că nu. Nu sînt în situația de a face așa ceva, deoarece nu îi pot cere să se mărite cu mine.

Tobias dădu din cap, în semn de resemnată înțelegere.

– Pentru că nu ai avere.

Anthony bătea darabana cu degetele pe marginea geamului.

– De la o vreme, numai la problema asta mă gîndesc.

– Doamne ferește de tincri care gîndesc prea mult.

– Sînt foarte hotărît în privința asta.

– Se vede de la o poștă. Să înțeleg că ai născocit un plan pentru dobîndirea acestei averi, care simți că îți este indispensabilă?

– Mă pricep la jocurile de cărți. Cu puțin antrenament...

– Nu.

– Recunosc, n-am jucat niciodată cărți pe mize mari, deoarece te-am văzut întotdeauna extrem de ostil față de jocurile de noroc, însă sînt convins că m-aș descurca foarte bine la masa de joc.

– Nu.

– Ascultă-mă bine. Anthony se aplecă în față, decis să-și impună punctul de vedere. Aproape nici un jucător nu abordează jocul într-o manieră logică. Într-adevăr, mai toți jucătorii de obicei se așază la masa de joc cherscheliți bine. În consecință, nu este deloc de mirare că cei mai mulți dintre

acești domni pierd din gros. Pe cînd eu am de gînd să tratez jocul ca pe o problemă de matematică.

– Dacă aș îndrăzni să-ți permit să intri într-o sală de jocuri, sora ta cred că ar veni de pe lumea cealaltă și m-ar hăitui ca pe un animal. Știi la fel de bine ca și mine că grija ei cea mai mare era ca tu să nu cazi vreodată în patima jocurilor de noroc.

– Știu că Ann se temea că aș putea sfîrși falit, ca tata. Dar te asigur că nu va fi și cazul meu.

– Drăcovenia naibii, nu mă refer la faptul că tatăl vostru a pierdut tot ce avea, pentru că nu a putut rezista ispitei de a se așeza la masa de joc, ceea ce o îngrijora pe Ann, ci la faptul că a fost omorît într-o încăierare după un joc de cărți, încercînd să-și recupereze pierderile. Pînă la urmă, nu ai cum să cîștigi din așa ceva.

– Eu nu sînt ca tatăl meu.

– Știu asta.

Anthony se încordă. Îi fusese groază de acest conflict, conștient fiind de toate implicațiile planului său. Strategia era complicată, însă își spusese că trebuia să țină cu dinții de ea.

– Nu vreau să mă cert cu tine în această chestiune, spuse el. Știi bine că nu mă poți împiedica. Nu mai sînt copil. Hotărîrea îmi aparține în totalitate.

Ochii lui Tobias se întunecară precum cerul de deasupra mării cuprinse de furtună. Anthony se gîndea că, în toți acești ani în care locuise împreună cu acest bărbat, care îi fusese mai apropiat decît propriul lui tată, rareori văzuse în ochii cumnatului său o asemenea răceală și hotărîre. Îl trecu un fior de gheață.

– Să-ți fie clar un lucru, rosti Tobias cu tonul lui cel mai blînd, care în același timp era și cel mai amenințător. Dacă tu continui să te gîndești să-ți încerci norocul prin cazinouri, poți fi sigur că trai bun cu mine n-o să mai ai. Chiar dacă tu

crezi că eu nu te pot opri, să fii sigur că mă voi ține ca scaiul de tine. Am o obligație față de tine, în memoria lui Ann. Să nu crezi că nu-mi voi respecta promisiunea pe care i-am făcut-o.

Am știut că va fi foarte greu, își spusese Anthony. Inspiră adânc și se îndreptă de spate.

– N-am de gând să discut în contradictoriu cu tine pe tema asta, zise tînărul. Știi foarte bine că eu te respect mult și că îți înțeleg loialitatea față de promisiunea făcută. Dar sînt cumplit de disperat și nu văd altă rezolvare.

În loc să se lansese într-o tiradă moralizatoare, Tobias își îndreptă atenția către strada tot mai întunecată, de dincolo de geam. Se cufundă într-o adîncă tăcere meditativă.

Anthony suportă, cît putu de mult, tăcerea ostilă a cumnatului său. Apoi încercă să mai destindă un pic atmosfera atît de încărcată.

– Tobias? Ai de gând să nu mai vorbești deloc cu mine? Tînărul se strădui să zîmbească. Nu-ți stă în fire să te porți așa. Mă așteptam la o reacție mai zgomotoasă din partea ta. Poate la amenințarea că îmi vei tăia alocația trimestrială.

– Ți-am spus mai devreme că nu ești singurul căruia i-ar plăcea să pună mîna pe o avere.

Anthony era uluit de schimbarea bruscă a sensului conversației.

– Am presupus că glumeai.

– Te asigur că nu-mi arde acum de glume.

Anthony înțelese totul cu iuțeala fulgerului.

– Dumnezeule, este vorba despre doamna Lake, nu-i așa? Ai de gând s-o ceri în căsătorie?

Tobias întoarse încet capul.

– Nici eu nu sînt în situația de a o cere pe ea în căsătorie, la fel cum nici tu nu ești în situația de a cere mîna domnișoarei Emeline.

Ce ocazie minunată, se gândi Anthony. Era momentul propice de a trece la a doua fază a planului său cu atîta grijă ticluit.

– Dimpotrivă, roști el încet. Tu nu ești atît de strîmtorat ca mine. Chiar te invidiez. În definitiv, ție nu-ți lipsesc total resursele financiare. Primești din cînd în cînd onorarii grase, ca detectiv particular.

– În profesia mea, mijloacele prin care-mi cîștig existența sînt sporadice și nesigure, știi prea bine.

– Doamna Dove te-a plătit bine pentru investigațiile pe care ți-a cerut să le faci, în afacerea asasinatelor cu figurine de ceară. Și ai ajuns să ai destui bani ca să investești în una din navele lui Crackenburne, nu?

– Nu mi-am putut permite să cumpăr decît o singură acțiune în acea afacere. Ba mai mult, nu am de unde să știu dacă afacerea se va dovedi profitabilă, și în ce măsură, pînă cînd nenorocita aceea de navă nu se va întoarce din Orient. Și vor mai trece cîteva luni bune, pînă atunci.

– Iar între timp tu trebuie să aștepti răbdător și să speri că doamnei Lake nu-i va fi răpită inima de către un alt domn, care își poate permite să întrețină o soție, spuse Anthony.

– Precum vezi, te înțeleg cît se poate de bine.

Anthony ridică din umeri.

– În cazul în care te-ar mai liniști asta, pot să te asigur că mă îndoiesc profund de faptul că doamna Lake s-ar căsători numai de dragul banilor. Tobias nu spuse nimic. Continuă să privească afară. Emeline a discutat cu mine despre părerea mătușii ei în legătură cu mariajul, roști tînarul.

Acea informație captă brusc interesul lui Tobias.

– Ce ți-a spus domnișoara Emeline?

– Este foarte sigură că, deși doamna Lake pune mare preț pe importanta siguranță financiară, puțini știu că este și o ființă foarte romantică.

– Lavinia? Romantică? De unde, Doamne iartă-mă, a mai scos-o Emeline și pe asta?

– Probabil, pentru că doamnei Lake îi plac poeziile sentimentale.

Tobias se gîndi o vreme la cele auzite. Apoi scutură din cap.

– La dracu', nu pot nega faptul că Laviniei îi place foarte mult poezia. Însă este mult prea pragmatică pentru a se lăsa influențată în deciziile ei de poezie.

Anthony oftă în sinea lui. Își spuse că deși Tobias avea foarte multe calități de excepție, cumnatul său nu avea deloc răbdare pentru lirism și nici nu se sinchisise vreodată să deprindă arta rafinată de a fermeca doamnele.

– Emeline este absolut sigură că, datorită naturii sale sentimentale, doamna Lake niciodată nu s-ar lansa într-o căsătorie care să nu se bazeze în primul rînd pe dragoste, spuse el răbdător. Indiferent cît de solidă ar putea părea acea căsătorie, sub aspect financiar.

– Hmm.

În altă situație, aerul lugubru al lui Tobias ar fi părut hilar, se gîndi Anthony. Însă adevărul era că îi părea foarte rău pentru cumnatul său.

Tobias avusese în trecut cîteva legături romanțioase, se gîndi tînărul în continuare, dar de cînd ei doi îi pierduseră pe Ann și pe copil, Anthony nu avea cunoștință ca Tobias să fi ținut atît de mult la o doamnă, încît să ajungă într-un asemenea impas. Cu doamna Lake era o treabă cît se putea de serioasă. Tobias avea nevoie de ajutor.

Anthony își drese glasul.

– Mă gîndesc că ar trebui să fii mai romantic cu doamna Lake. Am remarcat că uneori ești cam prea dur cu ea.

– Bineînțeles, pentru că ea nu ezită să se certe cu mine, de cîte ori se ivește ocazia. Niciodată n-am întîlnit o femeie mai încăpățînată ca ea.

– Presupun că s-a cam plictisit să te tot asculte dînd ordine.

Tobias strînse din dinți.

– La dracu'. Doar n-o să încep, acum, să mă exprim ca Byron și ca toți ceilalți din tagma lui. În primul rînd, eu sînt prea bătrîn pentru a mai face pe poetul plin de romantism, iar în al doilea rînd, nu mă simt în stare să compun nici cea mai prăpădită poezie.

– Nu îți spun să devii peste noapte poet. Ai putea doar să încerci să dai vorbelor tale o tentă ceva mai poetică.

Tobias miji ochii.

– Ca de exemplu?

– De exemplu, când o vezi dimineța, ai putea să-i spui că arată ca o zeiță.

– Ca o zeiță? Ai înnebunit?

– A fost numai o sugestie.

Tobias începu să-și maseze coapsa stîngă. Căzu pe gânduri pentru o bună bucată de vreme.

– Și cu ce zeiță să-i spun că seamănă? Întrebă el într-un târziu.

– Ei bine, nu poți da greș niciodată dacă asemuiești o femeie cu Afrodita.

– Este o imensă prostie. Lavinia mi-ar rîde în nas.

– Nu prea cred, rosti încet Anthony. Nu cred că vreo doamnă i-ar rîde în nas cuiva care o compară dimineța cu zeița Afrodita.

– Hmm.

Anthony se gîndea că, pentru moment, făcuse tot ce se putea face. Venise acum momentul de a reveni la chestiunea arzătoare.

– Dacă-mi permiți să-ți vorbesc deschis, spuse el degajat, poate Crackenburne îmi va permite și mie să cumpăr o acțiune la una din afacerile lui de transporturi maritime.

– Nu vei putea găsi banii necesari unei investiții, în acele cluburi de groază în care proștii încearcă să facă avere prin noroc și cărți de joc, replică Tobias. Nu degeaba li se spune iaduri. În cabina trăsorii se lăsase complet întunericul. Tobias strînse din buze. Ți-am spus de foarte multe ori că ai putea deveni un excelent om de afaceri. Ai mare talent în domeniul cifrelor și ești meticolos din fire. Crackenburne te-ar recomanda cu plăcere unuia dintre prietenii lui.

– Nu mă interesează această profesie. Se lăsă din nou liniștea. Însă aș avea o altă sugestie, continuă în cele din

urmă Anthony. Acum era precaut, apropiindu-se cu multă atenție de scopul lui final.

Tobias părea îngrijorat.

– Care anume?

– M-ai putea lua ca asistent.

– Dar faci deja asta uneori.

– Însă neoficial. Anthony ajunsese la scopul său. Se gândise toată după-amiaza la treaba asta. Aș vrea să am un serviciu ca asistent permanent al tău. Cum s-ar zice, un fel de om bun la toate. În schimb, tu mă vei învăța finețurile investigațiilor.

– Și ce speri să câștigi din asta?

– Un salariu, acolo, spuse Anthony.

– Adică, în loc de alocație? îl întrebă Tobias cu răceală.

– Exact. Și mi-ar prinde bine și niște prime, din când în când.

– Nu-i așa? Ce bine poate cădea câte o primă, din când în când.

Anthony inspiră adânc.

– Vrei, te rog, să te gîndești la propunerea mea?

Tobias se uită în ochii tînărului.

– Tu vorbești serios, după cîte înțeleg.

– Foarte serios. Cred că am fler pentru această profesie.

– Nu știu dacă se poate vorbi de fler, în acest domeniu, zise Tobias. Din experiența mea, ajungi să lucrezi în branșa asta doar atunci cînd orice altă variantă mai respectabilă nu reușește să-ți aducă un venit suficient ca să te țină departe de azilul săracilor, să nu ajungi în stradă.

5

Emeline se uita la mătușa ei, în timp ce își lua micul dejun.

– Ești sigură că nu te-a tulburat prea mult faptul că l-ai revăzut ieri pe Oscar Pelling în oraș?

– Recunosc că m-a cam șocat la început revederea lui. Lavinia desfăcu ziarul. Însă pînă la urmă mi-am revenit, mulțumesc de întrebare.

Slavă Domnului că nu mai trebuia să-i ascundă lui Tobias sentimentele ei intime, își spuse ea în gând.

– Mereu reușești asta.

– Ce anume?

Emeline zîmbi.

– Să-ți revii, pînă la urmă. Ai un mare dar al recuperării, draga mea mătușă.

– Așa este, nu avem de ales. Lavinia sorbi din cafea. Și, după cum ți-am mai spus, era absolut inevitabil ca, mai curînd sau mai tîrziu, să îl reîntîlnesc pe Oscar Pelling, acum că ne-am întors la Londra. Pînă și cei care preferă să locuiască la proprietățile lor, așa cum face și Pelling, trebuie să vină din cînd în cînd la Londra, ca să-și mai rezolve din afaceri. Însă cel puțin se pare că el nu m-a observat.

– Și eu cred la fel. Emeline făcu o grimasă. Ce om îngrozitor. Sper să se întoarcă la moșia lui cît mai repede.

– Cu siguranță că așa va face. Din cîte mi-amintesc, nu îi place deloc mediul monden.

Lavinia întoarse o pagină a ziarului. Și ce-mi mai pasă acum de Pelling, cînd Tobias a aflat tot adevărul și nu mi-a reproșat nimic, se gîndi ea. În dimineața aceea viața părea cu siguranță mai frumoasă și mai veselă.

Emeline luă puțin gem din micul bol aflat în mijlocul mesei.

– Vreau să vorbesc cu tine, dacă nu te deranjează.

– Dar asta și facem.

– Vreau să spun că intenționez să discut cu tine o problemă importantă. M-am gîndit la cariera mea.

– Ce carieră? Tu n-ai încă nici o carieră.

Vorbînd, Lavinia nu își ridică privirea din ziar. Pe masă, lîngă ceașca ei de cafea, se găsea o bucată de hîrtie, alături de un creion. După multă chibzuință, ajunsese la concluzia

că, înainte de a da un anunț la ziar, era bine să studieze subiectul.

În acest scop, Lavinia se hotărîse să întocmească o listă cu cuvintele mai frapante și frazele care apăreau în anunțurile cele mai atrăgătoare. Trebuia să-și alcătuiască un vocabular de termeni tip, utilizabili în anunțurile pe care, eventual, le-ar scrie, pentru a-și face reclamă serviciilor sale, ca detectiv particular.

Anunțurile publicitare apărute în ziarul de dimineață erau foarte variate. Cele mai multe dintre ele, după părerea Laviniei, nu atrăgeau în mod izbitor atenția. Există un anunț cu privire la niște camere disponibile de închiriat, *avînd o priveliște plăcută a parcului*, precum și altul, *în atenția domnilor care se îmbracă în ton cu moda, în legătură cu apariția unor cămăși din bumbac de calitate superioară, garantînd prevenirea transpirației abundente*.

În mod indiscutabil, anunțul cel mai interesant dintre toate fusese dat de un anume doctor G. A. Darfield, oferind tratamente pentru *văduve și doamne căsătorite care suferă de nervi și de isterie*. El asigura *unice remedii eficiente, destinate în mod special femeilor*

– Exact asta vreau să și spun, replică Emeline. Eu încă nu am nici un fel de carieră.

– Fără îndoială că n-ai. Lavinia reflectă asupra anunțului care propunea tratamente pentru isteria femeilor. Ce părere ai tu despre exprimarea „*unice remedii eficiente*“?

– Sună cam prea medical. Lavinia, dar tu nici măcar nu ascuți ce îți spun. Înțelege o dată că încerc să aduc în discuție viitorul meu.

– Și care este problema cu viitorul tău? Lavinia luă creionul și își notă cuvintele „*unice*“ și „*eficiente*“. Eu credeam că el se conturează destul de frumuseț. Prin amabilitatea doamnei Joan Dove, avem invitații la două dintre cele mai importante evenimente mondene ale sezonului – balul Stillwater și cel pe care Joan intenționează să-l dea.

Ceea ce îmi aduce aminte de faptul că avem programare la Madam Francesca, pentru proba toaletelor noastre.

– Da, știu. Însă nu vreau să vorbesc despre baluri și despre maniere elegante. Emeline făcu o pauză, după care preciză: Mă refer la faptul că doresc să am și eu o profesie, Lavinia.

– Fleacuri! Lavinia își încreți fruntea, citind reclama unei modiste: *Un splendid sortiment, pentru persoane cunoscătoare, interesate de cele mai rafinate bonete și pălării*. Nici un domn din lumea bună nu își dorește o soție care să aibă propria ei profesie. Crezi că aş putea descrie serviciile pe care le ofer drept rafinate?

– Nu văd cum ar putea cineva descrie efectuarea de investigații private, drept *rafinată*.

– Ba dimpotrivă. Este evident că, în cazul când cineva dorește să atragă o clientelă greu accesibilă, acel cineva trebuie să-și bată capul să propună un aspect rafinat, indiferent de natura confidențială a serviciilor pe care le oferă. Nici unul dintre membrii înaltei societăți nu poate suporta ideea lipsei de rafinament.

– Lavinia, eu nu intenționez să mă mărit cu orice domn, numai pentru că are acces în cercuri înalte. Realmente nu-mi pot imagina o soartă mai îngrozitoare decât asta.

Lavinia își notă și cuvântul „*rafinat*”.

– Cu siguranță nu ai intenția să te măriți cu un fermier. După câte îmi amintesc, nimeni din familia noastră nu a fost atras în mod deosebit de viața la țară.

– Nu intenționez să iau de bărbat un fermier. M-am hotărât că mi-ar plăcea să-ți devin asociată.

– Cum adică? Tu ești deja asociata mea. Sîntem cu adevărat asociate, în fiecare zi. Dar ce părere ai despre fraza: „*Dispozitive eficiente, pentru domni interesați, oferite într-o manieră discretă și confidențială*”? Are ceva foarte incitant, nu crezi?

– Are, se încruntă cu gingășie Emeline. Însă nu am idee la ce se referă.

– Nici eu, își țuguie buzele Lavinia. Asta e o mică problemă, nu-i așa? Poate că dacă eu schimbam cumva vocabularul ... Se întrerupse, auzind ușa de la intrare deschizându-se. Se vede treaba că avem un oaspete. E mult prea devreme pentru o vizită de curtoazie. Poate că este un client nou.

– Mult mai probabil mi se pare să fie domnul March. Emeline își luă încă un biscuit cald. Am remarcat că în ultima vreme nu se mai formalizează, când te vizitează.

– Niciodată nu s-a formalizat, murmură Lavinia. Dacă îți aduci aminte, atunci când l-am cunoscut, el trăgea cu îndârjire de statueta aceea din magazinașul nostru preferat din Roma. După părerea mea, felul lui de a se purta în societate nu s-a îmbunătățit cine știe ce, de la acea primă întâlnire a noastră cu el. Emeline surîse, mușcând cu delicatețe din biscuit. Lavinia ascultă cu luare-aminte sunetul pașilor venind de pe hol. S-ar putea să ai dreptate doar când spui că a început să nu se mai formalizeze. E a doua oară, numai în această săptămână, când ne vizitează pe neaunțate, la ora micului dejun.

Ochii lui Emeline se luminau.

– Poate că este și Anthony cu el.

– *Nu te deranja, doamnă Chilton.* Vocea lui Tobias se auzise de dincolo de paravanul care separa încăperea pentru micul dejun. *Sînt suficiente niște ouă și ceva cartofi, pe care îi prepari atît de bine.*

În ciuda iritării ei, Lavinia se surprinse ascultînd cu atenție, așa cum făcea mereu, ușorul lui șchiopătat apropiindu-se. Se relaxă întrucîtva, sesizînd că în ziua aceea nu părea să-și protejeze prea mult piciorul stîng, în dauna dreptului. Acest lucru se datora cu siguranță cerului senin din acea dimineață. Ea știa că rana îl deranja cel mai mult

cînd ploua sau cînd deasupra metropolei plutea o ceață umedă.

Tobias apăru în cadrul ușii, oprindu-se.

– Bună ziua, doamnelor.

– Domnule March. Emeline radia. Ce mult mă bucur să te văd. Este cumva și domnul Sinclair cu dumneata?

– Nu. A vrut să vină, însă eu l-am rugat să rezolve niște treburi. Tobias se uită la Lavinia, cu o privire hotărîtă. Arăți minunat astăzi, doamnă. Întruchiparea însăși a zeiței Afrodita, ieșind din marea înspumată. Imaginea dumitale îmbujorată în lumina dimineții îmi ridică tonusul, îmi limpezește gîndurile și îmi inspiră idei metafizice.

– Întruchiparea Afroditei? Lavinia rămăsese cu ceașca suspendată la jumătatea distanței dintre masă și gură, încruntîndu-se sincer îngrijorată. Nu ți-e bine, Tobias? Parcă nu ești tu.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc de întrebare. El aruncă o privire plină de speranță către ibricul emailat. A mai rămas cumva niște cafea și pentru mine?

Emeline răspunse înainte ca Lavinia să-l poată descoase în continuare, în legătură cu salutul acela care nu-l caracteriza cîtuși de puțin.

– Sigur. Emeline ridică ibricul. Ia loc, te rog. Sînt încîntată să-ți torn o ceașcă de cafea. Și domnul Sinclair ne va onora cu prezența lui, după ce își va fi terminat treburile?

– Nu prea cred. Va fi ocupat aproape toată ziua. Tobias se așeză fără alte comentarii, înșfăcînd ultimul biscuit.

Emeline turnă cafeaua.

– Domnul Sinclair nu mi-a spus că ar avea vreo treabă astăzi.

– Foarte posibil, deoarece într-adevăr nu avea nici o treabă, pînă cînd nu s-a hotărît să se angajeze ca asistent al meu.

Emeline se uită țintă la el, așezînd cu un mic zgomot ibricul pe masă.

– Asistent?

Tobias ridică din umeri, servindu-se cu unt și gem.

– Zice că vrea să înceapă o carieră de detectiv particular. Vrea ca eu să-l inițiez în meseria asta.

Emeline părea siderată.

– Dar este de-a dreptul uluitor.

– Pe mine personal faptul ăsta oarecum mă dezamăgește. Tobias își unse biscuitul cu unt și gem, luînd o îmbucătură mare din el. După cum știți, eu l-am îndemnat să-și aleagă o profesie mai sigură. Mă gîndeam să devină om de afaceri. Dar după spusele lui Anthony, unica îndeletnicire care l-ar putea atrage ar fi aceea de jucător profesionist de cărți.

– Ce coincidență! exclamă Emeline.

Tobias o privi cu surprindere.

– Sper că nu-mi vei spune acum că și dumneata ești pasionată de jocurile de noroc, domnișoară Emeline.

– Nu intenționez să devin jucătoare profesionistă de cărți. Emeline îi aruncă Laviniei o scurtă otheadă și își drese cu grijă glasul. Însă tocmai îi explicam mătușii Lavinia că m-am hotărît să-mi fac și eu o carieră. Și aș vrea să încep să mă instruiesc imediat, pentru noua mea profesie.

– Iar eu îi spuncam lui Emeline că nu are nici un rost să facă acest lucru. Lavinia împături ziarul. Agenda ei socială este destul de încărcată pentru moment. Nu are timp să se preocupe de o profesie.

– Nu este deloc adevărat, protestă Emeline. Intenționez să-ți calc pe urme, mătușă Lavinia.

Intervenii o tăcere scurtă, dar extrem de profundă.

Lavinia își dădu seama, într-un târziu, că rămăsese cu gura căscată, într-o manieră total lipsită de eleganță. Și o închise imediat.

– Dar e ridicol, spuse ea.

– Vreau să devin asistenta ta, la fel cum Anthony a devenit asistentul domnului March.

Lavinia se holbă la nepoata ei, încremenită în scaun de grozăvia ideii.

– E ridicol, spuse ea din nou. Părinții tăi ar fi consternați să afle că fiica lor s-ar apuca de așa ceva.

– Părinții mei sînt morți, mătușă Lavinia. Și nu trebuie să ne gîndim la părerile pe care le-ar fi putut avea.

– Dar tu știi foarte bine ce părere ar avea ei în privința intenției tale. Cînd ai rămas în grija mea, mi-am asumat o anumită responsabilitate, ca tu să te realizezi, așa cum și-ar fi dorit ei. O adevărată doamnă nu se ocupă de asemenea lucruri.

Emeline zîmbi.

– Dar și tu te ocupi cu asemenea lucruri, iar eu te consider o adevărată doamnă. Fata se uită la Tobias. Domnule March, dumneata nu o consideri pe mătușă Lavinia o adevărată doamnă?

– Ba da, se grăbi să răspundă Tobias. Și aș provoca la duel orice bărbat care ar susține contrariul.

Lavinia se întoarse către el.

– Este numai vina dumitale, domnule. Numai dumneata le-ai vîrît în cap, lui Anthony și lui Emeline, asemenea gărgăuni.

– Mi-e teamă că nu este deloc cazul să-l învinovățești pe domnul March, rosti hotărîtă Emeline.

Tobias înghiți o bucată de biscuit și își ridică mîinile, cu palmele întoarse în afară, în semn că nu are nici un amestec în treaba asta.

– Te asigur că n-am încurajat pe nimeni.

Emeline surîse, pe deasupra ceștii de cafea.

– Dacă vrei să învinovățești pe cineva, atunci mai bine învinovățește-te pe tine, mătușă Lavinia. Tu ai fost modelul meu, încă din prima zi în care am venit să locuiesc cu tine.

– *Eu?* Lavinia rămăsese pentru a doua oară fără glas. Ea se întreba dacă nu cumva avea să leșine. Nu leșinase

niciodată, însă acea senzație de lipsă de aer era probabil un simptom, care prevestea un astfel de eveniment.

– Chiar așa, continuă decisă Emeline. M-ai impresionat foarte mult cu forța ta uluitoare de a-ți reveni, după cele mai cumplite încercări ale vieții. Încercări care i-ar fi copleșit pe cei mai mulți, fie ei bărbați sau femei. Îți admir extraordinara putere și inteligență.

Tobias ridică un colț al gurii.

– Ca să nu mai vorbim de ingeniozitatea și de îndemnarea ta de a face rost de invitații la cele mai importante și mai exclusiviste evenimente mondene ale sezonului, Lavinia. Nimeni altcineva, din toate cunoștințele mele, nu ar fi izbutit să conducă o anchetă asupra unui asasinat, concomitent cu lansarea încununată de succes a unei tinere în viața mondenă a înaltei societăți, așa cum ai făcut tu cu câteva săptămîni în urmă. A fost un adevărat triumf.

Lavinia își sprijini coatele de masă și își lăsă fața în mîini.

– Este un total dezastru.

– Emeline are dreptate să te considere modelul ei de comportament feminin. Tobias puse mîna pe ceașca de cafea. Nu văd o altă persoană mai potrivită ca model pentru ea.

Lavinia îl fulgeră cu privirea.

– Te rog frumos, domnule, să nu mă mai iei peste picior. Nu sînt acum în cea mai bună dispoziție.

Înainte ca Tobias să poată reacționa în vreun fel, în cameră intră doamna Chilton, aducînd o farfurie plină ochi.

– Pofțiți, domnule. Cartofi cu ouă.

– Mulțumesc, doamnă Chilton. Talentele dumitale culinare sînt într-adevăr remarcabile. Dacă te gîndești cumva să pleci vreodată de la actuala stăpîină, sper să vii să lucrezi pentru mine.

Doamna Chilton chicoti.

– Mă îndoiesc că se va întîmpla acest lucru, domnule, dar vă mulțumesc pentru ofertă. Mai doriți și altceva?

Tobias aplecă micuțul vas cu gem și se uită în el.

– Cred că s-a terminat excelentul dumitale gem de coacăze, doamnă Chilton. Este de departe cel mai bun gem din câte am gustat la viața mea.

– Mă duc să mai aduc.

Doamna Chilton se făcu nevăzută, pe ușa care ducea spre bucătărie.

Lavinia îl măsoara pe Tobias cu o privire supărată. El, însă, nu dădea nici un semn că ar fi observat acest lucru. Era prea ocupat să se îndoape cu ouă și cartofi.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai mai încerca să-mi ademenești personalul, domnule, spuse ea.

Emeline scoase o mică exclamație teatrală, uitându-se în mod ostentativ la ceasul agățat de corsajul ei.

– Vai, vă rog să mă scuzați. Ea își împături șervetul și se ridică de la masă. Trebuie să merg să mă îmbrac. Le aștept pe Priscilla și pe mama ei. Le-am promis că vom merge împreună la cumpărături, în dimineața aceasta.

– Stai, Emeline, spuse repede Lavinia. În legătură cu gândul tău la o carieră ...

– Vorbim mai târziu. Emeline o salută vesel din ușă. Trebuie să mă grăbesc acum. Nu vreau s-o fac pe Lady Wortham să aștepte.

Fata dispăru pe hol, înainte ca Lavinia să mai apuce să scoată vreo vorbă.

În încăpere se lăsă o liniște mormîntală.

Rămasă fără vreo altă țintă, Lavinia se întoarse către Tobias. Își dădu farfuria la o parte și își puse brațele pe masă.

– Deoarece Anthony vrea să-ți calce pe urme i-a băgat în cap prostii lui Emeline.

Tobias lăsă jos cuțitul și furculița, privind-o pe Lavinia. Ea observă că din ochii lui dispăruse orice urmă de veselie, aceasta fiind înlocuită de o expresie mult mai serioasă, una care nu era lipsită de compasiune și de înțelegere.

– Vrei sau nu să mă crezi, Lavinia, dar eu îți înțeleg îngrijorarea, mai mult decît îți poți imagina. Eu nu vreau ca Anthony să urmeze o carieră de detectiv particular, cum nici tu nu dorești asta pentru Emeline.

– Și ce am putea face, pentru a-i determina să se răzgîndească?

– N-am nici cea mai vagă idee. Tobias sorbi din cafea. Și ajung rapid la concluzia că toată treaba asta ne cam scapă din mîna. Îi putem ghida, însă nu-i putem controla.

– Este îngrozitor. Pur și simplu îngrozitor. Se va distruge, dacă n-are grijă de ea.

– Liniștește-te, Lavinia. Exagerezi. Această situație s-ar putea să nu-ți fie pe plac, însă nu are nici un rost să dramatizăm lucrurile. Nu e nici o tragedie.

– Poate după părerea ta nu este o tragedie, dar pentru mine este o tragedie. Sperasem atît de mult s-o văd pe Emeline așezată la casa ei, cu un soț care să aibă grijă de ea și care să-i poată oferi un standard de viață cum ar merita. Nici unui domn din lumea bună nu i-ar trece prin cap să se însoare cu o doamnă care se ocupă de anchete confidentiale.

Tobias o privi cu niște ochi enigmatici.

– Și pentru tine visezi la o asemenea căsătorie deosebită, doamnă?

Femeia rămase descumpănită auzind această întrebare cu totul neașteptată. O clipă sau două, ea nu știu ce să spună.

– Bineînțeles că nu, izbucni ea în cele din urmă. Nu mai sînt interesată să mă recăsătoresc.

– Și asta din cauză că ți-ai iubit soțul atît de mult, încît nu poți să te gîndești la o a doua căsătorie?

Lavinia se simți cuprinsă de o stranie panică. Era un subiect cu adevărat dificil. Nici nu voia să înceapă o discuție despre așa ceva, se gîndea ea, pentru că asta ar fi dus, în mod inevitabil, la gînduri dureroase, legate de profunzimea iubirii lui Tobias pentru soția lui, care murise pe cînd dădea naștere unui copil. Se îndoia profund că ar fi putut concura vreodată

cu fantoma frumoasei și delicatei Ann. Anthony își descrisese sora ca pe un înger.

Indiferent cum aș fi eu, își spuse Lavinia, indiferent dacă aș fi un așa-numit model de femeie care poate trăi prin inteligența sa, chiar înger nu pot să fiu.

– Dar nu discutăm acum despre părerea mea în legătură cu căsătoria. Discutăm despre viitorul lui Emeline.

– Și al lui Anthony.

Lavinia oftă.

– Știu. Au început să țină unul la altul, nu-i așa?

– Da.

– Emeline este atât de tânără.

– La fel și Anthony.

– Mi-e teamă că nici unul din ei nu-și cunoaște adevăratele sentimente, la o vîrstă atât de fragedă.

– Tu trebuie să fi avut vîrsta lui Emeline, cînd te-ai căsătorit. Ți-ai cunoscut atunci adevăratele sentimente?

Ea se îndreptă în scaun.

– Bineînțeles că da. Nu m-aș fi căsătorit cu John, dacă m-aș fi îndoit de sentimentele mele.

Fusese cu adevărat sigură de ea, dar acum, gîndind retrospectiv, Lavinia știa că sentimentele ei pentru John fuseseră sentimentele timide și dulci ale unei tinere neprihănite și foarte romantice. Dacă John ar fi trăit, cu siguranță că iubirea lor s-ar fi transformat în ceva mai puternic, mai profund și mai substanțial. Însă în situația dată, amintirile despre bunul ei soț erau vagi, amintiri păstrate într-o cutiuță, într-un talisman alb cu roz, undeva lîngă inima ei.

Tobias încercă să schițeze un zîmbet.

– Ești foarte încăpățînată și foarte sigură pe părerile tale, indiferent de subiectul abordat, nu-i așa?

– Am o personalitate puternică, domnule. Poate că se datorează inițierii mele timpurii în arta hipnozei.

– Mai degrabă te-ai născut cu o voință puternică, doamnă.

Lavinia miji ochii.

– Presupun că același lucru s-ar putea spune și despre dumneata, domnule.

– Ce interesant, să descoperim cât de multe lucruri avem noi în comun, spuse el bucuros.

În după-amiaza următoare, Tobias, ieșind de la clubul său, își scoase din buzunar ceasul, să vadă cât de târziu se făcuse. Era aproape ora două. Nu avea de ce să se grăbească și era o zi foarte frumoasă pentru plimbare.

Ignoră o birjă aflată în trecere și, cu ușurința unuia care cunoștea foarte bine drumul, înaintă prin labirintul de străzi și de alei. Ținta lui era librăria unde urma să se întâlnească cu Lavinia. Intenționa să o invite la o înghețată și, după aceea, dacă norocul avea să fie de partea lui, să o convingă să-l însoțească într-o plimbare pînă la ruina din parc, unde puteau face amor cît doreau, în lumina soarelui de primăvară.

Cu acest ultim gând în minte, Tobias aruncă o privire îngrijorată spre cer. Soarele strălucea într-adevăr, însă aerul era puțin cam rece și în depărtare observă și cîțiva norișori. Nu putea decît să speră că nu avea să plouă, pînă cînd ar fi putut să-și sfîrșească nestingheriți partîda de amor, în parc. Cu două săptămîni în urmă, fuseseră întrerupți, tocmai în clipele cele mai divine, de o aversă rece, care însă nu reușise decît să sporească și mai mult atmosfera romantică a momentului și a locului.

Tobias se gîndi că îl deranja tot mai mult nevoia de a căuta mereu locuri potrivite pentru întîlnirile lor amoroase. La vîrsta lui, nu mai era cazul să fie nevoit să recurgă la zonele îndepărtate și pustii ale parcului, sau să se ascundă în cine știe ce trăsură închisă, pentru a se bucura în voie de

drăgălășenia iubitei sale. Ar fi fost cazul să se poată bucura de ele în niște condiții mai liniștite.

Dar nu-i ușor să ajungi într-un pat ca lumea, atunci când ești implicat într-o astfel de afacere amoroasă.

Se afla acum la o stradă distanță de librărie, gîndind să o ducă pe Lavinia cîndva, pentru o zi sau două, la vreun han în afara orașului, cînd o apariție feminină, îmbrăcată într-un roz primăvărat, ieși dintr-o casă de modă și aproape că se ciocni de el.

– Domnule March. Celeste Hudson îi zîmbea radios, pe sub borul unei fermecătoare pălării din pai de un roz foarte deschis, cu ornamente de panglici minuțios dantelate. Ce bucuroasă sînt să te revăd atît de curînd.

– Doamnă Hudson. El o prinse de braț, ajutînd-o să-și mențină echilibrul. Ce plăcere. Ești cu soțul dumitale?

– Aa, nu. Howard n-are răbdare să meargă cu mine la cumpărături.

Femeia rîse zglobiu, aproape debordant. Cîta fragilitate, își spuse bărbatul. Însă rîsul ei avea ceva contrafăcut, care amintea de florile artificiale violent colorate și de oglinzile acelea din parcurile de distracții, care reflectau imagini deformatate. Tobias era profund recunoscător faptului că Lavinia niciodată nu rîdea în acest fel.

– Nici eu nu pot să mă laud că m-ar pasiona prea mult mersul la cumpărături.

Celeste își deschise evantaiul și se uită la Tobias pe deasupra lui, într-un mod de a flirta, pe care cu siguranță îl repetase de nenumărate ori.

Bărbatul remarcă faptul că evantaiul ei era minunat pictat, cu un model neobișnuit și destul de frapant. De evantai erau prinse niște mărgeluțe strălucitoare. Acele mărgeluțe erau și ele aranjate într-un fel aparte, captînd lumina și atrăgînd atenția. Un asemenea evantai ar fi fost mai potrivit într-o sală de bal decît pe stradă, se gîndea Tobias. Dar ce se pricepea el la treburi femeiești?

– Unde este doamna Lake? îl întrebă Celeste pe un ton gutural. Sau ești singur în după-amiaza aceasta?

– Tocmai mergeam să mă întâlnesc cu Lavinia. Îl deranja felul în care Celeste mișca evantaiul. Se uită în altă parte. S-a dus să cumpere un volum nou de poezii, de la o librărie aflată nu departe de aici.

– Poezie. Ce drăguț. Îmi place și mie genul acesta de literatură. Celeste răsuci evantaiul cu o mișcare dibace, care făcu să se reflecte lumina solară în ornamentele sclipitoare. Intenționez și eu să merg la o librărie. Te deranjează dacă te însoțesc, domnule March?

– Bineînțeles că nu.

Ea își strecură degetele înmănușate pe după brațul bărbatului, cu o măiestrie grațioasă, demnă de admirat. Femeia continua să se joace cu evantaiul.

– Ce zi minunată, nu-i așa? murmură ea.

– Vremea frumoasă nu va dura prea mult.

– Nu fi atât de pesimist, domnule March.

– Nu este vorba de nici un pesimism. El își dădu seama că îi era greu să evite acel nenorocit de evantai. Celeste reușea să miște drăcovenia aceea în așa fel încât îi tot atrăgea privirea. Tobias simți brusc o dorință acută de a-i smulge din mână evantaiul și de a-l arunca la rigolă. E sigur că timpul frumos nu va dura.

Ea își aplecase capul în așa fel încât pălăriuța roz, de pai, îi încadra trăsăturile frumoase într-o manieră care o avantaja.

– Înțeleg că ești genul de bărbat care preferă să aibă de-a face cu realitățile dure ale vieții. Iar nu unul care se complăce în vise și fantezii.

– Visele și fanteziile sînt pentru cei care doresc să se amăgească singuri.

– Nu sînt de acord cu acest lucru, domnule. Ea îl privi din nou pe deasupra evantaiului, cu niște ochi la fel de stălucitori și de incitanți ca și mărgelutele acelea sclipitoare.

Unele vise și fantezii pot deveni realitate. Dar numai pentru cine este dispus să plătească prețul cuvenit.

– Eu cred mai degrabă că, după ce plătești prețul cuvenit, te poți trezi doar cu câteva strălucitoare baloane de săpun, care se vor sparge și vor dispărea imediat.

Baloane de săpun care ar semăna extrem de mult cu mărgeluțele evantaiului ăstuia, se gîndea el.

Ea îi zîmbi și, cu o rapidă mișcare a mîinii, lăsă în jos evantaiul, schimbîndu-i poziția.

– Poate că dumneata n-ai avut norocul să întîlnești un vis sau o fantezie. Te sfătuiesc să nu mai judeci valoarea lucrurilor, pînă ce nu ai ocazia să le încerci.

– Dat fiind faptul că nu mi se vor oferi nici un fel de mostre gratuite, mă îndoiesc că voi avea ocazia să-mi formez vreo părere despre aceste lucruri.

– Ei, aici te înșeli amarnic. Celeste rîse din nou și îl strînse ușor de braț, cu intimitate. Te asigur că există mostre gratuite de obținut, dacă știi unde să le cauți.

– După cum ți-am spus, mie nu prea îmi place să merg la cumpărături.

Evantaiul flutură din nou în mîna ei. Luminițele străluciră și ele din nou.

– Îți pot arăta eu unde se găsesc cîteva excelente mostre gratuite, domnule March, spuse ea încet. Ba mai mult, îți pot promite că, după ce vei testa marfa, te vei simți totalmente satisfăcut.

Tobias se uită în ochii ei care sticleau.

– N-ai putea să nu mai folosești atîta evantaiul acela nenorocit, doamnă Hudson? Mă deranjează, mă scoate din sările.

Femeia clipi, evident uluită. Evantaiul se opri brusc în mîna ei. Invitația și promisiunile îi dispărură dintr-o dată din priviri.

– Desigur, domnule March. Celeste închise evantaiul. Scuză-mă, dar nu m-am gîndit că poate să te irite.

– Doamnă Hudson, strigă tare Lavinia, de la jumătatea străzii. Ce surpriză! Să te întâlnesc, împreună cu domnul March, în plină stradă.

Tobias zîmbi, auzindu-i glasul. Era răspicat și tonic, un puternic antidot împotriva dulcegăriilor lui Celeste.

El o văzu pe Lavinia îndreptîndu-se hotărîtă spre ei, ținînd într-o mîină un mic pachet care cu siguranță conținea volumul de poezii proaspăt cumpărat, iar în cealaltă o umbreluță verde cu alb. Era îmbrăcată într-o rochie de un verde închis și pe deasupra purta o pelerină cu dungi verzi.

O altă creație de la Madam Francesca, se gîndi el. Minunatele culori scoteau în evidență părul roșcat al Laviniei, strîns sub o cochetă pălărie verde.

Ea se opri în fața lui și îi acordă un zîmbet înghețat.

– Ai întîrziat, spuse Lavinia.

Nu este în toane prea bune, își spuse el. Îi observă ochii strălucind periculos, pe sub voaleta scrobită a pălăriei.

– Mi-e teamă că din pricina mea, murmură Celeste. Aceasta nu-și retrăsese mîna de la brațul lui Tobias. Am dat nas în nas pe stradă și am intrat în vorbă. Sper să mă ierți că l-am reținut pe domnul March cîteva momente.

– După cum îl cunosc eu, domnul March nu se lasă reținut decît dacă vrea el. Lavinia îi mai aruncă lui Tobias încă un zîmbet glacial. Presupun că subiectul discutat de voi a fost interesant.

– Am discutat despre deliciile cumpărăturilor, rosti Tobias. Cu o mișcare ușoară dar hotărîtă a brațului, el izbuti să se elibereze de gheruțele obraznice ale lui Celeste.

– Despre cumpărături? Lavinia ridică din sprîncene. Din cîte știu eu, nu este unul dintre subiectele tale favorite de conversație. Ea se întoarse către Celeste. Că tot veni vorba despre cumpărături, ți-am văzut evantaiul, chiar cînd îl închideai, doamnă Hudson. Este o piesă deosebită. Pot să te întreb de unde l-ai cumpărat? Mi-aș dori și eu unul la fel.

– Îmi pare rău, dar acest lucru nu va fi posibil. Celeste își băgă evantaiul în poșetă. Eu însămi l-am făcut.

– Nu se poate. Lavinia făcu ochii mari, în semn de admirație. Sînt de-a dreptul impresionată. Din păcate, eu nu am nici un fel de talente artistice.

– Sînt convinsă că ai în schimb alte talente, doamnă Lake.

Tobias remarcă faptul că vocea lui Celeste avea acum un ton arțagos. Dispăruseră total clopoțeei din glasul ei.

– Îmi place să cred că am cîteva mici îndemînări, spuse Lavinia cu modestie puțin ipocrită. Să luăm, de exemplu, cumpărăturile. Consider că am un talent aparte de a putea detecta, dintr-o singură privire, marfa ieftină și de proastă calitate.

– Desigur. Celeste se crispă, dar continuă să zîmbească disprețuitor. Pe de altă parte, eu am avut întotdeauna intuiția de a-i identifica pe șarlatani. Bănuiesc că astfel de persoane constituie o problemă în branșa noii dumitale profesii, nu-i așa?

– Ce vrei să spui cu asta?

Celeste ridică delicat un umăr.

– Se pare că *oricine* se poate declara detectiv particular, pretinzînd că are niște calități, care nu pot fi verificate.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Cum Dumnezeu ar putea ști un client potențial dacă are de-a face cu o persoană bine pregătită în domeniul efectuării unor investigații confidențiale? o întrebă Celeste pe Lavinia, mimînd nevinovăția.

– Dacă ești înțelept, îți alegi detectivul la fel cum îți alegi și hipnotizatorul, îi replică liniștită Lavinia. Te bazezi pe referințe.

– Poți oferi referințe, doamnă Lake? Mă uimește acest lucru.

Tobias hotărî că era timpul să intervină. Nu-i plăcea ideea de a se amesteca în ciondăneala dintre cele două femei,

însă era evident că avea o datorie, în calitatea sa de partener al Laviniei. Nu-și putea permite să stea cu mâinile-n sân și să nu spună nimic, când vedea că ea era tîrîtă într-o discuție jenantă și zgomotoasă, în mijlocul drumului. Lavinia nu l-ar fi iertat dacă ar fi lăsat-o să se umilească într-un asemenea mod.

– Dacă tot a venit vorba de afaceri, doamnă Hudson, spuse el chiar în clipa în care Lavinia deschidea gura ca să dea o replică usturătoare ultimei răutăți a lui Celeste, presupun că dumneata și doctor Hudson aveți cîteva referințe excelente, din perioada petrecută la Bath.

– Da, sigur că avem. Celeste o fulgeră pe Lavinia cu privirea. Howard a oferit tratamente terapeutice numai pentru un anumit gen de pacienți. M-am ocupat personal de asta.

– Mă îndoiesc de faptul că voi ați avut o clientelă mai exclusivistă decît avem noi, îi replică Lavinia.

– Așa crezi tu? Celeste o privi cu compătimire. Eu nu cred că aveți în lista clienților voștri domni distinși, precum lorzii Gunning și Northampton.

Lavinia deschise gura să-i răspundă. Tobias o prinse ferm de braț și o strînse doar atît cît să-i atragă atenția. Ea îi aruncă o privire nemulțumită, dar se abținu.

– Impresionant, se grăbi el să intervină. Din păcate, doamna Lake încă nu are clienți cu titluri de noblețe, dar poate că în curînd va avea și acest noroc. Te rog să ne scuzi acum. Avem o întîlnire.

– Nu avem nici o întîlnire, spuse Lavinia.

– Ba da, avem, o contrazise el. Ai uitat de ea. El îi zîmbi lui Celeste. La revedere, doamnă.

Celeste își îndreptă din nou atenția spre el. În ochii ei apăru din nou privirea spumoasă și languroasă, iar glasul îi redeveni cald și ademenitor.

– La revedere, domnule March. Mi-a făcut plăcere să te întîlnesc. Sper să mai dăm nas în nas unul cu celălalt, în

viitorul apropiat. Mi-ar face mare plăcere să continuăm discuția noastră despre cum s-ar putea obține mostre gratuite din anumite articole foarte rare.

– Desigur, spuse el.

Bărbatul se răsuci și, aproape tîrînd-o pe Lavinia după el, se îndepărtă în grabă.

Interveni un scurt moment de tăcere. O simțea pe Lavinia la brațul lui tremurînd de revoltă.

– Cred că ți-ai dat seama, spuse ea, că doamna Hudson a încercat să te hipnotizeze cu blestematul acela de evantai.

– Da, m-am gîndit și eu la asta. A fost o experiență interesantă. Mai ales, dacă ne amintim că a ținut să ne asigure, cînd a fost la tine, că nu are nici un fel de aptitudine pentru arta hipnozei.

Lavinia pufni, cu un dispreț nedisimulat.

– Mă îndoiesc mult că ar avea reale aptitudini în domeniu. Dar lucrează de un an cu Howard, așa că este posibil să fi deprins ceva tehnici rudimentare.

– Și să le încerce pe mine? Mă întreb pentru ce atîta osteneală.

– Nu fi caraghios. Răspunsul mi se pare evident. A încercat să te seducă și s-a gîndit să se folosească de vagile ei cunoștințe despre hipnoză, ca să-și atingă scopul.

Tobias zîmbi.

– Chiar crezi că doar acesta a fost obiectivul ei?

– Sînt sigură de asta. Este evident că te găsește interesant, fascinant, incitant.

– M-aș simți flatat, dacă n-aș avea impresia limpede că Celeste îi împarte pe toți bărbații în numai două categorii: folositori și nefolositori pentru ea. Am cumplita bănuială că pe mine nu m-a pus în prima categorie.

Lavinia aplecă umbreluța, pentru a se uita mai bine la el.

– Și tu ești de părere că ea crede că se poate folosi de tine în vreun fel?

– Este o lovitură dată orgoliului meu masculin. Și totuși, sînt nevoit să admit că e cea mai probabilă explicație a interesului ei pentru mine.

– Și cum crezi că s-ar putea folosi de tine, domnule?

– N-am idee, recunosc el.

– Prostii! Lavinia îl strînse de braț. Eu cred că ea este foarte atrasă de tine și găsește foarte interesant să aveți o legătură amoroasă.

Tobias rîse.

– Dat fiind că nu sînt genul de bărbat care poate fi hipnotizat de *orice* hipnotizator amator, se pare că nu vom descoperi niciodată adevăratele ei intenții.

– Eu nu cred asta.

– Ești cumva geloasă, Lavinia?

– Pe ce? Pe tehnicile ei extrem de limitate în domeniul hipnozei? Bineînțeles că nu.

– Nu vorbesc de talentele ei de hipnotizatoare. Coborî glasul. Mă refer la interesul ei pentru mine.

Lavinia privi drept înainte.

– Există vreun motiv pentru care ar trebui să fiu geloasă?

– Nu.

Ea se luminează la față.

– Atunci nici nu se pune problema.

– Problema s-a pus deja. Tu o ocolești.

– Zău, Tobias. Tu ești un bărbat de onoare. Îți respecti cuvîntul. Bineînțeles că am încredere în tine.

– Dar nu este răspunsul la întrebarea pe care ți-am pus-o.

– Prostiile alea despre mostrele gratuite. Lavinia îl privi suspicioasă. Ea ți s-a oferit pe tavă, nu-i așa?

– Tu mă știi, draga mea. Nu m-am străduit niciodată să învăț arta rafinată a flirtului, așa că nu pot spune cu certitudine la ce s-o fi referit ea, cînd a adus vorba despre acele mostre gratuite.

– Pe dracu'. Lavinia se opri și se întoarse către el. Asta a făcut. Stricata aia ți s-a oferit, ca mostră gratuită din marfa foarte ieftină pe care o vinde ea. Ce obrăznicie!

– Tu chiar *ești* geloasă. Nu știa de ce, însă el se simțea foarte bine.

– Mă limitez să afirm că nu am încredere, nici cât negru sub unghie, în femeia asta.

– În această privință, sîntem amîndoi absolut de aceeași părere. Tobias se uită peste umăr, înspre locul în care o lăsaseră pe Celeste, cu doar cîteva momente în urmă. Pentru că marfa s-ar putea să fie ieftină, însă tare mă îndoiesc că măcar ceva din tot ce are de oferit doamna Hudson – incluzînd aici și păcătoasele acelea de mostre – ar fi pe gratis.

7

Privelिșteea lugubră a depozitului neluminat, care abia se zărea în beznă lîngă rîu, îi produse femeii un sentiment de spaimă. Pentru prima oară în cursul acestei încercări, ea simți adevărata frică. Începu să simtă în palme senzația unor înțepături înghețate care înaintau în susul brațelor, răspîndindu-se apoi în tot pieptul. Dintr-o dată, începu să respire foarte greu.

Ce se întîmpla oare cu ea? Era aproape gata. Ajunsese prea departe, ca să-și piardă curajul tocmai acum.

Trase adînc aer în piept și scăpă de acea stare neplăcută. Era acum din nou stăpîină pe ea. Avea înaintea ei viitorul plin de promisiuni. Nu trebuia să mai facă nimic altceva decît să-și termine treaba din acea seară, ca apoi să se poată îndrepta, în sfîrșit, spre sălile feerice de bal și spre saloanele elegante ale înaltei societăți.

Femeia ridică lanterna, apoi se apropie de ușa depozitului, deschizînd-o încet. Balamalele ruginite protestară, scîrțîind.

O dată intrată în depozit, ea se opri din nou, lîngă ușă, în întunericul ca de cavernă. Lumina puternică a lanternei

sale arunca umbre ascuțite peste cîteva cutii și lăzi goale, de ambalaj. Pentru o clipă îngrozitoare, acestea i se părură foarte asemănătoare unor monumente și pietre funerare dintr-un cimitir lăsat în paragină. Femeia se înspăimîntă.

E prea tîrziu acum să mai dai înapoi. Ai mers prea departe. Pornind de acolo, din magazinașul acela mizer. În curînd vei intra în lumea bună.

Dintr-un colț, dintre două lăzi mari, se auzi ceva ca o furișare grăbită. Ea tresări.

Șobolani, își spuse femeia. Nu sînt decît șobolani speriați de lumină.

În spatele ei se auziră pași și prin tot corpul îi trecu iar un val rece. Totul era în regulă, se liniști ea. El primise mesajul ei și venise să o întîlnească, după cum îi transmisese. Își vor încheia afacerea, și cu asta s-ar fi terminat totul. După aceea, ea ar fi fost în situația de a-și trăi viitorul de aur.

– Draga mea Celeste, îi spuse ucigașul, cu un glas la fel de dulce și suav ca al unui îndrăgostit. Te așteptam.

Ea pricepu că se întîmplase ceva cumplit. Fu din nou fulgerător cuprinsă de o senzație terifiantă, care o îngheță. Dădu să se întoarcă, mișcînd cu frenezie micuțul ei evantai. Deschise gura să spună ceva, pentru a-și negocia viața. De aceea nu luase cu ea brățara. Planul ei conținea un element de risc, așa că pusese la loc sigur Meduza Albastră, ca un element de siguranță pentru propria ei viață, în timp ce ar fi negociat noul preț.

Însă era mult prea tîrziu să mai poată negocia ceva. El îi petrecuse deja cravata în jurul gîtului, reducînd-o la tăcere, pentru ca ea să nu-și mai poată folosi abilitățile în scopul negocierii vieții sale. În acele ultime momente cînd întunecimea roșiatrică îi inunda creierul, ea își dădu seama că săvîrșise o greșeală fatală. Știuse că el putea fi lipsit de inimă, înțelesese faptul că era obsedat, dar nu-i cunoscuse nebunia pe de-a-ntregul, pînă în acea clipă.

După ce totul se terminase, bărbatul privi în jos, la rezultatul efortului său, părînd cît se poate de mulțumit. Ființa aceea nu mai avea vreodată să se joace cu el, sau cu vreun alt bărbat.

El îi luă poșeta, o deschise și răsturnă conținutul. În ea se găseau numai obiectele care se află în mod obișnuit într-o poșetă. Erau acolo o batistă și cîteva monede pentru birja pe care nu mai avea să o ia. Însă înăuntru nu exista și ceea ce căuta el.

Îi apărură primele semne de îngrijorare. Reveni la cadavru și îngenunche, pentru a căuta printre faldurile și în buzunarele mantoului.

Nici acolo nu era.

Îl cuprinse o senzație neplăcută, foarte asemănătoare cu panica. El și-o suprimă, percheziționînd amănunțit îmbrăcămintea cadavrului.

Tot nimic.

Îi ridică jupa, verificînd dacă femeia nu avea nimic ascuns cumva între coapse.

Nici acolo nu se vedea nimic.

De-a dreptul disperat acum, el se ridică în picioare cu lanterna în mîină, ca să vadă dacă nu cumva căzuse pe jos ceea ce căuta el. Poate că ea scăpase acel obiect, în timp ce se lupta pentru viața ei.

Dar după cîteva minute, se văzu obligat să înfrunte crudul adevăr. Meduza Albastră dispăruse. Iar el tocmai o omorîse pe unica persoană care i-ar fi putut spune unde era ascunsă.

3

A mai rămas ceva din ouăle acelea condimentate, doamnă Chilton? Tobias întoarse pagina ziarului de dimineață, pe care îl adusese. Sînt de-a dreptul formidabile.

– Vă aduc și dumneavoastră o porție, domnule. Doamna Chilton chicoti, în timp ce ieșea pe ușa care dădea spre bucătărie.

– Și ar merge foarte bine cu ouăle încă un biscuit, cu gem de coacăze, adăugă el. Dumneata faci adevărate minuni din coacăze, doamnă Chilton.

– Am făcut foarte mulți biscuiți, îl asigură ea. Aveam eu o bănuială că veți veni, în dimineața aceasta.

Ușa se închise după ea.

– Într-adevăr. Lavinia își ridică ochii din ziarul ei și se uită la Tobias, peste masă. Este pentru a treia oară într-o singură săptămână, că ți-ai făcut apariția la micul dejun. Obiceiurile dumitale devin previzibile, domnule. Cred că ne-am putea potrivi chiar și ceasul, după momentul venirii dumitale, dimineața.

– Am ajuns la vârsta când un bărbat trebuie să se îngrijească de sănătatea sa. Se spune că obiceiurile regulate și un mic dejun bine pregătit sînt esențiale pentru o stare perfectă de sănătate.

– Așadar te-ai hotărît să îmbini principiile primordiale ale sănătății cu mîncatul aici, în fiecare dimineață, nu-i așa?

– Această rutină îmi oferă zilnic și ocazia unei plimbări matinale. O altă activitate extrem de sănătoasă.

– Însă în dimineața aceasta n-ai venit pe jos. Ai venit cu trăsura. Te-am văzut.

– Deci mă urmărești. El puse jos ziarul, părăind foarte satisfăcut. Am venit cu trăsura, pentru că azi-noapte a plouat, în caz că n-ai observat. Afară e puțin cam umed.

– Vai, Doamne. Ea își mușcă buzele, îngrijorarea luînd, pentru moment, locul enervării. Te doare rău piciorul astăzi?

– Un mic dejun delicios face minuni. El sorbi din cafea, cu aerul unuia care dorea de mult timp să savureze în tihnă prima masă a zilei. Apropo, ți-am spus cumva că în dimineața aceasta arăți ca o nimfă a mării, zbenguindu-se în valurile

meridionale înspumate, în timp ce razele jucăușe ale soarelui îți luminează minunatul păr?

Ea îi aruncă o privire glacială.

– Este mult prea devreme pentru o asemenea glumă proastă, domnule.

Ușa încăperii se deschise din nou. Doamna Chilton intră voioasă, cu o porție de ouă condimentate și cu doi biscuiți, cu gem de coacăze.

– Pofțiți, domnule. Mîncăți.

– Ah, doamnă Chilton, un bărbat nu are nevoie decît de priceperea dumată de a găti, pentru a se fortifica, înaintea unei zile de lucru încărcate.

Din depărtare se auziră bătăi în ușa de la intrare.

Lavinia se încruntă.

– Probabil că este una dintre prietenele lui Emeline. Doamnă Chilton, spune te rog persoanei care a bătut la ușă că Emeline a ieșit la o plimbare, cu domnul Sinclair.

– Bine, doamnă.

Doamna Chilton dispăru în hol. Dar după o clipă, cînd ea deschise ușa din față, Lavinia nu auzi vocea vreuneia dintre numeroasele cunoștințe ale lui Emeline. Pe coridor se auzi timbrul grav și sonor al vocii lui Howard Hudson.

– E Hudson. Tobias nu părea prea încîntat. Ce dracu' o fi căutînd aici, la o oră atît de nepotrivită?

– Permite-mi să-ți amintesc, domnule, că și tu ai venit în vizită destul de devreme. Lavinia își strînse șervetul și se ridică în grabă. Te rog să mă scuzi. Mă duc să văd ce vrea.

– Vin și eu cu tine.

– Nu e nevoie.

Tobias ignoră răspunsul ei. Se ridicase deja în picioare. Lavinia își dădu seama, după privirea din ochii lui, că nu intenționa să se lase sechestrat în sufragerie, în timp ce ea avea să-l întîmpine pe Howard.

– Să mă corectezi dacă mă înșel, spuse ea în timp ce

ieșea înaintea lui pe ușă, însă eu am impresia că nu prea îl ai la inimă pe doctorul Hudson.

– Omul este un hipnotizator. Nu am încredere în membrii acestei tagme.

– Și eu sînt o hipnotizatoare, domnule.

– O *fostă* hipnotizatoare, spuse Tobias ținîndu-se după Lavinia pe hol. Tu te-ai dedicat unei noi cariere, dacă mai ții minte.

– Da, într-adevăr, și se pare că mai țin minte și faptul că tu nu ești de acord nici cu noua mea profesie.

– Aceasta este cu totul altă chestiune.

În acea clipă, Lavinia ajunsese în antreu și fu astfel scutită să mai dea vreo replică remarcei lui.

Howard se agita de colo-colo prin salonașul de primire, în fața ferestrei, cu umerii aduși, părănd foarte tensionat. Avea hainele boțite. Neglijase să-și mai facă nodul sofisticat la cravată. Pantofii erau nelustruiți.

Deși era cu fața întoarsă, și ea nu-i putea vedea expresia, Lavinia își dădu seama imediat că se întîmplase ceva îngrozitor.

– Howard? Se îndreptă repede către el, auzindu-l pe Tobias la un pas în urma ei.

Howard se răsuci, fixînd-o cu o privire năucită. Pentru o clipă, ei i se păru că fusese transportată într-un straniu plan metafizic. Atmosfera i se părea de gheață. Zgomotul unei trăsurii de pe stradă fu brusc amortizat, de parcă sunetul ar fi venit de la o mare depărtare.

Cu un mic efort de voință, ea se eliberă de acea senzație stranie. Zgomotele redeveniră normale și îi dispăru starea de tulburare. Privirea lui Howard redeveni normală.

Lavinia se uită la Tobias și văzu că acesta îl privea cu luare-aminte pe Howard, dar se pare că nu realizase acea scurtă și foarte ciudată modificare a realității, pe care o percepuse ea. Poate că totul fusese doar rodul închipuirii ei, se gîndi femeia.

– Celeste e moartă, îngăimă Howard. Asasinată alaltăseară, de un tâlhar la drumul mare. Sau cel puțin așa mi s-a comunicat. El își duse degetele la tâmple. Încă nu-mi vine să cred. Dacă nu i-aș fi văzut cu ochii mei cadavrul, ieri de dimineață, când au venit autoritățile să mă anunțe, cred că aș fi ...

– Doamne-Dumnezeule. Lavinia se grăbi spre el. Howard, ia loc. O rog pe doamna Chilton să aducă niște ceai.

– Nu. Howard se așeză pe marginea canapelei, părînd total deabusolat. Te rog, nu te deranja. Nu pot să beau nici un ceai.

Lavinia se așeză lîngă el.

– Am niște sherry. Este foarte bun pentru depășirea efectelor șocului.

– Mulțumesc, nu, șopti el. Trebuie să mă ajuți, Lavinia. Știi, sînt îngrozitor de disperat.

Tobias se apropie de fereastră și rămase acolo, întorcîndu-se în așa fel încît soarele de dimineață să-i bată din spate. Lavinia îi cunoștea acest obicei. Știa că el intenționat alesese acea poziție ca fața să-i fie în umbră și să îl privească mai bine pe Howard.

– Povestește-ne ce s-a întîmplat, spuse Tobias fără nici o inflexiune în glas.

– Da. Da, desigur. Howard își masa tâmplele cu degetele, de parcă ar fi încercat să facă ordine în gîndurile lui tulburate. Privirea îi era întunecată de groază și de disperare. Vedeți voi? Totul este încă atît de învîlmășit. Un șoc după altul. Mă tem că încă mai sînt năucit de loviturile primite. Prima lovitură – vestea morții ei. Iar acum, cealaltă informație.

Lavinia îi atinse mîneca.

– Liniștește-te, Howard. Fă după cum ți-a spus Tobias. Ia-o de la începutul începutului.

– De la început. Howard își lăsă încet mîna în jos și se uită în gol, la covor. Cred că acum două săptămîni mi-am dat seama că Celeste avea o legătură amoroasă.

– Ooo, Howard, rosti încet Lavinia.

Ea se uită la Tobias. Acesta îl studia pe Howard cu detașarea cunoscută ei, dar ea știa că el evalua situația și cîntărea informațiile, într-o analiză la rece. Posibilitatea lui de a păși în acel tărîm îndepărtat o intriga și o irita în același timp. Cînd el era într-o astfel de stare, uita de orice fel de emoție și de orice sentiment, care ar fi părut foarte natural într-o atare situație.

– Este – a fost atît de tînăra și de frumoasă, spuse Howard după o vreme. Parcă nu-mi venea să cred că a dat peste mine norocul nesperat, cînd a consimțit să se mărite cu mine, la Bath. Cred că o parte din mine a știut mereu că exista un mare risc ca într-o zi s-o pierd. Îmi spuneam că nu era decît o chestiune de timp. Însă eram îndrăgostit. Nu aveam încotro.

– Ești sigur că avea o relație amoroasă? îl întrebă Tobias pe un ton neutru.

Howard dădu din cap cu amărăciune.

– Nu pot să spun cu certitudine de cînd dura, dar după ce am descoperit întreg adevărul, nu l-am mai putut nega. Și credeți-mă că am încercat din răspuțeri.

– Ai vorbit cu ea despre asta? îl întrebă în continuare Tobias.

Lavinia se strîmbă, din cauza manierei insistente în care Tobias îl presa pe Howard. Ea încercă să-i facă semn să-și mai îndulcească atitudinea, însă el se prefăcu a nu observa.

Howard scutură din cap.

– N-am putut să fac asta. Mi-am spus că era tînăra și că legătura aceea nu era decît o aventură de scurtă durată. Speram ca pînă la urmă să se plictisească de celălalt bărbat.

Tobias îl urmărea atent.

– Cunoști identitatea amantului ei?

– Nu.

– Bănuiesc că trebuia să fi fost cel puțin curios, îi spuse Tobias.

Brutalitatea acelor cuvinte o făcu pe Lavinia să se

încordeze. Deși tonul vocii lui era uniform și lipsit de inflexiuni, răceala din ochii lui Tobias o înfricoșă pe Lavinia. Ea înțelese brusc. În cazul în care Tobias ar fi fost vreodată în situația lui Howard, ar fi mutat munții din loc pentru a afla identitatea amantului. Și ea refuză să se gîndească la ce ar mai fi putut urma după aceea.

– Presupun că ea s-a dus să îl întâlnească, alaltăseară, șopti Howard. Îi cunoșteam deja toate obiceiurile. Îi simțeam nerăbdarea și incitarea, ori de cîte ori se pregătea să plece de-acasă pentru a se întâlni cu el. Trebuia să participăm la o demonstrație de magnetism animal, efectuată de un domn, pe nume Cosgrove, care pretinde că poate efectua vindecări miraculoase, cu tehnicile lui hipnotice. Dar în ultimul moment ea s-a prefăcut că nu se simte prea bine și a spus că rămîne acasă. A insistat, însă, ca eu să merg la acea demonstrație. Știa foarte bine că așteptasem cu nerăbdare să-l văd pe Cosgrove lucrînd.

– Deci tu ai participat la demonstrație? îl întrebă Lavinia. Ea își păstrase tonul blînd și binevoitor, în încercarea de a compensa tonul rece al lui Tobias.

– Da. Omul s-a dovedit a fi un șarlatan, iar eu am fost profund dezamăgit. Cînd m-am întors acasă am constatat că Celeste plecase. Mi-am dat seama că era cu el. Am rămas treaz toată noaptea, așteptînd-o să se întoarcă. Dar n-a mai venit. A doua zi dimineață, autoritățile mi-au adus la cunoștință că i-a fost găsit cadavrul într-un depozit de lîngă rîu. O zi și jumătate, m-am ocupat de funeralii.

– A fost înjunghiată? îl întrebă Tobias pe un ton aproape degajat. Sau împușcată?

– Strangulată, mi s-a spus. Howard se uita în gol, către perete. Mi-au comunicat că nenorocitul a folosit o cravată, care mai era încă în jurul gîtului ei, cînd a fost găsit cadavrul.

– Dumnezeu! Fără să-și dea seama, Lavinia își ridică o mîna înspre propriul ei gît și înghiți în sec.

– Vreun martor cumva? întrebă Tobias.

– Nici unul despre care să am cunoștință, șopti Howard. Nu s-a arătat încă nimeni, iar eu mi-am pierdut orice speranță că ar mai putea apărea cineva, de-acum încolo. După cum am mai spus, autoritățile cred că a căzut victimă unui tâlhar la drumul mare.

– Foarte puțini tâlhari utilizează cravate drept arme de atac, rosti Tobias pe un ton fără nici o reflexiune. În general vorbind, ei nici măcar nu poartă așa ceva. După câte știu eu, tâlharii nu se prea dau în vînt după modă.

– Mi s-a spus că se bănuiește că acea cravată putea fi furată mai devreme, în aceeași seară, de la vreun domn pe care l-o fi jefuit ucigașul, explică Howard.

– Presupunere puțin cam prea trasă de păr, murmură Tobias.

Este excesiv de rece, se gîndea Lavinia.

– Destul, domnule.

Urmă o scurtă pauză.

În acel interval de timp, ochii lui Howard și ai lui Tobias se întâlneau pentru o clipă. Lavinia recunoscuse în privirea aceea modul tăcut și extrem de iritant al comunicării de la bărbat la bărbat, ignorînd totalmente femeile.

– Cine a găsit cadavrul? întrebă Tobias.

Howard scutură din cap.

– Ce importanță are?

– S-ar putea să aibă, spuse Tobias.

Howard își frecă din nou tîmplele, încercînd să-și adune gîndurile.

– Cred că bărbatul care a venit să-mi aducă la cunoștință decesul lui Celeste a menționat că unul dintre vagabonzii aceia, care dorm în clădirile părăsite de lîngă rîu, i-a condus pe polițiști la ea. Însă asta nu e totul. S-a mai întîmplat și altceva despre care trebuie să povestesc, Lavinia. Ceva foarte ieșit din comun.

Ea îi atinse umărul.

– Despre ce este vorba?

– Astă-noapte, târziu de tot, m-a vizitat un individ. Printre degetele sale răsfirate, Howard îi aruncă Laviniei o privire pătrunzătoare. Într-adevăr, când a venit acesta, aproape se lumina de ziuă. Îi dădusem liber menajerei, deoarece simțeam că nu aş fi putut suporta pe nimeni în preajma mea, cât timp nu-mi reveneam din adîncă durere de care eram cuprins. Străinul a tot ciocănit la intrare, pînă ce m-am trezit din somn și am coborît să deschid ușa.

– Cine era? întrebă Lavinia.

– Era un omuleț cît se poate de neplăcut, care a evitat să mi se arate la lumină, astfel încît nu am reușit să mă uit cum trebuie la fața lui. Howard își lăsă încet mîinile pe coapse. A spus că se numește *Nightingale**. A mai spus că se ocupă cu perfectarea anumitor soiuri de tranzacții.

– Ce fel de tranzacții? întrebă Tobias.

– Mi-a spus că este un fel de intermediar între persoane care cumpără și vînd antichități, într-o manieră pe care a numit-o „*cît se poate de discretă*“. Evident că garantează anonimatul deplin al ambelor părți, cumpărător și vînzător.

– Cu alte cuvinte, tranzacțiile respective nu sînt întotdeauna foarte legale, spuse Tobias.

– Da, impresia asta mi-a lăsat-o și mie. Howard oftă adînc. Acest bărbat, domnul *Nightingale*, mi-a spus că auzise niște zvonuri cum că recent fusese furată o antichitate foarte valoroasă și că *Celeste* fusese și ea implicată în acest furt.

Lavinia era de-a dreptul consternată.

– *Celeste* a furat o relicvă?

– Nu cred nici o clipă acest lucru. Howard înlătură eventuala posibilitate, printr-o mișcare nerăbdătoare a mîinii sale cu degete lungi. *Celeste* a mea nu era o hoată. Totuși, *Nightingale* susținea că umbla zvonul cum că ea fusese asasinată din cauza acelei blestamate antichități.

---

* Privighetoare.

– Despre ce fel de antichitate era vorba? întrebă Tobias, arătînd primele semne vădite de interes veritabil în desfășurarea cazului.

Sprîncenele lui Howard se uniră într-o singură linie continuă, deasupra nasului său aristocratic.

– Nightingale mi-a descris-o ca fiind o veche brățară din aur, cu aspect de bijuterie romană. Inițial a fost descoperită aici, în Anglia, ca un vestigiu al vremurilor în care această țară fusese o provincie a Imperiului Roman. Este ornată cu o camee albastră pe care se află gravată imaginea gorgonei Meduza.

– Și ce anume dorea de la tine domnul Nightingale? întrebă Lavinia.

– În mod evident, blestemata asta de bijuterie este extrem de neobișnuită și prezintă o deosebită valoare pentru un anumit gen de colecționari.

– Și acest Nightingale trăiește de pe urma acestor colecționari neobișnuiți, care preferă antichitățile ciudate? concluzionă Tobias.

– Așa a pretins omul. Howard nu se uită la el. Își îndreptă întreaga atenție către Lavinia. Nightingale presupune că eu cunosc locul unde s-ar putea afla acea brățară. Mi-a spus că poate face în așa fel ca s-o vîndă pe bani frumoși. S-a oferit să-mi dea o sumă de bani, dacă i-o voi da lui.

– Și tu ce i-ai răspuns? îl întrebă Tobias.

– Ce puteam să-i spun? Howard își întinse mîinile, într-un gest de neputință. I-am explicat că nu știu absolut nimic despre acea Meduză. Am impresia că nu m-a crezut. Dar m-a avertizat că mă paște un foarte mare pericol, indiferent dacă îi spuseseam sau nu adevărul.

– De ce să fii în pericol? îl întrebă Lavinia.

– Nightingale mi-a spus că, după ce s-a dus vestea că acea brățară se găsește pe undeva prin lumea interlopă, foarte mulți colecționari o vor căuta. Unii dintre acești colecționari, a spus el, sînt niște oameni foarte periculoși, care nu se vor

da în lături de la nimic, pentru a obține ceea ce își doresc. El ... el i-a asemuit pe aceștia cu niște rechini, care dau tîrcoale unei nave aflate în curs de scufundare. Mi-a spus că eu eram în situația unicului supraviețuitor agățat de epavă.

– A încercat să te sperie, rosti Lavinia.

– Și trebuie să recunosc că a izbutit de minune. Howard părea dărîmat. Nightingale a pretins că cel mai sigur lucru pentru mine ar fi să-i dau lui imediat acea antichitate. Mi-a promis că o să merite osteneala. Dar nu pot să fac acest lucru, deoarece eu nu o dețin.

Interveni o tăcere, timp în care fiecare se gîndea la cele aflate.

Tobias își schimbă puțin poziția, sprijinindu-se cu un umăr de tocul ferestrei. Își încrucișă mîinile la piept.

– Ce altceva mai știi despre această antichitate?

Howard nu se uita la el. Continua să-și ațintească privirea asupra Laviniei. Aceasta îl privea cu compasiune și se străduia să-i arate că îl încurajează.

– N-am văzut niciodată nenorocita aceea de brățară, rosti Howard. Nu pot să vă spun decît ceea ce am aflat de la Nightingale. El a numit-o Meduza Albastră. Se cheamă așa, probabil, după culoarea deosebită a pietrei.

– Meduza, repetă gînditor Tobias. A fost cîndva o femeie frumoasă, cu un păr superb, care a reușit să o jignească pe zeița Atena, fapt pentru care a fost transformată într-un monstru hidos. A devenit una dintre cele trei Gorgone.

– Cea care îi transforma pe bărbați în stane de piatră, spuse Lavinia.

– Nu putea să fie omorîtă de nici un bărbat, pentru că atunci cînd vreunul se uita la ea, murea pe loc. În cele din urmă a fost ucisă de către Perseu, care – într-un mod destul de ingenios – s-a îndreptat spre ea cu șpatele, în timp ce aceasta dormea, folosindu-și scutul ca pe o oglindă care reflecta imaginea ei. În felul acesta el nu a trebuit să privească direct înspre ea, în momentul cînd a decapitat-o.

– Nu este o imagine fermecătoare, pentru o bijuterie remarcabilă, mormăi Howard.

– De fapt, Meduza a constituit o temă foarte obișnuită pentru bijutierii din vechime, spuse Lavinia. Când am fost în Italia, am văzut destule inele și medalioane vechi, împodobite cu brățări, reprezentând capul Meduzei. Se credea că imaginea ei este menită să îndepărteze răul.

– Să-ți împietrești dușmanul sau pe oricine reprezintă o amenințare, nu? își încreți Tobias fruntea. Această abordare pare-se că are o oarecare logică.

Howard își drese glasul.

– Domnul Nightingale mi-a spus că piatra acestei brățări deosebite este o versiune unică a Meduzei. Se bănuiește a fi emblema unui obscur cult de demult, care s-a extins pentru un timp, în secret, aici în Anglia. În plus față de obișnuita figură a capului de femeie cu ochi holbați și cu șerpi în loc de păr, în piatră mai este gravat și un mic baston de comandant sau baghetă de magician, chiar sub gîtul retezat al creaturii.

– Ți-a mai povestit domnul Nightingale și altceva despre această piesă? îl întrebă Lavinia.

Howard încreți din sprîncene.

– Cred că a zis că brățara este din aur de înaltă calitate și puritate, avînd pe ea nenumărate incrustații care alcătuiesc în ansamblu un desen de șerpi încolăciți.

– Deci, o lucrare de gravură, spuse încet Lavinia. Tobias se uită la ea.

– Ai mai văzut asemenea antichități?

– Da, am văzut în Italia o pereche de brățări lucrate în această manieră. Erau ornate cu multe pietre nestemate de diverse culori. Fuseseră descoperite într-un mormînt, alături de cîteva monede din secolul al patrulea. Trebuie să spun că erau de o frumusețe incredibilă. Incrustațiile reprezentau desenul unor frunze răsucite, atît de fin și delicat încît părea mai mult o dantelă de aur.

Howard continua să se uite la ea, de parcă Lavinia ar fi fost unicul lui izvor de speranță.

– Nu îți pot spune nimic mai mult despre Meduza Albastră. Nightingale susține că Celeste a fost ucisă din cauza acestei bijuterii. Însă eu nu cred asta. Cel puțin, nu în totalitate.

– Și ce crezi tu că s-a întâmplat? îl întrebă Tobias.

– Ore întregi am tot întors pe toate fețele împrejurările morții ei, admise cu tristețe Howard. Am ajuns la concluzia că Celeste a mea nu putea fi o hoată, dar era tânără și impulsivă. Poate că s-o fi lăsat dusă pe calea pierzaniei de către amantul ei.

Lavinia se crispă.

– Adică tu crezi că amantul a determinat-o să fure pentru el brățara, după care chiar el a asasinat-o?

– După părerea mea, aceasta ar fi unica explicație posibilă. Howard își puse pe coapsă un pumn încleștat. Eu cred că nenorocitul acela și-a dat întâlnire alaltăseară cu Celeste. Fără îndoială că i-a cerut să aducă și brățara cu ea. Dulcea și nevinovata mea Celeste s-a dus să îl întâlnească în toiul nopții, iar monstrul a strangulat-o cu propria lui cravată și i-a furat brățara.

Lavinia se uită la Tobias, pentru a vedea care era reacția lui la auzul acestei versiuni. El părea cufundat în gânduri. Sau poate că ceea ce văzuse ea pe fața lui impenetrabilă era numai plictiseala. Este greu să-i citești pe față reacțiile, reflectă ea.

Ea se întoarce din nou către Howard.

– Îmi pare îngrozitor de rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

– Lavinia, trebuie să mă ajuți. Howard întinse brusc mâna și apucă mâna femeii. Nu am la cine altcineva să apelez. Spui că te ocupi acum de anchete private. Aș vrea să te angajez pentru descoperirea celui care o omorât-o pe Celeste a mea.

– Howard ...

– Te rog, prietena mea dragă. Nightingale m-a avertizat că și eu sînt în mare pericol, dar, deocamdată, nu mă interesează siguranța mea. Vreau să se facă dreptate pentru iubita mea soție. Nu mă poți refuza. Te implor să mă ajuți să-l descopăr pe asasinul ei.

– Bineînțeles că te voi ajuta, prietene, spuse Lavinia.

Expresia de pe fața lui Tobias se aspri dintr-o dată. Își lăsă mîinile în jos și se îndepărtă de pervazul ferestrei.

– Lavinia, trebuie să discutăm problema, înainte de a accepta cazul.

– Ei, pe naiba, spuse ea. Am hotărît deja să îl accept. Poți să mi te alături ca partener în investigația asta, sau poți să refuzi. Este, bineînțeles, alegerea ta.

– La dracu', rosti Tobias.

– Mulțumesc, draga mea. Howard ridică mîinile Laviniei și i le sărută. Cuvintele nu pot exprima recunoștința mea.

Tobias se uită la el cu privirea unui uliu care urmărește un șoarece.

– Și dacă tot ai adus vorba despre recunoștința ta, Hudson, mai e de discutat și nesemnificativul amănunt al onorariului nostru, ținu el să adauge.

– Bani nu constituie o problemă, îl asigură Howard.

– Întotdeauna mă bucură să aud asta, spuse Tobias.

Nu-mi place deloc cazul ăsta, Lavinia.

– Da, se vede de la o poștă că nu ești de acord, domnule. Am înțeles foarte bine ce simți în legătură cu acest subiect. Ai fost cît se poate de lipsit de menajamente la adresa lui Howard.

Trecu în camera de lucru și se îndreptă direct spre biroul ei, așezîndu-se. Dintr-un motiv, pe care pînă acum nu-l înțelesese, i se părea întotdeauna mai ușor să discute cu Tobias

subiectele neplăcute, cînd între ei se află biroul masiv din lemn de mahon.

Lavinia nu voia să recunoască, nici măcar în sinea ei, că el s-ar fi putut s-o intimideze, însă nu exista nici un dubiu în privința capacității lui deosebite de a-și impune puterea voinței și a minții față de oricine, indiferent cît de precaută ar fi fost acea persoană.

Dar în această încăpere, cînd se afla la biroul său, ea se simțea mai stăpîină pe sine, își spusese Lavinia. De cele mai multe ori.

– Am să ți-o spun pe șleau. Tobias se apucă de marginea policioarei de deasupra șemineului, și se ținu de ea lăsîndu-se pe vine. Nu am încredere în Hudson.

Ea îl urmărea cum aprinde focul, constatînd că, în timp ce făcea asta, bărbatul avea o grijă mai mare față de piciorul sîng. Lavinia deschise gura să-l întrebe despre vechea rană, dar izbuti să-și înghită vorbele înainte ca acestea să-i scape fără voce. El nu i-ar fi mulțumit pentru faptul că îi păsa, avînd în vedere starea de spirit în care se afla.

Ea își încrucișă mîinile pe birou.

– Ai permis ca impresia proastă, pe care o ai despre hipnotizatori în general, să-ți influențeze părerea asupra lui Howard. Este un lucru cu-adevărat lipsit de înțelepciune din partea dumitale, domnule.

Tobias își concentrează atenția asupra focului pe care îl ațîțase.

– Hudson nu ne-a spus adevărul în întregime.

Lavinia își ridică privirea spre tavan, într-o implorare mută. Dar de acolo nu primi nici un ajutor.

– Da, da, rosti ea agasată, fără a se mai deranja să-și mascheze nerăbdarea. Știi prea bine că, după părerea ta de profesionist, clientul minte *întotdeauna*, însă nu înțeleg de ce trebuie să aplici această limitată și oarecum greșită teorie și în cazul lui Howard. Evident, acum este bulversat și

disperat, iar singura lui dorință este să-l găsească pe ucigașul soției sale.

– Nu cred, nici o clipă, că el vrea să fie găsit cel care a asasinat-o.

Lavinia se holbă la el, șocată.

– Ce naiba vrei să spui? Bineînțeles că vrea să-l descopere pe criminal.

– Cred mai repede că tot ce dorește Hudson este, de fapt, să obțină brățară dispărută.

Laviniei i s-a părut că nu a auzit bine ce spusese Tobias.

– *Scuză-mă*, încerci cumva să-mi spui că Howard nu vrea cu-adevărat să fie găsit asasinul soției sale?

– Spun că nu mă îndoiesc că ar vrea ca noi să-l descoperim pe amantul ei. Tobias se apucă de policioara căminului și se ridică în picioare. Și spun asta deoarece el crede că acel presupus amant deține acum respectiva brățară.

– Tobias, dar ce spui tu nu are sens. Adică, amantul este în același timp și ucigașul.

– Nu neapărat. El se apropie de fereastră și rămase acolo, uitându-se în micuța grădină din spatele casei. După părerea mea de *profesionist*, eu zic că este foarte probabil ca tocmai doctorul Howard Hudson să fie cel care a omorât-o pe Celeste.

Lavinia rămase de-a dreptul înmărmurită de siguranța cu care pronunțase Tobias acele cuvinte. Avu nevoie de câteva secunde bune pentru a-i reveni glasul.

– Nu mai ești în toate mințile, domnule? reuși ea în cele din urmă să îngaime, cu o voce pierdută.

– Îmi dau seama că tu îl privești ca pe un vechi prieten de familie. Dar încearcă să lași la o parte sentimentele și ia în considerație și o altă versiune posibilă a evenimentelor.

– Și care ar fi versiunea asta?

– A mea. Tobias nu se întoarse. Varianta la care m-am gândit sună așa: Hudson își dă seama că mult mai tânăra și atrăgătoarea lui nevastă îl înșală cu un alt bărbat. Nu mai are liniște pînă nu va afla identitatea amantului ei. Într-o seară,

Hudson găsește scuza participării la o demonstrație de hipnoză făcută de un concurent de-al lui, însă pleacă mai devreme de la acea demonstrație. Se întoarce acasă și își urmărește nevasta la întâlnire. O găsește singură, așteptându-și poate amantul. Turbat de furie, Hudson se confruntă cu ea. Are loc o ceartă cumplită. El o strangulează cu propria lui cravată.

Lavinia răsuflă adânc.

– Și amantul?

Tobias ridică din umeri.

– Poate că acesta ajunge la locul faptei în toiul scandalului, înțelege că ceva nu-i în regulă și își ia tălpășița de-acolo înainte ca Hudson să-l poată vedea. Sau poate că nici nu a venit la întâlnire.

– Dar de ce ar fi omorât-o Howard pe Celeste? O iubea.

– Știm amândoi că iubirea se poate transforma în ură, în cazul infernului în care ard flăcările trădării și ale furiei oarbe.

Lavinia se pregătea să atace ipoteza lui Tobias, însă amintirea celor aflate de ea în cursul ultimei lor anchete o făcu să șovăie.

În tăcerea din odaie nu se mai auzea decît ticăitul pendulei.

– Îți înțeleg reținerile, spuse ea într-un tîrziu. Dar, nu te supăra, eu nu cred nici o clipă că Howard a omorât-o pe Celeste; pot fi de acord că un detectiv profesionist, care nu-l cunoaște personal, ar fi tentat să ia în considerare și posibilitatea de a-l considera drept principal suspect.

– Și eu înțeleg dorința ta de a-l crede pe Hudson sincer și cinstit. Știu cît de mult înseamnă pentru tine să reiei legătura cu el. Hudson este, pînă la urmă, cineva pe care părinții tăi l-au considerat bun prieten. Aveți ceva amintiri comune, dintr-o perioadă mai fericită. El îți amintește de niște vremuri în care tu nu erai singură pe lume.

Ea admise în sinea ei, fără nici un entuziasm, că el avea dreptate. Îi făcuse bine revederea unui vechi prieten de

familie, în mare parte pentru că Howard reprezenta o legătură cu trecutul ei. Prezența lui îi redase niște amintiri ascunse în subconștientul ei, amintiri legate de căldura și siguranța liniștită a unei vieți de familie, strâns unită, pe care o cunoscuse atunci când îi trăiau părinții. Viața i se părea, în acele vremuri, atît de simplă. Viitorul îi apărea luminos și trandafiriu, fără urmă de nori negri.

– Sigur că m-am bucurat să-l revăd pe Howard din nou, după atîția ani, spuse ea țîfnoasă. Dar nu cred că bucuria de a reînnoda legătura noastră mi-a întunecat mintea. Îl cunosc pe Howard mai bine decît tine, Tobias. N-a fost niciodată genul de bărbat care să aibă furii sau crize de pasiune mistuitoare. Dimpotrivă, mi s-a părut întotdeauna un adevărat model de autocontrol. Are trăsăturile caracteristice ale omului de știință. Nu l-am văzut niciodată să fi manifestat vreo înclinație către violență.

– Tu l-ai cunoscut doar ca pe un musafir în casa părinților tăi. Din cîte știu eu, în asemenea ocazii oamenii se străduiesc să adopte comportamentul cel mai corespunzător. Tobias nu-și lua ochii de la mica grădină. Nu ai de unde să-i știi gîndurile cele mai ascunse. Nu-l poți cunoaște așa cum a făcut-o soția lui.

Lavinia medită la cele spuse de el.

– Părerea ta este foarte logică.

Tobias se uită la ea peste umăr, cu o sprînceană ridicată în semn de surprindere disprețuitoare.

– Mă uimești, doamnă. Nu mă așteptam să te lași convinsă atît de repede.

– Dar n-am spus cîtuși de puțin că m-ai convins. De fapt, nu sînt deloc de acord cu părerile tale. Însă acum înțeleg felul în care ți-ai format aceste păreri. Să intrăm în miezul problemei. Ai prefera să nu mă ajuți în rezolvarea acestui caz, Tobias?

– La dracu'. Se răsuci cu o iuțime care o făcu pe femeie să se rezeme instantaneu de spătarul scaunului. Singura

circumstanță în care aş abandona această investigație, spuse el, ar fi dacă te-aş putea convinge și pe tine să renunți la caz. Și observ că acest lucru este foarte puțin probabil.

– Mai bine zis, imposibil.

El parcurse în câteva secunde spațiul dintre ei, se aplecă peste birou și își puse mâinile lui mari pe hîrțile răspîndite pe masă.

– Să ne înțelegem bine asupra unui lucru, Lavinia. Nu intenționez să te las să faci anchete de una singură, într-un caz de crimă.

– Nu ești tu în măsură să hotărăști ce fel de cazuri să accept eu.

– La dracu'! Dacă tu crezi că eu o să permit să-ți pui viața în pericol...

– Destul, domnule. Ea sări în picioare. Mereu ai avut tendința deranjantă de a da ordine, dar este evident că ai devenit și mai dezagreabil în privința asta, de cînd cu afacerea asasinatelor cu figurinele de ceară. Crede-mă că ai ajuns exasperant în ultima vreme și trebuie să-ți amintesc că nu este o trăsătură atrăgătoare la un bărbat.

– Nu sînt exasperant, scrîșni el printre dinți.

– Ba da. Probabil că este ceva înnăscut, de nici nu-ți dai scama că te porți astfel.

– Nu vreau decît să te fac să înțelegi acest caz.

– Încerci să-mi dai ordine, iar mie nu-mi place deloc acest lucru. Ascultă-mă bine, domnule. Ea se aplecă înainte, ajungînd aproape de fața lui. Ori vom fi parteneri egali în această anchetă, ori voi soluționa cazul de una singură. Tu ești acela care alege.

– Ești, fără îndoială, cea mai sîcîitor de încăpățînată femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Iar tu, domnule, ești cel mai arogant și mai dictatorial bărbat din cîți am cunoscut la viața mea.

Se străfulgerară îndelung, din priviri, pe deasupra biroului.

– La naiba. Tobias se îndreptă brusc de spate. În ochi avea o expresie de enervare. Nu-mi lași alternativă. N-am de gând să te las să preiei cazul de una singură.

Lavinia își ascunse un mic suspin de uşurare. Adevărul nefericit era că ea nu avea suficientă experiență în investigarea unei crime. Mai precis, se ocupase numai de un singur caz, insuficient să facă din ea o autoritate în domeniu. Mai avea multe de învățat despre noua sa profesie, iar Tobias era singurul care ar fi putut s-o inițieze în privința elementelor de finețe.

– Așadar, ne-am înțeles, spuse ea. Am căzut de acord că vom fi parteneri în această anchetă.

– Da.

– Excelent. Ea se așeză repede jos. Cred că, în primul rînd, ar trebui să ne facem un plan, nu-i așa? Din cîte mi-am dat eu seama, ție îți plac foarte mult planurile.

Tobias nici nu clipi.

– Îmi plac. Însă mi-aș fi dorit să fi avut un plan care să mă ajute să mă descurc mai ușor cu tine, Lavinia.

Ea îi aruncă un zîmbet rece.

– Ia te uită! Și nu cu multă vreme în urmă mă considerai drept un model de comportament feminin, demn de urmat de către Emeline.

– Nu știi ce m-a apucat atunci de am putut face o asemenea afirmație. Posibil să-mi fi pierdut mințile. Bărbatul își trecu o mîină prin păr. Mi se întîmplă adeseori acest lucru, atunci cînd mă aflu în preajma ta.

Ea nu dădu atenție vorbelor lui.

– În legătură cu planul nostru, domnule. Mi se pare că trebuie să dezbatem această enigmă, din cîteva unghiuri diferite.

El își frecă falca, reflectînd asupra problemei.

– Ai dreptate. În primul rînd trebuie să facem niște cercetări în legătură cu antichitatea respectivă. De asemenea,

trebuie să descoperim identitatea deținătorului ei de drept, adică a persoanei de la care a fost furată.

– Am oarecare experiență în comerțul cu antichități. Cunosc câteva persoane care se ocupă de asemenea obiecte. Fără îndoială că ar fi trebuit să apară deja zvonuri în legătură cu furtul unei piese atît de neobișnuite ca Meduza Albastră. Ce-ar fi să facem niște cercetări în această direcție?

– Foarte bine. Tu te ocupi de magazinele și de oamenii de afaceri respectivi, iar eu mă voi ocupa de cealaltă problemă. Tobias începu să se fiție de colo-colo, prin cameră. Jack Zîmbărețul are câteva legături în lumea interlopă. Probabil că a auzit și de acest domn Nightingale. O să-l rog să îmi aranjeze o întîlnire cu el.

Lavinia se gîndi că acum era ocazia perfectă să aducă în discuție un subiect la care se tot gîndise, de câteva zile. Ea își dresе, delicat, glasul.

– Acum că tot ai abordat subiectul legăturilor tale cu lumea interlopă, murmură ea, aș vrea să spun că mi-ar fi de mare ajutor să-l cunosc și eu pe prietenul tău, Jack Zîmbărețul.

– Nici să nu-ți treacă prin cap așa ceva. O doamnă nu are ce căuta în Gryphon.

Lavinia se gîndi că, de fapt, anticipase împotrivirea lui.

– Aș putea foarte bine să merg acolo deghizată, la fel ca și tine, domnule.

– Și cum te gîndești să te deghizezi? Gura i se strîmbă într-un rînjēt răutăcios. Ca o tîrfă de tavernă?

– Și de ce nu?

– Nici nu se pune problema. El încetă să mai rînjească și se uită la ea mijind ochii. N-am nici cea mai mică intenție să-ți fac cunoștință cu Jack Zîmbărețul.

– Însă, într-o bună zi, s-ar putea să am și eu nevoie de vreuna din legăturile lui. Gîndește-te numai la cît de eficient ar fi dacă am putea amîndoi să luăm legătura cu el. N-ar mai

fi necesar ca tu să te deranjezi ori de câte ori trebuie să ne consultăm cu el.

– Nu-ți mai face iluzii deșarte, Lavinia. Nu-ți fac cunoștință cu omul acesta, și cu asta basta. Probabil că el observase că ea deschisese din nou gura, să mai spună ceva, pentru că ridică o mână, sugerându-i să tacă. Îți propun să revenim la oile noastre. Dacă ești hotărâtă să preiei acest nou caz, n-avem timp acum de discuții înfierbântate.

– Încerci să schimbi subiectul, domnule.

– Nu numai că încerc, doamnă, *chiar* îl schimb cu adevărat.

Oricît i-ar fi displăcut ei să recunoască, el avea din nou dreptate. Nu avea timp acum de ciorovăială. Așa încît ea se supuse, își propti coatele de birou și își rezemă bărbia în palmă.

– Ne-am putea folosi și de un ajutor, mă gîndeam eu. Deși am ezități în privința asta, trebuie să-ți spun că acest caz ne oferă amîndurora ocazia ideală de a oferi așa-zișilor noștri ucenici o mostră din activitatea noastră.

Tobias se opri în fața biroului ei și o privi pe Lavinia drept în ochi. Nici unul dintre ei nu rosti pentru un moment nici o vorbă, însă femeia era cît se poate de sigură la ce anume se gîndea el. Acest adînc sentiment al responsabilității, pe care și-o asumase fiecare pentru mai tînăra sa rudă, care îi fusese lăsată în grijă, era un lucru pe care cei doi îl aveau în comun, își spuse ea.

Lavinia zîmbi forțat.

– Nici tu nu ții neapărat să-i împărtășești lui Anthony din experiența ta, așa cum nici eu nu sînt dornică să o instruiesc pe Emeline în profesia asta, nu-i așa?

El expiră prelung.

– Asta nu este cariera pe care i-ar fi ales-o Ann.

– Dar Ann n-ar fi luat o decizie în locul lui, nu crezi? Îl întrebă ea cu blîndețe. Este alegerea lui Anthony.

– Cam același lucru se poate spune și despre tine și Emeline. N-ai cum să-i alegi tu profesia.

– Știu asta. Numai că sperasem atât de mult să-i asigur un mod de viață pe care părinții ei îl doriseră pentru ea. Bineînțeles că voiau să o vadă la casa ei, măritată cu un bărbat cu o situație bună. Lavinia se încruntă. Cu toate că trebuie să recunosc faptul că revederea lui Oscar Pelling deunăzi pe stradă mi-a amintit cu tristețe că măritișul nu înseamnă întotdeauna o soartă sigură și liniștită pentru o femeie.

Tobias o fixă cu o privire insistentă, dar nu spuse nimic.

Privirea lui de neclintit o făcu, dintr-un anumit motiv, să se simtă cam stingherită. Soartă sigură și liniștită nu-i poate garanta nimeni, nu-i așa? Ea întinse mâinile pe birou, împingând într-o parte bucata de hîrtie cu însemnările pentru anunțul pe care avea de gînd să-l scrie. Întinse mîna după un toc și după o foaie goală de hîrtie. Te rog, ia loc, domnule. Ar fi foarte folositor dacă vom schița, în linii generale, planul nostru, nu crezi?

– Ba da. El se așază față în față cu ea. Pe lîngă aflarea identității proprietarului brățării, avem nevoie de mai multe amănunte și despre Celeste Hudson.

Femeia înmuie tocul în călimară.

– L-am putea întreba pe Howard.

– Fără supărare, Lavinia, dar eu nu sînt prea sigur că am putea avea încredere în răspunsurile lui Hudson.

– Vrei să insinuezi că ar minți în legătură cu ea? De ce ar face Howard așa ceva?

– Dacă nu este un ucigaș, așa cum susții tu, atunci cel mai bun lucru care poate fi spus este că a fost orb la adevăratul fel de a fi al soției sale.

– S-ar putea să ai dreptate în ceea ce privește ultima ta afirmație, acceptă ea, însă cu siguranță că n-ar fi singurul în situația asta, nu crezi?

– Ba da, admise Tobias. Mă îndoiesc că majoritatea bărbaților din lumea bună și-ar cunoaște mai bine decît el soțiile. Și invers, de altfel.

– Și atunci, cum crezi că am putea să aflăm mai multe despre Celeste?

Tobias surîse ușor.

– Aș face exact așa cum ai sugerat tu că ar trebui să facă oricine dorește să-și aleagă un hipnotizator sau un detectiv priceput în meserie. I-aș studia referințele.

– Ce referințe? Deodată ea își aminti conversația avută pe stradă, cu două zile în urmă. Aaa, te referi la cei din Bath, pe care i-a menționat ea? Lordul Gunning și lordul Northampton?

– Da.

– Îi cunoști?

– Nu, însă Crackenburne, fără îndoială, trebuie să-i cunoască. Dacă nici el nu-i știe, ne-ar putea indica pe altcineva care îi cunoaște.

– Asta îmi amintește că l-ai menționat pe lordul Crackenburne de mai multe ori. Pare să-ți fie foarte util.

– El îi știe, în principiu, pe toți domnii din înalta societate, ca și pe un număr impresionant dintre cei care se învîrt la periferia acesteia.

– Mi-ar plăcea să-l cunosc. Lavinia îl bucură pe Tobias cu cel mai dulce zîmbet de care era capabilă. Sînt sigură că nu vei avea nici un fel de obiecții să mă prezinți acestei persoane. După cum tocmai ai subliniat, este un adevărat domn.

– Nu am nici o obiecție, spuse Tobias, însă este aproape imposibil să fac acest lucru.

Laviniei îi pieri zîmbetul.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că, de la moartea soției sale, aproape că nu mai părăsește clubul său. Ceea ce îl face și atît de folositor, bineînțeles. Aude toate zvonurile, înaintea tuturor.

Ea îl privi fix.

– Trebuie să mai dea uneori și pe-acasă.

– Eu n-am observat așa ceva.

– Ei hai, Tobias, doar nu trăiește numai în clubul său.

– Probabil așa îi place. Clubul este a doua casă a oricărui domn adevărat.

– Dar ...

El aruncă o privire semnificativă spre pendulă.

– Nu cred că mai avem timp pentru nici o digresiune. Tu ce părere ai?

Lavinia simți cum i se încordează mandibula, însă știa că el avea dreptate. Fără nici o tragere de inimă, își îndreptă din nou atenția către foaia de hîrtie din fața ei.

– Foarte bine, domnule, spuse ea. Dacă te-ai hotărît să continui cu grosolăniile.

– Bineînțeles că voi continua cu grosolăniile. Am chiar o deosebită înclinație către ele. El se aplecă înainte și își aruncă, absent, privirea pe una dintre hîrțiile pe care ea le dăduse la o parte. Ochiul bărbatului se îngustară, luînd o expresie ușor nedumerită. Asta ce mai este? Întrebă el, citind apoi cu voce tare: „*Servicii unice și excelente, asigurate persoanelor din înalta societate, care doresc să întreprindă anchete confidențiale*“?

– Hmm? Aaa, da, cred că ți-am spus că intenționez să dau anunț la ziare, în legătură cu serviciile profesionale pe care le ofer. Mă aflu acum în curs de alcătuire a unei liste de cuvinte și expresii frapante, care sînt folosite în reclamele publicitare. Lavinia întinse mîna după bucata de hîrtie pe care o studia Tobias. Asta îmi amintește că am găsit în ziarul de dimineață un anunț care mi-a atras atenția în mod deosebit. Ar fi bine să mi-l notez, înainte de a-l uita.

Bărbatul se încruntă, gîndindu-se la ceea ce scrisese Lavinia pe bucata aceea de hîrtie.

– Credeam că m-am exprimat cît se poate de limpede cînd ți-am spus că nu sînt de părere să dai vreun anunț în ziare, pentru că, dacă faci asta, este foarte probabil să atragi

tot felul de clienți ciudați. În domeniul nostru de activitate este mai bine să ne bazăm pe recomandările de la om la om.

– Ești liber, în ceea ce te privește, să rămîi la procedeele demodate, dacă așa vrei tu, însă eu sînt hotărîtă să încerc o abordare mai modernă pentru găsirea de noi clienți. Dacă vrei să atragi atenția asupra ta, trebuie să acționezi.

Tobias își aplecă privirea, pentru a citi, tot cu glas tare, un alt rînd:

– „*Dispozitive secrete și eficiente, pentru domni interesați*“.

Ea studie cuvintele, cu o undă de satisfacție.

– M-am gîndit că sună foarte incitant. Mi-a plăcut în special expresia „*domni interesați*“. Mi se pare foarte... cum să spun, *incitantă*, nu găsești?

– Foarte incitantă, nu încapă nici o îndoială.

– Firește, n-aș vrea să se înțeleagă de-aici că aș asigura servicii doar pentru domnii interesați.

– Bineînțeles.

– Vreau să mă adresez, în egală măsură, și doamnelor. Mă gîndesc să înlocuiesc „*domni interesați*“, cu „*persoane interesate*“. Făcu o pauză, în timp ce îi venise o altă idee. Cum crezi că ar suna: „*Servicii discrete și confidentiale, asigurate pentru doamne și domni interesați*“? Intervenii o adîncă tăcere, de ambele părți ale biroului. Ea ridică o privire întrebătoare. Tobias avea în colțul gurii un rictus, pe care Lavinia îl cunoștea prea bine. Pentru o clipă, nu-i dădu nici o importanță. Ei, insistă ea, ce zici?

– Pot să-ți garantez că orice fel de anunț, după modelul aceluia din ziarul de dimineață, referitor la „*domni interesați*“, va aduce la ușa ta un sortiment extrem de interesant de clienți, afirmă Tobias.

– Ai văzut anunțul?

– Da. Adevărul este că l-am văzut. Și m-a frapat.

– Ceea ce nu face decît să dovedească faptul că modul acesta de exprimare atrage atenția. Avu o ezitare. Deși trebuie

să recunosc că, în ciuda anunțului interesant, este puțin cam greu să-ți dai seama despre ce fel de dispozitive este vorba în anunțul respectiv; că sînt oferite spre vînzare, nu-i așa?.

– Este o reclamă la prezervative, Lavinia.

10

Lavinia intră în magazinul de antichități, în acea după-amiază, puțin după ora două. Emeline, în spatele ei, era plină de entuziasm pentru misiunea pe care o aveau de îndeplinit.

Edmund Tredlow, un omuleț ciufulit, cu nădragii boțiți și cu o cravată mototolită, cu un nod ca vai de el, se opri din ștergerea prafului de pe o statueta a unui Pan cu înfățișare lascivă, uitîndu-se la cele două vizitatoare prin lentilele ochelarilor.

– Doamnă Lake. Domnișoară Emeline. Mă bucur să vă văd. Omul lăsă la o parte pămătuful de șters praful și se grăbi să se aplece deasupra mîinii înmănușate a Laviniei. Cînd își ridică privirea puțin sașie, în ochii lui apărură o strălucire bine cunoscută. Lavinia știa că acea privire nu exprima vreo admirație anume pentru persoana ei și nici vreun semn de poftă trupească. Pe Tredlow îl încălzea doar eventuala posibilitate de a încheia o tranzacție.

– Bună ziua, domnule Tredlow. Lavinia își retrase mîna. Emeline și cu mine am trecut pe aici pentru a schimba cîteva vorbe cu dumneata, dacă ai timp.

– Mai aveți cumva o altă antichitate de vînzare? Trebuie să recunosc că, în ciuda reținerilor mele, am reușit să obțin un preț destul de bun pentru statueta lui Apollo, pe care ați adus-o cu cîteva săptămîni în urmă. Colecționarul, căruia am reușit să-i trezesc interesul pentru statueta respectivă, a fost extrem de mulțumit de calitatea ei.

– Din fericire, acum nu sînt nevoită să mai vînd din excelentele antichități, pe care le-am adus din Italia, rosti

binevoitoare Lavinia. Însă ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai putea împărtăși ceva din bogata dumitale experiență profesională.

Tredlow păru imediat puțin dezamăgit.

– Ce anume doriți să aflați?

Emeline îi aruncă bătrînului un zîmbet neașteptat de cuceritor.

– Mătușa mea mi-a spus, de cîteva ori, că nu cunoaște, în întreaga Londră, vreun alt comerciant de antichități care să dovedescă o mai bună cunoaștere a pieței ca dumneata, domnule.

Fața lui Tredlow căpătă pe dată o bizară nuanță de roșu. Primul gând înspăimîntat al Laviniei fu acela că omul s-ar fi putut să fie lovit de apoplexie. Apoi ea înțelese că bătrînul, pur și simplu, roșise. Ea îl privea uluită, nefiind în stare să-și desprindă ochii de la expresia lui neașteptată.

– Lucrez în branșa asta de foarte mulți ani, se bîlbîi Tredlow. Îmi place să cred că am învățat cîte ceva în domeniu.

– Dar este foarte clar. Emeline privea în jurul ei prin magazin, cu evidentă admirație. Ce de piese superbe ai de vînzare, domnule. Îți jur că n-am mai văzut, în nici un alt magazin din Londra, o colecție atît de minunată, ca a acestor extraordinare vase grecești.

– Numai la Tredlow găsești tot ce este mai frumos. Bătrînul zîmbi afectat. Știi, eu am o reputație, pe care trebuie să mi-o mențin.

Omul avea înfățișarea unuia care tocmai primise vizita unei sirene, se gîndea Lavinia. Tredlow parcă era în transă.

Emeline clipi către el.

– Ce mult mi-aș dori să fi avut timp pentru un tur complet al colecției dumitale, domnule. Știu că m-ai putea învăța multe lucruri despre antichități.

– Cu cea mai mare plăcere, domnișoară Emeline. Și își frecă palmele. Vă asigur că mi-ar face mare plăcere să vă

inițiez în acest domeniu. Și pentru că tot a venit vorba despre vasele grecești, trebuie să vă spun că am în camera din spate o gamă foarte interesantă. Subiectul desenelor care le împodobesc este cu totul neobișnuit, ca și forma vazelor. Nu le vînd decît celor mai mari cunoscători. Poate că doriți să vă fixați o zi anume, în care să le vedeți.

Lavinia se cam săturase. Văzuse unele dintre acele vase grecești pe care Tredlow le ținea în încăperea spațioasă, supraaglomerată, din spate. Subiectul acelor desene nu era deloc potrivit pentru domnișoare.

Ea își dresă cu zgomot glasul.

– Să revenim la întrebările mele, domnule Tredlow.

El nu îi acordă nici o atenție, aflat în mod evident în imposibilitatea de a-și mai lua ochii de la Emeline.

Aceasta îi zîmbi.

– Mătușa mea chiar are nevoie de experiența dumitale profesională, domnule. Ți-aș fi extrem de recunoscătoare dacă ai putea cumva s-o ajuți.

– Ce anume? Aaa, da. Tredlow se scutură ușor, reușind în cele din urmă să-și desprindă privirea de la Emeline și se răsuci, fără nici un fel de chef, spre Lavinia. Cu ce vă pot fi de folos, doamnă Lake?

– După cum poate ai auzit, domnule, eu efectuez uneori niște anchete discrete, pentru anumite persoane sus-puse.

De pe fața lui Tredlow dispărură și ultimele urme de euforie. O acută dezaprobare înlocui căldura lascivă de care fusese înfierbîntat pînă cu o clipă în urmă.

– Parcă mi-ați spus că intenționați să vă cîștigați existența în această stranie manieră.

– Mătușa mea m-a acceptat ca asistentă a ei, interveni Emeline. Și mă inițiază în tainele meseriei.

Tredlow părea foarte îngrijorat.

– Nu este o ocupație prea potrivită pentru o tînără, dacă ar fi să vă spun sincer părerea mea.

– Este mult mai potrivită decît invitația dumentală, de a-i arăta colecția particulară de vase grecești, se răsti Lavinia la el. Așa deci, intrăm în miezul problemei, domnule?

Lui Tredlow i se zbîrliră perciunii, într-un impuls nervos necontrolat.

– Presupun că, dacă vă aflați aici cu *afaceri*, sînteți pregătită să mă plătiți pentru sfaturile și experiența mea.

– Desigur. Lavinia făcu o pauză plină de subînțelesuri. Dacă ni se vor dovedi utile.

Tredlow se legănă pe călcîie.

– Sigur, sigur. Și ce anume doriți să aflați?

– Avem toate motivele să credem că de curînd a fost furată o veche brățară romană. Se pare că această piesă foarte veche a fost descoperită aici, în Anglia, și nu adusă din Italia. Se zice că este o antichitate, din aur, pe care este montată o neobișnuită piatră albastră, avînd incrustat capul Meduzei. În piatră este gravată și o mică baghetă de magician. Ai auzit cumva despre acest furt?

Lui Tredlow iar i se zbîrliră perciunii crescuți peste măsură, în timp ce își țuguie buzele, interesat în mod vădit de subiect.

– Vă referiți la Meduza Albastră, întrebă el, brusc înviorat.

– Da. Știi ceva despre ea?

– Am auzit despre asta. Ochii îi străluceau cu viclenie. Însă nu știam că a fost furată. Sînteți sigură de acest lucru?

– Așa se pare.

– Meduza Albastră, repetă încet Tredlow, de parcă ar fi vorbit doar cu el însuși. Furată. Interesant. Cu siguranță că se vor răspîndi multe zvonuri.

Laviniei nu-i păsa de noul ton al vocii lui, cum nu-i păsase nici de tonul folosit în discuția cu Emeline.

– Domnule Tredlow, dorim să aflăm identitatea proprietarului, de la care a fost furată brățara.

El o privi prin lentilele ochelarilor.

– Presupun că, dacă nu-l cunoașteți, nu faceți aceste cercetări în numele lui.

– Nu. Asociatul meu și cu mine am fost angajați de o altă parte interesată.

– Înțeleg. Dacă a fost furată, am putea presupune că hoțul cu siguranță va căuta un expert în antichități. Va avea nevoie să se consulte cu cineva, care poate evalua corect această relicvă și probabil care va putea să îl ajute la vânzarea discretă a obiectului.

Lavinia fu cuprinsă dintr-o dată de panică. Schimbă o privire cu Emeline și observă că și ea înțelesese natura noii probleme ivite.

Lavinia se întoarse către Tredlow.

– Te-aș sfătui, domnule, să nu te gîndești nici măcar o singură clipă să ai de-a face cu hoțul acesta. A comis deja un asasinat și mă îndoiesc că ar ezita să maiucidă încă o dată.

– *Asasinat*. Tredlow holbă ochii. Ridică o mîină și se dădu un pas înapoi. Nu se poate.

– A omorît o femeie, pare-se ca să-i închidă gura definitiv.

– Vai de mine și de mine! Îngrozitor. Tredlow ezită, cu o licărire de speranță în ochi. Nu se poate să fi fost doar un accident?

– Imposibil. A strangulat-o cu o cravată.

– Înțeleg. Tredlow oftă prelung. Ce caz nefericit! Nu e de genul celor potrivite pentru afaceri.

– Doar dacă e în domeniul meu, desigur, spuse Lavinia. Revenind acum la numele proprietarului acelei brățări, parcă ai vrut să spui ceva.

– Asta nu înainte de a discuta despre onorariul meu.

Lavinia își aminti despre tristele cuvinte ale lui Howard: „*Banii nu constituie nici o problemă*”.

– Cît vrei pentru această mică informație pe care, de altfel, aș putea s-o obțin și din altă parte, fără prea multă bătaie de cap, domnule Tredlow?

Bătrînul începu să se tocmească, plin de obișnuitul lui elan. După colecționarea vazelor erotice grecești, tocmeala devenise practica lui preferată. Lavinia se gîndea că, din fericire, și ea avea ceva experiență în acest domeniu. Șederea nevoită la Roma, cu cîteva luni în urmă, îi fusese de folos, din mai multe puncte de vedere.

– Cred că lordul Banks este proprietarul Meduzei, rosti Tredlow, după ce căzură la învoială. Știu ce s-a întîmplat cu brățara, pentru că, acum un an și jumătate, ajunsese în magazinul lui Prendergast. Acesta a avut înțelepciunea să se consulte cu mine, în privința fixării unui preț. Știți, el este extrem de slab pregătit în domeniul antichităților romano-britanice.

– Înțeleg. Vocea Laviniei avea un ton neutru. Cunoștea foarte bine vechea rivalitate dintre Prendergast și Tredlow.

– L-am văzut mai tîrziu pe Prendergast, și cînd l-am întrebat ce s-a mai întîmplat cu brățara, mi-a spus că i-o vînduse lui Banks. Am fost oarecum surprins. Cîndva, Banks fusese un asiduu colecționar de antichități, însă își vînduse între timp cea mai mare parte a celor mai valoroase piese, în urmă cu cîteva ani, după moartea soției lui. Nu știu de ce și-a dorit el Meduza Albastră, dar asta este tot ce știu.

– Mă întreb de ce oare lordul Banks nu a reclamat furtul brățării, spuse mirată Emeline.

Tredlow îi răspunse nervos:

– Știți, lordul este destul de bătrîn. Cum s-ar spune, este deja cu un picior în groapă. Am aflat că are mari probleme cu inima și că în ultimele luni mintea i-a cam luat-o razna. Probabil că nu-și mai amintește nici ce a mîncat la micul dejun, și cu-atît mai puțin dacă este sau nu proprietarul Meduzei Albastre. Mă îndoiesc că ar ști măcar că a fost jefuit.

– Asta ar explica de ce nu a făcut public furtul. Lavinia bătu din vîrful micuței sale botine, cîntărind în minte informația primită. Nu există o victimă mai sigură decît aceea care nici nu își dă seama de pierderea înregistrată.

– Dar cu siguranță că există în casa lui cineva care știe că brățara a dispărut, își dădu cu părerea Emeline.

Tredlow ridică din umeri.

– Din câte știu eu, unica lui rudă este o nepoată. Cred că o cheamă doamna Rushton. Acum câteva luni a venit să locuiască împreună cu Banks, după ce a aflat că el este pe patul de moarte. Probabil nu se așteptase ca el să o mai ducă atîta.

Lavinia se simți cuprinsă de fiori reci. Tobias îi spusese că un moștenitor prea nerăbdător reprezintă un suspect perfect.

– Și această doamnă Rushton urmează să moștenească întreaga avere a lui Banks?

– Eu așa am auzit.

– Și ea este colecționară? îl întrebă Lavinia, străduindu-se să nu-și trădeze curiozitatea acerbă.

Tredlow mormăi:

– Dacă această doamnă ar fi fost interesată de antichități, aș fi văzut-o în magazinul meu. Dar cum nu s-a arătat pe aici, pot afirma că nu este colecționară și că habar nu are ce mult valorează o piesă de genul Meduzei Albastre. El ridică îngîndurat din sprîncene. Nu m-ar mira să aud că nici nu știe de furtul brățării.

– Și, totuși, zvonurile umblă în lumea interlopă, sesiză Emeline.

Tredlow ridică din umeri, fără nici un interes.

– Probabil că au fost lansate chiar de către hoț, în încercările lui de a atrage un eventual cumpărător pentru această piesă rară.

– Cunoști cumva adresa lui Banks? îl întrebă în treacăt Lavinia.

– Cred că lordul locuiește într-un vechi conac, care stă să se prăbușească, situat în Piața Edgemere.

– Îți mulțumesc, domnule Tredlow. Lavinia își legă panglicile pălăriuței. Ne-ai fost de un real folos. Se răsuci pe

călcîie, îndreptîndu-se către uşă. Hai, Emeline, trebuie să plecăm.

Tredlow le urmă îndeaproape și le deschise politicos uşa. Făcu o adîncă plecăciune, după care o fixă pe Lavinia cu o privire pătrunzătoare.

– Cînd ar urma să primesc onorariul meu, doamnă Lake?

– N-ai nici o grijă. Lavinia îl salută, fluturînd în aer o mîină înmănuşată. Îți vei primi onorariul de îndată ce clientul meu mă va plăti pentru serviciile pe care i le voi fi prestat.

– Auziți ...

Lavinia ieși cu grație pe uşă, punînd astfel capăt conversației. Emeline îi zîmbi dulce lui Tredlow și o urmă pe mătușa ei. Uşa se închise în urma lor.

O dată ajunse pe stradă, în fața magazinului, Emeline o privi pe Lavinia.

– Ți-am observat o lucire vicleană în ochi, atunci cînd Tredlow a vorbit despre nepoata lui Banks, doamna Rushton. Am ajuns să-ți cunosc această expresie. La ce te-ai gîndit în acel moment?

– M-am gîndit că, în calitate de moștenitoare a lui Banks, doamna Rushton ar putea fi implicată, într-un fel sau altul, în această dubioasă afacere. Ori este amestecată în acest furt...

– După părerea mea, ar fi puțin probabil. În defmitiv, ea oricum ar fi moștenit brățara, împreună cu tot restul averii lui Banks.

– ... Ori este și ea o victimă, la fel ca și unchiul ei. După cum ai aflat și tu, ea este moștenitoarea. Dacă el pierde, și ea pierde.

– Și asta ce ar însemna?

– Ar însemna că ea ar putea fi o potențială clientă pentru Lake și March.

Emeline se uită la mătușa ei cu o nemărginită admirație.

– Mătușă Lavinia, ești nemaipomenită. S-ar putea să fi descoperit un al doilea client, în afacerea asta.

– Într-adevăr. Lavinia se strădui să mimeze modestia. Nu îi era ușor. Doi clienți ar fi însemnat dublarea încasărilor.

– Domnul March va fi încântat, spuse Emeline.

– Să vedem dacă va aprecia corect inițiativa mea. Lavinia se încruntă. În ultima vreme, a început să-și cam dea aere de șef, deși e afacerea mea.

– Aere de șef?

– Da. Lavinia se opri, pentru a lăsa să treacă de ele căruța unui fermier. Aș putea zice că a început să aibă chiar un aer dictatorial. Îmi spune tot timpul ce să fac și ce să nu fac. A avut pînă și tupeul să-mi spună că nu e bine să-mi fac publicitate în ziare.

– Nu mai spune!

– De parcă ar fi treaba lui să aprecieze modul în care hotărâsc eu să fac reclamă afacerii mele.

– Sînt convinsă că e mînat doar de bune intenții.

– Prostii. Încearcă să mă descurajeze în a-mi continua cariera de detectiv particular. După părerea mea, nu-i convine că, atunci cînd nu lucrăm împreună, ca parteneri la un caz sau la altul, eu reprezint, de fapt, un rival aflat în concurență cu el.

– Ei, mătușă Lavinia, e normal că simte nevoia să-ți dea sfaturi legate de activitatea ta. În defînitiv, el are mai multă experiență decît tine în acest domeniu.

– Face tot posibilul să-mi limiteze experiența.

– De ce spui asta?

– De exemplu, refuză să-mi facă cunoștință cu oamenii lui de legătură, din lumea interlopă. Chiar în dimineața aceasta, l-am rugat să mi-l prezinte pe proprietarul acela de tavernă, căruia el îi spune Jack Zîmbărețul. Și m-a refuzat.

– Înțeleg, spuse Emeline. Presupun că domnul March consideră că este nepotrivit ca tu să stai de vorbă cu proprietarul unei taverne.

– Din cîte știu eu, domnul March n-a fost niciodată preocupat de gesturi galante, spuse Lavinia. Nu cred sub nici

o formă că el încearcă să mă protejeze de persoane nepotrivite. Mai degrabă dorește să și-l păstreze doar pentru sine pe Jack Zîmbărețul.

– Chiar așa să fie oare?

– Da. Și ca o dovadă că am dreptate, trebuie să-ți spun că a recurs la diverse pretexte ca să nu-mi facă cunoștință nici cu lordul Crackenburne.

– Hmm.

– Spunea ceva, cum că lordul Crackenburne nu mai iese niciodată din clubul său.

– Da, mi se pare și mie ciudat acest lucru.

– Pe lângă faptul că își tot dă cu părerea, indiferent dacă îl solicit sau nu să o facă, și că refuză să îmi facă legătura cu unele cunoștințe de-ale lui, ar mai fi de menționat că domnul March și-a cam făcut obiceiul să apară destul de regulat, acasă la noi, la micul dejun.

Emeline dădu din cap.

– Îl vedem, într-adevăr, în multe dimineți.

– Este extrem de costisitor să hrănești cu regularitate un bărbat de gabaritul și cu apetitul lui.

– Domnul March preferă mîncarea lui, nu-i așa?

– Nu este mîncarea lui, Emeline, accentuă Lavinia, este mîncarea noastră.

– Cred că înțeleg ce se întîmplă, rosti cu delicatețe Emeline. Tu ai impresia că domnul March te asaltează în mod exagerat.

– Dimpotrivă. Domnul March nu se mulțumește numai să te asalteze. El are ambiția să te și doboare la pămînt.

– Lavinia, eu nu prea cred că ...

– Una peste alta, este foarte important ca eu să-i demonstrez că sînt în stare să-mi desfășor propria afacere și fără permanenta lui supraveghere, și că pot depista și fără ajutorul lui enigme și suspecți. Și în felul acesta, iar ne întoarcem la doamna Rushton.

Emeline se arătă nedumerită.

- Ce vrei să spui cu asta?
- Piața Edgemere nu este prea departe de-aici. Îi vom face o vizită, în drum spre casă.
- Excelentă idee. De-abia aștept să-ți admir tehnicile de investigare.
- Că tot veni vorba despre tehnici, spuse Lavinia ...
- Da?
- ... trebuie să-ți mărturisesc că am fost impresionată cum ți-ai folosit zîmbetul atît de dulce, ca și de maniera în care l-ai lingușit pe domnul Tredlow. Felul tău de a fi l-a făcut extrem de cooperant. Ai fost foarte eficientă.
- Mulțumesc. Emeline era încîntată. Metoda mea de efectuare a anchetelor poate fi diferită de a ta, dar cred că pot să reușesc ce-mi propun.
- Într-adevăr, mai ales atunci cînd pui întrebări bărbaților. Este o tehnică greu de stăpînit?
- Pentru mine este ceva natural.

Tobias își întinse picioarele, își încrucișă degetele și se uită la Crackenburne. În club era liniște la acea oră. Singurele zgomote erau trosnetele lemnului, care ardeau în șemineu, clinchetul ceștilor de cafea așezate pe farfurioare și foșnetul ziarelor.

– Un alt caz? întrebă Crackenburne fără a-și ridica privirea din ziar.

– Doamna Lake și cu mine facem o anchetă pentru un vechi prieten al familiei sale, doctorul Howard Hudson.

– Aaa, da, hipnotizatorul acela a cărui soție a fost găsită strangulată.

– Rămîn mereu uimit de talentul dumitale remarcabil de a fi la curent cu cele mai recente birfe. Tobias își îndreptă atenția înspre foc. Se pare că doamna Hudson a fost asasinată de către amantul ei, motivul fiind o veche brățară, pe care ea, în mod evident, a furat-o.

– Nu pari prea convins.

– Celeste Hudson era o femeie foarte frumoasă și mult mai tânără decât soțul ei. Avea o înclinație către flirt și este posibil să fi fost implicată într-o relație amoroasă adulterină.

– Înțeleg. Cu alte cuvinte, tu bănuiești că soțul ei s-ar fi putut s-o omoare.

– Da, cred că este foarte posibil. Sincer vorbind, nu mă îndoiesc de tot ce s-a întâmplat. Este foarte probabil ca Celeste Hudson să fi avut un amant și ca amândoi să fi pus la cale furtul antichității respective. Dar Lavinia crede că Hudson nu este vinovat nici de crimă și nici de implicare în furt, fiind convinsă că el nu dorește decât să se facă dreptate pentru soția lui asasinată.

Crackenburne mormăi:

– N-aș vrea să-ți tai avîntul, dar trebuie să-ți subliniez o trăsătură negativă, în acest caz deosebit.

– Nu te mai osteni, mi-am dat și eu seama de ea. Dacă se dovedește că eu am dreptate și că Hudson într-adevăr și-a ucis soția, Lavinia și cu mine n-o să ne mai primim onorariul.

– Da. Crackenburne împături ziarul și se uită pe deasupra ochelarilor. Cu ce te pot ajuta?

– Ce poți să-mi spui despre lorzii Gunning și Northampton? Ce știi eu este că locuiesc în Bath sau în apropierea acestui oraș și că s-ar putea să fi fost pacienți de-ai lui Hudson.

Crackenburne se gîndi o vreme, după care ridică din umeri.

– Nici eu nu știu prea multe. Dacă sînt aceia la care mă gîndesc eu, amîndoi sînt bătrîni. Amîndoi au o sănătate precară. Amîndoi sînt putred de bogați. Sînt și ei membri ai acestui club, însă nu i-am mai văzut de ani de zile pe-aici.

– Asta-i tot?

– Din păcate, da. Dar dacă vrei, mă ocup să mai obțin ceva date în plus.

– Ți-aș rămîne profund îndatorat, spuse Tobias.

– Trebuie să recunosc că mă cam amuză meseria dumitale de detectiv particular. Crackenburne puse mâna pe ceașca de cafea. E aproape la fel de interesant ca în vremurile din timpul războiului, când făceai investigații clandestine, în numele Coroanei.

– Bă bucur că te amuză, replică Tobias. În ceea ce mă privește, am ajuns la concluzia că profesia mea de spion mi-a oferit o viață cu mult mai simplă și mai odihnitoare și m-a stresat mai puțin decât ocupația mea actuală, ca partener ocazional al doamnei Lake.

Conacul Banks era un maldăr imens și sinistru de piatră, în stil gotic. Ascuns într-o zonă retrasă, se ridica, pe înălțimea câtorva etaje, deasupra unei întinse grădini împrejmuite de niște ziduri impunătoare. La ferestrele înguste de la etajele superioare se vedeau draperii închise la culoare. După părerea Laviniei, clădirea parcă era una bîntuită, scoasă anume direct dintr-un roman de groază, cu fantome și schelete.

– Chiar dacă n-am ști că, înăuntrul casei, stăpînul acesteia este pe ducă, am fi putut bănui asta încă din stradă, spuse Emeline.

– Este o casă destul de deprimantă, nu-i așa? Lavinia bătu în ușa cu masivul inel de bronz. Avînd în vedere condițiile, mai avem de așteptat pînă să ne deschidă cineva. Lordul este pe moarte. Și probabil nu se grăbește s-o facă.

Menajera deschise ușa și privi afară clipind din ochi, de parcă lumina soarelui era ceva cu totul neașteptat și deloc bine venit.

– Am dori să stăm de vorbă cu doamna Rushton. Lavinia puse o carte de vizită în mîna cioturoasă a femeii. Te rog, dă-i această carte de vizită și spune-i că este foarte important să ne primească.

Menajera se holbă la cartea de vizită, de parcă nu mai văzuse niciodată ceva tipărit, după care se rățoi la ele:

– Doamna Rushton nu este acasă, în această după-amiază. Este la una dintre ședințele ei de tratament.

– Ședințe de tratament? repetă Lavinia. Ce fel de ședințe de tratament?

– Are nervii slabi. A început să meargă, de câteva săptămîni, la un hipnotizator dintre aceia. Ea zice că, în cazul ei, tratamentul a făcut minuni. Dar eu nu am observat nici o îmbunătățire. Oricum, acum nu este acasă.

Menajera îi închise Laviniei ușa în nas.

Ochii lui Emeline străluceau de surescitare.

– Doamna Rushton se tratează la un hipnotizator.

– Într-adevăr. Lavinia începu să coboare treptele. Nu se mai osteni să-și mascheze satisfacția. O informație extrem de interesantă, nu-i așa?

– Dar ce semnificație are?

– Nu știu unde ne va duce, însă este evident că există pe undeva o legătură.

Emeline se grăbi să o ajungă din urmă.

– Cînd îi vei aduce domnului March la cunoștință ultimele noutăți?

Lavinia medită preț de câteva secunde.

– Diseară, cînd ne vom întîlni cu el la balul Stillwater. S-ar putea foarte bine să obțină și el această informație. Vreau să fiu sigură că va afla de vizita mea aici înaintea lui. N-am nici un chef să-l ascult cum se laudă. E insuportabil.

11

L-am găsit, în sfîrșit, pe Oscar Pelling. Glasul lui Anthony era marcat de efortul de a-și ascunde mîndria și surescitarea. N-a fost prea ușor. A trebuit să fac investigații la câteva hanuri, înainte de a descoperi că locuiește la „Cap de urs“, pe Aleea Shuttle.

– Excelentă treabă. Tobias dădu la o parte perdeluța trăsirii și se uită la strada învăluită în întunericul nopții. Era abia trecut de ora nouă. Izul inconfundabil al fluviului îi confirma că aproape ajunseseră la destinație.

– Ai aflat ceva despre ce învîrte el prin capitală?

– Am stat de vorbă cu unul dintre grăjdarii de la han.

Tobias se uită la el, încruntînd ușor din sprîncene.

– Sper că nu te-ai dat de gol. N-aș fi vrut ca Pelling să știe că facem cercetări.

– Bineînțeles că am avut grijă să mă arăt cît se poate de indiferent. Anthony părea ofensat. Am discutat puțin despre cai, despre orarul trăsurilor și l-am întrebat cam ce fel de provinciali obișnuiau să tragă acolo, cînd veneau la Londra. Genul ăsta de conversație.

– Și, ce ai descoperit?

– Nimic deosebit. După cum și-a închipuit și doamna Lake, Pelling se află aici din motive obișnuite. În definitiv, este un bărbat bogat. Are treabă cu bancherii lui. Grăjdarul mi-a zis că l-a auzit spunînd că o să-și viziteze creditorul și cizmarul. Deci, treburile curente ale unui domn înstărit, care nu se deplasează prea des la Londra.

– Hmm. Tobias medită asupra informației. Presupun că grăjdarul nu știa nimic despre natura afacerilor lui Pelling.

– Nu, bineînțeles că nu. Este doar un grăjdar. Anthony se opri un moment. În privința informațiilor despre persoana lui, singurul lucru pe care mi l-a spus a fost acela că Pelling își petrece serile în compania uneia dintre prostituatele care bîntuie prin apropierea hanului.

– Încearcă s-o găsești pe femeia aceea, spuse Tobias.

Anthony înghiți în sec și se făcu roșu ca racul.

– Ăăă ...

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, nimic, se grăbi Anthony să-i răspundă. Ăăă, o să mă ocup neîntîrziat de acest lucru. Tînărul tuși o dată, dregîndu-și glasul. Te-aș ruga să nu le spui nimic, doamnei

Lake și domnișoarei Emeline, despre această parte a investigațiilor mele.

Tobias își dădu seama că Anthony s-ar fi simțit jignit dacă Emeline ar fi aflat că el luase legătura cu prostituatele.

– Fii liniștit în privința asta, îl asigură Tobias. Nu i-am spus nici uneia din ele că vom cerceta activitățile lui Pelling. Nu vreau să le sperii.

– S-ar putea ca doamnei Lake să-i displacă faptul că i-ai ascuns acest lucru, îl avertiză Anthony.

– În cazul în care nu descoperim nimic interesant pentru noi, ea nici nu trebuie să afle vreodată despre aceste cercetări ale noastre. Oricum, după ce o identifici pe tîrfa cu care se culcă Pelling, să mă anunți. Voi discuta personal cu ea.

Anthony simți că i se luase o piatră de pe inimă.

– Bine, dacă așa consideri tu.

– Da, așa consider. Tobias privi pe geam. Am ajuns. Bătu în tavanul trăsurii, semnalîndu-i birjarului că trebuia să oprească.

Vehiculul se opri, clătînîndu-se. Tobias deschise ușa, se sprijini de marginea cabinei și coborî pe trotuar. Nu mai ploua, iar în acea zi el se simțise mult mai bine cu piciorul decît în precedentă, dar pînă și în zilele frumoase nu mai sărea sprinten, în și din trăsurii, așa cum făcea cîndva. Își spuse că asta era din cauza rănii pe care o căpătase în Italia și nu pentru că mai avea puțin și împlinea 40 de ani, ceea ce îl obliga – își punea el – să coboare din vehicule cu mai multă demnitate, decît înainte.

– Nu uita să-l rogi pe birjar să ne aștepte, îi spuse Anthony. Nu e cazul să ne trezim fără mijloc de transport, în acest cartier. Și cu atît mai puțin la o asemenea oră.

Anthony sări pe trotuar cu o ușurință care îl făcu pe Tobias să ofteze în sinea lui.

– Nu stăm decît cîteva minute. Aruncă în cutia birjarului cîteva monede. Te rog să ne aștepți.

– Bine, domnule. Birjarul înșfăcă monedele, punînd apoi mîna pe sticla de gin. Cînd vă veți fi terminat treburile, mă găsiți tot aici.

Tobias se îndreptă spre ferestrele tavernei luminate în galben. El sesiză emoția lui Anthony.

– Ține minte să nu vorbești deloc, pînă nu ajungem în biroul lui Jack Zîmbărețul. Felul tău de a vorbi te poate da imediat de gol, printre cei dinăuntru. Ți-e clar?

Anthony făcu o grimasă.

– Te asigur că instrucțiunile tale în privința rafinatei arte a deghizării îmi sînt cît se poate de clare și de data aceasta, cum mi-au fost și în celelalte zece ori din această seară, în care mi le-ai tot repetat.

– Dacă am cumva tendința să mă repet, este pentru că am motive întemeiate să o fac. Ultimul lucru de care avem nevoie în seara asta ar fi să ne luăm la harță cu unul dintre clienții dinăuntru.

– Îți promit că nu voi scoate nici un cuvîntel.

Tobias se uită la lumina chioară gălbuie ce ieșea prin geamurile tavernei și scutură din cap.

– N-o să-ți vină să crezi, dar Lavinia m-a rugat să o aduc și pe ea aici, pentru a-i face cunoștință cu Jack Zîmbărețul. Se gîndea să se deghizeze în tîrfă de tavernă.

Anthony rămase cu gura căscată.

– Pe toți dracii! Presupun că ai refuzat.

Tobias zîmbi cu tristețe.

– Nu poți aduce o doamnă într-o asemenea speluncă. Cred că s-a supărat pe mine. A considerat, se pare, că încerc să o împiedic să se consulte cu oamenii mei de legătură.

– Lucru care, de altfel, este perfect adevărat, nu-i așa?

– Da. Dar este spre binele ei. Nu pot s-o las să calce prin partea asta a orașului. Oricum, ea manifestă o vădită înclinație către un comportament îndrăzneț. Și nu vreau să i-o încurajez.

Tobias se opri în fața ușii de la intrarea în taverna Gryphon și se uită pentru o ultimă oară la înfățișarea însoțitorului său.

Anthony purta o îmbrăcămintă ponosită, arătînd ca un docher. În pantalonii și haina aceea prost croită, ca și în bocancii aceia grei, părea de parcă tocmai terminase o zi istovitoare de muncă, descărcînd marfă de pe una din navele ancorate la docurile din apropiere. Pălăria lui fără nici o formă, trasă bine pe urechi, îi ascundea părul îngrijit tuns și îi masca trăsăturile, față de eventualii ochi curioși.

Pentru ieșirea din acea seară, și Tobias folosea o costumație asemănătoare. În afară de îmbrăcămintea de muncitor, ușorul său șchiopătat adăuga înfățișării sale o notă de autenticitate. Clienții tavernei Gryphon își cîștigau existența printr-o mare diversitate de ocupații periculoase, unele dintre ele legale, iar altele cît se poate de ilegale. Picioarele de lemn, degetele lipsă, ochii scoși și cicatricile erau un peisaj cît se poate de obișnuit printre ei.

– Arăți cum trebuie. Tobias dădu să deschidă ușa tavernei pline de un fum gros. Să nu privești pe nimeni direct în ochi. Un astfel de gest poate fi interpretat drept o adevărată insultă.

– Cred că mi-ai repetat de cîteva ori și această instrucțiune. În umbra pălăriei sale, se zări rînjetul lui Anthony. Liniștește-te. N-are nici un rost să fii nervos. Nu te voi face de rîs.

– S-ar putea ca eu să te fac pe tine de rîs, și acest lucru mă neliniștește în seara asta, rostî încet Tobias.

Anthony întoarse brusc capul.

– Nu trebuie să gîndești astfel. Eu mi-am dorit să fac asta.

– Destul, spuse Tobias. Să trecem la treabă.

Deschise ușa, intrînd în taverna aglomerată, cu un mers al cărui șchiopătat și-l accentuase în mod deliberat. Anthony îl urmă.

Focul din șemineul masiv, în care ardeau trosnind niște butuci, oferea încăperii ticsite de lume o lumină diabolică, foarte potrivită locului. Băncile și separeurile de lemn erau pline de bărbați care veniseră aici să bea, să joace cărți și să flirteze cu chelnerițele trupeșe.

Tobias își croi drum prin mulțime. La un moment dat privi înapoi, pentru a se asigura că Anthony îl urma, observând că însoțitorul său părea șocat la vederea uneia dintre chelnerițele pieptoase. Sîinii imenși și rotunzi ai femeii amenințau să scape din corsaj, în timp ce se apleca pentru a pune pe o masă trei halbe cu bere.

– Toate ospătărițele sînt alese după fizicul lor abundent, mormăi Tobias. Lui Jack Zîmbărețul așa îi plac.

Anthony rînji.

Înaintară pe un coridor și se opriră în fața ușii de la biroul lui Jack Zîmbărețul. Ușa era întredeschisă. Tobias bătu o dată în ușă, apoi o deschise.

– Bună seara, Jack.

Tobias nu se osteni să-și schimbe felul obișnuit de a vorbi. În acea încăpere nu mai era nevoie să se prefacă. El și Jack se cunoșteau bine, de pe vremuri, cînd lucraseră împreună, ca spioni. Cu fosta sa meserie de contrabandist, Jack fusese adeseori în situația de a obține informații, care se dovediseră utile Coroanei.

În ultimii ani, Jack avea o nouă ocupație; era proprietar de tavernă, dar talentul său pentru strîngerea de diverse zvonuri utile nu i se diminuase. El acționa în această lume, la fel cum Crackenburne acționa în universul exclusivist al clubului pentru domni.

Jack se uită la ei, în timp ce își turna un coniac. Zîmbi larg, cînd îi văzu în ușă pe Tobias și pe Anthony. Expresia i se schimonosi, din cauza unei cicatrice lungi, care se întindea de la gură pînă la ureche.

– Constat că ești punctual, March. Ca de obicei. Jack îl privi pe Anthony cu vădit interes. Și individul pe care l-ai adus cu tine, cine-i?

– Este cumnatul meu, Anthony Sinclair. Tobias închise ușa. M-ai auzit vorbind despre el. Intenționez să-l inițiez în tainele profesiei mele.

– Ce plăcere să te cunosc în sfârșit, tinere Sinclair, chicoti Jack. Vrei să te specializezi în aceeași profesie?

– Da, domnule, rosti mândru Anthony.

Jack dădu din cap.

– Îmi place să văd că o meserie rămîne în familie. Și n-ai fi putut găsi un profesor în arta investigațiilor, mai potrivit decît March. N-am cunoscut pe nimeni mai abil ca el în aflarea secretelor altora. După părerea mea, faptul că nu i-a fost tăiată beregata pentru strădaniile sale, în toți acești ani, este o dovadă grăitoare că are talent pentru această profesie.

– Îți mulțumesc pentru elogioasele aprecieri, mîrri Tobias. Acum, dacă nu te superi, aș vrea să trecem la un subiect mai arzător. Am primit mesajul tău în această după-amiază. Ce îmi poți spune despre Nightingale?

– Fiecare lucru la timpul său. Dar mai întîi luați loc și să vă torn cîte un coniac.

Tobias luă unul dintre cele două scaune de lîngă șemineu. Îl întoarse și, după cum era obișnuit, se așeză pe el invers. Anthony îl urmări cu atenție, după care făcu același lucru cu celălalt scaun. Își încrucișă brațele pe spătarul din fața lui, la fel cum făcuse și cumnatul său, luînd apoi paharul cu coniac pe care Jack Zîmbărețul i-l umpluse.

– Recunosc că n-am avut prea multe contacte cu domnul Nightingale. Jack Zîmbărețul merse în dosul imensului său birou, așezîndu-și trupul voluminos pe un scaun supradi-mensionat. Se ocupă cu antichități, bijuterii și opere de artă furate. Numai cu obiecte dintre cele mai frumoase și mai valoroase. Am auzit că se laudă cu o clientelă extrem de exclusivistă. Mă tem că are afaceri într-un mediu cu mult mai înalt decît mine.

– Prostii. Tobias sorbi din coniac. După părerea mea, nu este o diferență prea mare între a face contrabandă, fiind

proprietar de tavernă, și a face comerț cu opere de artă și antichități furate. Iar în privința clientelei exclusiviste, tu te poți compara oricând cu Nightingale.

Jack Zîmbărețul chicoti.

– Îți mulțumesc pentru remarcă, prietene. Acum, referitor la Nightingale, se ocupă cu tranzacțiile între anumiți clienți care preferă, din diverse motive, să nu se întâlnească față în față. Se ocupă cu licitații și vânzări, pentru astfel de persoane.

Anthony se încruntă.

– Dar cum poate avea loc o asemenea licitație ilegală?

Jack Zîmbărețul se așează mai bine pe namila lui de scaun, preluând un aer atoateștiutor.

– Nightingale acționează, asemenea unui curier, între clienții săi. El aduce la cunoștința părților interesate obiectul oferit spre vânzare și solicită oferte de preț. Garantează anonimatul tuturor părților implicate. Primește un comision gras și se pare că izbuteste să ducă o viață îmbelșugată.

Tobias bătea cu degetele pe marginea spetezei scaunului, meditănd.

– S-a ocupat vreodată și cu vânzarea de obiecte furate?

Jack își puse o mână pe pînțelele său înfloritor și se gândi la întrebare.

– Nu știu. Însă n-aș crede că s-ar da în lături, dacă i-ar pica o afacere grasă, din care i-ar ieși un onorariu frumușel.

– Ai vorbit despre clientela lui exclusivistă, aminti Tobias. Cunoști cumva persoane care au făcut afaceri cu el?

– Nu. După cum ți-am spus, acestea plătesc pentru garantarea unei absolute discreții. Și Nightingale le asigură această totală confidențialitate. În definitiv, este în joc reputația lui. Iar el are foarte mare grijă să și-o apere.

Tobias se gândi la cuvintele imprimate pe cărțile de vizită ale Laviniei: „*Discreție garantată*“.

– Se pare că asociata mea, doamna Lake, nu este unica

interesată în atragerea unei clientele exclusiviste, prin garantarea unei discreții absolute.

Jack ridică din umerii lui bolovănoși.

– Proprietarul unei afaceri trebuie să facă tot posibilul pentru a-și asigura un profit. Deci, după cum m-ai rugat, i-am trimis vorbă lui Nightingale că dorești să te întâlnești cu el. A reacționat atât de prompt, încât pot spune că e tot așa de dornic ca și tine să stea de vorbă pe tema brățării dispărute.

– Spune-mi când și unde.

– Din păcate asta depinde de Nightingale. Nu trebuie să te dai peste cap pentru a-l găsi. El este acela care te va găsi pe tine.

– Nu prea am mult timp de pierdut.

Jack făcu o grimasă.

– Am impresia că vă veți vedea curînd. Foarte curînd.

Tobias sorbi din coniac.

– Ce altceva îmi mai poți spune despre Nightingale? Mi-l poți descrie?

– Ne-am întâlnit doar o dată sau de două ori, dar să-ți spun drept, nu l-aș recunoaște pe stradă, dacă ar trece pe lângă mine și m-ar saluta. Nightingale ține foarte mult să nu fie văzut la lumina zilei de către nici unul din clienții săi, sau de către partenerii lui de afaceri.

Anthony părea mirat.

– Și atunci cum, ăăă, își aranjează treburile?

– El lucrează numai noaptea și are grijă să nu se arate niciodată în lumină. Folosește câțiva vagabonzi care îi transmit mesajele. Jack se jucă cu paharul său de coniac, între palmele lui late. Din cît l-am văzut eu, pot să spun că este mic de statură. Judecînd după timbrul vocii, aș zice că nu este tînăr. Dar nici bătrîn și subțire nu pare a fi. L-am zărit o dată mergînd pe o alee întunecoasă. Are un mers ciudat.

– Cum adică? îl întrebă Tobias.

– Un fel de șchiopătat, cum să-ți spun. Pariez că a avut un nefericit accident odată și că oasele nu i s-au sudat în poziția normală.

– Nu m-ar mira un astfel de accident, dată fiind ocupația lui, zise Tobias. Probabil că l-o fi nemulțumit pe vreun client.

– Da.

Anthony se uită la Tobias ca și cum i-ar fi cerut acestuia permisiunea de a-și exprima un gând.

– Ce este? îl întrebă Tobias.

– Mă gândeam că s-ar putea ca domnul Nightingale să mimeze un astfel de șchiopătat, în acest fel deghizându-se.

Tobias chicoti.

– Bună idee. Ar fi, într-adevăr, o posibilitate.

Jack se uită la Tobias, făcându-i cu ochiul.

– Aș zice că noul tău asistent are stofă pentru meseria asta.

– Tocmai de asta mă temeam cel mai mult, replică Tobias.

Anthony zîmbi, vădit satisfăcut.

Jack se întoarse spre Tobias.

– Așadar, ai preluat încă un caz, împreună cu partenera ta ocazională, nu?

– Clientul nostru pretinde că soția lui a fost omorâtă de cel care a convins-o să fure brățara, spuse Tobias pe un ton neutru.

– Aa, da. Este vorba despre soția hipnotizatorului.

Anthony se crispă.

– Ai auzit deja de afacerea aceasta?

– Da. Jack sorbi din coniac. Mai curînd sau mai tîrziu, soiul acesta de zvonuri ajunge chiar pînă și aici, la Gryphon. Se uită cu atenție la Tobias. Iar cauți un asasin, prietene?

– Așa se pare.

Anthony îl privi surprins pe Tobias.

– Ce vrei să spui cu asta? Nu încape nici o îndoială că doamna Hudson a fost omorâtă.

– Da, doamna e moartă, spuse Tobias. Însă eu nu sînt deloc sigur că ucigașul ei ne este necunoscut.

– Tot nu înțeleg, spuse Anthony.

– Doamna și-a dat întâlnire cu amantul, în seara în care a murit, rosti rar Tobias. Soțul ei știa de legătura ei amoroasă și recunoaște că era la curent cu întâlnirile ei. În acea seară, el a participat la o demonstrație de hipnoză. Doamna a fost găsită, mai târziu, strangulată. Deocamdată, acestea sînt singurele elemente concrete pe care le deținem.

Anthony tot nedumerit era, însă Jack dădu din cap, fața lui plină de cicatrice arătînd o înțelegere deplină a faptelor.

– Tu crezi că Hudson a urmărit-o pînă la locul întâlnirii și a omorît-o, într-o criză furibundă de gelozie, spuse el.

Tobias ridică din umeri.

– Da, cred că ar fi cea mai probabilă explicație.

– Și pe urmă, el a descoperit mult prea târziu că ea plecase de-acasă cu o antichitate foarte valoroasă, și că acel obiect lipsea. Jack pufăi. Dinte pentru dinte, nu?

– Stați puțin, spuse iute Anthony. Acesta se întoarse spre Tobias. Te gîndești că Hudson v-a angajat pe tine și pe doamna Lake ca să-l descoperiți pe amantul doamnei Hudson, nu pentru că ar dori să-l aducă pe asasin în fața justiției, ci doar pentru a recupera brățara?

– Într-un cuvînt, da, spuse Tobias.

– Dar dacă tu crezi că persoana care te-a angajat minte, atunci de ce ai fost de acord să preiei cazul? îl întrebă Anthony.

– N-am avut încotro. Tobias își termină coniacul. *Partenera* mea s-a exprimat cît se poate de clar că este hotărîită să-l caute pe amant și să găsească brățara, cu sau fără cooperarea mea.

– Iar tu n-ai putut să o lași să preia de una singură un caz atît de periculos, concluzionă Anthony.

– Cam așa ceva. Tobias se uită la Jack. Mai ai și altceva să ne spui?

– V-aș sfătui să fiți cît se poate de prudenți. Este cam îngrijorător faptul că domnul Nightingale este implicat în această afacere. Umblă vorba că unii dintre clienții săi nu

numai că sînt foarte bogați, dar sînt lipsiți de orice scrupule, cînd e vorba să achiziționeze obiecte pentru colecțiile lor.

– Este interesant că și eu ajunseseam cam la aceeași concluzie. Tobias se ridică în picioare și puse jos paharul gol. Haide, Tony. Trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem la balul Stillwater înainte de miezul nopții. Sper doar ca Nightingale să nu ne țină multă vreme pe jar.

– Mă îndoiesc că va face așa ceva, spuse Jack. De un lucru sînt însă foarte sigur, și anume că întîlnirea, atunci cînd va avea ea loc, se va desfășura noaptea.

12

Puțin după miezul nopții, Lavinia și Tobias stăteau la capătul salonului de bal, armonios proporționat, al doamnei Stillwater, urmărind cum Anthony o conducea pe Emeline în piruetele legănate ale unui vals. Lavinia fu cuprinsă de sentimentul inevitabilului.

– Arată foarte bine împreună, nu ți se pare? întrebă ea.

– Da, cît se poate de bine. Vorbele lui Tobias sunară neutru. Știu că intenționei s-o măriți pe Emeline cu un bărbat înstărit, dar uneori dragostea poate deveni un obstacol în calea unui plan, oricît de înțelept ar fi acesta gîndit.

Lavinia se uită la cei doi.

– Poate că nu e decît ceva trecător.

– Nu te arăta prea optimistă. Mie mi-e teamă de tot ce poate fi mai rău.

Lavinia se încruntă.

– Și ce poate fi chiar *atît de rău*? Că se vor îndrăgosti unul de celălalt?

– Așa vezi tu situația, rosti el cu același ton neutru.

Nu știa din ce cauză, dar maniera nonșalantă, în care Tobias se gîndea că *a se îndrăgosti* ar fi fost cel mai rău deznodămînt posibil o întristă peste măsură. Ea se întrebă

îngîndurată dacă, în caz că și el s-ar fi îndrăgostit de cineva, ar fi fost de aceeași părere, considerînd că este chiar așa de îngrozitor.

– Din nefericire, mă simt obligat să te informez că Anthony pare într-adevăr a avea aptitudini reale pentru investigații, adăugă Tobias. Acum, după ce a dat de gustul acestei ocupații, mă îndoiesc profund că voi mai putea să-l conving să încerce o altă carieră, mai stabilă.

Lavinia sesiză tonul resemnat al bărbatului și înțelese. El încercase să fie pentru tînărul său cumnat un cît mai bun înlocuitor de tată, la fel cum și ea se luptase pentru a-i asigura lui Emeline un viitor fără probleme.

– Crezi că fiecare dintre noi doi a greșit pe undeva? Îl întrebă ea șoptit.

– Nu știu ce să zic, răspuse el, dar aș spune totuși că, văzîndu-i atît de fericiți împreună, pare greu de crezut că noi le-am permite să-și distrugă viețile.

Fața Laviniei se mai luminează puțin, la auzul acestui comentariu al lui Tobias.

– Dragostea înseamnă ceva, nu-i așa?

– Da, înseamnă. Însă eu nu m-aș hazarda să spun cu exactitate ce anume înseamnă.

Lavinia nu-și dădu seama prea bine de semnificația vorbelor lui, așa că se hotărî să schimbe subiectul.

– Trebuie să-ți spun că nu numai Anthony are stofă pentru investigații. Emeline a dovedit un înalt grad de măiestrie în tehnicile de interogare, în această după-amiază.

– Amîndouă v-ați descurcat foarte bine, în obținerea informațiilor privitoare la legătura dintre lordul Banks și brătară.

– Mulțumesc. Lavinia fu ușor distrasă de acea apreciere. Apoi reveni la subiect. Adevărul este că Tredlow s-a topit tot, cînd Emeline i-a zîmbit și l-a complimentat pentru reputația lui în domeniul antichităților. Îți jur că ea ar fi obținut toate informațiile de la el, chiar dacă n-aș fi fost și eu acolo, să-l asigur că va fi răsplătit pentru serviciile lui profesionale.

– Farmecul este mereu o însușire utilă, iar domnișoara Emeline are mult farmec.

Lavinia dădu din cap în semn de încuviințare.

– Am știut dintotdeauna că are un fel al ei deosebit de a fi, dar recunosc că nu mi-am dat seama pînă astăzi cît de util poate fi, în profesia de detectiv particular, talentul de a-i fermeca pe domni.

– Hmm.

– De fapt chiar mi-a venit o idee, în timp ce urmăream în această după-amiază excelentul spectacol oferit de Emeline.

Interveni o scurtă pauză.

– Ce fel de idee, o întrebă prudent Tobias.

– Mă gîndesc să o rog să mă instruiască și pe mine în tehnica folosirii farmecelor personale pentru a obține de la domni informații folositoare. Tobias se înecă cu șampania pe care tocmai o sorbise din pahar. Începu să tușească. Dumnezeule, nu te simți bine? Speriată, ea căută în gentuța cu mărgelețe, pe care Madam Francesca o convinsese să o cumpere, considerînd că se asorta cu rochia. Scoase de-acolo o batistă și i-o puse lui Tobias în mîină. Uite, folosește-o!

– Mulțumesc, mormăi el în peticuțul acela de in, brodat cu delicatețe. Cred că aș avea nevoie acum de un pahar mare cu vin roșu. Luă încă un pahar de șampanie, de pe tava unui servitor aflat în trecere pe lîngă ei. Dar cred că mă pot mulțumi și cu asta, deocamdată.

Lavinia se încruntă, uitîndu-se la el cum dă pe gît jumătate din conținutul paharului.

– Iar te deranjează piciorul?

– Nu piciorul îmi dă mie de furcă acum.

Ea nu acordă nici o importanță strălucirii din ochii lui.

– Atunci ce anume?

– Scumpa mea, tu ai nenumărate și admirabile talente și îndemînări. Dar, în calitatea mea de loial partener de afaceri, trebuie să-ți mărturisesc că, după părerea mea, orice

încercare de-a ta de a te instrui în arta fermecării domnilor, pentru a-i face să-ți mărturisească secretele lor, ar fi o zadarnică pierdere de timp.

Ea se gîndi imediat că el presupunea că farmecul era o măiestrie care îi depășea posibilitățile.

– Vrei să spui, domnule, rosti ea pe un ton glacial, că nu aş putea să-i fac pe domni să se topească în fața mea?

– Nicidecum. Tobias rînji malefic. În nenumărate ocazii, mă topesc și eu în fața ta.

Ei îi sclipiră ochii.

– Atunci găsești amuzantă ideea de a studia tehnicile fermecării bărbaților.

– Îmi pare rău s-o spun, dar cred că nici unul din noi nu are nici un fel de aptitudini în a-l fermeca pe celălalt. Și vorbesc în cunoștință de cauză, deoarece Anthony a încercat să mă învețe cîteva din finețurile acestei arte.

Lavinia rămase înmărmurită.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Am făcut de curînd vreo două experimente cu tine, însă, din cît mi-am dat seama, n-au avut nici cel mai mic efect.

– Tu ai încercat să mă farmeci pe *mine*?

– Într-un scop nobil. Dar este evident că nici măcar n-ai remarcat nefericitele mele eforturi.

– Cînd, Dumnezeu, ai încercat tu să .... Lavinia se întrerupse, amintindu-și brusc de recentele lui complimente de la micul dejun. Aaa, da. Atunci cînd m-ai asemuit cu Afrodita.

– Și a mai fost și un compliment destul de drăguț, atunci cînd te-am comparat cu o nimfă a mării. Pe asta l-am repetat dimineată, tot drumul de acasă pînă la tine.

– Dar pentru că tu nu ai darul fermecării, nu înseamnă că eu nu aş putea deprinde această măiestrie.

– Nu te mai osteni degeaba, draga mea. Am ajuns la concluzia că farmecul este ceva înnăscut. Ori îl deții în mod

natural, încă din leagăn, ca în cazul domnișoarei Emeline și al lui Anthony, ori îți lipsește cu desăvârșire, și atunci nici un fel de instruire nu te poate ajuta să-l dobândești.

– Fleacuri.

– Nu înțeleg de ce ești așa de preocupată să înveți cum să îi farmeci pe domni, spuse Tobias. Tu te descurci foarte bine și fără să ai această îndemânare.

– Dar asta este o adevărată insultă, domnule.

– Nu mi-o lua în nume de rău.

Ea miji ochii.

– Poate că mi-ar plăcea și mie să-i farmec pe anumiți domni.

– Pe mine, de exemplu? Și îi zîmbi dulce. Este o intenție lăudabilă, însă nu e necesar să faci așa ceva, draga mea. Eu mă mulțumesc cu tine așa cum ești.

– Chiar așa să fie, Tobias?

– Da, chiar așa, cum îți spun. Pentru mine este clar că noi ajungem să ne înțelegem fără să fie nevoie de platitudini ipocrite și de complimente gratuite.

– S-ar putea să ai dreptate; totuși eu cred că este o tehnică deosebit de utilă pentru un detectiv și intenționez să efectuez câteva experimente, înainte de a abandona ideea.

– Sper că vei avea grijă, doamnă. Nu sînt deloc sigur că nervii mei sînt îndeajuns de tari, încît să reziste unui șoc pricinuit de un asalt de farmec din partea ta.

Ea se săturase de tachinările lui.

– Nu-ți face nici un fel de griji, domnule. Nu mă gîndeam să-mi irotesc pe tine o astfel de tehnică, atît de greu dobîndită. Și oricum mi se pare că tu ești imun la orice fel de farmece.

– Poți fi sigură de asta. Glasul lui ajunsese la tonalitatea aceea care îi spunea ei că înceta cu tachinarea. Totuși, dacă vrei să faci vreun experiment în domeniul fermecării, ar fi bine să-ți restrîngi studiile numai la persoana mea.

Lavinia observă în ochii lui ceva, în egală măsură periculos ca și incitant, însă din nou nu știa ce să înțeleagă

din asta. Simt totuși o ironie în vorbele lui, se gîndea ea. Era exact genul de situație în care i-ar fi prins bine îndemînarea de a fermeca un domn.

– Și pentru ce să-mi limitez experimentele numai la persoana dumată, domnule? îl întrebă ea pe un ton șagalnic.

– N-o să-ți permit să atentezi la inocența unor domni care nu au nici o vină.

– Tu, domnule, nu ești deloc inocent.

– Era un fel de a vorbi. El se uită peste umărul ei. Și pentru că tot vorbim de talente în arta fermecării, iat-o și pe doamna Dove.

Lavinia fu extem de dezamăgită pentru că Joan își alesese tocmai acel moment să o abordeze în sala aceea de bal, atît de aglomerată. Schimbul alert de replici cu Tobias izbutea întotdeauna să-i trezească simțurile și să-i invadeze corpul cu o căldură foarte plăcută.

Și totuși, afacerile aveau prioritate.

Lavinia își adună gîndurile și se întoarse să o salute pe acea doamnă admirabilă, care se îndrepta către ei.

Joan Dove avea doar patruzeci și ceva de ani, însă părul ei blond ascundea deja minunate șuvițe argintii. Cu frumoasele ei trăsături clasice și cu neîntrecutul simț pentru stil, era adeseori considerată mai tînără decît spunea vîrsta ei. Dar dacă te apropiai mai mult de ea și îi observai ridurile fine de la coada ochilor, ca și privirea care trăda o mare experiență de viață, îți dădeai seama cîți ani putea să aibă.

Deși era de un an văduvă, Joan încă se mai îmbrăca numai în negru sau gri, în memoria preaiubitului ei soț. Cu toate că rochiile ei se limitau numai la aceste culori și nuanțe, erau, fără nici o îndoială, la ultima modă. De acest lucru avea grijă Madam Francesca.

În seara aceea, era deosebit de elegantă, într-o rochie de satin argintiu, cu o garnitură de trandafirași negri minunați. Decolteul era larg, scoțînd în evidență umerii și sîinii ei frumoși. Jupa îi cădea, într-o croială perfectă, pînă la glezne.

– Aaa, aici erați! Lavinia. Tobias. Joan le zîmbi amîndurora. Mă bucur să vă întîlnesc în seara aceasta. Văd că Emeline și cu Anthony se simt în elementul lor, pe ringul de dans.

– Într-adevăr. Lavinia zîmbi mulțumită. Este o ocazie pentru amîndoi de a se distra și îți mulțumesc foarte mult că ne-ai invitat.

– N-ai pentru ce. Acum că ies și eu ceva mai mult în lume, este în interesul meu să invit în astfel de ocazii persoane cu care pot avea o conversație plăcută. Eu vă consider, pe tine și pe Tobias, nu numai buni prieteni, dar și colegi.

Lavinia remarcă privirea lui Tobias. Cei doi schimbă ocheade pline de subînțeles, care nu mai aveau nevoie de cuvinte. Gîndul că Joan le-ar fi fost colegă nu avea darul să-i bucure.

Joan fusese aceea care le sugerase să o consulte în cazurile mai grele, în care legăturile ei deosebite s-ar fi putut dovedi utile. Și într-adevăr, femeia se dovedise foarte entuziastă, în ceea ce considera ea a fi noul ei *hobby*.

Deși Joan fusese prima lor clientă importantă, iar Lavinia avea să-i fie mereu recunoscătoare, nu numai pentru acel angajament, ci și pentru că îi făcuse cunoștință cu Madam Francesca, aveau rețineri întemeiate în legătură cu ideea ca ea să le fie consultantă. Totuși partea bună era că își oferea în mod gratuit serviciile.

Joan era o femeie misterioasă, cu un trecut obscur. Unul dintre puținele lucruri pe care Lavinia le știa cu certitudine despre ea era că, înainte de moartea prematură a soțului ei, Fielding Dove, aceasta condusese o puternică organizație cu iz mafiot, cunoscută sub numele de „Camera albastră“. La apogeu, acest cartel deținuse ramificate interese de afaceri, legale și ilegale, care se întindeau și dincolo de granițele Angliei, într-o mare parte a Europei.

Se presupunea că organizația Camera albastră se destrămase și dispăruse, după moartea lui Dove, survenită

în cursul anului trecut. Dar Tobias auzise niște zvonuri, care circulau în anumite medii subterane, potrivit cărora multe dintre afacerile Camerei albastre nu fuseseră cîtuși de puțin lichidate. Numai că aveau acum o nouă conducere.

Iar cel mai probabil nou șef al organizației, după cum reușiseră să afle Lavinia și Tobias, era chiar Joan Dove însăși.

Lavinia se gîndea că era bine ca unele întrebări să rămînă nerostite.

– Mă bucur să vă spun că am făcut cercetări asidue în seara aceasta, pentru Lake și March, spuse Joan cu veselie.

Entuziasmul din vocea ei atrase atenția Laviniei, făcînd-o să se uite cu mai mare atenție la prietena sa. Bucuria aceea era ceva nou. Poate că, în cele din urmă, Joan depășise perioada de doliu.

– Lake și March, repetă gînditoare Lavinia. Îmi place cum sună.

– Mie personal nu-mi prea place, spuse Tobias. Joan, dacă trebuie să dai o denumire oficială parteneriatului nostru *ocasional*, i-ai putea spune firmei: „March și Lake“.

– Prostii, i-o trînti Lavinia. Lake și March mi se pare cu mult mai potrivit.

– Nu sînt de acord, se împotrivi Tobias. Partenerul cu cei mai mulți ani este pus întotdeauna primul.

– Desigur că vîrsta trebuie luată în considerație, deși eu nu mi-aș fi permis să fiu atît de grosolană încît să atrag atenția asupra vîrstei tale. Totuși ...

– Mă refeream la anii de experiență în profesie, mormăi Tobias. Nu la vîrstă.

Lavinia zîmbi dulce și se întoarse către Joan cu o privire întrebătoare.

– Și ce spunea, doamnă?

– Vrei să zici, ce spuneam înainte de a fi întreruptă cu bruschețe de mica voastră gîlceavă legată de numele cel mai potrivit pentru relația voastră de afaceri? Ochii lui Joan sclipiră de un amuzament aparte. Da, tocmai voiam să vă

aduc la cunoștință unele zvonuri, care circulă printre anumite persoane din lumea bună, foarte interesate de antichități.

Tobias lăsă jos paharul de șampanie și o privi pe Joan cu un interes sporit.

– Ai toată atenția mea, doamnă.

– Știam eu, spuse Lavinia, emoționată. Au început să circule zvonuri în legătură cu Meduza dispărută, nu-i așa? Pentru asta am luat legătura cu tine astăzi și ți-am solicitat ajutorul, Joan. Cu legăturile tale sociale, te afli într-o poziție ideală pentru a afla acest soi de informații.

– Sînt încîntată că pot să vă ajut în această privință. Joan se uită spre mulțime și coborî glasul pînă la un ton confidențial: Am descoperit că Meduza Albastră a captat interesul unui anume colecționar, un domn foarte bogat și influent, care are reputația că ar obține absolut tot ce își dorește.

– De unde știi că el dorește brățara? o întrebă Lavinia.

– Pentru că rareori binevoiește să apară la evenimentele sociale, chiar dacă se află pe lista de invitați a tuturor gazdelor. Faptul că a intrat în această sală de bal este o dovadă că își dorește brățara respectivă. Nu-mi pot imagina ce altceva l-ar fi adus aici.

Lavinia urmări direcția privirii lui Joan și văzu un bărbat, într-un grup restrîns, lîngă un palmier. Acesta era bine îmbrăcat, degajînd o aroganță rece și deplina siguranță a celor de rang înalt și cu bunăstare. În privința aceasta, el avea multe în comun cu majoritatea bărbaților aflați acolo în seara aceea. Ar fi trebuit, de fapt, să fie imposibil a-l diferenția de ceilalți din jurul lui. Și totuși el ieșea în evidență, într-un mod greu de explicat, deși nu făcea nici un efort în acest sens. Ba chiar dimpotrivă, prin felul lui de a se purta și prin înfățișarea sa moderat elegantă, el se străduia să facă parte din decor.

Lavinia se gîndea că privirea ei căzuse totuși exact asupra lui. Știuse sigur la care bărbat se uita Joan. Într-o

mare plină de peștișori multicolori, el era rechinul deghizat cu stîngăcie.

Cam la fel ca Tobias, se gîndi ea stînjenită. Înțelegînd asta, Lavinia sorbi o înghițitură de șampanie.

Și totuși, din punct de vedere fizic, cei doi aveau puține lucruri în comun. În primul rînd, străinul era mai în vîrstă decît Tobias – se apropia, poate, de 50 de ani. În al doilea rînd, părul i se rărise dramatic, atrăgînd atenția prin fruntea lui înaltă și profilul puternic. De asemenea, era mai înalt și mai suplu decît Tobias.

– Cine este? întrebă Lavinia.

– Lord Vale, rosti Joan în șoaptă.

Era ceva în glasul ei care o făcu pe Lavinia să-și întoarcă imediat privirea spre ea. Și fu uimită să constate expresia plină de interes, pe fața prietenei sale. Se gîndi că n-o mai văzuse niciodată pe Joan uitîndu-se în felul acesta la vreun bărbat.

Joan părea că îl găsește pe Vale foarte interesant.

– Pe toți dracii, murmură Tobias. Să fie oare Vale implicat în afacerea asta?

– Așa s-ar părea, răspunse Joan. Ba mai mult, eu bănuiesc că este la curent cu faptul că tu și cu Lavinia sînteți cei care investighează cazul. Pur și simplu, nu văd un alt motiv pentru care să fi venit aici în seara asta.

– La naiba! Tobias lăsă neterminat paharul de șampanie. M-aș fi lipsit bucuros de complicația asta.

Lavinia se uită la el.

– De ce ești atît de îngrijorat în legătură cu Vale?

Tobias nu-și abătu atenția de la bărbatul din cealaltă parte a încăperii.

– După cum tocmai ți-a spus Joan, Vale este un colecționar cu gusturi extrem de exigente. Dispune și de resursele financiare necesare pentru a-și putea satisface aceste gusturi. Se zvonește că, în cazul în care banii nu-l ajută să

obține ceea ce dorește, este dispus să folosească și alte mijloace și procedee.

– Este fondatorul unui club extrem de exclusivist, spuse Joan. Membrii acestui club își spun „Cunoscătorii“. Numai cei care colecționează cele mai exotice și mai neobișnuite antichități sînt invitați să devină membri ai acestui club. Rareori apar locuri libere. Cînd se întîmplă așa ceva, un potențial nou membru trebuie să doneze o piesă demnă de colecția privată a clubului, pentru a fi luat în considerare în vederea admiterii sale în club. Ea făcu o pauză.

– Se pare că acum este un loc liber, care poate fi ocupat prin primirea unui nou membru.

Tobias se uită gînditor la Joan.

– De unde știi?

– Deoarece locul liber s-a creat prin decesul soțului meu, acum un an. El a fost, vreme de mulți ani, unul dintre „Cunoscătorii“.

– Mă întreb de ce oare nu a primit Vale pînă acum pe altcineva, printre membrii clubului său, în locul rămas vacant prin moartea soțului tău, spuse Tobias.

– Probabil că pînă acum nu s-a ivit nici un candidat care să merite onoarea, opină Joan. Nu uita că pretendentul trebuie să prezinte un obiect, care să fie nu numai foarte frumos și vechi, ci și extrem de neobișnuit sau de rar. Nu este deloc ușor de găsit o asemenea piesă.

Lavinia își ținu răsufarea.

– Brățara cu Meduza ar fi, în mod aproape cert, considerată drept o antichitate demnă de a-i asigura aducătorului ei un loc printre membrii clubului.

– Într-adevăr. Muzeul clubului adăpostește o colecție cît se poate de *tainică*, una care nu este niciodată accesibilă publicului pentru a fi admirată. Mă îndoiesc că pe Vale sau pe oricare alt membru al clubului i-ar interesa proveniența vreunei piese, dacă e suficient de exotică și de rară. Joan se uită admirativ la Vale.

– Dată fiind prezența Înălțimii sale în această seară printre noi, eu cred că putem presupune că nu are nici o intenție de a rămîne indiferent în cazul cînd vreun alt colecționar ar pune mîna pe Meduza Albastră și ar aduce-o la muzeul clubului. Vale mai mult ca sigur că intenționează să pună el însuși mîna pe brățară.

Tobias se uită la ea.

– Îl cunoști bine?

Joan șovăi.

– Venea din cînd în cînd la noi, cînd trăia soțul meu. Lui Fielding îi plăcea de el. Se respectau reciproc. Însă n-aș putea spune că îl știu bine pe Vale. Și nu cred că ar putea cineva pretinde acest lucru.

– Nici eu nu cred, se declară Tobias de acord. Probabil nimeni nu se poate lăuda cu așa ceva.

– Tu ai făcut cunoștință cu el? îl întrebă Joan.

– Crackenburne ne-a făcut prezentările. Însă ca și tine, nici eu nu pot afirma că îl cunosc îndeaproape. Este cert faptul că nu frecventăm aceleași cercuri.

– Uitați-vă, a plecat de lîngă grupul acela, spuse Lavinia. Și se îndreaptă spre noi.

– Așa deci, roști liniștit Tobias. Ai avut dreptate, Joan. Știe despre mine și Lavinia.

Se uită cu toții la Vale cum se strecura ușor pe lîngă ringul de dans, oferind ici și colo cîte o înclinare din cap abia perceptibilă, oprindu-se o dată sau de două ori să dea mîna cu cîte cineva. Dar deși traiectoria sa părea întîmplătoare, Laviniei îi era limpede că el își croia drum către locul în care stăteau ei trei.

– Nu încapе îndoială că o să încerce să vă tragă de limbă, îi avertiză Joan. Se va dovedi, bineînțeles, extrem de politicos, însă este un om foarte inteligent. Să fiți cu mare băgare de seamă la ce îi spuneți, dacă vreți să nu vă afle secretele.

În acel moment, Vale ieși din mulțime și se opri în fața lor. Lavinia îl studie pe furiș, descoperindu-i încă o trăsătură,

care îl deosebea de Tobias, din punct de vedere al aspectului fizic.

Vale avea ochii rătăciți ai unui artist romantic.

– Joan. El se aplecă grațios deasupra mîinii ei înmănușate. Mă bucur să constat că ieși din nou în societate. A trecut prea mult timp.

– Bună seara, Vale. Ea își retrase mîna printr-o mișcare blîndă. Îi cunoști pe prietenii mei? Doamna Lake și domnul March.

– March. Vale dădu o dată din cap în direcția lui Tobias, întorcîndu-se apoi către Lavinia. Sînt încîntat, doamnă Lake.

Cînd el îi luă mîna, ea remarcă ciudatul inel de fier pe care îl purta. Inelul avea forma unei cheițe. Lavinia se strădui să-i ofere un zîmbet cu-adevărat fermecător, adăugînd și o mică reverență, ca un gest care se impunea.

– Lord Vale.

N-a părut prea impresionat de gestul meu, își spuse femeia în sine sa. Bărbatul de-abia schiță grăbit o plecăciune sumară deasupra mîinii Laviniei și se întoarse din nou către Joan.

– Vă rog să-mi faceți onoarea de a-mi acorda un dans, doamnă, spuse el.

Joan se crispă ușor. Mica ei ezitare fusese însă aproape insesizabilă. Dacă Lavinia n-ar fi urmărit-o, nici n-ar fi remarcat-o.

– Da, desigur, răspunse Joan revenindu-și imediat.

Ea îi aruncă Laviniei o privire fulgerătoare puțin încurcată, pe cînd Vale o conducea spre ringul de dans.

Lavinia urmărea perechea care se îndepărta.

– În concluzie, nici vorbă să ne tragă de limbă, spuse ea. E limpede că tot ce avea de gînd Vale era să danseze.

– Nu fi chiar așa de sigură. După cum spunea și Joan, Vale este viclean. Tobias o luă pe Lavinia de braț. Vino! Pentru moment nu mai avem ce face aici, iar eu simt nevoia de puțin aer proaspăt.

– E cam sufocant înăuntru, nu-i așa?

Ea se lăsă condusă spre ușile duble care dădcau pe terasă. Apoi ieșiră în răcoarea nopții de primăvară.

Tobias nu se opri la zidul scund din piatră. Continuă să meargă, ținînd-o de mîină pe Lavinia, în josul scărilor de piatră, prin grădina luminată de felinare.

Urmară o potecă ducînd înspre întunecata seră anexată în partea din spate a conacului. Geamurile uriașei sere luceau în lumina lunii.

Lavinia se gîndea la surprinderea și nesiguranța pe care le deslușise în ochii lui Joan, atunci cînd Vale o conducea la dans. Puține lucruri ar fi putut s-o tulbure pe Joan, iar invitația lui Vale la dans aproape că o adusese în această stare neobișnuită la ea.

– Mă întreb dacă tu și Joan nu cumva vă înșelați în legătură cu motivele pentru care se află aici Vale, în această seară, spuse ea.

– Ce dracu' te face pe tine să crezi că ne-am înșela?

– Pur și simplu am avut impresia că scopul lui Vale a fost de a dansa cu Joan, și nu de a afla în ce stadiu ne aflăm noi cu ancheta.

– Vale este un expert în a-și camufla adevăratele intenții. Și după părerea mea, nici Joan nu este mai prejos.

Lavinia clipi, în fața evidentei iritări care se simțea în vocea lui Tobias.

– Ești enervat.

– Ba nu sînt deloc.

– Ba ești. Îmi dau perfect de bine seama de asta. Ești prost dispus. Ce Dumnezeu s-a întîmplat? Ești cumva nervos pentru că Vale n-a încercat să ne pună nici un fel de întrebări?

– Nu.

– Zău, Tobias. Ai început să devii tot mai dificil.

El se opri în fața serei și deschise ușa de sticlă.

Lavinia avu o ezitare, văzînd că el intenționa să intre acolo.

– Crezi că s-ar cuveni să intrăm aici?

– Dacă proprietarul ar fi vrut să nu intre nimeni, ar fi avut grijă să încuie ușa.

– Cred că ...

Tobias o trase după el pe Lavinia în atmosfera umedă dinăuntru serei și închise ușa în urma lor. Mirosul tare, de pământ reavăn și de plante, îi ațîță și Laviniei simțurile. Prin zecile de ferestre intra suficient lumina lunii, permițînd să se distingă șirurile paralele de palmieri, de ferigi și alte plante, dispuse ordonat. Ea surîse, în timp ce se simțea cuprinsă de acea bine cunoscută căldură plăcută.

– Nu-i așa că este minunat? Ea se uită la bogata vegetație, luînd-o înaintea pe o alee și oprindu-se din cînd în cînd pentru a mirosi cîte o floare. Cred că aceasta trebuie să fie senzația pe care o ai cînd te plimbi prin junglă. Sper să nu întîlnim înșă și vreun șarpe ori vreun alt animal sălbatic pe-aici.

Tobias se apropie de ea.

– În locul tău, n-aș fi chiar atît de sigur.

– Văd că tot ursuz ești în continuare. Lavinia mîngîie o frunză lungă și lucioasă.

– Nu te apropia prea mult de plante. Tobias o trase înapoi. Nu cunosc soiul și n-are nici un rost să riscăm.

Ea se întoarse exasperată.

– M-am cam săturat de felul tău morocănos de a fi. Spune-mi, ce s-a întîmplat, Tobias.

El o privi pe Lavinia cu niște ochi întunecați și melancolici, în lumina lunii.

– Dacă vrei să știi, atunci cînd l-am văzut pe Vale conducînd-o pe Joan către ringul de dans, am fost cuprins dintr-o dată de o dorință covîrșitoare de a te invita la dans.

Nici dacă Tobias i-ar fi spus că e capabil să zboare ca păsările cerului, Lavinia nu ar fi rămas atît de perplexă ca acum.

– Ți-ai dorit tu să *dansezi* cu mine?

– Nu știi ce dracu' m-a apucat, se scuză el.

– Înțeleg.

– Nu m-a prea atras niciodată dansul, continuă Tobias. Și cu nenorocitul ăsta de picior, nici nu se pune problema acestui exercițiu. M-aș face de rîs, pe ringul de dans.

În depărtare, se puteau auzi acordurile *amortizate* ale unui vals, venind dinspre salonul de bal. Lavinia se simți cuprinsă de o magnifică senzație. Ea îi zîmbi în penumbră.

– Aici nu te vede nimeni, ca să te faci de rîs, îi șopti ea.

– Cu excepția ta, replică el.

– Aaa, însă eu știu foarte bine că tu nu ești un prost, și nici n-ai putea face sau spune ceva ca să apari ca un prost în ochii mei.

Tobias o privi îndelung. Apoi, hotărît, o trase spre el.

Și pentru prima dată în tumultuoasa lor relație, cei doi dansară împreună.

Bărbatul făcea pași mici și neîndemînatici, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o calce pe picioare, sau să nu o scape pe pardoseala serei. Și totuși, n-avea nici o importanță, se gîndi ea. Important era acum că din depărtare se auzea muzica, iar lumina lunii strălucea în părul lui negru. Important era faptul că aerul din jurul lor era plin cu arome exotice ale unor flori aduse de pe meleaguri îndepărtate. Important era că ea se afla acum în brațele lui și că timpul se oprise parcă în loc, pentru o scurtă eternitate deosebit de prețioasă.

Era o scenă de încîntare, ieșită parcă din paginile uneia din cărțile ei de poezie.

Tobias se mișca împreună cu ea, într-un ritm lent și măsurat, pe aleea mărginită de plante tropicale. Lavinia își rezemă capul de umărul lui puternic. Valsul era feeric. Luna arunca o lumină argintie. Vegetația abundentă care îi înconjura părea o grădină vrăjită.

Cînd ajunseră la micul pavilion din capătul serei, el se opri și o strînse și mai tare în brațe. O sărută pe umărul gol.

– Tobias.

Femeia fu cuprinsă de o dorință de nestăpînit. Își încolăci brațele pe după gîtul bărbatului și își înălță capul pentru a atinge gura lui.

Sărutul lui Tobias o lăsă fără respirație.

El îi coborî pe brațe mînecuțele rochiei, trăgîndu-i corsajul decoltat în jos, pînă în apropierea taliei. Mîinile lui puternice și pricepute îi cuprinseseră Laviniei sîinii în palme, cu o tandrețe uimitoare. Ea simți degetele lui mîngîindu-i sfîrcurile și reacționă înfiorată.

Tobias se lăsă pe banca tapițată din pavilion, așezînd-o pe Lavinia pe coapsele lui. Mîinile lui sigure alunecară în sus pe picioarele ei, pe sub bogatele falduri de satin ale rochiei. Cînd o atinse cu tandrețe în locul sensibil, ea își lăsă capul pe spate, pierdută.

Tobias își desfăcu pantalonii. Ea își duse o mînă în jos, prinzîndu-l cu degetele. Îi mîngîie cu degetul mare vîrfurile bărbăției lui groase și învîrtoșate.

El mugî de o plăcere sălbatică.

– În momente ca acestea, îi șopti el între sîni, nu mă mai pot îndoi de puterile tale de hipnoză. Întotdeauna izbutești să-mi induci o profundă transă.

– Sînt eu poate o hipnotizatoare instruită, dar tu, domnule, ești pur și simplu un adevărat vrăjitor.

Lumina lunii și magia momentului îi învăluiră pe amîndoi.

13

Era pentru prima dată de la moartea lui Fielding cînd Joan dansa.

Se simțea ciudat de nedumerită, în timp ce Vale o conducea pe aripile valsului.

Nu crezuse că va mai dansa cîndva cu vreun bărbat și nici măcar nu visase că într-o bună zi va putea să se bucure

de muzică și de acea legănare grațioasă, alături de altcineva decât iubitul ei Fielding. Și totuși, iată-o acum în brațele unuia dintre cei mai temuți prieteni ai acestuia, iar totul părea amețitor.

– Rochia dumitale este splendidă, doamnă, spuse Vale. Dar n-am putut să nu observ că tot nuanțe de doliu porți. Deși s-a împlinit anul de când Fielding a părăsit această lume.

– Îmi lipsește, rosti ea încet.

– Înțeleg. Și mie îmi lipsește. Fielding era prietenul meu. Dar cred că el nu ar fi vrut să te îmbraci doar în negru și gri, pentru tot restul vieții.

Ea nu știa ce să-i răspundă. Adevărul era că pînă de curînd nici nu se gîndise să iasă din perioada de doliu. Nu avusese nici dorința de a face acest lucru. De fapt, ea simțise că ceva din adîncul sufletului ei anticipase că va purta mereu culori închise.

Dar certitudinea că îi era sortit să-și trăiască viața într-o stare de melancolie începuse să-i fie zdruncinată în ultimele săptămîni. Lavinia și Tobias străpunseseră carapacea întunecată în care se retrăsese. Ei găsiseră răspunsuri legate de moartea lui Fielding, răspunsuri la niște întrebări care o bîntuiseră luni de zile. Și astfel cei doi o ajutaseră să se elibereze din tristețea care i se păruse, la un moment dat, fără de sfîrșit.

– Mai vedem, acceptă ea.

Vale zîmbi, evident mulțumit pentru moment de răspunsul ei. O conduse într-un alt tur amețitor al ringului de dans.

Era, își spuse ea, un dansator formidabil. Se relaxă, lăsîndu-se în voia minunatelor acorduri ale valsului, și în brațele lui puternice.

– Ai acum doi interesanți companioni noi, spuse Vale după o vreme.

Acel comentariu o readuse brusc cu picioarele pe pămînt. Nu era vorba despre nici un fel de vis plăcut. Vale nu făcea

absolut nimic, fără vreun motiv bine întemeiat. Trebuia să-și păstreze trează vigilența.

– Cred că te referi la doamna Lake și la domnul March, spuse ea delicat. Sînt într-adevăr niște persoane cu totul deosebite. Iar eu mi-am dat seama că mă simt bine în compania lor.

Vale chicoti.

– Cu siguranță, doamnă, pentru că și dumneata ești deosebită. Vale tăcu, începînd un alt tur al sălii. Pe doamna Lake nu o cunosc, însă în legătură cu March umblă o puzderie de zvonuri.

– Mă surprinzi, domnule. N-aș fi crezut să fii genul de om care pleacă urechea la zvonuri.

– Știi foarte bine că sînt extrem de atent la un anumit soi de zvonuri, tot așa cum era și Fielding.

– Și ce zvonuri umblă în legătură cu domnul March? îl întrebă ea.

– Mi s-a spus, printre altele, că a fost spion în timpul războiului și că în prezent continuă să-și câștige existența într-o manieră la fel de neortodoxă. Vale o privi cu subînțeles. Cred că acceptă angajamente de a efectua investigații confidențiale pentru persoane care preferă să evite calea oficială.

– Un domeniu foarte neobișnuit.

– Așa este.

– Dar cu siguranță că ocupația asta trebuie să fie foarte interesantă.

Vale ridică din sprîncene.

– Am auzit că el, și probabil și buna sa prietenă, doamna Lake, se află în prezent în căutarea unui anume obiect vechi.

– Aaa.

Vale părea amuzat.

– Ce vrei să spui, doamnă?

– Simplul fapt că ai vorbit despre această antichitate denotă că și dumneata, domnule, ești în căutarea ei.

El oftă șugubăț.

– N-are rost, cu dumneata, să umblu cu cioara vopsită, și să-ți spun că este papagal. Mă cunoști doar mult prea bine, doamnă.

– Dimpotrivă, domnule. Nu te cunosc bine deloc. Dar când vine vorba de antichități rare, sînt la curent cu unele dintre gusturile dumitale.

– Da, desigur. Dumneata cu mine și cu Fielding am vorbit de multe ori de-a lungul anilor despre deliciile colecționării, nu-i așa? El începu un nou tur de dans. Cred că și dumneata ești o autoritate în materie.

– Nu pot pretinde că aș avea o mare experiență, însă recunosc că am învățat multe lucruri despre antichități, ascultîndu-vă, pe dumneata și pe Fielding, cum discutați și cum vă comparați achizițiile, spuse ea.

– Și, bineînțeles, că dumneata ai moștenit impunătoarea colecție a lui Dove, nu-i așa? Spune-mi, doamnă, intenționezi cumva să mărești acea colecție?

Să-l bag în ceață, își spuse femeia. Să nu mă dau de gol.

– Dacă acesta este un mod subtil ca să afli intenția mea de a achiziționa Meduza Albastră, spuse ea, nu îți pot da nici un răspuns, deocamdată. Nu m-am hotărît încă.

– Înțeleg. Vale se opri din dans la marginea ringului, conducînd-o apoi, cu îndemînare, într-un separeu. El nu își luă mîna de pe brațul ei. Nu doresc să mă aflu într-o competiție directă cu dumneata.

– Dar acest lucru nu te va opri să te lansezi, totuși, în competiție cu mine, dacă vei fi nevoit. Am dreptate, sau nu?

El surîse și ignoră întrebarea.

– Un alt aspect al problemei mă alarmează, doamnă.

– Sînt de-a dreptul uimită, domnule. Nu credeam că poate exista pe lume ceva care să te poată alarma.

– Dimpotrivă. Dumneata ești văduva unuia dintre puținii bărbați pe care i-am considerat prieteni și în memoria lui Fielding m-aș considera iresponsabil, dacă n-aș încerca să te împiedic a te expune unui risc inutil.

– Țin să te asigur că nu risc nimic.

– Sînt îngrijorat de rolul dumitale în afacerea asta, Joan.

– Nu te osteni să-mi porți de grijă, domnul meu. Joan zîmbi. Te asigur că sînt suficient de matură ca să știu ce fac. Soțul meu mi-a fost un excelent mentor în multe domenii, nu numai în cel al antichităților.

– Da, desigur. El nu părea prea încîntat de reacția ei, dar înclină din cap foarte politicoș. Îmi cer scuze dacă mi-am băgat cumva nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze, domnule. Sînt bucuroasă să-ți spun că îi ajut, pe doamna Lake și pe domnul March, în investigațiile lor.

Vale înlemni. Dacă n-ar fi remarcat imediat expresia lui uluită, ea nu l-ar fi crezut capabil de o asemenea stare de perplexitate. O cuprinse un mic fior de triumf.

– Îi ajuți? întrebă el buimac. La dracu', Joan. Despre ce naiba vorbești?

Joan chicoti.

– Liniștește-te, domnul meu. Nu este decît un recent hobby de-al meu. Se simțea acum bizar de încîntată, pentru că îl intrigase într-o asemenea măsură. Și pot să spun că este un hobby cît se poate de plăcut.

– Nu înțeleg.

– Este foarte simplu. Eu am legături și în locuri în care ei nu au acces. Iar atunci cînd acestea se pot dovedi utile, mă străduiesc să profit de ele.

Vale făcu o grimasă.

– Iar eu sînt cumva una dintre aceste legături? De aceea ai acceptat invitația mea la dans? Ca să-ți poți continua investigațiile pentru domnul March și doamna Lake?

– Cîtuși de puțin, domnule. Am dansat cu dumneata pentru că m-ai invitat și pentru că mi-a făcut plăcere să o fac.

În ochii lui fulgeră mînia, însă bărbatul și-o reprimă, aplecîndu-se politicoș deasupra mîinii ei.

– Am convingerea că te-ai bucurat din plin de această plăcere, doamnă.

– Într-adevăr, domnule, m-am bucurat, chiar dacă sînt convinsă că unicul motiv pentru care te afli aici în seara asta este că ești pe urmele brățării și voiai să descoperi care este rolul meu și care este rolul prietenilor mei în toată afacerea asta. Nu am nici o îndoială că ești satisfăcut de rezultatele investigației dumatile.

Bărbatul se îndreptă de spate, dar nu dădu imediat drumul mîinii ei.

– Aș vrea să te previn, Joan. Povestea asta cu Meduza este o treabă periculoasă.

– Voi păstra permanent în minte lucrul ăsta, domnule.

El nu părea prea încîntat, însă amîndoi știau că nu se putea face nimic în privința amestecului ei în problemă.

– Îți urez noapte bună, doamnă, spuse Vale.

– Noapte bună, Înălțimea voastră. Ea făcu o reverență în fața lui. Mă simt onorată că ați binevoit să reînodați în astă-seară relația noastră, chiar dacă sînt conștientă că anumite motive ascunse v-au determinat să faceți acest lucru.

Vale mai amîna o clipă despărțirea lor.

– Onoarea a fost în întregime de partea mea. Permite-mi totuși să îți spun că te înșeli într-o privință. Nu te-am invitat la dans doar pentru a mă edifica în legătură cu problema brățării.

– Nu?

– Te-am invitat, rosti el fără grabă, fiindcă mi-am dorit foarte mult să dansez cu tine.

Vale se făcu nevăzut în mulțime, mai înainte ca ea să mai poată formula vreo altă replică.

Joan rămase pe loc vreme îndelungată, meditînd asupra bucuriei enorme pe care o simțise în scurtul interval de timp în care se aflase în brațele lui Vale.

Tobias deschise ochii și urmări licărirea de lumină argintie de pe o frunză din apropiere. Stătea pe spate, lungit

pe băncuța capitonată, cu un picior jos pe pardoseală. Lavinia se afla deasupra bărbatului, cu poalele rochiei adunate în neorînduială în jurul coapselor lui și cu sînii sprijiniți de pieptul lui. El privea în noaptea de dincolo de ferestrele serei. Și-ar fi dorit nespus să nu fie nevoit să părăsească locul acela.

Se întrebă dacă modul lui de a se comporta într-o relație amoroasă nu i se părea uneori Laviniei teribil de incomod. Ce n-ar fi dat el în acel moment pentru un pat cald!

Femeia se mișcă, încercînd să se cuibărească la pieptul lui, apoi dintr-o dată se crispă.

– Dumnezeule! Ea își trecu palmele peste piept, ridicîndu-se în șezut. E foarte tîrziu. Trebuie să ne întoarcem în sala de bal. Fără îndoială că Joan, Anthony sau Emeline își vor fi dat seama pînă acum că am dispărut. Ar fi extrem de penibil dacă cineva ar veni aici în căutarea noastră și ne-ar găsi într-o asemenea ipostază.

El se ridică încet, trăgînd cu ochiul, prin acoperișul de sticlă al serei, la poziția lunii.

– N-am fost plecați chiar așa de mult timp. Mă îndoiesc că a sesizat cineva absența noastră.

– Oricum, e sigur faptul că n-are nici un rost să mai zăbovim aici în mod inutil. Ea se opinti cu corsajul rochiei. Cît de răvășit îmi este părul?

El privi cum Lavinia își punea la punct ținuta.

– N-are nimic părul tău.

– Slavă Cerului. Ea își aranjă pe umeri mînecuțele rochiei, se ridică în picioare și își scutură jupa. Nu-mi pot imagina ceva mai stînjenitor decît să mă întorc în elegantul salon de bal al doamnei Stillwater arătînd ca și cum ... ca și cum ...

– Ca și cum am fi făcut amor? Se ridică și el în picioare, băgîndu-și cămașa în pantaloni. Nu știu ce mă face să cred că nu pe mulți i-ar surprinde prea mult așa ceva.

– Cum? Femeia se răsuci spre el, cu vocea în urcare și

cu ochii din ce în ce mai mari. Zici că toată lumea știe că noi doi .... Se opri brusc și flutură violent o mână.

– Că noi doi sîntem amanți? Văzîndu-i expresia oripilată, bărbatul rînji. Așa bănuiesc.

– Dar cum se poate una ca asta? Eu nu am spus nimănui. Lavinia se uită drept în ochii lui. Tobias, îți jur, dacă ai îndrăznit să trîncănești *cuiva* detalii despre relația noastră intimă, că te strîng de gît cu mîinile mele.

– Mă simt foarte ofensat dacă mă suspectezi de așa ceva. El își ridică ambele mîini, cu palmele în afară. Sînt un adevărat gentleman. Nici n-aș visa să dezvălui *cuiva* asemenea detalii. Dar mă simt dator să-ți spun că prietenii și rudele noastre ar trebui să fie prea proști, dacă n-ar fi ajuns încă la concluzia că noi doi sîntem implicați într-o legătură amoroasă.

– Vai de mine și de mine! Femeia părea consternată. Chiar așa crezi tu?

– Liniștește-te, Lavinia. Nu sîntem în situația unor tineri neprihăniți, cu reputații nepătate. Am intrat amîndoi de ceva timp în rîndul lumii și ne-am dobîndit o anumită imunitate. Cu condiția să păstrăm o discreție rezonabilă, nimeni nu va putea nici măcar să se uite chiorîș la noi, pentru ce facem în particular.

– Însă ce ne facem în privința lui Emeline și a lui Anthony? Noi ar trebui să le fim exemple demne de urmat, nu crezi?

– Nu, îi dădu Tobias răspunsul pe un ton cît se poate de categoric. El dădu din umeri. Nu ni se poate pretinde să ne constituim într-un exemplu pentru ei. Regulile sînt altele pentru oameni de vîrsta și cu experiența noastră. Emeline și Anthony știu asta la fel de bine ca și noi.

Lavinia ezită.

– Mda, cred că-i adevărat ce spui. Cu toate astea, discreția este indispensabilă, iar în viitor va trebui să fim mult mai precauți atunci cînd vom trece la acest gen de lucruri.

– Să admitem că grijile pe care ți le faci în privința discreției nu sînt în totalitate nejustificate. În plus, am observat că această preocupare permanentă de a ne furișa are cîteva alte inconveniente. Unul dintre ele este perpetua căutare a intimității. Locațiile interioare sînt greu de găsit, iar cînd nu le ai pe acestea, ești nevoit să fii mereu cu ochii în patru la condițiile meteorologice.

– E drept. Însă de la o vreme mă tot gîndesc la treaba asta și am ajuns la concluzia că există și unele aspecte pozitive.

Un fior de groază îl străbătu pe Tobias din creștet pînă-n tălpi.

– Și care ar fi acestea?

– Mă stresează serios teama de a nu fi descoperiți și tresar de spaimă cînd aud un zgomot în apropiere. Și-apoi mai este și problema discreției. Dar cînd faptul este consumat, trebuie să recunosc că uneori e foarte palpitant.

– Palpitant, repetă el pe un ton neutru.

– Cu-adevărat. Vocea ei vibra de entuziasm. Oricît ar părea de ciudat, am început să mă întreb dacă nu cumva tocmai pericolul de a fi surprinși asupra faptului ne provoacă o anumită senzație inegalabilă de excitație.

– Excitație.

– Da. Și trebuie să spun că frecvența schimbare a locurilor oferă actului în sine o tentă de noutate.

– Tentă de noutate.

Dumnezeule mare, ea ajunsese să *guste* tocmai aspectele clandestine și locurile incomode. Era numai din vina lui, se gîndea bărbatul. Crease și el un monstru, așa cum făcuse doctorul Frankenstein în acel nou roman de groază despre care tot auzise vorbindu-se.

– Cîți oameni crezi tu că se pot lăuda să fi făcut dragoste măcar o singură dată într-o seră? continuă ea pe tonul unui veritabil interes științific.

– N-am nici cea mai vagă idee. El deschise grăbit ușa.

Și nici măcar nu mă interesează cîtuși de puțin să aflu răspunsul la o asemenea întrebare.

– Știi, continuă ea cu patos, unele dintre cele mai îndrăznețe locuri ale întîlnirilor noastre mi-au amintit imagini din poezii, și mai ales de-ale lui Byron.

– Ei, pe naiba! Tobias se opri și se întoarse cu fața spre ea. Nu știi ce ai de gînd tu, eu însă nu intenționez să-mi petrec restul zilelor tot închiriind trăsuri soioase sau orbecîind prin parcuri, în căutarea unor locuri retrase și izolate, ori de cîte ori avem chef să ne ...

Scrîșnetul prelung al unei ghețe alunecînd pe pietriș îl întrerupse brusc. Tobias se întoarse fulgerător, protejînd-o pe Lavinia cu trupul său.

– Cine-i acolo? strigă el. Arată-te!

Dincolo de tufișuri se mișcă ceva. O siluetă scundă și greoaie își tîrșia picioarele pe lîngă vegetația gardului viu, oprindu-se într-un loc unde cădea lumina lunii. Bărbatul purta o mantie largă care îl înfășura de la gît pînă la glezne. Pe cap avea o pălărie fără nici o formă, cu borul tras în jos, mascîndu-i complet fața. Stătea în picioare, gîrbovit și înclinat într-o parte, sprijinindu-se cu o mînă într-un baston.

– Scuzați deranjul, rosti străinul cu un glas dogit. Îmi închipui că ați încheiat ce aveți de făcut în seră.

Lavinia se uită peste umărul lui Tobias la omulețul acela necunoscut.

– Dar cine ești dumneata, domnule?

– Domnul Nightingale, presupun. Tobias nu-și lua ochii de la acesta. Mi s-a spus că preferi să ne întîlnim la adăpostul întunericului.

– Da, domnule, este foarte adevărat. Întunericul oferă o atmosferă de intimitate greu de realizat altfel. Domnul Nightingale schiță o mică plecăciune. Sînt încîntat să vă cunosc.

– Cum ai intrat în grădina asta? îl întrebă Lavinia. Doamna Stillwater are o mică armată de servitori. Nu-mi pot imagina cum ai reușit să treci de ei.

– Într-o astfel de seară, cînd atîția oameni vin și pleacă, nu este prea greu să treci de paznicii de la intrarea principală. Fiți liniștiți, nu am de gînd să zăbovesc prea mult aici. Omul chicoti răgușit, ca în urma unei glume bune. Nu intenționez să dansez.

– Ce dorești de la noi? îl întrebă Tobias.

– Umblă zvonul că voi sînteți în căutarea unui anumit obiect de artă.

– Mai bine zis, sîntem în căutarea unei persoane care a ucis o femeie, pentru a fura acel obiect de artă, preciză Lavinia.

Domnul Nightingale ridică din umerii săi gheboși.

– Oricum v-ați exprima, sînteți în căutarea Meduzei Albastre, nu-i așa?

– Da, recunosc Lavinia. Dacă o vom găsi, cu siguranță că vom afla și identitatea asasinului. Ne puteți ajuta?

– Pe mine nu mă interesează cîtuși de puțin asasinul, dar vă doresc să aveți noroc în căutările voastre, le ură domnul Nightingale. În general, crimele îmi întunecă afacerile. Ooo, sînt de acord că, din cînd în cînd, o crimă mai adaugă ceva sare și piper, iar uneori mai ridică și prețul, în anumite medii. Din păcate, alteori o crimă îl poate face să scadă. Unii clienți nu se simt deloc în apele lor, cînd e vorba despre o crimă.

– Și pentru ce te interesează pe dumneata brățara? întrebă Tobias.

– Ați auzit cumva de un mic club, foarte exclusivist, ai cărui membri se autointitulează „Cunoscătorii“? îi răspunse printr-o altă întrebare șoptită domnul Nightingale.

Lavinia inspiră scurt, tresărind speriată. Dar nu zise nimic.

– Am auzit, da, spuse Tobias. Și ce legătură au Cunoscătorii cu acest caz?

– Numărul de membri este limitat. Rareori apare cîte un loc liber. De obicei, un loc vacant apare numai cînd vreun

membru al clubului moare, se retrage din club sau este exclus. Competiția pentru admiterea în acest club este acerbă.

– Spune mai departe, îl încurajă Tobias.

– Întîmplător, există un loc vacant, de un an deja, și circulă zvonul că în sfîrșit va fi ocupat. Se vorbește că acest club acceptă acum cereri de înscriere.

– Știu că fiecare candidat trebuie să doneze un obiect de artă, pentru muzeul privat al clubului, spuse Tobias. Persoana a cărei donație este considerată cea mai valoroasă va fi admisă ca membră a clubului.

– Ești foarte bine informat, domnule March. Nightingale aprobă, înclinînd din cap. Custodele muzeului acestui club ia decizia finală, iar pînă la expirarea termenului fixat pentru primirea cererilor de admitere, au rămas vreo două săptămîni.

– Și dumneata bănuiești că Meduza Albastră l-ar interesa pe Custode în mod deosebit, nu-i așa? spuse Tobias.

– Se știe că preferința Custodelui se îndreaptă către antichitățile romano-britanice. Se zice că are o adevărată pasiune pentru ele. Domnul Nightingale scutură din cap. Eu nu prea înțeleg cum vine treaba asta. Cei mai mulți colecționari, care sînt foarte exigenți, preferă doar piese găsite în ruinele din străinătate. E greu de comparat o camee găsită pe domeniul vreunui fermier englez, cu cine știe ce statueta rafinată, dezgropată la Pompei, ca să vă spun părerea mea sinceră. Însă asta e situația. Gusturile nu se discută.

– Și dată fiind preferința Custodelui pentru obiecte antice de artă descoperite în Anglia, spuse Lavinia, înseamnă că Meduza Albastră ar reprezenta un cadou deosebit pentru muzeul privat, iar donatorul ar putea fi acceptat printre membrii clubului.

– Da. Ochii domnului Nightingale sticliră pentru o clipă, în umbra deasă a pălăriei sale fără formă. Cred că s-ar putea spune că acela care o va dăruia Custodelui va fi admis cu certitudine în Clubul Cunoscătorilor.

– Și tot n-am înțeles de ce anume te interesează pe dumneata brățara? îl întrebă Tobias. Te gîndești cumva să fii și dumneata admis în acest club?

– Eu? Nightingale rîse din nou dogit, de parcă Tobias ar fi spus ceva foarte amuzant. N-am nici cea mai mică intenție de a intra într-un club de oameni bogați. Pe mine mă interesează banii care se pot obține de pe urma Meduzei. Intenționez să organizez o licitație cît se poate de restrînsă, adică voi invita la această licitație foarte puține persoane.

– Persoane care sînt ahtiate să intre în clubul Cunoscătorilor și care vor fi dispuse să plătească oricît, pentru a intra în posesia acestei piese, ce le va asigura admiterea, nu-i așa? îl întrebă Tobias.

– Exact, răspunse domnul Nightingale.

– Și dacă noi găsim brățara, zise Tobias, de ce dracu' ți-am da-o ție?

– Am auzit că dumneata ești un om de afaceri, domnule. Eu îți propun o afacere. Dacă dumneata și asociata dumitale veți pune mîna pe brățară și mi-o veți da mie, eu vă voi răsplăti cu un onorariu gras.

– Tare mă tem că ne va fi imposibil să ți-o dăm dumitale, se burzului Lavinia la el.

Tobias își dresese glasul.

– Ăăă, Lavinia ...

– Dacă se va întîmpla să o găsim, continuă ea pe același ton, ne vom simți obligați s-o restituim proprietarului de drept.

– Care va pleca în curînd dintre cei vii, după cum se aude. Domnul Nightingale pufni ușor. Iar acolo unde va merge el, am mari dubii că va mai avea nevoie de ea.

– Asta nu înseamnă că dumneata ai avea vreun drept să i-o furi, îl puse la punct Lavinia.

Tobias mai făcu o încercare.

– Lavinia, cred că deja ai vorbit prea mult.

– Dar nici pe departe nu e vorba să fur nenorocita aceea de brătară, bombăni domnul Nightingale. Eu doar negociez acum o propunere de afacere.

Lavinia își luă un aer semeț și își coborî privirea spre domnul Nightingale. Omulețul acesta era, își zise Tobias, una dintre puținele persoane la care ea se putea uita de sus, avînd în vedere statura ei.

– Asociatul meu și cu mine nu ne băgăm în tranzacții ilegale de felul celei propuse de dumneata, spuse ea cu răceală. Am sau nu dreptate, domnule March?

– Nu m-ar mira să ne ducem la bun sfîrșit ancheta și să ne angajăm, apoi, într-o tranzacție perfect legală, profitabilă pentru toate părțile implicate, rosti Tobias cu multă luare-aminte.

Atît Lavinia cît și domnul Nightingale își îndreptară privirile spre el.

– Dar cum anume intenționezi să realizezi o asemenea performanță? îl întrebă Lavinia.

– Încă nu știu sigur, recunosc eu el. Dar ținînd cont de suma pusă în joc, mă aștept cu îndreptățită speranță să-mi vină, la un moment dat, o fericită inspirație.

Domnul Nightingale rîse gîlgîit.

– Sînteți un bărbat pe gustul meu, domnule. Nu unul dintre aceia care ar lăsa să le scape printre degete o asemenea ocazie nesperată, așa este?

– Da, atîta timp cît este ceva realizabil, spuse Tobias. Și dat fiind faptul că ne-ai solicitat concursul, aș avea și eu să-ți pun cîteva întrebări.

– Ce fel de întrebări?

– Ai auzit cumva vreun zvon cu privire la nevasta hipnotizatorului?

– Doamna care a fost omorîtă în această afacere? Silueta deformată a domnului Nightingale se dădu un pas înapoi. Se zvonește că a complotat, împreună cu amantul ei, să fure brățara. Unii spun că, atunci cînd faptul a fost împlinit, el a

strangulat-o și a rămas cu blestematul obiect. Alții afirmă că soțul ei a urmărit-o în acea noapte la întâlnire și a ucis-o. Orice s-ar fi întâmplat, realitatea este că antichitatea respectivă s-a volatilizat fără urmă. Asta-i tot ce știu eu.

Tobias îl privi cu toată atenția.

– Dar Meduza n-a fost oferită spre vânzare, pe piața neagră, deoarece altfel nu ne-ai fi solicitat acum ajutorul.

– Ai dreptate, domnule, recunosc Nightingale. Nu s-a lansat nici un zvon cum că blestemata de brățară ar fi de vânzare. Absolut nici unul.

– Și acest fapt nu ți se pare ciudat? îl întrebă Tobias.

Domnul Nightingale se uită la ei din penumbră.

– Ciudat?

Lavinia îl privi pe Tobias.

– De ce crezi tu că ar fi ciudat?

– Dată fiind valoarea Meduzei în anumite medii, m-aș fi așteptat ca ucigașul să ia cât mai curînd posibil legătura cu un om de afaceri din domeniul antichităților, cu un profesionist precum domnul Nightingale aici de față. Ne-am fi putut aștepta ca ticălosul să fie nerăbdător să scoată cât mai repede un profit de pe urma brățării.

– Poate că hoțul așteaptă să treacă mai întîi toată tevatura legată de crimă, sugerează Lavinia.

– Dar ucigașul ar risca foarte mult dacă ar ține la el brățara, zise Tobias. Ar fi foarte periculos să o păstreze asupra lui, deoarece ea ar constitui o probă care l-ar putea trimite direct la spînzurătoare.

Lavinia medită o clipă asupra celor spuse de Tobias.

– Ai perfectă dreptate. Ba mai mult, asasinul știe deja cu certitudine că noi îl căutăm. S-ar putea presupune, pe drept cuvînt, că ar avea toate motivele de a încerca să scape cât mai rapid de Meduza Albastră.

Domnul Nightingale se uită cu atenție la Tobias, pe sub pălăria lui ponosită.

– Asasinatul cade în sarcina voastră de elucidat. V-am mai spus, pe mine nu mă interesează absolut deloc. Eu nu sînt decît un simplu om de afaceri și unicul meu interes în toată problema asta este profitul care ar putea fi scos, dacă toată treaba ar fi tratată în mod corespunzător. Ce zici, domnule? Batem palma?

– Doamna Lake are dreptate, rosti cu calm Tobias. Dacă recuperăm brățara, aceasta trebuie returnată proprietarului de drept.

– Auzi, începu domnul Nightingale enervat, parcă ziceai că ...

Tobias îl întrerupse, ridicînd o mînă:

– Totuși, după cum ai spus și tu, proprietarul brățării este foarte bolnav, iar doamna care îl va moșteni se pare că nu este deloc interesată de antichități. În schimbul unui onorariu, eu sînt de acord să îi aduc la cunoștință oferta pe care vrei să i-o faci. Nu-ți pot garanta că ea va trata cu tine, însă cel puțin ai avea o șansă de a obține Meduza.

– Hmm. Nightingale se gîndi îndelung la cele spuse. Profitul n-ar fi tot așa de mare, dacă aș fi nevoit să cumpăr Meduza de la moștenitoarea lui Banks. Cu siguranță că va trebui să-i ofer un preț mare pentru nenorocita aia de brățară. La care s-ar mai adăuga și onorariul dumatile, March.

– Ceva îmi spune că ai ieși foarte bine din toată povestea asta, rosti cu degajare Tobias. Clienții tăi nu stau să se tocmească prea mult, chiar la prețurile piperate pe care le ceri. Ei nu vor decît să pună mîna pe Meduză.

– Și gîndește-te și la avantajele, domnule, spuse mios Lavinia. O afacere încheiată cu unica moștenitoare de drept a lui Banks ar fi într-un totul legală și lipsită de orice fel de risc.

Domnul Nightingale făcu un gest disprețuitor cu mîna.

– După părerea mea, n-ar mai fi nici la fel de interesantă.

– Și totuși, spuse Tobias, numai asta îți putem oferi noi. Hotărăște-te dacă ești de acord sau nu.

– La dracu', March, nu îți dai seama că ne-ar ieși la toți un profit mai mare, dacă nu am lua-o în seamă și pe moștenitoare în toată treaba asta?

– Din nefericire, trebuie să ne gândim și la reputația noastră profesională, zise Tobias. Eu n-am nici un chef să se răspîndească zvonuri cum că March și Lake ar obișnui să profite de diverși moștenitori.

– Hmm. Domnul Nightingale bătu de cîteva ori cu bastonul în pămînt. Foarte bine. Dacă asta e ultima voastră ofertă, o accept. Dar să știți un singur lucru. În cazul în care Meduza îmi va cădea în mîină din orice altă sursă, atunci înțelegerea noastră nu va mai avea nici o valoare. Și atunci nu vă voi mai da nici un sfat nici vouă și nici moștenitoarei lui Banks.

Fără să rostescă vreo altă vorbă, Nightingale dădu să se piardă în beznă, tîrîndu-și piciorul șchiop.

– Înțeleg, rosti liniștit Tobias în urma lui. Dar dacă chestiunea transpiră în felul acesta, să nu te mire că moștenitoarea o să apeleze tot la noi, pentru a-i recupera brățara furată. Caz în care noi am ști exact la cine să o căutăm.

Domnul Nightingale se opri, uitîndu-se înapoi, peste umărul lui cocoșat.

– Să iau afirmația ta drept o amenințare, March?

– Ia-o mai degrabă ca pe un sfat de natură profesională, spuse încet dar răspicat Tobias.

– Aiureli. Să vă dau și eu un sfat. Dacă dumneata și doamna dumitale sperați să scoateți bani buni din afacerea voastră privind investigațiile private, ați face bine să abordați o atitudine mai practică în legătură cu chestiunile de natură financiară.

Nightingale dispăru în noapte, pe lîngă gardul viu, fără a mai aștepta vreo replică la ultimele sale cuvinte.

Intervenî o tăcere scurtă. Cînd fu sigur că rămăseseră din nou singuri, Tobias o luă pe Lavinia de braț și împreună o porniră către luminile orbitoare ale sălii de bal.

– Voiam să-ți spun ceva, zise încet Lavinia.

– Când rostești aceste vorbe, mă trece un fior de groază, doamnă.

– Este vorba despre doamna Rushton, moștenitoarea lui Banks.

– Ce-i cu ea?

– Cred că s-ar putea să fie implicată, într-un fel sau altul, în toată tărășenia asta.

Tobias se opri și se întoarse, pentru a se putea uita la fața ei, în strălucitoarea lumină care ieșea prin ferestrele salonului de bal.

– Despre ce dracu' vorbești?

– Cred că am omis să-ți spun că, după ce am aflat numele lui Banks în această după-amiază, de la Tredlow, Emeline și cu mine am trecut și pe la conacul lui Banks.

– Da, cu siguranță că ai omis să-mi comunici acest mic amănunt, zise el liniștit. De ce?

Ea făcu o grimasă.

– Ca să-ți spun drept, am vrut să-ți fac o surpriză.

– Permite-mi să-ți aduc la cunoștință, Lavinia, spuse el conștient de o dureroasă încordare a maxilarului său, faptul că nu există în lume *nimic* care să-mi displacă mai mult decît o surpriză în cursul unei investigații.

– Da, bine, dar nu era decît una mică, biîgui ea. Cred că am vrut să te impresionez. Sau poate că pur și simplu am vrut doar să-ți atrag atenția.

– În legătură cu ce naiba ai vrut să-mi atragi atenția?

Ochii ei se umplură de mînie.

– Am vrut să-ți atrag atenția că tot timpul îți asumi rolul de expert și de mentor, în parteneriatul nostru. Mereu te duci să te consulți cu oamenii tăi de legătură, cu care refuzi cu îndrjire să-mi faci și mie cunoștință.

– Pe toți dracii, Lavinia ...

– Am vrut să-ți demonstrez că sînt capabilă să efectuez și eu singură o investigație. El nu spuse nimic. Nu e cazul să

te uiți așa la mine, Tobias. Noi doi sîntem egali în parteneriatul nostru, iar eu am tot dreptul să efectuez propriile mele cercetări, cînd mi se ivește ocazia.

– La dracu’.

– Faptul că am mers la conacul lui Banks a fost un lucru cît se poate de logic. În definitiv, doamna Rushton poate fi considerată suspectă.

– Suspectă? Doamna Rushton?

– Tu ești acela care mi-a spus, de mai multe ori, că moștenitorii devin cîteodată nerăbdători. În ochii ei se putea citi triumful. Ba mai mult, dacă nu e suspectă, poate foarte bine să ne devină o eventuală clientă. În definitiv, fiind și ea o victimă a furtului, ar avea tot interesul să recupereze Meduza. Poate să ne plătească și ea un onorariu, ca să i-o găsim.

Tobias se gîndea că raționamentul ei logic era cît se poate de corect. Însă acest lucru nu avu darul de a-l binedispune.

– Și ai vorbit cu doamna Rushton? o întrebă el.

– Nu. Era plecată de-acasă.

– Înțeleg. Tobias se mai relaxă puțin.

– Era plecată în oraș, la ședința ei săptămînală de tratament prin hipnoză, adăugă Lavinia cu subînțeles. Se pare că doamna suferă de nervi.

Tobias remarcă faptul că femeia era foarte radioasă, pîrînd extrem de mulțumită de sine.

– Și formidabila ta surpriză era doar aceea că doamna Rushton urmează un tratament prin hipnoză?

Satisfacția de pe fața ei se transformă, brusc, dintr-o expresie de încîntare, în una de profundă dezamăgire.

– Trebuie să recunoști că poate fi o legătură izbitoare.

– Lavinia, jumătate din populația Londrei se tratează prin hipnoză, pentru reumatism sau pentru nervi.

– Nu chiar *jumătate*. Lavinia se uită urît la el. Nu se poate să ignori faptul că pare a fi ceva mai mult decît o simplă coincidență. Totul este prea frapant. Cazul nostru privește o

femeie asasinată, care era în strînsă legătură cu practicarea hipnozei. Iar acum avem de-a face cu o posibilă suspectă care se tratează prin hipnoză. Intenționez să stau de vorbă mai îndeaproape cu doamna Rushton.

– Cînd asta?

– Mîine dimineață.

Tobias se apucă de marginea terasei cu mîinile, în timp ce analiza situația.

– Voi veni și eu cu tine, spuse el în cele din urmă.

– Mulțumesc, dar nu este nevoie. Lavinia pufni disprețuitor. Mă descurc și singură.

– Sînt absolut convins de asta, doamnă. El îi zîmbi glacial. Însă nu pot rezista tentației de a te urmări la lucru. Poate că ai dreptate. Poate că ți-am neglijat puțin contribuția în cadrul parteneriatului nostru. Ar cam fi momentul să văd dacă nu cumva aș putea învăța și eu cîte ceva de la tine.

14

În după-amiaza următoare, puțin după ora două, Lavinia și Tobias erau poftiți în salonul liniștit încărcat de draperii al lordului Banks.

Interiorul conacului era și mai deprimant decît exteriorul, constată în gînd Lavinia. Culorile erau murdare și întunecate, iar piesele de mobilier uriașe, grele și demodate.

O femeie cu înfățișare gravă, căreia cu greu i-ai fi putut aproxima vîrsta, ședea lîngă fereastră, citind o carte. Era îmbrăcată într-un halat de mătase maro închis. La brîu, spînzurat de cordon, îi atîrna un inel cu mai multe chei. Părul îi era strîns la ceafă într-un coc.

– Bună ziua, le spuse fără nici o urmă de amabilitate doamna Rushton.

Ea puse jos cartea și își aruncă privirea mai întîi către Lavinia, cu o vădită lipsă de interes. Dar cînd își îndreptă

atenția înspre Tobias, expresia de pe fața ei se luminează pe dată.

Aproape ca aceea a unei pisici care tocmai a zărit o vrabie în grădină, își spuse în sinca ei Lavinia.

– Vă mulțumim că ne-ați primit atât de repede, rosti ea cu mult mai multă răceală în glas decît avusese de gînd. Vom încerca să nu vă răpim prea mult timp și sîntem siguri că veți fi interesată de ceea ce vrem să vă spunem.

– Vă rog, luați loc. Doamna Rushton îi zîmbi cu căldură lui Tobias, pe cînd își îmbia musafirii către canapeaua maronie.

Lavinia se așeză, dar Tobias preferă să rămîna în picioare, luîndu-și poziția favorită, lîngă cea mai apropiată fereastră, în așa fel încît slaba lumină care se strecura în încăperea să-i vină din spate, după cum obișnuia el.

– Am să intru direct în subiect, spuse Lavinia. Asociatul meu, domnul March, împreună cu mine, ne ocupăm cu efectuarea de investigații private.

Vorbele Laviniei o făcură brusc pe doamna Rushton să-și ia ochii de la Tobias. Ea clipi de cîteva ori în direcția Laviniei.

– Nu înțeleg. Eu credeam că poliția desfășoară aceste activități.

– Noi sîntem angajați de o clientelă mai exclusivistă decît aceea care solicită serviciile poliției, explică Lavinia.

– Înțeleg. Doamna Rushton se uita la ea cu o privire lipsită de orice expresie.

– Persoanele din înalta societate, care doresc discreție absolută, la noi vin, mai adăugă Lavinia în scopul unei depline clarificări a situației.

Cu coada ochiului, ea văzu gura lui Tobias contractîndu-se în acel mod agasant care o făcea să scrișnească din dinți. Lavinia ignoră semnalul. Era foarte important să ofere unui potențial client o imagine cît mai atrăgătoare. Ea

înțelegea importanța acestor precizări, chiar dacă Tobias nu pune prea mare preț pe ele.

– Așa deci. Atenția doamnei Rushton se mută înapoi la Tobias. Foarte interesant.

– Actualmente, spuse glacial Lavinia, avem de descoperit un asasin.

– Dumnezeule mare! Doamna Rushton își duse o mână la piept. Ochii ei se măriseră. Ce lucru bizar. Niciodată n-am auzit ca o doamnă să urmeze o asemenea carieră.

– Este, într-adevăr, destul de neobișnuit, acceptă Lavinia. Însă nu cine știe ce. Vă rog să-mi permiteți acum să vă explic de ce am venit la dumneavoastră. Domnul March și cu mine avem motive să credem că o femeie, care a fost de curînd ucisă, a furat din această casă ceva de o valoare considerabilă, cu puțin timp înainte de a fi asasinată.

– Ce-ați spus? Doamna Rushton se holbă la interlocutoarea ei. Dar e imposibil. Vă asigur că aici nu s-a dat nici o spargere. Se uită repede în jurul ei. Uitați-vă și dumneavoastră. Argintăria este la locul ei. Nu lipsește nimic.

– Obiectul cu pricina este o brățară foarte veche, interveni și Tobias.

– Prostii, spuse cu toată hotărîrea doamna Rushton. Este absolut sigur faptul că aș fi remarcat lipsa unei brățări din cutia mea de bijuterii.

– Brățara cu pricina este o bijuterie extrem de veche, cunoscută în lumea colecționarilor drept Meduza Albastră, rosti Lavinia. Aveți cunoștință despre așa ceva?

Doamna Rushton făcu o grimasă.

– Dacă vorbiți despre acea brățară veche pe care unchiul meu o ține încuiată într-o casetă, în dormitor la el, atunci da, bineînțeles că știu despre ce este vorba. Este realmente o piesă cît se poate de demodată și nu știu cine ar putea-o considera antichitate deosebit de interesantă. Cred că a fost descoperită aici, în Anglia. Nu este ca acelea găsite în clasicele ruine din Grecia sau de la Roma, nu credeți asta?

– Știți cumva și de ce a cumpărat Banks tocmai această piesă, după ce și-a vândut întreaga colecție de antichități? întrebă Tobias.

Doamna Rushton fornăi ușor, cu dispreț.

– Dacă vreți cu tot dinadinsul să aflați părerea mea sinceră, vă pot spune că eu sînt convinsă că un negustor fără scrupule a profitat de faptul că unchiul meu începuse, încă de acum un an și jumătate, să dea semne că judecata îi devenise îndoielnică. Mă tem că acest lucru s-a întîmplat din cauza celor cîteva atacuri de apoplexie pe care le suferise.

– Meduza Albastră este considerată de către unii ca fiind extrem de valoroasă, riscă Lavinia cu precauție.

– E adevărat că este confecționată din aur de cea mai bună calitate și este lucrată destul de îngrijit, spuse doamna Rushton. Însă piatra nu este deloc atrăgătoare. Nu m-aș fi gîndit vreodată să port așa ceva. Intenționez să o vînd, imediat ce unchiul meu va da ortul popii. Știți, doctorul nu se așteaptă ca el să mai trăiască pînă luna viitoare.

– Am auzit despre starea unchiului dumneavoastră, spuse cu blîndețe Lavinia. Aș vrea să vă exprim întreaga noastră compasiune.

– De mai multă vreme nu se simte bine. Va fi o binecuvîntare să treacă pe lumea cealaltă.

O binecuvîntare pentru cine anume? se întrebă Lavinia în sine sa.

– Știm că v-ați mutat aici pentru a avea grijă de el, spuse Tobias pe un ton neutru.

– Fiecare trebuie să-și facă datoria, rosti doamna Rushton cu un aer de martiră. Nu mai avea cine altcineva să o facă, înțelegeți? Eu sînt ultima din familia lui. Am făcut tot ce am putut, dar trebuie să vă spun că nu a fost deloc o treabă ușoară. Mi-a întins la maximum nervii care, recunosc, nu mi-au fost niciodată prea tari.

– Înțeleg, murmură Lavinia pe un ton de încurajare.

– Când eram mică, mama m-a avertizat că trebuie să am grijă să nu-mi supun nervii sensibili unor încordări extreme. Avea dreptate. După șocul suferit la moartea dragului meu soț, acum trei ani, am constatat că eram predispusă la isterie. Este o afecțiune foarte neplăcută. Una despre care doctorul meu spune că solicită tratament continuu.

– Dacă am putea să ne întoarcem la subiectul Meduzei, se grăbi Tobias mai înainte ca Lavinia să fi apucat să urmeze acel fâgaș al conversației, când ați verificat ultima dată dacă aceasta se mai află în seiful lui Banks?

– Nu înțeleg. Aaa, da, brățara. Doamna Rushton abandonează cu mult regret tema nervilor ei. A trecut ceva timp de când am deschis ultima oară seiful, dar sînt sigură că totul este în regulă.

– Cred că ar fi o idee foarte bună să vă asigurați că Meduza este tot acolo, opină Tobias.

– Nu văd de ce ar trebui să ...

– M-aș mai liniști și eu, doamnă Rushton, continuă Tobias. Mi-ar mai potoli nervii. Știți, și nervii mei sînt puțin cam sensibili, ca și ai dumneavoastră. Știți foarte bine cum este când omul este neliniștit.

– Da, cum să nu știu? Bineînțeles că știu. Ea se ridică de îndată, apropiindu-se de Tobias. Femeia îi zîmbi și îl bătu ușor pe braț. Nu aveam idee că și dumneavoastră aveți probleme cu nervii, domnule. Vă înțeleg perfect. Într-adevăr, numai cine a trecut prin asta ar putea ști cum este. Vă asigur de profunđa și absolut sincera mea simpatie.

– Vă mulțumesc, spuse Tobias. Acum în privința brățării...

Doamna Rushton îi făcu lui Tobias cu ochiul.

– Dacă mă scuzați o clipă, dau o fugă pînă sus și arunc o privire în seif, ca să vă pot liniști. Femeia ieși în mare grabă din salon.

Lavinia se uită la Tobias.

– Nervii sensibili zici? Înălță din sprîncene. Tu?

– Aș putea pune rămășag că nici prin cap nu ți-a trecut vreodată că am suferit de așa ceva.

– Nici n-am visat una ca asta. Dar cel puțin tu nu ești în pericol de a cădea pradă isteriei femeiești.

– Lucru pentru care îmi mulțumesc în fiecare zi lui Dumnezeu. Mă întreb însă dacă nu există cumva și o versiune bărbătească a acestei boli.

Lavinia se încruntă.

– Ar fi o situație cam neplăcută dacă brățara ar fi, bine mersi, la locul ei.

Gura lui Tobias se strîmbă.

– Tare m-aș mira să fie acolo. Domnul Nightingale nu mi se pare a fi genul de om care să alerge după cai verzi pe pereți.

La puțin timp, doamna Rushton reveni în salon. Pe fața ei se citeau panica și consternarea.

– Doamne Dumnezeule, brățara a dispărut, exact așa cum ați spus. Se opri la mijlocul covorului, cu mâna încleștată pe cheile de la brâu. Dar nu înțeleg. V-am spus doar, nu există nici un semn că vreun hoț ar fi intrat în această casă. Nu am găsit ferestre sau încuietori sparte. Menajera este foarte atentă la toate lucrurile astea. Mi-ar fi spus, în cazul în care ar fi constatat lipsa vreunui obiect de valoare.

Tobias se uită la inelul de chei din mâna femeii.

– Ați găsit seiful încuiat, când v-ați dus acum să-l deschideți?

– Da. Doamna Rushton se holba la inelul de care atârnavu cheile. Exact așa cum ar fi trebuit să fie.

– Mai există și alte chei ale seifului? o întrebă Lavinia.

– Nu, doar asta este singura. Chiar din ziua în care m-am mutat în această casă, am intrat în posesia tuturor cheilor.

– Ei bine, asta-i situația, doamnă Rushton, spuse Lavinia. Brățara a fost furată. Și cu toate că dumneavoastră personal nu ați apreciat-o deloc, cu vă pot asigura că există persoane

pentru care ca valorează foarte mult. Să presupun că vrei s-o găsiți?

– Da, desigur.

Lavinia reuși să-i ofere femeii cel mai izbutit zîmbet profesional de care era capabilă.

– În acest caz, domnul March și cu mine am fi dispuși să acceptăm a vă face acest serviciu.

Doamna Rushton ezită, încruntîndu-se încurcată.

– Să-mi faceți mie acest serviciu?

– Să facem investigații în această problemă, îi explică Tobias. În numele dumneavoastră.

– Și în cazul în care găsiți această brățară, vă așteptați să vă plătesc un onorariu?

– Cam așa stau lucrurile, o încunoștință Lavinia.

– Înțeleg. Nu știu. Este o situație destul de confuză. Cred că îmi simt deja nervii întinși la maximum.

Tobias își încrucișă mâinile la piept.

– Știm că brățara constituie o parte din moștenirea dumneavoastră de pe urma lui Banks. Dar trebuie să vă spun că, pentru cineva care nu cunoaște piața de antichități, poate fi foarte greu să facă o afacere avantajoasă, cu un negustor versat. Există în acest domeniu de afaceri foarte mulți șarlatani, ca să nu mai vorbim de oamenii certați cu legea, care nu vor ezita să încerce a profita de dumneavoastră.

– Da, am auzit de asta. Doamna Rushton se mai calmase întrucîtva. Unchiul meu spunea mereu că trebuie să fii foarte atent în astfel de tranzacții.

– Și avea perfectă dreptate, spuse Tobias. Dar se întîmplă ca doamna Lake și cu mine să avem multe legături pe această piață. Dacă reușim să vă recuperăm Meduza, ne oferim să vă ajutăm să o și vindeți la un preț foarte bun.

– Desigur, în schimbul unui alt mic onorariu în plus, interveni iute Lavinia.

În ochii doamnei Rushton își făcu loc o privire vicleană. Ea se lăsă încet pe un scaun.

– Bineînțeles că nu voi putea să îmi achit și acest al doilea onorariu, pînă ce nu îmi voi fi primit banii pe brățară.

– Așa este, o asigură Tobias. Deci, doriți ca noi să ne ocupăm în numele dumneavoastră de această problemă?

Doamna Rushton își îngădui două sau trei momente de cîntărire atentă a situației, după care dădu cu hotărîre o dată din cap.

– Sînt de acord să vă angajez în această chestiune, numai cu condiția de a nu fi nevoită să vă plătesc absolut nimic, în cazul în care nu veți izbuti să-mi găsiți brățara.

– Se subînțelege, spuse Lavinia. Acum că ne-am înțeles, aș dori să vă pun cîteva întrebări, dacă nu vă supărați.

– Ce fel de întrebări?

– Ați spus că aveți nervii slabi și că faceți crize de isterie femeiască.

– Da.

– Cînd am fost aici ieri după-amiază, menajera dumneavoastră mi-a spus că mergeți regulat la ședințe de tratament, la un hipnotizator.

– Așa este, răspunse doamna Rushton. În ochii ei se putea citi entuziasmul. La doctorul G. A. Darfield. Este foarte priceput.

Lavinia își aduse aminte de unul dintre anunțurile pe care la parcursese în ziar.

– I-am văzut în ziar reclama. Pretinde că este expert în tratarea simptomelor legate de isteria femeiască, la femei căsătorite și la văduve.

– Vă pot asigura că de-a lungul anilor am apelat pentru consultații la mulți doctori de diverse specialități, însă nu am avut niciodată rezultate atît de uimitoare ca acestea obținute în urma tratamentului la doctorul Darfield. Nici nu vă pot descrie cît de ușurată și cît de bine mă simt după o ședință cu el.

– V-a consultat vreodată cumva și doctorul Howard Hudson? o întrebă Lavinia ținîndu-și respirația.

– Hudson? Doamna Rushton își împreună sprâncenele, deasupra nasului ei lung. Hudson? Nu. Nici n-am auzit de el vreodată. Tratează și el cazuri ca al meu?

La dracu', se gândi Lavinia. Fusese sigură că va descoperi o legătură între doamna Rushton și Celeste Hudson.

– Soția doctorului Hudson este doamna aceea despre care v-am povestit că a fost asasinată, spuse Tobias. Avem toate motivele să credem că a fost implicată în furtul brățării.

– Doamne Dumnezeule. Doamna Rushton își duse din nou mâna la piept. Afacerea asta devine din ce în ce mai ciudată. Îi aruncă lui Tobias o privire galeșă. Mă bucur să știu că de această investigație se ocupă un domn cu un fizic atît de viguros ca al dumneavoastră, domnule March.

Lavinia își dresе glasul.

– Și eu particip la investigarea acestui caz și țin să vă asigur că și eu am un fizic la fel de viguros ca și al domnului March.

După ce intră în biroul ei, Lavinia se îndreptă glonț către dulapul cu băuturi. Umplu două pahare, îi dădu unul lui Tobias, după care se înfundă în fotoliul ei preferat.

Își sprijini gleznele de un taburet și se uită la Tobias cum se lasă încet pe vine, pentru a aprinde focul. Părea că în acea zi se mișca mai ușor, își spuse ea. Cu siguranță pentru că ieșise soarele.

– La naiba, spuse femeia. Și eu care eram atît de sigură că vom descoperi o legătură între doamna Rushton și Celeste Hudson.

– Ar fi fost prea frumos. Tobias se apucă de policioara șemineului și se ținu de ea pentru a se ridica în picioare. Luă o înghițitură mare de sherry. În cazul de față nu există răspunsuri obținute ușor. Dar să privim jumătatea plină a paharului. Avem încă un client.

– Și asta numai datorită mie.

– Într-adevăr. El ridică paharul, în semn de felicitare. Te-ai descurcat foarte bine.

– Mmm. Lavinia sorbi și ea din sherry. Din păcate, mă simt obligată să recunosc că, deși a fost ideea mea să o abordăm pe doamna Rushton, angajamentul nostru a fost asigurat numai datorită *fizicului tău viguros*.

– Sînt de-a dreptul încîntat că am avut și eu o contribuție cît de mică.

– Nu e deloc mică, mormăi ea în pahar.

– Poftim?

– Cred că doamna Rushton s-a hotărît să ne angajeze doar pentru că a ajuns la concluzia că acea parte din *fizicul tău viguros*, care o interesează pe ea, nu este prea mică.

Tobias rînji.

– Ești geloasă.

– Femeia aceasta este varianta feminină a unui destrăbălat libidinos în ultimul hal. Îmi amintește de doamna Underwood, cea pentru care am lucrat eu.

– Lăsînd la o parte instinctele sexuale ale doamnei, faptul că ne-a angajat pentru a-i găsi Meduza s-ar părea că răspunde la întrebarea privind eventuala ei implicare în furt.

– Așa s-ar părea.

– Ei, Lavinia, doar i-ai văzut expresia cînd s-a întors, după ce a verificat prezența brățării. Era evident că pînă în acel moment nu avusese habar că dispăruse brățara.

– Ar fi posibil ca ea să fie și o foarte bună actriță. Lavinia se sprijini cu capul de spătarul fotoliului. Însă și eu înclin să fiu de acord cu tine. Intuiția îmi spune că nu s-a prefăcut. A fost realmente uluită de dispariția brățării.

– Da. Tobias se apropie de fereastră și rămase acolo, uitîndu-se la micuța grădină. Acum nu mai trebuie decît să găsim nenorocita aia de brățară și pe ucigașul lui Celeste, după care să ne încasăm onorariile de la cei cîțiva clienți ai noștri. E cazul să recunosc că la început n-am fost prea entuziasmat de acest caz, însă, în cele din urmă, se conturează ceva perspective de obținere a unui profit.

– Și care zici tu că ar trebui să fie acum următoarea noastră mișcare?

– Doamna Rushton crede că este singura care deține cheia de la seiful din camera lui Banks, dar locuiește în casa acestuia numai de câteva luni. Este foarte posibil ca servitorii să știe mai multe decât își dă ea seama. Unii dintre ei probabil că au avut acces ani de zile la aceste chei.

– Crezi că ar fi util să le punem și lor câteva întrebări?

– Cu siguranță că n-ar strica. Însă întregul personal aflat în slujba lui Banks trebuie să fie foarte numeros. Vom avea nevoie de ore întregi pentru a vorbi cu toți. Cred că o să-i încredințez lui Anthony această însărcinare. Va fi un excelent exercițiu pentru el.

– Iar Emeline poate să-l însoțească. După cum ți-am mai spus, are un talent deosebit de a-i face pe oameni să-i răspundă la întrebări.

– La fel și Anthony. Cred că vor face împreună o echipă excelentă. Treaba asta va fi extrem de plictisitoare. Poate se vor descuraja amândoi și nu voi mai insista să urmeze această carieră.

Lavinia suspină.

– Nu îți pune prea mari speranțe în stratagema ta, domnule.

Tobias se întoarce încet către ea, zîmbindu-i îngîndurat.

– Ai dreptate. O dimineață întreagă, plină de discuții plicticoase, nu va fi îndeajuns pentru a-i face să renunțe, nu-i așa?

– Așa este. Și lui Howard ce îi spun? Ca să fiu sinceră, mă îngrijorează foarte mult starea lui, Tobias. Este extrem de tulburat.

– Ce-ar fi să-l sfătuiști să se trateze pentru nervi slabi?

– Nu e deloc amuzant, domnule.

– Nici n-am vrut să fie amuzant.

Lavinia se uită la el cu atenție.

– Nu-i așa că nu-l prea înghiți?

– După părerea mea, este foarte posibil ca acest bărbat să-și fi ucis soția, într-o criză de gelozie, i-o reteză Tobias. Și într-adevăr, nu pot să spun că mor de dragul lui.

– Îți amintesc faptul că ești liber să renunți la cazul acesta.

– Nu este posibil, iar tu știi foarte bine de ce. Tobias se apropie de ea, se sprijini cu mâinile de brațele fotoliului și se aplecă, ajungînd cu fața lîngă fața ei. Nu pot renunța, atîta vreme cît tu continui să te implici în cazul acesta.

Privirea lui rece și severă o făcu să se înfioare.

– De ce ești atît de suspicios în legătură cu Howard? N-ai nici o dovadă că el a omorît-o pe Celeste.

– S-ar putea să-mi lipsească probele care să-mi susțină bănuielile, însă eu sînt foarte sigur că bunul tău prieten de familie are un mobil secret, în toată tărășenia asta. Sînt sigur că nu îl interesează deloc să-și răzbune soția asasinată. El se folosește de tine doar ca să-l ajuți să pună mîna pe nenorocita aia de brătară.

– Prostii. Ți-a dispăcut profund Howard chiar și înainte ca Celeste să fie ucisă. Recunoaște acest lucru!

– Foarte bine, recunosc. Nu mi-a plăcut deloc acest om nici înainte de a-i fi omorîta nevasta, iar acum am și mai puțină încredere în el.

– Știam eu. Mi-am dat seama de asta din privirea ta, chiar din prima zi cînd am intrat în salonaș și te-am găsit cu el. Dar pur și simplu nu pot să înțeleg de unde provine această antipatie pentru Howard. Ce Dumnezeu ți-a putut stîrni atîtea resentimente față de el, chiar de cînd l-ai văzut prima dată?

O clipă ea se gîndi că n-o să primească un răspuns. Își dădea seama că mâinile lui strîngeau puternic brațele fotoliului. Trăsăturile dure ale feței lui păreau cioplite în piatră. Avea în el ceva implacabil, inalterabil, de neînduplecat, care în cazul oricărui alt bărbat ar fi îngrozit-o.

Însă acesta era Tobias. Știa că el putea fi și rău, dar niciodată față de ea. Unica amenințare a lui la adresa ei era aceea îndreptată direct asupra inimii sale.

– Hudson te vrea, spuse Tobias.

Lavinia se uită la el, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Ce tot spui acolo?

– Te vrea.

– Ai înnebunit? Doamnă, dar acest bărbat este un vechi prieten al familiei mele. Eu am crescut considerându-l ca pe un ... ca pe un fel de unchi. Sînt sigură că și el mă consideră pe mine un fel de nepoată.

– Nici unul dintre toate lucrurile acestea nu schimbă faptul că te vrea.

– Dar el niciodată nu ... Eu niciodată nu ... Vreau să spun că nu a fost nimic care să ... Ea tăcu, clocotind de mînie și făcînd eforturi mari de a se liniști. Te asigur că Howard nu mi-a dat niciodată de înțeles, în nici un fel, că ar fi interesat de persoana mea. Nu mi-a spus, niciodată, nici un cuvînt în acest sens. El chiar a participat și la nunta mea, urîndu-mi mult noroc. Nu mi-a dat, niciodată, nici un motiv să mă îndoiesc de bunele sale intenții.

– Poate că așa a gîndit atunci. Poate că atunci cînd te-a revăzut, ceva s-a schimbat în el.

– Tobias ...

– Între bărbați, unele lucruri nu trebuie explicate sau interpretate. Hudson te vrea.

– Exagerezi, doamnă.

– Ba nu exagerez deloc. Tobias își desfăcu degetele de pe brațele fotoliului și se ridică. Merse la fereastră, îndreptîndu-și din nou atenția înspre grădină. Te dorește nespus de mult.

Acum cînd el nu mai era aplecat deasupra ei, Lavinia izbuti în sfîrșit să-și recapete răsuflarea. Însă fusese profund tulburată de siguranța lui de neclintit în legătură cu ideea pe care tot încercase să i-o transmită.

– Tu spui că între bărbați nu încap explicații și interpretări, spuse ea revenindu-și complet. Același lucru este valabil și între bărbați și femei.

– Ce dracu' vrei să spui cu asta?

Lavinia bătea darabana cu degetele pe brațul fotoliului, încercînd să-și găsească cele mai potrivite cuvinte.

– O femeie își dă seama cînd un bărbat este atras de ea. Poate că nu-și dă seama de sentimentele lui. Dacă e sau nu îndrăgostit de ea. Însă știe cînd el simte o atracție fizică pentru ea. Astfel de lucruri nu se pot ascunde.

– Da, și?

– Dacă Howard mă vrea, acest lucru nu se datorează faptului că simte o pasiune coplesitoare pentru persoana mea, spuse ea sec. Mi-aș da seama de acest lucru.

Tobias se întoarse cu fața la ea și făcu o grimasă de amuzament amar.

– Ești sigură de asta?

– Foarte sigură.

– Eu nu sînt la fel de sigur. Dar ca să nu mai lungim vorba, să zicem că ai dreptate. Rămîne totuși o întrebare foarte interesantă.

– Și care ar fi întrebarea aceea?

– Dacă el nu te dorește în patul lui, atunci pentru ce te-ar putea dori?

– Tobias, tu ești cel mai încăpățînat bărbat din cîți am cunoscut ea vreodată.

Tobias nu dădu importanță comentariului ei.

– Pentru că te asigur, doamnă, că este evident faptul că Hudson te vrea.

15

Tobias intră în plăcuta încăpere pentru micul dejun, cu acel sentiment de mulțumire și de nerăbdare care îi devenise în ultima vreme atît de familiar. Afară ploua mărunț, dar înăuntru era cald și intim. Pluteau în aer delicioasele arome de cafea proaspătă, de ouă și de briose tocmai scoase din cuptor.

Emeline îi oferi zîmbetul ei cald și grațios.

– Bună dimineața, domnule. Mă bucur să te văd.

– Domnișoară Emeline.

Zîmbetul ei se întunecă ușor cînd privi dincolo de Tobias, în holul gol.

– Ooo, dar văd că domnul Sinclair n-a venit cu tine.

– Va veni și el peste aproximativ o oră, ca să te ia și să începeți investigațiile la conacul Banks. Tobias se întoarce către Lavinia. Bună dimineața, doamnă.

Lavinia își ridică privirea din ziarul de dimineață, cu o expresie extrem de înghețată în ochii ei vioi. Era îmbrăcată într-o rochie de casă de un roșu închis, cu un guleraș care îi scotea în evidență gîtul frumos. Își strînsese la ceafă părul roșcat, într-un coc elegant, și avea pe cap o pălărieuță dantelată. Tobias își aminti de scena pasională din sera familiei Stillwater și de sentimentul avut atunci cînd ea se lăsase cu totul în brațele lui. Amintirea aceea îi acceleră sîngele în vene. Se întrebă dacă avea să se plictisească vreodată de efectul pe care ea îl avea asupra lui.

Tobias zîmbi.

– Îți jur că ochii tăi au culoarea de smarald a mării, în lumina răsăritului de soare.

– Afară plouă, în caz că n-ai remarcat.

Emeline se încruntă necăjită spre Lavinia.

– Mătușă Lavinia, n-are nici un rost să fii nepoliticoasă. Domnul March ți-a făcut un compliment foarte frumos.

– Ba nu. Lavinia întoarce pagina ziarului. Remarca făcută în legătură cu ochii mei n-a fost decît o altă fațetă a diabolicului său experiment, pe care îl efectuează asupra mea.

Emeline rămase stupefiată.

– *Experiment?*

– Domnul March se gîndește să-și folosească farmecele, în eforturile de a mă face să-i urmez instrucțiunile și ordinele, în legătură cu toate treburile mele de afaceri.

Emeline își întoarse uluită privirea spre Tobias, căutînd în tăcere explicații.

Tobias își trase mai aproape un scaun, făcîndu-i cu ochiul.

– După cum îți poți da seama din felul ei delicat și binevoitor de a mă întîmpina, planurile mele viclene funcționează. Pot să fac din ea tot ce vreau. Bărbatul puse mîna pe ibricul de cafea.

Lavinia împături enervată ziarul.

– Să știi că noi de obicei nu așteptăm musafiri la micul dejun.

– Mă uimești. Tobias își întinse unt pe o brioșă caldă. În ultima vreme am luat de cîteva ori micul dejun împreună cu tine. M-aș fi așteptat să te fi obișnuit deja cu mine la masa ta, la această oră matinală. Pot paria că doamna Chilton s-a obișnuit. Am observat că a început să facă porții suplimentare.

– Într-adevăr. Iar eu am observat costul suplimentar al acestor porții. Porțile astea suplimentare au cam început să se simtă la portofel.

– Ce, s-au cam golit cămara și pivnița? Tobias luă o lingură mare cu gem de coacăze. Nu te mai frămînta atîta. O să-ți trimit niște provizii.

– Nu asta am vrut să spun, îi reteză Lavinia elanul.

Tobias mușcă din brioșă cu mare poftă.

– Atunci de ce ai mai deschis subiectul?

Emeline chicoti.

– Mătușa mea este prost dispusă în această dimineață, domnule. Nu i-o lua în nume de rău.

– Îți mulțumesc că m-ai avertizat în legătură cu dispoziția ei. S-ar fi putut să-mi scape, dacă nu mi-ai fi atras tu atenția.

Lavinia dădu ochii peste cap și se apucă din nou să citească ziarul.

– N-ai pentru ce, se grăbi să răspundă Emeline. Te rog, spune-mi mai multe amănunte despre investigațiile pe care Anthony și cu mine trebuie să le facem astăzi.

– Doamna Rushton v-a permis să puneți întrebări personalului de întreținere a casei în care locuiește, spuse Tobias. Noi vrem să aflăm dacă vreunul dintre servitori a avut vreodată acces la cheia de la sciful din camera lui Banks.

– Înțeleg. Crezi că vreunul dintre ei s-ar putea să fie implicat în furtul brățării?

– Este o posibilitate care se cere examinată. Dar va trebui ca tu și Anthony să fiți subtili. Nici unul dintre servitori n-o să declare de bunăvoie că ar ști ceva în legătură cu treaba asta.

– Nu, sigur că nu. Entuziasmul lui Emeline i se simțea în glas. Anthony și eu vom fi cât se poate de precauți și de circumspecți.

– Să nu omiteți să vă notați totul, chiar dacă amănuntele pe care le aflați nu vi se par importante la prima vedere. Uneori chiar și cel mai neînsemnat detaliu se poate dovedi crucial în soluționarea unui caz.

– Vom nota totul, îl asigură Emeline.

Tobias se uită înspre Lavinia.

– Ce planuri ai astăzi, doamnă?

– Am de făcut câteva cumpărături după-amiază, spuse Lavinia cu un aer detașat, în timp ce citea ziarul. Mă gândeam să trec și pe la doamna Dove, pentru a mai afla de la ea eventuale noutăți despre caz. Dar tu, domnule?

– Eu intenționez să stau din nou de vorbă cu Crackenburne și cu Jack Zimbărețul, spuse el.

Și eu pot să fac pe nonșalantul, își zise Tobias în sinea lui.

Lavinia dădu din cap, fără a-și ridica privirea din ziar.

– Perfect.

De un lucru sînt absolut sigur, se gîndi el. Lavinia avea un plan pe care intenționa să-l pună în acea zi în practică. O cunoștea mult prea bine ca să se înșele.

Marea dificultate în a efectua o investigație împreună cu Lavinia consta în faptul că el era mereu obligat să-și piardă

pentru supravegherea Laviniei cam tot atîta timp cît îi trebuia pentru propriile lui activități.

Ușa de culoare verde închis se deschise chiar în clipa în care Lavinia începuse să urce treptele. Din antreul cabinetului doctorului Darfield ieși o femeie. Aceasta avea obrații îmbujorați, de un roz strălucitor care denota o sănătate înfloritoare, iar în ochii ei veseli se putea ușor citi optimismul și buna dispoziție.

– Bună ziua. Trecînd pe lîngă Lavinia, doamna respectivă îi zîmbi cu prietenie. E minunat afară, nu-i așa?

– Foarte frumos, șopti Lavinia.

Doamna o luă energic la picior, dovadă că ședința la doctorul Darfield din acea zi îi priise. Lavinia se uită o vreme în urma ei, amintindu-și de entuziasmul, absolut vădit și la doamna Rushton, în legătură cu tratamentele primite din partea hipnotizatorului.

Era evident că acel doctor atît de bun le insufla pacientelor sale o reală stare de beatitudine.

Lavinia ajunsese în capul scării și bătu la ușă, încă întrebîndu-se ce anume oare o mînase în acea zi, într-un irezistibil impuls, să-i facă o vizită hipnotizatorului doamnei Rushton. Poate să fi fost din cauza dezamăgirii pe care o avusese în ziua precedentă. Fusese atît de sigură că atracția doamnei Rushton către terapia hipnotică indica o legătură cu Celeste. Îi era acum foarte greu să renunțe la ideea care i se păruse a fi cheia întregii enigme.

Ușa se deschise aproape instantaneu. În cadrul ușii îi zîmbea un tînăr de o frumusețe rară. Acesta era elegant îmbrăcat, cu o haină cafenie din catifea, o vestă galbenă, niște pantaloni reiați și o cravată cu un nod extrem de sofisticat. Părul blond al tînărului fusese supus fără nici o milă severului tratament al unui ondulator. Buclele artistic aranjate i se revărsau pînă peste ochi, într-un stil de aparentă neglijență cît se putea de studiată care, fără îndoială, îi

solicitase tînărilor un consum mare de timp în fața oglinzii.

– Bună ziua, domnule. Am venit pentru o consultație la domnul doctor Darfield.

– Aveți programare?

– Nu. Din păcate, nu. Ea păși repede în antreu și se grăbi să-i zîmbească, mai înainte ca el să izbutească a-i închide cît mai politicoasă ușa în nas. Criza nervilor mei șubrezi s-a declanșat pe neașteptate în dimineața asta și am venit aici într-un suflet pentru a primi asistență de specialitate. Mă tem că dacă nu voi fi ajutată imediat, aș putea să sufăr un atac de isterie femeiască. Sper din tot sufletul că veți reuși să găsiți modalitatea de a mă strecura cumva și pe mine în orarul doctorului Darfield.

Tînărul părea profund mîhnit.

– Îmi pare nespuse de rău, dar doctorul Darfield este astăzi extrem de ocupat. Ați putea reveni mîine?

– Mi-e teamă că sînt realmente nevoită să insist a-l vedea pe doctor astăzi. Nervii mei sînt în cea mai jalnică stare. Sînt tare sensibili în momentul de față.

– Înțeleg eu, însă ...

Lavinia rememorează precizările din anunțul doctorului Darfield, cu accentuările acestuia privitoare la văduve și la femeile măritate.

– Am rămas de cîtăva vreme văduvă și cred că încordarea permanentă de a fi singură pe lume și-a încasat tributul. Bătu ușor în poșetă. Sînt, fără îndoială, pregătită să achit o suprataxă de urgență, pentru neajunsurile pricinuite programărilor domnului doctor Darfield.

– Înțeleg. Tînărul privi îngîndurat la poșetă. Cu plata în avans se poate?

– Bineînțeles.

El îi aruncă un zîmbet triumfător.

– Atunci vă rog să luați loc în sala de așteptare, iar eu o să mă uit în orarul programărilor. Aș putea reuși să vă fac loc în după-amiaza aceasta.

– Nici nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă sînt pentru amabilitate.

Tînărul o conduse într-o încăpere din cealaltă parte a holului, apoi se făcu nevăzut. Lavinia se așeză, își scoase pălăria și se uită în jurul ei cu un interes profesional.

Era obișnuită cu atmosfera calmă, liniștitoare, pe care cei mai mulți hipnotizatori căutau s-o întroneze în sălile lor de așteptare. Însă decoratorul care concepuse sala de așteptare a doctorului Darfield alesese o temă ceva mai dramatică.

Pereții erau acoperiți cu fresce imense reprezentînd scene dintr-o baie romană. Coloane clasice, admirabil pictate, înfățișau imagini ale unor doamne voluptuoase și extrem de sumar îmbrăcate, care se zbenguiau în apă.

În colțurile camerei se aflau cîteva statui în mărime naturală. Lavinia recunoscuse în ele niște reproduceri, unele chiar foarte bine executate, ale unor nuduri de zeități din mitologia greacă și romană. La o cercetare mai atentă, constată că aceste zeități erau *bineînzestrate*. Cam la fel cu unele din statuetele pe care ea însăși le vînduse foarte profitabil în timpul șederii ei în Italia, se gîndi Lavinia.

Pe siluetele roșiatice ale unor amfore grecești care încadrau ferestrele, erau zugrăvite imagini ale unor amorezi împreunați în toiul extazului, în cele mai variate poziții.

Dintotdeauna părea să existe o cerere inepuizabilă de zeități dezbrăcate, grecești și romane, în comerțul de antichități, însă Lavinia se simți oarecum uluită să găsească asemenea imagini aici, în sala de așteptare a unui terapeut prin hipnoză.

O voce gravă de bărbat îi atrase atenția către micul grup de persoane din capătul încăperii. Trei doamne, probabil paciente de-ale doctorului, se adunaseră în jurul unui tînăr care, fără îndoială, era încă și mai frumos decît cel care o întîmpinase pe Lavinia la intrare. El le citea doamnelor dintr-o carte cu coperte din piele.

Lavinia recunoscuse versurile. Aparțineau unuia dintre cele mai senzuale sonete ale lui Shakespeare. Mulțumită de perspectiva ascultării unei poezii foarte bine recitate, își puse mâna pe faldurile rochiei, pregătindu-se să se ridice și să se mute pe un alt scaun, care se afla mai aproape de tînărul care citea.

În acel moment, ușa sălii de așteptare se deschise din nou. Secretarul cel blond de la intrare se îndreptă înspre Lavinia.

– Domnul doctor Darfield vă va primi acum, spuse el pe un ton coborât.

– Excelent. Deja ridicată de pe scaun, își schimbă direcția, ieșind în hol.

Secretarul închise cu grijă ușa, arătîndu-i Laviniei, printr-o înclinare a capului, drumul către scară.

– Încăperile de tratament ale doctorului Darfield se află la etaj, spuse el. Vă rog să mă urmați. Vă voi conduce la dînsul.

– Vă mulțumesc.

Secretarul îi aruncă Laviniei un surîs încîntător.

– Dar mai întîi am să vă rog să-mi achitați anticipat suprataxa de urgență.

– Da, desigur. Ea își deschise poșeta.

Tranzacția pecuniară se desfășură cu o amețitoare operativitate. Apoi secretarul o escortă pe Lavinia în sus pe trepte și de-a lungul coridorului de la etaj. Deschise o ușă, invitînd-o să intre în cameră.

– Vă rog să luați loc pe scaunul de tratament. Domnul doctor Darfield va veni imediat.

Lavinia trecu de ușă, trezindu-se într-o încăpere foarte slab luminată. Ferestrele erau acoperite de draperii grele. O singură lumînare ardea pe masă. Aerul era înmiresmat cu un iz pătrunzător de tămîie.

Ușa se închise fără zgomot în urma ei. Cînd ochii i se mai obișnuiră cu semiîntunericul din odaie, ea văzu în

mijlocul camerei un imens fotoliu cu brațe mari, cu un neobișnuit sprijinitor rabatabil pentru picioare. Pe un mic cărucior cu roțile se afla un dispozitiv bizar mecanic cu mîner.

Lavinia își puse pălăria deoparte și se așeză pe fotoliu. Acesta se dovedi a fi foarte confortabil, chiar și cu sprijinitorul pentru picioare coborît.

Ușa se deschise în momentul în care ea se apleca pentru a vedea cum funcționează sprijinitorul pentru picioare.

– Doamna Lake? Sînt doctorul Darfield.

– Ooo. Lavinia se îndreptă repede de spate, la auzul aceluia puternic glas baritonal.

În ușă stătea un bărbat înalt, cu umeri lați, îmbrăcat într-o robă albastră cu un imprimeu exotic. Îmbrăcămintea aceea îi dădea un aer de slujitor al hipnozei, de adevărat ucenic al lui Mesmer, își spuse ea. Lavinia citise memoriile unor oameni care avuseseră privilegiul de a-l urmări la lucru pe celebrul Mesmer. Conform celor afirmate de către aceștia, Mesmer folosea robe lungi și largi, o iluminare sumară, precum și o muzică de fond interpretată de cîțiva tineri frumoși. Lavinia își aminti că unii remarcaseră, de asemenea, și numărul mare de femei care inundaseră pur și simplu încăperile pentru tatament ale lui Mesmer.

Darfield avea un păr negru, cu o tunsoare modernă, care îi scotea în evidență ochii pătrunzători și profilul frumos. Nu era la fel de frumos ca asistenții săi, își zise Lavinia, dar era mult mai interesant, probabil pentru că nu era așa tînăr ca aceștia. Lavinia se gîndi că ajunsese la o vîrstă cînd considera că un domn cu cîteva riduri la colțurile ochilor și cu ceva experiență care i se putea citi pe față era mai interesant decît un tînăr cu tenul perfect întins.

Îi oferi doctorului ce spera ea a fi un zîmbet recunoscător, acel gen de zîmbet pe care i-l oferă medicului ei o doamnă aflată în pragul declanșării unei crize de isterie femeiască.

– Drăguț din partea dumneavoastră că m-ați primit atît de repede, spuse Lavinia.

Doctorul Darfield intră în cameră și închise ușa.

– Secretarul meu mi-a spus că stați rău cu nervii, că este o urgență, din câte am înțeles.

– Da, în ultima vreme am fost supusă unei mari tensiuni și mă tem că nervii mei au cedat. Sper din tot sufletul că dumneavoastră veți izbuti să mă eliberați de încordarea și de neliniștea în care mă aflu.

– Voi fi bucuros să fac pentru asta tot ce îmi va sta în putință. Darfield luă singura lumânare de pe masă și se apropie de Lavinia. Spuneți-mi, vă rog, de unde ați aflat despre cabinetul meu?

– V-am citit anunțul în ziar, răspunse ea, nedorind să amintească de numele doamnei Rushton.

– Înțeleg. El se așează pe un scaun de lemn, în fața ei, cu genunchii foarte apropiați de genunchii ei. Darfield se uită la ea, pe deasupra flăcării lumînării aprinse. În penumbră, ochii lui păreau și mai pătrunzători. Deci nu ați aflat despre mine de la vreo altă pacientă de-a mea.

– Nu.

– Foarte bine. În acest caz, poate ar fi bine să vă explic câte ceva despre metoda mea terapeutică. Trebuie să vă relaxați și să priviți direct către flacără.

Lavinia nu avea deloc de gând să îi permită bărbatului să o hipnotizeze. De fapt, ea nu era nici un subiect bun, după spusele părinților ei, care încercaseră câteva experimente cu ea. Dar ea însăși fusese cândva hipnotizatoare și desigur că știa cum arătau oamenii intrați în transă. Prin simularea unei transe, ar fi avut ocazia acum să îl urmărească pe doctorul Darfield la lucru. Chiar dacă ar fi ajuns la concluzia că el nu i-ar fi oferit nimic interesant pentru investigația sa, era interesant să-i observe lucrînd pe alți profesioniști dintr-un domeniu de activitate pe care ea îl cunoștea bine.

– Nervii unei doamne sînt foarte delicați, conform sensibilității deosebite cu care natura a înzestrat-o pe femeie. Glasul doctorului Darfield era grav și coborît, avînd o

melodicitate care l-ar fi purtat pe culmile gloriei, în lumea teatrului. Mai ales în cazul unor văduve ca dumneavoastră, care sînt private de atenția normală a unui soț.

Lavinia dădu din cap cu politețe, străduindu-se să-și ascundă nerăbdarea. Era o supoziție comună tuturor medicilor că, la femei, tulburările nervoase, împreună cu mii de alte vagi simptome, clasificate sub diagnosticul generic cunoscut sub numele de isterie femeiască, se datorau lipsei unei activități sexuale regulate și eficiente. Lavinia știa că aceasta era o teorie foarte veche și foarte documentată.

– Simptomele de anxietate, agitație, melancolie și alte stări nervoase la doamne sînt eliminate din corp atunci cînd pacienta face o criză în cursul unui tratament, îi explică Darfield.

– O criză?

– Da. În termeni medicali, ea este cunoscută sub denumirea de paroxism isteric.

– Am mai auzit de termenul acesta, spuse ea.

Era adevărat, însă acum ea se întreba dacă planul ei de a simula o stare de transă n-ar fi putut avea cumva și unele neajunsuri. Ea nu urmărise niciodată un subiect aflat în culmea unui paroxism isteric și prin urmare nu prea știa cum să simuleze o astfel de criză.

Problema era că existau mari deosebiri între diverșii hipnotizatori, în privința stilurilor și a metodelor. Lavinia își învățase tehnicile de la părinții ei, care nu dăduseră prea mare importanță producerii de stări paroxistice. Tatăl ei spusese adesea că reacția respectivă, deși dramatică, producea, în general, cel mult o vindecare de scurtă durată.

– Paroxismul isteric eliberează congestionarea din fluxul de unde al fluidelor magnetice naturale ale organismului, continuă doctorul Darfield cu vocea lui gravă. Nu aveți de ce să vă neliniștiți. Acesta creează ceea ce m-au asigurat pacientele mele a fi o foarte plăcută convulsie, urmată de un efect extrem de liniștitor asupra simțurilor. Mesmer și mulți

alți medici foarte instruiți consideră această criză extrem de eficace.

– Înțeleg.

– Iar pentru a obține un efect complet, trebuie să stați cât mai relaxată.

Bărbatul se aplecă spre ea și puse mîna pe o mică manetă pe care ea nu o remarcase, într-o parte a fotoliului. Cînd el trase de acea manetă, sprijinitorul pentru picioare se ridică brusc. Ea se minuna de acest mecanism inteligent realizat, cînd observă că Darfield se ridicase în picioare și ajunsese în spatele ei.

Lavinia auzi un alt declic și imediat partea din spate a fotoliului se înclină cu cîteva grade. Femeia se trezi dintr-o dată parțial culcată. Se gîndi că era destul de neliniștitor, dar confortabil. El îi mai schimbuse, în același timp, și poziția din care privea, pentru că acum ea vedea tavanul. Observă pentru prima dată că acesta era pictat cu o imagine prezentînd un cer cu soarele la asfîmțit, cu norișori roz și o puderie de stele.

– E un fotoliu foarte deosebit, spuse ea.

– Eu personal l-am proiectat.

Doctorul Darfield reveni într-o parte a fotoliului. El îi murmură Laviniei plăcut la ureche, continuînd să-i explice natura delicată a constituției feminine, ca și cît de nenatural era pentru o doamnă adultă să nu poată avea relații sexuale sănătoase și energizante în mod regulat. Bărbatul îi explică faptul că multe femei căsătorite sufereau de simptome similare, din cauza lipsei de atenție din partea soților. Lavinia recunoscuse tonul liniștitor dar autoritar care se folosea pentru inducerea unei transe ușoare și se strădui să adopte o expresie corespunzătoare.

– Vă rog să urmăriți acum flacăra, spuse el pe un ton blînd, dar foarte ferm. El ținea lumînarea în așa fel încît ea să o poată vedea și începu să descrie cu ea, încet, un cerc în aer. Concentrați-vă acum asupra celei mai sensibile și mai

catifelate zone a corpului femeiesc, murmură în continuare Darfield. Acolo se află izvorul congestionării care provoacă doamnelor dereglări nervoase. Trebuie să eliberez acea senzație de încordare, pentru ca dumneavoastră să vă simțiți despovărată.

Ea știa că flăcăriua era destinată concentrării atenției. În mod politicos, ea o urmări cu privirea.

Darfield mișca fără grabă lumînarea, urmînd o traiectorie stabilă. Din spatele incandescenței flăcării, ochii lui o fixau cu o perseverență intensitate.

– Acum vă veți abandona atingerii mele tămăduitoare, doamnă Lake. Vocea lui, deși în continuare blîndă, devenea din ce în ce mai autoritară. El se aplecă peste fotoliu, atingîndu-i ușor Laviniei brațul cu roba lui largă. Eu o să las acum la o parte lumînarea. Bărbatul nu își lua ochii de la ea, în timp ce așeza lumînarea pe o măsuță din apropiere. Acum închideți ochii și lăsați-vă călăuzită doar de vocea și de atingerea mea.

Ascultătoare, ea își coborî genele. Dar nu rezistă ispitei de a mai trage cu ochiul.

– Nu vă gîndiți la nimic altceva decît la tensiunile acumulate în acea parte delicată și extrem de sensibilă a corpului dumneavoastră. Darfield întinse mîna și trase înspre fotoliul unde ședea Lavinia căruciorul pe care se afla dispozitivul mecanic. Simțiți blocarea și încordarea extremă care s-a acumulat acolo. Nu încercați să o reprimați. Lăsați-o să crească în voie și să devină tot mai puternică. În curînd vă voi elibera de senzația aceasta fierbinte și tensionată care vă acaparează nervii.

Lavinia îl spionă printre gene, văzîndu-l cum ridică un borcânel cu unguent și îi desface capacul. Aerul se umplu de un parfum încîntător. Probabil că este vreo alifie cu miros de flori, își spuse ea.

– Am inventat un dispozitiv ingenios, prin care am îmbunătățit mult tehnicile tradiționale de terapie prin hipnoză,

pentru vindecarea isteriei femeiești, rosti Darfield. Este un mijloc foarte eficient pentru eliberarea părții inferioare a corpului, după cum veți constata.

Încep să simt niște negre presimțiri în legătură cu acest lucru, își zise în sinea ei Lavinia.

Darfield întinse mîna și trase de o altă manetă a fotoliului. Sprijinitorul pentru picioare se desfăcu dintr-o dată în două jumătăți care se depărtară una de cealaltă. Lavinia încremeni, simțind faptul că mecanismul îi distanțase picioarele, unul de celălalt, cu cîțiva centimetri. Cu picioarele astfel depărtate, se simțea de parcă stătea călare.

Lavinia fu cuprinsă brusc de panică. Era conștientă de faptul că picioarele ei erau încă acoperite în mod cuviincios, pînă la glezne, de către jupa rochiei sale, însă poziția aceea o făcea să se simtă totalmente stînjinită.

Este un hipnotizator cu multă experiență, își spuse ea. Un profesionist care oferă în mod regulat unor doamne asemenea tratamente. Pacientele lui îl apreciază în mod deosebit.

Pentru prima oară se întrebă cît de departe era dispusă să continue a juca rolul de pacientă.

Doctorul Darfield împinse căruciorul îngust, poziționîndu-l între picioarele el desfăcute. Ea văzu printre gene că, atașată la capătul unei lungi tije metalice care ieșea din dispozitivul mecanic, se afla o periuță cu aspect pufos. Darfield roti de cîteva ori o manetă, verificînd, evident, funcționarea lină a periuței.

Lunga tijă metalică, avînd în capătul ei periuța, se răsuci iute la acționarea manetei.

-- Acum mă voi folosi de invenția mea, pentru a controla undele de magnetism animal din corpul dumneavoastră, spuse Darfield. Gîndiți-vă la aceste unde magnetice ca la o cascadă de apă care trebuie să treacă peste un baraj, ajungînd în cele din urmă într-un lac liniștit. Gîndiți-vă la acest

dispozitiv medical ca la o ustensilă care vă va ajuta să vă eliberați de tumultul interior. Abandonați-vă terapiei, doamnă. Sînteți pe mîinile unui doctor.

Darfield luă cu o mînă marginea de jos a jupei și începu să i-o ridice înspre genunchi. Cu cealaltă mînă, el împinse micuțul cărucior, cu dispozitivul mecanic pe el, mai adînc între picioarele ei. De-abia acum înțelese femeia în ce loc anume intenționa el să folosească periuța rotativă, pentru a o elibera pe ea de pretinsa tensiune acumulată.

– *Doctore Darfield.* Încetați imediat! Ea sări ca arsă în șcut, își apropie picioarele și coborî de pe fotoliu. E suficient.

Lavinia se întoarse către el, văzîndu-l că o privea cu îngrijorare.

– Liniștiți-vă, doamnă. Aveți într-adevăr nervii întinși la maximum.

– Din păcate, va trebui ca ei să rămîna așa cum sînt. Nu-mi plac deloc metodele dumneavoastră, domnule. Nu intenționez să vă permit a mă trata cu ajutorul acestui straniu dispozitiv mecanic.

– Doamnă, vă asigur că metodele mele au rădăcini adînci în cea mai sănătoasă știință modernă și în secole întregi de practică medicală. Toți doctorii remarcabili, de la marele Galen din Pergam pînă la însuși Culpeper, au recomandat un masaj viguros al acestei regiuni din anatomia femeiască, pentru tratamentul isteriei și al altor tulburări nervoase.

– O formă cam mult prea *intimă* de masaj, după părerea mea.

Doctorul părea în mod evident vexat.

– Vă asigur că metodele mele terapeutice nu au în ele nimic controversat. N-am făcut decît să îmbunătățesc perimatele tehnici manuale care au fost folosite mult timp de către doctori. Acest dispozitiv mecanic modern permite pacientelor mele să beneficieze de o formă mai eficientă de tratament.

– Nu e vorba aici de eficiență.

– Ba este, dacă încerci să-ți faci un trai îndestulător din această meserie. Doctorului i se subțiară buzele. Vă aduc la cunoștință că, înainte de a realiza acest dispozitiv, unele dintre pacientele mele aveau nevoie de aproape o oră întregă, pînă să ajungă la paroxism. Aveți cumva idee ce imens efort manual trebuia să depun? Iar dispozitivul acesta înglobează multă muncă și face o treabă foarte bună.

– *Treabă*. Ea arată cu mîna spre fotoliul articulată și spre revoluționarul lui dispozitiv. Asta numiți dumneavoastră treabă, domnule?

– Da. Bineînțeles că o numesc treabă. Cum altfel aş putea-o numi? Credeți dumneavoastră că e ușor lucru să produci paroxism după paroxism, unui șir nesfîrșit de paciente? Vă spun, doamnă, că au fost zile în care mîna și brațul meu erau atît de ostenite la sfîrșitul unei zile de muncă și mă dureau așa de tare, încît eram nevoit să-mi pun prișnițe toată noaptea.

– Să nu vă așteptați acum să vă exprim compasiunea mea pentru asta. Lavinia își luă înțepată pălăria de pe masă și o porni hotărîtă spre ușă. Se pare că vă merge foarte bine de pe urma metodelor dumneavoastră terapeutice.

– Duc un trai decent, dar sînt departe de a cîștiga bani buni de pe urma acestei ocupații. Din nefericire, pînă acum n-am izbutit să atrag atenția stilatelor doamne din lumea bună. Știți, numai de-acolo se pot scoate bani frumoși.

– Știu cît se poate de bine acest lucru. Făcu o pauză, fiind totuși curioasă. Vreți să spuneți că incitantul dumneavoastră anunț din ziare nu a reușit să vă aducă o clientelă mai exclusivistă?

– Femeile din înalta societate cer întotdeauna referințe de la persoane care se învîrt în aceleași cercuri, mormăi el.

Ea nu putu să nu fie de acord cu el în această privință.

– Referințele constituie întotdeauna o problemă, nu-i așa?

– Da, răspunse el, după care tăcu o vreme. În legătură cu nervii dumneavoastră delicați, doamnă, vă asigur că dacă mi-ați permite să folosesc dispozitivul meu mecanic ...

– Mulțumesc, nu. Ea se înfioră și deschise ușa. Nu cred că nervii mei delicați ar putea rezista unui tratament cu ajutorul aparatului dumneavoastră. Bună ziua, doctore Darfield.

Lavinia ieși valvîrtej pe ușă și se precipită spre scară. În graba ei de a-și găsi drumul spre ieșire aproape că se ciocni cu secretarul cel blond din holul de la parter. Acesta se dădu la o parte și îi deschise ușa de la intrare.

În timp ce cobora treptele spre stradă, Lavinia se strădui să pară bine dispusă și degajată. Reuși chiar să-i zîmbească politicoasă femeii care trecu pe lângă ea în drumul către ușa cea verde. Dar nu îi era deloc ușor.

Se vedea obligată să recunoască cum că decizia ei de a face investigații asupra hipnotizatorului doamnei Rushton nu fusese una dintre cele mai strălucite idei ale sale. Bine măcar că nu îi vorbise și lui Tobias în acea dimineață, la micul dejun, despre intenția ei. Cel puțin nu era obligată să-l informeze asupra cercetărilor sale proprii.

Trecu repede de intrarea întunecoasă într-o alee laterală, neobservîndu-l pe bărbatul care stătea ascuns în penumbră, pînă ce acesta nu făcu un pas înainte. Femeia sări speriată cît colo, cînd bărbatul începu să meargă alături de ea.

– *Tobias.*

– E o zi minunată pentru plimbare, nu-i așa? spuse acesta.

– Pentru ce trebuie să te fofilezi pe alei întunecate? Crede-mă că m-ai speriat de moarte. Ce dracu' te-a apucat?

– N-ai putut rezista tentației de a-l cunoaște pe bunul doctor. Tobias nu se osteni să-și ascundă rînjetul batjocoritor. L-ai lăsat pe Darfield să-ți inducă o transă?

– Nu. Întîmplător, nu sînt un subiect pretabil la așa ceva.

– Nici nu mă surprinde. Nu îți este deloc ușor să accepți a-ți supune, voinței altcuiva, propria ta voință.

– La fel ca și tine, de altfel, i-o reteză ea. Gîndește-te numai la încăpățînarea cu care îmi refuzi în mod sistematic ajutorul în alinarea rănii tale.

– Mi-ai oferit, de nenumărate ori, un alt gen de alinare, doamnă. Eu țin cu tot dinadinsul să mă declar total satisfăcut numai cu aceste din urmă procedee, ale tale, de tratament terapeutic.

– Lucrul ăsta este mai puțin amuzant decît ți-ai putea imagina, murmură Lavinia. Dar în definitiv, ce cauți tu aici? Pentru Dumnezeu, domnule, m-ai urmărit, nu-i așa?

– Mă simt nevoit să recunosc faptul că am fost întrucîtva curios. Ei? Ai aflat ceva interesant?

– Clientul nostru inițial este hipnotizator, iar victima asasinatului avea și ea ceva aptitudini în materie, spuse ea cu îmbătoșare. Admit că m-a cam intrigat faptul că o altă clientă de-a noastră, doamna Rushton, s-a întîmplat să se trateze și ea tot prin hipnoză. Tu ești acela care m-a învățat să fiu prevăzătoare în legătură cu asemenea coincidențe bizare.

– Însă dat fiind marele număr al celor care își tratează prin hipnoză nervii slăbiți, ar fi fost mult mai suspect dacă doamna Rushton n-ar fi căutat o astfel de terapie pentru nervii ei, rosti sec Tobias. Ei? Ai fost mulțumită de investigațiile tale care au urmat pista aceasta?

Lavinia își drese glasul.

– Cît se poate de mulțumită.

– Ești convinsă că Darfield este un practician îndreptățit?

– Absolut convinsă.

Tobias aruncă o privire peste umăr, înapoi la ușa cea verde.

– Judecînd după pacienții pe care i-am văzut intrînd la el în timp ce așteptam să ieși, bate la ochi faptul că s-a specializat numai în tratarea doamnelor.

– Da. Într-adevăr. Este un adevărat expert în materie de tratare a isteriei femeiești.

– Însă pînă la urmă, ce naiba mai este și isteria asta femeiască? M-am întrebat adeseori.

– Este destul de greu de descris unui om nefamiliarizat cu domeniul, răspunse ea cu multă răceală. E de ajuns să spun că este o suferință extrem de profitabilă, mai ales atunci cînd cei ce lucrează în profesii medicale sau în domeniul hipnozei sînt atrași doar de faptul că pacientul nici nu moare și nici nu se vindecă de această maladie. Este vorba despre aceleași tratamente care se repetă încontinuu, la nesfîrșit.

– Ca și în cazul doamnei Rushton.

– Da.

– Nu-mi prea miros mie a bine profesiile care încurajează o repetare permanentă, la nesfîrșit, a serviciilor oferite. El o luă pe Lavinia de braț, traversînd strada. Și în ce mod tratează doctorul Darfield istericalele femeiești?

– Dar ce te-a făcut dintr-o dată așa de curios în privința unui atît de subtil subiect medical?

– N-am putut să nu remarc faptul că doamnele care intrau în cabinetul lui urcau acele trepte cu foarte mult entuziasm. Îmi mai amintesc și că doamna Rushton se arăta extrem de încîntată de tratamentele lui. Presupun că modalitatea de tratament folosită de doctorul Darfield este nu numai eficientă, ci și nedureroasă.

– Într-adevăr.

Tobias se opri împreună cu Lavinia și se uită, pe deasupra ei, către ușa verde de peste drum. Lavinia nu dădu nici o atenție expresiei periculos de îngîndurate care se ivise în ochii lui.

– De asemenea, nu am putut să nu observ faptul că tu aproape că ai luat-o la fugă în jos pe treptele acelea, cu puțin timp în urmă. Păreai mai mult decît nerăbdătoare să pleci de-acolo.

– Mă grăbesc. Am cîteva lucruri pe care doresc să le fac în după-amiaza aceasta.

– Lavinia, s-a întîmplat ceva în cabinetul lui Darfield?
– Nimic important, spuse ea cu nonșalanță. După cum ai presupus și tu, vizitele doamnei Rushton la el sînt total lipsite de interes pentru noi, neavînd nici un fel de legătură cu cazul nostru.

– Ești sigură că n-ar trebui să aflui de la tine mai multe amănunte?

– Tobias, crede-mă că uneori devii îngrozitor de pisălog. Se uită ostentativ la micul ceas, pe care îl avea prins de pelerină. Doamne Dumnezeule, dar cînd a trecut ziua asta? Voiam să fac cîteva cumpărături, în drum spre casă.

– În legătură cu tehnicile terapeutice ale lui Darfield ...

– Nu-ți mai face griji, domnule. Te asigur că metoda doctorului Darfield de tratare a tulburărilor nervoase la doamne se află în limitele granițelor acceptate ale practicii medicale tradiționale și de hipnoză, bine împămîntenite de mult timp.

16

Emeline îl urmărea cu atenție pe grădinar, în timp ce Anthony îi punca întrebările. O cuprinse un val de simpatie pentru bietul om. Acesta stătea în picioare, în mijlocul bucătărici, răsucindu-și cu nervozitate în mîini șapca și dînd scurte răspunsuri nefolositoare. Se simțea evident stingherit, cu toate că Anthony fusese din cale-afară de politicoș și de liniștitor în abordarea grădinarului, tot așa cum făcuse și în cazul celorlalți servitori chestionați.

– Ai remarcat cumva vreodată pe cineva intrînd în camera stăpînului la o oră neobișnuită? De exemplu, noaptea tîrziu? îl întrebă Anthony.

– Niciodată. Nici măcar n-am văzut camera Înălțimii sale. Niciodată n-am văzut dormitorul cu pricina. N-am urcat niciodată la ctaj. Grădinarul își aruncă ochii în tavan, ca și

cînd ar fi încercat să pătrundă cu privirea într-un tărîm metafizic, invizibil. Lucrez aci de șaptespe ani. Bucătăria-i singura odaie din casă pe care-am văzut-o vreodată.

– Bineînțeles. Doamna Rushton, așezată în capul mesei lungi de lemn, vorbea cu toată convingerea. Grădinarii n-au ce căuta dincolo de bucătărie.

Anthony strînse din dinți. Emeline îi sesiza nerăbdarea. Nu era prima oară cînd doamna Rushton intervenea.

Investigația din acea dimineață, pe care ea și cu Anthony o începuseră cu atît de mult entuziasm, nu decursese prea bine. Nici unul dintre membrii personalului angajat nu fusese cooperant. Nici unul dintre aceștia nu se simțise prea la largul său, iar Emeline era cît se putea de sigură că își dădea seama și de ce. Nu sentimentul vinovăției făcea ca grădinarii, cameristele și menajera să simtă atîta neliniște, ci faptul că doamna Rushton insistase să fie prezentă la discuții.

Anthony îi mulțumi grădinarului, care nu știa cum să plece mai repede de-acolo. Anthony se uită în ochii lui Emeline și făcu un semn din cap. Aceasta își închise cu un suspin carnetelul de însemnări.

– Și cu asta basta, rosti doamna Rushton, ăsta a fost ultimul. Ai aflat ceva util, domnule Sinclair?

Anthony îi aruncă femeii un zîmbet încîntător care însă, după părerea lui Emeline, nu izbutea cîtuși de puțin să ascundă iritarea din ochii lui. Dar doamna Rushton nu părea să fi remarcat ceva. Ea era, în mod evident, totalmente acaparată de tînărul bărbat. La drept vorbind, încă din momentul în care dăduse cu ochii de Anthony, doamna Rushton nu-i mai acordase lui Emeline nici un pic de atenție. În privirea doamnei Rushton se aprindea o luminiță cu totul specială, ori de cîte ori se uita în direcția lui, ceea ce se întîmpla destul de des.

Emeline își spuse că, dacă ar fi remarcat o astfel de expresie în ochii unui domn privind către o doamnă, l-ar fi

categorisit imediat un seducător desfrînat de cea mai joasă speță.

– Nu vom cunoaște răspunsul la această întrebare, pînă ce nu vom analiza, împreună cu domnul March și cu doamna Lake, notițele noastre. Vă mulțumim pentru timpul acordat în această dimineață, doamnă Rushton.

– N-aveți pentru ce. Doamna Rushton se ridică în picioare. Atenția continua să-i fie complet captată de către Anthony. Veți lua legătura cu mine imediat, cînd veți afla ceva în legătură cu brățara, nu-i așa?

– Desigur.

– Ți-aș mulțumi foarte mult dacă dumneata personal îmi vei aduce noutățile, domnule Sinclair, zise doamna Rushton coborîndu-și vocea pînă la un ton intim. Am senzația că pot vorbi deschis cu dumneata, domnule. Mă simt foarte liniștită să știu că un domn cu un fizic atît de viguros își aduce contribuția la această investigație.

– Vă mulțumesc pentru încrederea acordată, doamnă. Anthony o privi cu subînțeleș pe Emeline și dădu să se îndrepte către ușa de ieșire din bucătărie. Vă vom ține la curent cu stadiul desfășurării anchetei. Acum trebuie să plecăm.

– Nu doriți cumva să beți o ceașcă de ceai înainte de a pleca? întrebă repede doamna Rushton.

Anthony deschise gura. Emeline știa că el avea de gînd să o refuze politicos. Sări în picioare, încercînd cu disperare să-i vorbească din priviri.

Anthony avu o ezitare, sesiză mesajul ei tăcut și se conformă dorinței lui Emeline.

Emeline se întoarse iute înspre doamna Rushton.

– Doamnă, înainte să plecăm, credeți că aș îndrăzni prea mult dacă l-aș ruga pe grădinarul dumneavoastră să mă însoțească într-un tur al grădinii? N-am putut să nu observ că grădina dumneavoastră este foarte mare, iar grădinăritul

constituie una din pasiunile mele. Doamna Rushton ezită o clipă. Iar în timp ce eu mă voi uita la plantele din grădina dumneavoastră, domnul Sinclair va sta împreună cu dumneavoastră la o ceașcă de ceai, adăugă Emeline pe un ton mios.

Doamna Rushton zîmbi.

– Da, desigur. Este o idee minunată. Mergeți să vizitați grădina.

– Vă mulțumesc. Emeline își băgă în poșetă carnetulul și creionul, sărind în picioare. Nu întârzii mult.

Anthony se uită disperat la ea, în timp ce Emeline se grăbea să iasă pe ușă. Emeline se prefăcu a nu observa dispararea din ochii lui.

După douăzeci de minute, cei doi părăsiră în cele din urmă lugubrul conac. Anthony avea o expresie supărată.

Lui Emeline îi era limpede că indispoziția lui se datora numai parțial eșecului investigației lor acolo.

– Sper că ai avut un foarte întemeiat motiv să mă lași, atîta amar de vreme, singur cu femeia aceea îngrozitoare, mormăi el.

– Îngrozitoare? Cum poți să spui asta? Doamna Rushton a fost, evident, de-a dreptul fermecată de tine. Ține cont de faptul că mie nu mi-a acordat nici cea mai mică atenție, în schimb cred că i-ar plăcea să scrie un sonet, sau chiar o odă închinată *fizicului tău viguros*.

– N-am chef acum de tachinările tale. El o luă de braț, într-o manieră neașteptat de violentă, conducînd-o pe fată în direcția parcului.

Emeline se gîndi că era pentru prima dată cînd îl vedea pe Anthony nervos. Era ceva nou și interesant în ceea ce-l privea.

– Dar văd că ți-ai ieșit bine din pepeni, șopti ea.

– Ce-a fost și cu ideea aia a ta de a vizita grădina? El deschise poarta de fier și o invită să intre în parcul acela mic

și plin de vegetație. Doar nu ne-am dus astăzi acolo pentru ca tu să vezi câteva plante și floricele.

– Știu prea bine de ce ne-am dus acolo. Anthony îi impusese un mers atît de alert, încît pălăriuța începuse să-i alunece într-o parte, fiind gata-gata să-i cadă de pe cap. Emeline și-o potrivea mai bine. Și am eșuat lamentabil.

– Numai din cauza femeii aceleia groaznice. Anthony alese o cărare care tăia în diagonală parcul. Nici unul dintre servitori nu a îndrăznit, de față cu ea, să fie mai binevoitor. Ei știi bine că ea este acum adevărata lor stăpîină, dat fiind că Banks se află pe patul de moarte. I-ar putea da afară fără preaviz și fără nici o scrisoare de recomandare.

– Într-adevăr. Emeline era obligată pe jumătate să alerge, pentru a putea ține pasul cu el. Tocmai de aceea am ținut să fac acel tur al grădinii, împreună cu bietul grădinar înspăimîntat.

Anthony îi aruncă o privire întrebătoare. Emeline observa că el încă mai era nervos, dar și că tînărul o cunoștea pe ea suficient de bine ca să își dea seama că nu acționase așa doar dintr-un simplu capriciu.

– Și ce ai vorbit cu bietul grădinar înspăimîntat? o întrebă el. Emeline zîmbi, extrem de încîntată de ce obținuse ea.

– Am discutat despre bani.

– Ei, la dracu'. Dar el, la aflarea acelei vești, încetini ritmul pașilor. Ai vrut să-l mituiești?

– I-am oferit un onorariu, îl corectă ea. Ideea mi-a venit de la mătușa mea. Se pare că ea și domnul March socotesc informațiile o marfă ca oricare alta, și prin urmare uneori sînt de acord să plătească pentru ele.

– E-adevărat. Anthony se opri și deschise poarta din celălalt capăt al părculețului. Tobias nu prea e de acord cu această practică, însă cu siguranță că este eficientă. Și grădinarul s-a arătat receptiv la oferta pe care i-ai făcut-o?

– Nu știu.

– Vrei să-mi zici că nu ți-a spus nimic? Anthony o ajută să treacă prin porțița deschisă, apoi se întoarce să o închidă. Sper că nu i-ai dat banii fără nici un rost.

– Era evident prea speriat ca să-mi vorbească pe față. Știa foarte bine că doamna Rushton se afla prin preajmă. Dar am avut senzația că știe mult mai multe decît ne-a spus nouă și am ținut să-l asigur că oferta pe care i-am făcut-o rămîne valabilă timp de douăzeci și patru de ore.

– Înțeleg. Anthony o luă din nou de braț. El nu mai spuse nimic, pînă ce nu o luară pe o străduță care ieșea din piațetă. N-a fost deloc o idee proastă, se declară el de acord în final.

– Mulțumesc. Mă gîndeam chiar că a fost o mișcare foarte inteligentă din partea mea.

– Dar ai considerat absolut necesar să mă abandonezi în ghearele doamnei Rushton doar ca să-i promiți un bacșiș grădinarului?

– Ți-am mai spus doar, i-am promis un onorariu, nu un bacșiș. Iar în privința abandonării tale, din păcate n-am avut încotro. Trebuie să-ți amintesc faptul că am fost forțată de împrejurări să acționez în fugă.

– Să înțeleg din asta că vrei să îți ceri scuze?

– Chiar așa de mult te-a deranjat să iei ceaiul împreună cu doamna Rushton?

– Să știi că au fost cele mai urîte douăzeci de minute din viața mea. Femeia aceea a încercat să mă convingă să mai trec pe la ea, puțin mai tîrziu. Și ține cont că a insistat să vin singur. Anthony se scutură scîrbit. Mi-a sugerat că aș putea să trec pe la ea în această seară.

– Cred că te-a cam hărțuit. Îți jur că nu te-am văzut niciodată atît de marcat, domnule.

– Cînd l-am rugat pe Tobias să mă ia ca asistent, el a omis să menționeze faptul că există și clienți precum doamna Rushton.

– Trebuie să recunoști că ne-am început niște cariere extrem de interesante.

Anthony se mai înveseli, auzind vorbele ei.

– Da, într-adevăr, foarte interesante. Tobias nu este foarte încântat de hotărîrea mea de a-i călca pe urme, însă cred că s-a cam obișnuit cu ideea.

– Mătușa Lavinia are aceleași rețineri în privința mea. Dar cred că mă înțelege.

Anthony se încruntă ușor.

– Și că tot veni vorba despre Tobias și despre mătușa ta, aș vrea să discut ceva cu tine.

– Te îngrijorează relația lor?

– Mă gândesc că și pe tine te îngrijorează.

– Mă cam pune pe gânduri în ultima vreme, recunosc eu.

– Este evident că au devenit destule de ... ăăă ... destul de apropiati, în ultima vreme. Și nu numai în relația lor pur profesională, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ea își fixă privirea spre capătul străzii.

– Vrei să spui că tu crezi că legătura lor a devenit intimă.

– Da. Iartă-mă, înțeleg că acesta nu este genul de discuție pe care s-o fac cu o domnișoară de vîrsta și cu statutul tău, dar simt că trebuie să vorbesc cu tine despre acest lucru.

– Nu-ți face griji, spuse ea cu multă bunăvoință. Anthony, tu și cu mine nu avem o educație tradiționalistă. Cu siguranță că avem o experiență de viață cu mult mai bogată decît majoritatea tinerilor de vîrsta noastră. Îmi poți vorbi deschis.

– Trebuie să-ți spun că mă cam neliniștește că, în ultima vreme, Tobias și cu doamna Lake par a se certa din ce în ce mai mult.

– Da. Înțeleg ce vrei să spui. Legătura lor pare a fi plină de toane.

– După succesul investigațiilor făcute de ei în cazul asasinatelor cu figurine de ceară, păreau a se înțelege ceva mai bine. Chiar aș fi spus că ajunseseră să se îndrăgostească unul de celălalt. Era evident că între ei intervenise pasiunea.

Emeline își aminti de obrazii îmbujorați ai Laviniei și de ochii ei scînteietori, ori de cîte ori se întorcea din parc, după lungile plimbări împreună cu Tobias.

– Era cît se poate de clar.

– Sînt sigur că problema își are originea în lipsa de interes a lui Tobias pentru romantism. El pur și simplu nu se pricepe cum să curteze o doamnă. Am încercat să-i dau cîteva sfaturi, dar mi-e teamă că lecțiile mele nu dau nici un fel de roade.

– Nu cred că în asta constă toată dificultatea situației, roști cu un aer gînditor Emeline. Este foarte adevărat faptul că mătușa mea adoră poezia romantică, dar nu cred că se așteaptă de la domnul March să se comporte precum eroii lui Byron.

– Mă bucură să aud acest lucru, pentru că, din păcate, lui îi lipsește total acest fel de a fi, și nici nu are vreo intenție de a-l dobîndi de-aici încolo. Dar dacă nu asta e problema, atunci ce dracu' s-o fi întîmplînd între ei doi?

– Mătușa Lavinia m-a lăsat să înțeleg că crede că domnul March încearcă să ... ăăă ... să îi limiteze aria concurenței, cum s-ar spune.

Anthony se încruntă.

– La dracu'! De ce ar crede așa ceva?

– În parte pentru că domnul March refuză să îi facă cunoștință cu unii dintre oamenii lui de legătură.

– Da, știu asta, însă el crede sincer că are motive serioase să o refuze. Unii dintre oamenii lui de legătură au relații cu infractorii. El nu consideră potrivit să-i facă doamnei Lake cunoștință cu asemenea oameni și cred că are perfectă dreptate.

– Și nu numai că domnul March nu vrea să-i facă cunoștință cu unii dintre cei mai utili oameni de-ai lui, continuă Emeline. Din păcate, în ultima vreme el a început să-i dea aproape zilnic tot felul de instrucțiuni și de sfaturi nesolicitate, la fiecare mișcare. Ea consideră că domnul

March a cam început să-și dea aere. Știi, mătușa mea nu prea e obișnuită să primească ordine de la nimeni.

Anthony medită o clipă asupra celor spuse de către Emeline.

– Este limpede că avem de-a face cu doi oameni extrem de independenți și de încăpățânați. Ba mai mult, fiecare este hotărât să nu renunțe la propriul fel de a fi, nu-i așa? Mă întreb ce anume ...

Glasul unui copil îi întrerupsese vorbele. Se auzea din spatele lor.

– Doamnule! Doamnă! Așteptați, vă rog. Tata vrea să vă transmit un mesaj.

– Ce e? Anthony se opri și se întoarse.

Emeline se opri și ea și privi înapoi peste umăr. Văzu un băiețel de vreo opt sau nouă ani, îmbrăcat în niște haine jerpelite, cu o șăpcuță pe cap, care le făcea cu mâna din capătul străduței. O trecu un fior.

– Este fiul grădinarului, îi spuse ea lui Anthony. L-am cunoscut când vizitam grădina. Își ajută tatăl la conac.

– Și ce ar putea dori de la noi?

– Pot să pun rămășag că l-a trimis tatăl lui după noi, ca să ne spună ceva. Speră probabil să câștige onorariul pe care i l-am promis. *Puteam să jur* că planul meu va funcționa.

Băiatul îi văzu pe cei doi oprindu-se și se grăbi spre ei.

În spatele băiatului se auzi brusc un zgomot de roți de trăsură și de potcoave de cai pe caldarîm. Emeline se uită dincolo de băiat, și văzu o birjă neagră care dădea colțul străzii. Cei doi cai alergau la trap. Când vehiculul intră pe stradă, birjarul lovi tare cu biciul spinarea cailor. Animalele se lansară într-un galop nebun.

Fiul grădinarului se afla chiar în drumul lor.

Emeline înțelese că băiatul era în mare pericol de a fi strivit sub copitele cailor și sub roțile trăsurii.

– Ferește-te! îi strigă ea.

Emeline nu știa dacă băiatul îi auzise avertizarea, însă în acea clipă, se pare că auzi și el zgomotul trăsurii. Se opri și se întoarse. Pentru o clipă rămase ca paralizat, la vederea birjei care gonea înspre el.

– Fugi de-acolo, băiete. *Fugi!* îi strigă și Anthony, alergând înspre el.

– Doamne Dumnezeule. Emeline își apucă faldurile jupei și o rupse la fugă după Anthony.

Băiatul își dădu seama în cele din urmă de pericolul la care expus. El își luă avânt și se aruncă din calea trăsurii.

Șăpçuța îi căzu de pe cap, rămânând în mijlocul drumului.

– Șapca mea! Băiatul se răsuci și alergă înapoi, hotărât să-și recupereze șăpçuța.

– Nu! Nu te întoarce, îi strigă Emeline.

Dar băiatul nu-i dădu atenție.

Trăsura se apropia în mare viteză. Era evident că birjarul nu-l văzuse pe copil revenind în calea lui. Emeline fu cuprinsă de o cumplită groază. N-ar fi avut timp suficient pentru a ajunge la el.

– Adăpostește-te lângă vreo intrare, îi strigă lui Emeline Anthony. Acesta se afla cu câțiva pași înaintea ei.

Emeline se repezi către cea mai apropiată intrare, urmărind cu sufletul la gură cum Anthony și trăsura se apropiau de copil din direcții opuse.

În mod incredibil, Anthony puse mâna pe copil cu câteva clipe înainte de a fi strivit de copitele cailor aflați în goană. El întinse brațul, apucă băiatul și îl trase brusc spre marginea străzii.

La scurtă vreme, trăsura trecu în mare viteză și cu mare zgomot și pe lângă Emeline. Cu coada ochiului, ea observă cum birjarul aruncă un obiect înspre ea. Obiectul respectiv se izbi de zid lângă ea, după care se rostogoli pe stradă. Emeline nu-i dădu atenție, fiind prea disperată să ajungă lângă Anthony și lângă băiat.

Vehiculul gonia cu o viteză înfricoșătoare, clătînându-se periculos. Dădu repede colțul și dispăru din raza lor vizuală.

Emeline alergă spre cei doi care erau căzuți pe pavaj, în fața unor trepte. Băiatul aterizase deasupra lui Anthony. Șapcuța verde a copilului căzuse lângă umărul lui Anthony. Băiatul se mișcă, își înalță fruntea și se ridică în picioare. Emeline văzu că era amețit, însă nu părea lovit.

– Anthony! Ea se aruncă lângă el, pe caldarîm. Anthony, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde-mi odată!

Cu o infinită groază, Emeline se gîndea la tot ce putea fi mai rău. Elegantul nod al cravatei lui Anthony se desfăcuse, dezgolindu-i gîtul. Scoțîndu-și repede o mînușă, ea îi atinse cu vîrfurile degetelor zona venei jugulare, căutîndu-i tîmărului pulsul.

Anthony deschise un ochi și zîmbi spre ea.

– Cred că am murit. Și mă aflu în fața unui înger.

Emeline își retrase iute degetele.

– Ești cumva rănit, domnule? Ai ceva fracturat?

– Nu. Nu cred. Anthony se ridică în șezut, uitîndu-se la copil. Dar tu, băiețel, ai pățit ceva?

– Nu, domnule. Copilul își ținea șapca în mîini, uitîndu-se cu luare-aminte la ea. El privi apoi în sus, cu un surîs de ușurare. Mulțumesc că n-a pățit nimic nici șapca. Mi-a dat-o maică-mea de ziua mea, săptămîna trecută. Ar fi avut dreptate să se supere pe mine dacă n-aș fi avut grijă de ea.

– Este, într-adevăr, o șapcă foarte frumoasă. Anthony se ridică în picioare, scuturîndu-și cu grabă praful de pe pantaloni. Se aplecă apoi și o apucă pe Emeline de mîină, ajutînd-o să se ridice de pe pavaj.

Emeline se întoarse către băiat.

– Ce voiai să ne spui?

Expresia băiatului deveni serioasă. El se concentrează.

– Tata mi-a zis să vă spun că poate vreți să vorbiți cu valetul.

– Cu valetul stăpînului vostru? se încruntă Anthony. N-a fost acolo astăzi. Am remarcat lipsa lui. Unde este?

– A fost dat afară de către doamna Rushton, acum cîtăva vreme. L-a dat afară pe domnul Fitch, fără să îi dea salariul sau niște referințe, a zis tata.

Emeline schimbă o privire cu Anthony.

– Foarte interesant, rosti ea încet.

Anthony se uită la băiat.

– Zi-i mai departe!

– Tata mi-a zis să vă spun că Nan, una dintre cameriste, a zis că a observat că domnul Fitch s-a purtat foarte ciudat în ziua în care a fost dat afară. Ea trebăluia în acea după-amiază prin dulapul cu lenjerie. Fitch nu a observat-o, dar ea l-a văzut pe el că a ieșit din camera stăpînului, și avea în mîină un mic obiect înfășurat într-o cravată. L-a pus în bagajele lui, cînd credea că nu-l vede nimeni, și l-a luat cu el atunci cînd a plecat.

– De ce nu a spus nimic Nan? îl întrebă Anthony pe copil.

Băiatul ridică din umeri.

– Știam cu toții că Fitch a fost dat afară fără referințe și fără salariu, și nu voiam să-l vedem mai rău. Cred că Nan s-a gîndit că el avea tot dreptul să ia ceva din casă, ca recompensă.

– Ar fi putut să aibă Fitch acces la cheile pe care le ține doamna Rushton? îl întrebă Emeline pe băiat. Ar fi putut cumva el să-și facă o dublură după vreo cheie?

Băiatul se gîndi o clipă, după care ridică din nou din umeri.

– Nu văd de ce să nu fi putut. A avut nenumărate ocazii în care să se poată folosi de puțină ceară pentru a lua tiparul oricărei chei.

– Cum adică a avut nenumărate ocazii? îl întrebă Anthony.

Băiețandrul păru surprins de întrebare.

– În timpul întâlirilor pe care le aveau la etaj, după-amiezele.

Emeline se încruntă.

– Ce întâlniri aveau ei, după-amiezele?

Băiatul se uită la ea.

– Imediat după ce a venit doamna Rushton, ea i-a spus lui Fitch că trebuia să o înștiințeze în mod regulat în legătură cu starea de sănătate fizică și mentală a stăpînului. Ei se întâlneau, de două sau de trei ori pe săptămînă, într-unul din dormitoarele de la etaj.

Emeline simți cum se face toată roșie ca racul. Nu îndrăzni să se uite în ochii lui Anthony.

– Înțeleg.

Băiatul se încruntă, încurcat.

– L-am auzit odată pe Fitch, din întâmplare, cum îi spune lui tata că doamna Rushton este ne ... ne ... *necomestibilă*.

Anthony se uită la el întrebător.

– Necomestibilă?

Băiatul se încruntă din nou.

– Nu cred că am spus bine. Dar era ne ... și încă ceva, de asta sînt foarte sigur.

– *Nesătulă* cumva? întrebă Anthony pe un ton neutru.

– Da, domnule, exact așa cum ați spus. Băiatul se înveseli. Acesta a fost cuvîntul. Domnul Fitch a spus că doamna Rushton este *nesătulă*. „E clar că îl istovește pe un bărbat,, a mai zis el atunci.

– Tatăl tău ți-a dat cumva și adresa lui Fitch? îl întrebă repede Emeline pe băiat.

– Tata a zis că Fitch are o casuță pe Strada Albă. Băiatul părea acum neliniștit pentru întâia oară. Acum îmi dați banii, domnule? Tata mi-a zis să nu care cumva să uit să vă cer onorariul promis.

– N-ai nici o grijă. Emeline îi aruncă lui Anthony un zîmbet fermecător. Domnul Sinclair va fi bucuros să-ți dea banii imediat.

Anthony se uită urît la ea, dar se simți obligat să scoată niște bani să i-i dea băiatului.

Acesta puse mîna pe bani, zîmbi bucuros, după care o luă la fugă înapoi. Anthony îl văzu făcîndu-se nevăzut după colț.

– Îmi amintesc că Tobias mi-a spus, o dată sau de două ori, că de fiecare dată cînd doamna Lake promite cîte un onorariu în schimbul unor informații, pînă la urmă el este întotdeauna cel nevoit să achite onorariul respectiv. Anthony ridică din sprîncene. Se pare că este o trăsătură de familie.

– În felul acesta se poate păstra o socoteală strictă, domnule. Vom regulariza toate cheltuielile după ce vom fi plătiți de către clienții noștri, la încheierea cazului.

Ea începu să-și pună mînușa pe care și-o scosese cînd încercase să găsească pulsul lui Anthony. Dar se opri constatînd că îi tremurau vîrfurile degetelor. *Anthony aproape că era să fie călcat de trăsura aceea.* Ea încă tremura de emoția ușurării. Fu nevoită să facă un efort pentru a reuși să-și tragă mînușa pe mînă.

– Emeline, nu te simți bine?

Era mult prea mult. El se comporta de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit. Emeline se postă în fața lui.

– *Te-ar fi putut omorî,* spuse ea pe un ton ridicat.

Cuvintele ei păreau a reverbera, găsindu-și ecou în zidurile sumbre care mărgineau strada.

– Dar am scăpat nevătămat, replică Anthony.

– Da, știu asta. I-ai salvat aceluia băiat viața, *însă tu puteai să fii omorît.*

– Emeline, nu cred că ...

– Ce m-aș fi făcut eu, dacă tu ai fi fost strivit de nenorocita aceea de trăsură? Vocea ei amenința să se transforme într-un strigăt. Nici nu pot să mă gîndesc la asta, auzi?

– Cred că te aude toată lumea, pe o rază de două străzi distanță, răspunse Anthony.

– Vai, Anthony, am fost așa de îngrozită.

Scoțînd o mică exclamație, ea se aruncă la pieptul lui, cuprinzîndu-i gîtul cu brațele.

Anthony rămase ușor surprins, însă își reveni de îndată și o strînse atît de tare în brațe, încît ea de-abia mai putea respira.

– Emeline. Vocea lui era guturală. *Emeline.*

El trase cu o mînă de panglicile pălăriei și îi dădu pe spate obiectul acela vestimentar care îi stătea în cale. Îi ridică fața către a lui și o sărută cu o pasiune sălbatică răscolindu-i fetei toate simțurile.

Ceea ce mai rămăsese din mînia ei se transformă ca prin farmec într-o căldură foarte plăcută. Ea visase de săptămîni întregi la această clipă, încercase să-și imagineze cum avea să fie atunci cînd Anthony o va fi sărutat, în cele din urmă. Însă realitatea era mult diferită de ceea ce își închipuise ea.

Gura lui Anthony era fierbinte, flămîndă, plină de dorință. Cînd își deschise buzele lipite de ale ei, ea îi simți vîrfurile limbii. Emeline se înfioră, uluită de acea intensă intimitate. El o îmbrățișă, lipind-o de el atît de aproape, încît ea îi putea simți toate contururile corpului.

Anthony se mișcă ușor, mîngîind-o cu o mînă pe spate și apoi pe șold. Îl simțea lipindu-se de coapsele ei.

În urmă cu doi ani, ea insistase pe lîngă Lavinia să-i dea informații teoretice concrete despre natura pasiunii fizice dintre un bărbat și o femeie. Privise, de asemenea, cu atenție deosebită decorațiile cu subiect erotic de pe unele amfore grecești și romane pe care le văzuse la Roma. Însă nimic din tot ce aflase nu o pregătise în vederea confruntării cu acea senzație de maximă excitare, ca să nu mai amintim și dimensiunea considerabilă a umflăturii pe care o simțea prin stofa pantalonilor lui Anthony.

El își desprinsese buzele de gura ei, îi dădu capul pe spate și o sărută pe gît. Acum ea tremura toată. Pînă și caldarîmul amenința să se topească sub picioarele ei.

– *Anthony.*

– Dumnezeu! Anthony se opri brusc din sărutat și își ridică fruntea. Respira gâfâit. Te rog să mă ierți, Emeline. Nu știu ce m-a apucat. Îmi cer scuze ...

– Nu. Ea îi puse mâna pe gură pentru a-i opri vorbele. Îți jur, domnule, că dacă spui că îți pare rău, nu te voi ierta niciodată.

El se uită lung la Emeline, pe deasupra degetelor ei. Apoi în ochii lui apărură o lumină plină de căldură. Ea simți în palmă cum buzele lui se arcuiesc într-un zîmbet. Cu mare grijă, își coborî mâna.

Cei doi rămaseră acolo, în mijlocul străzii, preț de câteva secunde bune, privindu-se în ochi.

– Anthony? Emeline își dădu seama că ei îi era foarte greu să respire normal.

– Hai. Anthony o luă de braț și porniră spre capătul străduței. Trebuie să ne grăbim. Tobias și doamna Lake trebuie să afle despre Fitch.

– Da, bineînțeles. Emeline se întrebă dacă toți domnii aveau aceeași îndemânare în a-și schimba starea de spirit, în asemenea momente de mare pasiune.

Dar poate că Anthony nu simțise aceeași intensitate a emoției pe care o simțise ea în brațele lui. În definitiv, acum fusese pentru prima oară când ea se îmbrățișase cu cineva într-o mod care putea fi numit drept serios. Sigur, cât fusese ea plecată la Roma, se sărutase o dată sau de două ori pe furiș, în câte o grădină sau pe vreo terasă, însă nu considerase acele mici incidente decât ca pe niște experimente. Concluziile acelor experimentări fuseseră interesante, dar nu deosebit de emoționante, după părerea ei. Și cu siguranță că nu o puseseră deloc pe jărat, așa cum se întâmplase acum, cu sărutul acesta.

Pe de altă parte, Anthony era cu doi ani mai mare decât ea, era un bărbat cu experiență. Cu siguranță că el mai sărutase multe alte femei, într-o astfel de manieră înflăcărată.

Gîndul acesta i se părea cumplit.

Emeline tocmai medita la acea viziune sumbră a unei alte femei în brațele lui Anthony, cînd observă obiectul pe care birjarul îl aruncase în direcția ei.

– Era cît pe ce să uit. Emeline se opri brusc. A aruncat ceva înspre mine, cînd trecea prin dreptul meu.

– Cine? Nenorocitul ăla de birjar? Anthony îi urmări privirea. El se încruntă. Seamănă cu o piatră. Arză-l-ar focul! Ar fi putut să te lovească.

– E ceva legat de piatra aceea. Ea se precipită pînă la locul în care zăcea piatra pe caldarîm. Piatra era legată cu o sîrmă. De sîrmă era prins un petic de hîrtie. Este un bilețel. Emeline trase peticul de hîrtie și îl desfăcu.

Anthony o ajunse din urmă. El citi cu glas tare, peste umărul ei, ce se afla scris pe bucata aceea de hîrtie:

*Nu vă mai băgați nasul în afacerea asta!
Acolo unde a avut loc un asasinat,
s-ar putea oricînd să se producă încă unul.*

17

Am crezut că birjarul încerca să-l calce cu trăsura pe fiul grădinarului, pentru a-l opri să stea de vorbă cu noi. Anthony se uită la cei adunați în biroul neîncăpător al Laviniei. Acum este clar ca lumina zilei că probabil nici nu l-a observat pe băiat. Omul voia numai să ne transmită mesajul său. Probabil ne-a urmărit și cînd a găsit prilejul de a-și îndeplini misiunea a aruncat piatra.

– Un avertisment. Tobias ședea pe un colț al biroului și se uita la bilețel. Oricare dintre cei amestecați în povestea asta ar fi putut să-l trimită.

– Ei bine, acest lucru, categoric, nu ne va convinge să nu ne continuăm cercetările, spuse Lavinia.

– Bineînțeles că nu, declară Emeline cu aceeași hotărâre.

– Sînt și eu de acord cu asta. Joan Dove își tot aranja cutele elegantei sale jupe cenușii. De fapt, asta nu face decît să ne încurajeze și mai mult să elucidăm cazul, dacă vreți să aflați părerea mea sinceră.

– Așa este. Lavinia scoase din raftul de lîngă biroul ei un caiet gros cu coperte de piele, îl deschise și luă un toc, pregătindu-se să scrie. Am început un jurnal al evenimentelor legate direct de acest caz, astfel încît să putem urmări toate informațiile și constatările apărute pe parcurs. Voi nota acest nou element privind bilețelul. Emeline, spune-mi te rog tot ce ai reținut în legătură cu trăsura și cu birjarul.

Emeline se lansă într-o descriere minuțioasă. Lavinia notă repede totul. Joan se ridică și se apropie de birou, ascultînd cu atenție și făcînd, din cînd în cînd, comentarii.

Tobias se uită la Anthony, care o urmărea pe Emeline cu o expresie încruntată. Incidentul petrecut în plină stradă, lîngă conacul lui Banks, lăsase o urmă adîncă, se gîndea el. De-acum încolo, treaba nu mai era doar o simplă aventură palpitantă, în ceea ce îl privea pe proaspătul său asistent.

Era normal ca Anthony să fie îngrijorat din cauza recentei întîlniri a lui Emeline cu pericolul. Însă Tobias sesiză că între cei doi tineri se mai petrecea și altceva, ceva care depășea grija justificată a unui domn pentru siguranța unei doamne. Lui i se păru că deasupra relației, odinioară înSORITE, dintre Emeline și Anthony, se adunau acum nori de furtună. Ce naiba se întîmpla? Bărbatul își propuse să discute neapărat chestiunea respectivă cu Lavinia, ceva mai tîrziu. Ea era mai perspicace decît el, în soiul acesta de probleme.

– Din ceea ce ne-ai spus, continuă Lavinia mîzgălind ceva în caiet, ar reieși clar că, pînă cu puțină vreme în urmă, doamna Rushton avea o relație intimă cu valetul lui Banks. Din anumite motive, pe care nu le cunoaștem, ea a decis să-i dea papucii.

– O ceartă de îndrăgostiți? sugeră doamna Dove. E posibil ca ei să fi avut o dispută, iar atunci femeia l-o fi concediat, fără să-i plătească simbria și fără să-i dea nici măcar o scrisoare de recomandare?

Lavinia strânse din buze.

– Oricare ar fi fost motivele, Fitch s-a înfuriat și a găsit un pretext pentru a fura. A fost văzut mai târziu ieșind pe furiș din camera stăpînului, cu un mic obiect în mînă, înfășurat într-o cravată.

Tobias își puse mîinile la spate.

– Dat fiind că Fitch a ales să fure tocmai Meduza Albastră și nu un alt obiect de valoare pe care ar fi putut să-l vîndă mult mai ușor unui anticar, probabil că s-a gîndit la un anume cumpărător. Unul despre care știa sigur că-l va plăti foarte bine pentru acea camee.

Lavinia se uită drept în ochii lui Tobias.

– Celeste Hudson.

În odaie se lăsă o tăcere apăsătoare.

– Trebuie neapărat să vorbim cu Fitch cît mai curînd cu putință, rosti Tobias după o vreme. Anthony, tu îl vei căuta. Probabil că nu va fi greu să-l găsești. Și cînd vei afla locul unde poate fi găsit, te rog să-mi dai imediat de veste. De discuția cu el mă voi ocupa eu.

Lavinia lăsă tocul jos.

– Dacă am ști mai multe despre Meduza Albastră, am putea să identificăm și alte persoane care ar fi eventual interesate de ea.

Joan zîmbi cu subînțeleș.

– Cunosc o persoană care ar putea răspunde la multe din întrebările noastre în legătură cu Meduza, cu condiția să vrea să facă acest lucru.

În dimineața următoare, Lavinia împreună cu Joan și cu Tobias erau conduși în impresionanta bibliotecă a lordului Vale.

Încăperea era foarte mare și ticsită de cărți. Era luminată prin niște ferestre înalte, clasice. O seară în spirală ducea la nivelul superior, unde erau alte rafturi de cărți pline cu tomuri legate în piele. Camera aceea avea un aer de rafinament erudit care te făcea să vorbești în șoaptă.

Neputînd să stea jos în mijlocul unei asemenea splendori, Lavinia începu să dea tîrcoale prin încăpere și să se uite la cîte o carte, cu uimire și fascinație.

Lord Vale așteptă ca menajera să toarne ceaiul și să părăsească odaia. Apoi se rezemă de spătarul fotoliului și se uită la oaspeții săi, cu o curiozitate curtenitoare.

– Doamna Dove mi-a spus că doriți să-mi puneți cîteva întrebări într-o chestiune legată de un asasinat, începu el.

– N-aș vrea să vă simțiți cumva jignit. Lavinia ridică privirea de pe un volum gros deschis pe masă. Fusese oarecum neliniștită în această privință. Un domn cu un statut social ca al lui Vale avea tot dreptul să se simtă extrem de deranjat, în fața perspectivei de a fi tîrît într-o situație care implica ceva atît de neplăcut ca un asasinat.

– Nu mă simt cîtuși de puțin jignit. În ochii lui Vale licări o lumină de interes acut. Deși îmi plac mult cercetările crudite legate de antichități, trebuie să recunosc că, din cînd în cînd, mai simt nevoia și de alte distracții la fel de incitante.

– O distracție incitantă, repetă Tobias pe un ton neutru, de la locul lui de lîngă fereastră. Da, este o modalitate interesantă de a descrie investigarea unui asasinat.

Vale își arcui elegant o sprînceană.

– O mare parte a timpului meu o dedic studierii obiectelor de artă descoperite în morminte din antichitate. Un asasinat din zilele noastre îmi oferă o schimbare plăcută de ritm.

– Drăguț din partea dumneavoastră că ne-ați primit, spuse Lavinia.

Vale aruncă o privire spre Joan.

– Doamna Dove îmi este prietenă. Sînt bucuros să-i fiu de folos, atunci cînd pot. El își întoarse privirea către Lavinia. Văd că sînteți foarte interesată de exemplarul meu din *Reliquiae Britannico-Romanae*, cartea domnului Lysons.

– Este prima dată cînd am ocazia să o văd. Știți, cartea este foarte scumpă.

Vale zîmbi.

– Da, știu.

Lavinia simți cum se înroșește. Pentru un bărbat atît de bogat ca el cu siguranță că nu avea importanță costul piperat al unei cărți frumoase și de valoare.

– Interesul deosebit al domnului Lysons pentru antichitățile romano-britanice îl egalează pe al meu, continuă Vale. Dacă doriți, puteți să o răsfoiți, doamnă Lake.

Lavinia se uită la planșa din fața ei. Apăreau acolo cîteva desene, minuțios realizate, ale cîtorva antichități romano-britanice pe care le descoperise Samuel Lysons, în cursul explorării vechilor ruine din orașul său natal, Gloucestershire. Erau ilustrate acolo: o ciudată lopătică de fier, în formă de U, ca și bucăți dintr-un vas de lut. Acele detalii meticuloase fuseseră realizate în guașă translucidă de o nuanță deschisă.

Lysons era un om de artă deosebit, nu numai datorită interesului său special pentru antichitățile britanice, se gîndea Lavinia, ci și pentru că acorda o mare atenție unor relicve din obiecte uzuale, fascinante dar în același timp cît se poate de obișnuite. Lavinia se uită la o altă planșă colorată și zîmbi la vederea acelor desene, grijuliu executate, ale cîtorva vase de lut cu forme foarte frumoase.

Tobias îl privi pe Vale.

– Sînt sigur că știți deja că noi sîntem în căutarea persoanei care a ucis-o pe Celeste Hudson. Credem că ea a furat Meduza Albastră, cu puțin timp înainte de a fi omorîta.

– Așadar sînteți, mai bine zis, în căutarea Meduzei, presupunînd faptul că acum acest obiect se află în mîinile asasinului, concluzionă Vale.

– Sperăm ca brățara să ne conducă la asasin, îi explică Lavinia. Este o relicvă aparte, din cîte am aflat noi. Ne-am gîndit că ar fi util să cunoaștem mai multe lucruri despre această piesă.

– Ca și despre cei care ar putea fi interesați să pună mîna pe ea, adăugă Tobias. Domnul Nightingale spunea că există cîțiva colecționari, care ar fi dispuși să dea bani grei pe ea, pentru a o folosi în vederea admiterii în Clubul Cunoscătorilor.

– Aa, da, Nightingale. Un domn extrem de întreprinzător. Vale sorbi din ceai și puse cu grijă ceașca pe masă. Colecționarii serioși, interesați în obținerea calității de membri ai clubului, știu că eu, ca fondator al clubului și custode al acestui muzeu, apreciez în mod deosebit antichitățile descoperite pe teritoriul Angliei. Aș fi foarte încîntat dacă cineva ar dăruia un astfel de obiect colecției private a clubului.

Lavinia își ridică privirea de la frumoasa carte de pe masă.

– Ce ne puteți spune concret, domnule?

Vale lăsă la o parte farfurioara și ceașca de ceai, ridicîndu-se în picioare.

– Înainte de a vă vorbi despre Meduza Albastră, cred că ar trebui să vă arăt muzeul privat al clubului.

Cei prezenți se ridicară și îl urmară pînă la o ușă ce se afla într-un perete lambrizat cu lemn, aflat în cealaltă parte a bibliotecii. Vale o deschise. Dincolo de ușă era o scară. O luă el înainte, în sus pe trepte.

Acolo, la etaj, el deschise o altă ușă și îi invită într-o galerie lungă.

Lavinia își dădu seama imediat că acea încăpere întunecată se întindea pe toată lungimea imensei case. Galeria era pe ambele părți plină de casete din sticlă, de dulapuri înalte din lemn și scrinuri mari cu sertare.

În colțuri se aflau statuete. Pe pardoseala stăteau vase și

urne vechi, ca și fragmente de coloane. Lîngă un perete erau sprijinite șase sarcofage din piatră.

– Ce minunat! Lavinia merse pînă la cea mai apropiată vitrină și văzu în ea șiruri de monede din aur și argint, cu efigiile vechilor împărați romani, expuse ordonat pe o pînză neagră.

Joan se opri în fața unei casete de sticlă și se uită la un pandantiv din aur, foarte frumos executat, încrustat cu multe smaralde.

– Este o achiziție nouă, nu-i așa, Vale? Nu-mi amintesc să o fi văzut, cînd am fost aici ultima dată.

– N-ai mai trecut pe-aici dinainte de moartea lui Fielding, rosti încet Vale. În acest an, am lipsit multă vreme din oraș. Timp de cîteva luni, am explorat ruinele unui vechi așezămînt roman, în apropiere de Bath. Mozaicurile erau uluitoare. Am făcut cîteva desene colorate.

Joan trecu mai departe.

– Mi-ar plăcea să le văd.

Vale zîmbi.

– Aș fi încîntat să ți le arăt.

Lavinia observă invitația tăcută din ochii lui și își dădu seama, din felul rapid în care Joan se îndreptă către o altă vitrină, că și ea înregistrase acea invitație a lordului.

Tobias părea a nu fi interesat de conversație. Se uită cu o amabilitate de conveniență la o amforă, după care privi în direcția lui Vale.

– Acesta este muzeul privat al clubului, presupun.

– Da. Vale mîngîie piatra sculptată a unui altar vechi, cu tandrețea unui îndrăgostit. Mare parte din tot ce vedeți în această încăpere a fost descoperită aici, în Anglia. Este la modă să le dai tinerilor posibilitatea de a cunoaște minunatele ruine ale Greciei și ale Romei antice, dar după cum a demonstrat domnul Lysons, avem și noi de explorat propria noastră istorie clasică, plină de bogății, nu-i așa? Cunoscătorii se ocupă de protejarea antichităților britanice.

– Anglia a fost timp de cîteva secole o provincie romană, spuse Joan. Este ușor de presupus că au rămas multe mărturii interesante ale acelei perioade.

– Într-adevăr. Romanii ne-au lăsat moștenire relicve ale unor minunate așezăminte, băi publice și temple. El îi arătă caseta, plină cu obiecte sclipitoare, aflată lângă ea. Și cine știe cîte alte comori de bijuterii și de monede vechi vor mai fi găsite.

– Se pare că puține dintre toate aceste comori vor fi declarate de către cei care le-au descoperit, dată fiind existența legii patrimoniului național, rosti sec Tobias. Ar fi prea mult să-i ceri unui biet fermier să declare o comoară de obiecte prețioase antice din aur și din argint, și să o predea Coroanei, fără nici un fel de recompensă, mai ales că obiectele respective pot fi topite.

– Într-adevăr. Vale chicoti. Dar poți să fii sigur că foarte multe comori sînt descoperite tot timpul, fără a fi declarate, acestea asigurînd o piață înfloritoare de antichități, pentru domnul Nightingale și pentru alți indivizi de teapa lui.

Lavinia se uită la cîteva broșe mici, din bronz emailat, cu forme interesante care aminteau de niște minusculi dragoni. Apoi merse mai departe și admiră cîteva inele cu pietre gravate.

Primul inel avea un carneol roșu, decorat cu silueta gravată a unei femei înveșmîntate în falduri. Micul corn al abundenței și cîrma corabiei o identificau ca fiind Fortuna, zeița norocului. Piatra roșie de jasp, care împodobește inelul alăturat, prezenta o altă zeiță, de această dată înaripată. Aceasta apărea cu un mic bici. Lavinia o recunoscuse a fi Nemesis, zeița răzbunării și a justiției divine.

Tobias se sprijini de un sarcofag minuțios sculptat și îl privi pe Vale.

– Este o colecție interesantă, dar noi ne așteptam să ne vorbești despre Meduza Albastră.

Vale încuviință din cap și o luă agale prin galerie.

– Se spune că brățara în sine este opera deosebit de reușită a unui vechi aurar. Dar și mai interesantă este piatra care o împodobește.

– Așa ni s-a spus și nouă, rosti Tobias.

– Din câte am putut eu să aflu, această piesă a fost descoperită pe la începutul secolului trecut. Obiectul a fost păstrat în cadrul aceleiași familii care s-a tot împuținat în timp, pînă cînd din ea au mai rămas doar o mătușă – domnișoară bătrînă – împreună cu nepotul ei. Într-o dimineață, cu mulți ani în urmă, o cameristă a descoperit cadavrul mătușii, avînd înfîpt în spate cuțitul de bucătărie cu care fusese ucisă.

– Dumnezeuule, șopti Lavinia.

– Nepotul nu era de găsit nicăieri, și mai lipseau și cîteva obiecte de valoare, printre care și Meduza Albastră, continuă Vale. Se pare că a fost vîndută și revîndută de cîteva ori, ca pînă la urmă s-o găsească Banks, într-un mic magazin de antichități de aici din Londra, acum un an și jumătate.

– Și nepotul? întrebă Tobias.

– Din câte știu eu, acesta a dispărut fără urmă, pentru totdeauna. Poate că și-a schimbat numele. Poate că o fi și murit. Poate a plecat în America sau pe bătrînul continent. Mă îndoiesc să se fi ostenit cineva să îl mai caute.

– Chiar dacă era suspectul principal în cazul asasinării mătușii sale? întrebă Joan.

Vale făcu un gest cu mîna.

– Tînărul nu era deloc agreeat. Vecinii se temeau de el. Existaseră cîteva incidente neplăcute, cu niște animale omorîte și cu cîteva mici incendii, fapte atribuite acestuia. Și, oricum, nimănui nu i-a păsat prea mult să-i facă mătușii dreptate.

– Am auzit că acea camee este o neobișnuită reprezentare a gorgonei Meduza, spuse Tobias.

– Într-adevăr, nu este o reprezentare obișnuită a Meduzei. Vale se opri la capătul șirului de pietre funerare și se uită din

penumbră la Tobias. Cîndva am dat peste o carte veche în care se vorbea despre un cult aparte, care, pentru o vreme, a cunoscut o adevărată înflorire în Anglia, în secolul al patrulea. Societățile misterioase și templele secrete nu erau ceva neobișnuit în Imperiul Roman, mai ales în provincii mai îndepărtate, așa cum era teritoriul Angliei de astăzi. Din cercetările pe care le-am întreprins, am aflat că aici existau foarte multe asemenea organizații. Acest cult era absolut unic.

– În ce fel era unic? se interesă Lavinia.

– Pe camee, în afară de capul retezat al Meduzei, se află gravat și un baston sau o baghetă. Se pare că această baghetă reprezenta emblema sau sigiliul șefului acestui cult – un om foarte temut.

– De ce era atît de temut? îl întrebă curioasă Joan.

Vale ezită o clipă, apoi dădu din umeri.

– Poate că n-o să vă vină a crede, dar în acea veche carte scria că șeful cultului practica o străveche formă de hipnoză.

Lavinia se opri brusc, la jumătatea drumului ei către o altă vitrină, răsucindu-se înspre Vale.

– Hipnoză? În timpuri străvechi? Dar aceasta este o știință modernă.

Vale părea înveselit.

– Dacă magnetismul animal este într-adevăr o forță reală în corpul uman, de ce ți se pare ciudat ca tehnicile de controlare a acestui magnetism să fi putut fi descoperite și pierdute și iar redescoperite de mai multe ori în decursul secolelor? Tu chiar crezi că noi cei care trăim în această eră luminată sîntem singurii care am reușit să descoperim adevăruri eterne? Chiar crezi că noi sîntem mai inteligenți, mai profunzi sau mai intuitivi decît cei care au trăit înaintea noastră?

Lavinia se încruntă.

– Îți înțeleg ideea, domnule. Dar trebuie să recunoști că este greu de crezut că vreun străvechi cult păgîn, pe aceste

meleaguri, să fi practicat o știință atât de avansată cum este hipnoza.

– Asta în cazul în care o considerăm știință, mîrîi Tobias.
Vale rîse ușor și se întoarse din nou înspre Lavinia.

– Ciudat și extrem de fascinant. Și în acest caz, deosebit de tulburător.

– De ce spui asta? se grăbi să-l întrebe Joan.

Vale își reluă mersul lui agale, printre relicvele trecutului.

– Conform acelei cărți, stăpînul se folosea de puterile lui de hipnotizator, pe care se zice că le primea direct de la piatra respectivă, în scopuri malefice. Din cîte mi-am putut da eu seama, cultul era bazat pe teamă, pe un secret absolut și învăluit în mare mister.

– În acest caz, Meduza a fost aleasă pe drept cuvînt ca simbol al unui astfel de cult neobișnuit, remarcă Joan. De fapt, după cum spune legenda, ea putea cu forța privirii ei, să transforme un om într-o stană de piatră.

– E mai mult decît un simbol. Vale tăcu o vreme cu subînțeles. După cum v-am spus, cameea de pe brățară era considerată adevărata sursă a puterii magice a marelui propovăduitor al cultului. Membrii cultului credeau că singura persoană care putea beneficia de acea putere era acela înzestrat cu capacitatea naturală de a-și lua energia din piatra respectivă.

În galerie se lăsă o tăcere mormîntală.

Tobias sparse liniștea stînjenoare, spunînd cu un zîmbet trist:

– Sper că interesul tău pentru Meduza Albastră este pur teoretic, Vale. Nu mi-ar plăcea să cred că un bărbat cu educația și cu experiența ta de viață ar avea încredere în presupusele puteri mistice ale unei pietre vechi.

Lavinia o văzu pe Joan încruntîndu-se și privi iute spre gazda lor.

Dar Vale părea amuzat.

– Te asigur, March, că n-am nici o înclinație către metafizică, și cu atât mai puțin pentru un asemenea cult straniu, de mult dispărut. Dar nu încetez să fiu uluit de cât de des se întâmplă ca oameni școliți, aparent inteligenți, să cadă pradă vrăjii exercitate de vechi legende și de bizare credințe.

– Și Meduza Albastră exercită o asemenea vrajă? întrebă Tobias.

– Asupra unora, da. Vale se apropie de un dulap și își scoase inelul din fier de la mâna stîngă. Introduse cheia inelului în broasca ușii dulapului, pe care o deschise. De exemplu, acest vechi pahar roman. Se spune că au murit mulți bărbați din cauza lui. Vale băgă mâna înăuntru și scoase un vas de sticlă, gravat cu măiestrie. În mâna lui, obiectul scos la lumină strălucea în zeci de nuanțe de chihlimbar.

Lavinia părea transportată. Se apropie de acel obiect, pentru a-l observa mai bine.

– Este de-a dreptul incredibil, zise ea. Și acesta a fost găsit tot aici în Anglia?

– Nu. Cred că a fost adus din Italia, cu mulți ani în urmă. Joan veni lîngă Lavinia.

– E frumos.

Vale se uita la cele două femei, cu un zîmbet enigmatic în colțul gurii.

Lavinia privi cu mai multă atenție la cupa aceea mare. Siluetele fuseseră gravate pe vas în relief astfel încît dădeau impresia că ar încerca să scape dintre granițele acelei sticle delicate în care erau ținute captive.

Lavinia recunoscuse scena prinsă și immortalizată de artist în sticla cupei.

– Persefona fugărită de către Hades, șopti ea. Stăpînul întunericului urmărind-o.

Disperarea, chinul și neputința din trăsăturile zeiței îi transmiseră Laviniei un freamăt în tot corpul.

– Obiectul este denumit „Cupa lui Hades“ și unii susțin că este periculos să ții așa ceva în casă. Vale zîmbi scîrbit.

Eu nu cred în asemenea prostii. Trebuie să vă spun că, de fapt, nu eu sînt posesorul de drept al acestui obiect. Eu nu fac decît să-l păstrez, aici, în colecția muzeului, în calitate de custode.

Vale închise dulapul, apoi îl încuie cu cheița de pe inel.

– Cred că am înțeles cu toții exact ce ai vrut să spui, rosti Tobias. Legende au o putere a lor, iar colecționarii sînt un soi ciudat de oameni.

– Într-adevăr. Vale zîmbi. Le place foarte mult să asocieze fiecărui obiect antic cîte o istorioară interesantă. Unii ar fi în stare să și omoare, numai pentru a intra în posesia a cîte unui obiect foarte rar, de care este legată vreo legendă captivantă.

Lavinia își ridică mîinile, în semn de neputință.

– Minunat. Iată deci încă un posibil mobil al asasinatului. Dacă o s-o ținem tot în ritmul acesta, pe lista noastră de suspecti va figura în curînd jumătate din populația Londrei.

13

Tobias se cufundă în fotoliul din fața lui Crackenburne și întinse mîna după sticla de coniac care se afla pe măsuta dintre ei.

– Astăzi iar te supără piciorul? întrebă Crackenburne fără a-și ridica privirea din ziarul pe care îl citea.

– Nu atît piciorul mă deranjează acum, cît conversația pe care tocmai am avut-o cu un posibil suspect. Tobias scoase dopul sticlei și își turnă în pahar. Cei doi ciocniră, iar sunetul paharelor lovite îi aminti lui Tobias pentru o clipă Cupa lui Hades. Ce anume îmi poți spune despre Vale?

Crackenburne șovăi o clipă, apoi coborî încetișor ziarul, doar atîta cît să-și poată privi pe deasupra acestuia interlocutorul.

– Bogat. Rămas văduv. Secretos. Este șeful unui mic și foarte exclusivist club de colecționari. Scrie articole erudite în ziare. Obișnuiește să dispară pentru perioade de săptămîni întregi, timp în care merge prin țară în scopul de a dezgropa vechi ruine romane.

– Asta știam și eu. Mai știu și faptul că el a fost un prieten apropiat al lui Fielding Dove. Tobias sorbi din coniac și se destinsese în fotoliu. Ceea ce înseamnă că era la curent cu faptul că Dove se afla în fruntea organizației „Camera albastră“. Crezi că Vale ar fi putut fi amestecat în activități ale acestei organizații?

– N-am auzit niciodată ca el să fi avut vreo legătură cu această organizație criminală de tip mafiot. Crackenburne își împături ziarul și îl puse deoparte. Ceea ce nu înseamnă, bineînțeles, că putem exclude această posibilitate. În felul său, Vale este tot atît de inteligent și, posibil, la fel de periculos cum fusese, la vremea lui, și Dove. Însă eu cred că interesele lui Vale se îndreaptă într-o cu totul altă direcție.

– În direcția antichităților.

– Da.

– Crezi tu că el ar fi în stare de crimă pentru a pune mîna pe o antichitate romană cu totul deosebită, de care se leagă un străvechi cult de aici din Anglia?

Crackenburne căzu pe gînduri.

– N-aș putea spune cu certitudine. Am mai auzit că Vale este întrucîtva obsedat de subiectul unor asemenea piese antice romano-britanice. Dar ți-aș putea spune care este convingerea mea.

– Care?

– Dacă Vale a comis cumva un asasinat în scopul obținerii obiectului respectiv, mă îndoiesc foarte mult că tu vei reuși să-i dovedești vinovăția. Nu e prost deloc. În mod sigur ar avea mare grijă să acopere foarte bine urmele care ar putea duce la el.

Tobias răsucea între palme paharul cu coniac.

– Ucigașul pe care îl căutăm noi a lăsat în urma lui un obiect personal. Cravata.

Crackenburne pufni cu dispreț.

– Nu-l văd pe Vale capabil să fie chiar atât de neglijent.

– Doar, desigur, dacă nu cumva a lăsat-o acolo cu bună știință, pentru a ne deruta. În definitiv, cravata aceea nu ne-a spus nimic, în afară de faptul că Celeste Hudson a fost omorâtă mai degrabă de către un gentleman, decât de un golan oarecare.

Crackenburne scutură foarte hotărât din cap.

– În cazul în care Vale ar fi intenționat să îndrepte cercetările pe o pistă falsă, poți fi absolut sigur că te-ar fi condus către oricine ar fi dorit el să te facă să crezi că ar fi ucigașul. Iar tu tocmai spuneai că acea cravată nu indică pe nimeni anume.

– Nu mi-a arătat nici o direcție anume și prin urmare trebuie să presupunem că probabil nu Vale este asasinul. Tobias zîmbi strîmb. Această logică este oarecum întortocheată, în cel mai bun caz, dar și eu înclin să-ți dau dreptate. Adevărul este că nu m-am gândit în mod serios la posibilitatea ca Vale să fie vinovatul. Această întreagă tărășenie este mult prea complicată pentru o asemenea explicație simplistă:

– Nu ar fi deloc în stilul lui Vale. Crackenburne luă sticla de coniac, umplîndu-și și el paharul. Însă ar mai fi și un alt motiv pentru care ai putea să-l excluzi din lista suspectilor.

– Și care ar fi acesta?

Crackenburne sorbi, cu un aer gînditor, din coniac.

– Nu-l văd pe Vale în stare să omoare cu sînge rece o femeie. Sigur, acest bărbat este departe de a putea fi socotit un sfînt. Cred că se poate spune că, în anumite condiții, poate fi chiar foarte periculos. Ca și tine, de altfel, la drept vorbind. Însă nu cred în ruptul capului că ar fi capabil să omoare o femeie prin strangulare. Nici măcar pentru un nenorocit de obiect antic, ca acela de care mi-ai vorbit.

Tobias își aminti de modul sacru în care Vale ocrotise în mâini Cupa lui Hades.

– Chiar dacă el ar fi considerat că acel obiect are o inestimabilă valoare?

– El este un individ inteligent și viclean, care pînă la urmă obține întotdeauna ce vrea. Dar într-un astfel de caz, cred că el ar fi găsit altă modalitate de a-și atinge scopul. Crackenburne zîmbi, după care mai luă o înghițitură de coniac. Exact la fel cum ai fi procedat și tu, dacă ai fi fost pus într-o situație similară.

Tobias privi pentru o vreme flăcările din șemineu, meditănd la cele afirmate de către Crackenburne.

– Mai ai și alte noutăți pentru mine? întrebă Tobias într-un târziu.

– Am aflat cîteva zvonuri interesante despre Gunning și Northampton.

Tobias își înălță o sprînceană.

– Chiar așa?

Crackenburne tăcu o vreme pentru a crește efectul suspansului, evident încîntat să poată savura acele momente delicioase.

– Se vorbește că și casele celor doi domni s-ar putea să fi fost jefuite în ultimele luni.

Tobias puse paharul pe masă cu o asemenea forță, încît zgomotul produs dădu impresia că l-a spart.

– *S-ar putea să fi fost jefuite?*

– N-a existat nici o dovadă concretă a vreunei spargerii. Nu au fost ferestre sau încuietori forțate. Nici măcar nu se cunoaște momentul în care au dispărut obiectele respective. Unii socotesc că deținătorii acestor obiecte, care au cam dat amîndoi în mintea copiilor, s-ar putea, pur și simplu, să fi uitat unde le-au pus.

– Și despre ce obiecte anume ar fi vorba?

– În cazul lordului Gunning, este vorba despre o pereche de cercei cu diamante, care au aparținut soției acestuia. Iar

din casa lui Northampton lipsește un foarte frumos pandantiv, cu perle și smaralde, care ar fi trebuit să ajungă în posesia fiicei lui.

– La dracu'. Doamna aceasta a fost, într-adevăr, o mare hoată de bijuterii. Și aș pune pariu că soțul ei, proaspăt văduv, are preocupări asemănătoare.

– Howard, te rog, intră și ia loc. Lavinia puse jos tocul cu care își făcuse însemnările în jurnal și îi făcu semn musafirului ei să se așeze într-un fotoliu. Cred că a mai rămas niște ceai. Permite-mi să-ți torn o ceașcă.

– Mulțumesc, draga mea. Howard închise după el ușa biroului, dar nu se așeză. Se opri în fața mesei ei de lucru și rămase acolo, privind-o. M-am simțit cam neliniștit în după-amiaza aceasta, așa că m-am gândit să fac o mică plimbare. Își întinse neputincios mâinile. Și m-am trezit dintr-o dată în fața ușii tale.

– Înțeleg, rosti ea cu multă bunăvoință. Cred că ești curios să afli dacă domnul March și cu mine am făcut progrese în investigațiile noastre.

– Trebuie să recunosc că acest subiect mă obsedează. Își scoase din buzunăraș ceasul și începu să-și facă de lucru cu el aparent mecanic. Limbile de aur păreau să danseze, iar ceasul ticăia. Spune-mi adevărul, Lavinia. Chiar credeți că o să îl găsiți pe ticălosul acela care a omorât-o pe Celeste?

Lavinia își aminti de faptul că Tobias îi spusese că era important să-ți îmbărbătezi clientul, ori de câte ori simțeau că este necesar să o faci.

– Facem progrese, spuse ea cu fermitate. Domnul March și cu mine sîntem siguri că îl vom descoperi pe ucigașul soției tale.

– Dragă mea Lavinia. Limbile ceasului se mișcau într-un ritm constant. Ce m-aș fi făcut eu fără tine? Glasul lui Howard deveni mai profund și mai vibrant. Dragă mea prietenă. Tu și cu mine avem atîtea în comun. Avem atîtea subiecte de

discutat. Avem atâtea de descoperit împreună, draga mea prietenă.

Privirea lui insistentă și limbile ceasului său de aur o tulburau. Doar nu încerca să o hipnotizeze, într-o manieră atît de necuviincioasă. În definitiv, el era bunul ei prieten Howard. N-ar fi îndrăznit să profite de ea, cu puterile pe care le avea. Mișcarea regulată și continuă a limbilor ceasului era doar o pură întîmplare, nu ceva deliberat. Doar era bunul și vechiul ei prieten de familie.

– *Draga mea prietenă ...*

Brusc, ea își dădu seama că simțea nevoia să privească în altă direcție. Acea dorință era imperioasă, dar cînd ea încercă să-și ia ochii de la limbile de aur ale ceasului lui Hudson, constată că îi era surprinzător de greu. Își ridică degetele și atinse pandantivul de argint pe care îl purta, iar acea senzație neplăcută dispăru pe dată.

Ușurată, citi pagina de jurnal deschisă în fața ei.

– Chiar mă bucur că ai venit în această după-amiază, Howard. Am parcurs cîteva notițe de-ale mele și așa avea cîteva întrebări să-ți pun.

– Îți spun tot ce vrei să afli, draga mea prietenă. Vocea lui era puternică și profundă ca a unui clopot mare. Ce vrei să mă întrebi?

– Iartă-mă pentru o asemenea întrebare atît de personală, dar așa vrea să știu cum ai aflat că Celeste avea o relație extraconjugală?

– Cum își poate da seama un bărbat de un asemenea lucru? Cred că au fost cîteva mici indicii, cărora la început nu le-am dat nici un fel de importanță. A început să meargă tot mai des la cumpărături, întorcîndu-se tot mai tîrziu, uneori chiar fără să fi cumpărat nimic. Au fost zile în care părea mult prea veselă, sau prea nerăbdătoare, sau prea surescitată, fără vreun motiv anume. Ce să-ți mai spun? S-a comportat așa cum se comportă o tînără femeie îndrăgostită. Lavinia își ridică privirea și se trezi că se uită iar la limbile obsedante

ale ceasului lui Howard. Efortul necesar de această dată pentru ea, ca să se uite în altă parte, o lăsă aproape cu răsuflarea tăiată. Și cu asta crezi că am răspuns la întrebarea ta, draga mea prietenă?

Probabil că totul nu era decît în închipuirea ei, își spuse Lavinia. Howard nu ar îndrăzni să o hipnotizeze. Poate că ea începuse să stea rău cu nervii.

Lavinia își concentrează din nou atenția asupra notițelor sale, cu toată forța de care era capabilă. Mai avea încă o întrebare pe care ar fi vrut să i-o pună. A trebuit să se străduiască din răsputeri pentru a și-o aminti.

– Obiectul vechi pe care l-a furat Celeste a aparținut lordului Banks, spuse ea. L-ai cunoscut vreodată pe lordul Banks?

– Nu, draga mea prietenă.

Limbile de aur săltau încetișor.

– Crezi că Celeste ar fi putut să facă în așa fel încît să îl cunoască?

– Nu văd cum ar fi fost posibil așa ceva. Howard se încruntă. Poate să îl fi cunoscut înainte s-o întâlnească.

– La această posibilitate nu m-am gîndit. Ea bătu de cîteva ori cu tocul în călimară. Mă întreb dacă nu cumva astfel a ajuns ea să afle despre brățară.

Poc ... poc ... poc ...

– Nu am de unde să știu, draga mea prietenă .... Lavinia își dădu brusc seama că vîrfurile tocului ei lovea călimara exact în același ritm în care se mișcau limbile ceasului lui Howard. Ea se opri din bătut, grăbindu-se să lase din mîna tocul. Încerci acum să-ți dai seama de modalitatea în care a aflat Celeste despre brățară, continuă Howard.

– Da. Lavinia își închise jurnalul. De data aceasta, cînd ridică ochii, ea evită privirea bărbatului, concentrîndu-se asupra unui tablou care atîrna pe peretele din fața ei. Încercă să pară îngîndurată, nu nepoliticoasă.

Se lăsă o tăcere scurtă. Apoi, cu un oftat aproape neauzit,

Howard își introduse ceasul la loc în buzunăraș. Începu să se fiție de colo-colo, nervos, prin încăpere.

– Cred că explicația cea mai plauzibilă este aceea că amantul ei a informat-o despre locul unde poate fi găsită brățara, ca și despre valoarea acesteia, rosti el.

– Dar dacă amantul cunoștea toate aceste lucruri, de ce n-a furat el singur brățara? Furtul este o treabă periculoasă. Pentru ce să o fi trimis pe ea să facă acest lucru?

– Îți spun eu pentru ce. Ticălosul o fi fost prea laș ca să intre el în conac. Glasul lui Howard părea tulburat de o mare emoție. El își încheștă pumnul. A preferat să o oblige pe Celeste să-și asume un asemenea risc. S-a folosit de ea, după care a omorât-o.

– Îmi pare rău, Howard. Știu că îți este greu.

– Nu faci decît să încerci să mă ajuți. Dar cînd mă gîndesc la monstrul acela care a strangulat-o, nu pot să-mi înfrînez sentimentele.

– Înțeleg.

– Te rog, lasă-mă o clipă să-mi revin. Howard se întoarse brusc și merse să se uite la cărțile de pe raft. După cîteva secunde, el surîse cu o tristețe mută. Văd că nu ți-a pierit apetitul pentru poezie. Din cîte îmi amintesc, dintotdeauna ți-au plăcut foarte mult versurile.

Era o mare ușurare că nu mai era nevoită să-i evite privirea, se gîndi Lavinia.

– Emeline consideră aceasta drept un semn că, în adîncul ființei mele, sînt o romantică incurabilă.

– N-ai prea avut multe ocazii de romantism în viața ta, nu-i așa, draga mea? Glasul lui era coborît și încărcat de înțelegere și de o profundă compasiune.

– N-aș spune acest lucru. Lavinia se strădui să pară nepăsătoare. Dacă mai ții minte, soțul meu era poet. Era un om încîntător de romantic.

– Îmi amintesc că l-am cunoscut la nunta voastră. Howard se întoarse pe neașteptate. Nepregătită, Lavinia căzu

în capcana privirii lui pătrunzătoare. După părerea mea el nu era omul potrivit pentru tine, dar n-am vrut să mă amestec. Păraai atît de fericită pe atunci.

– Chiar am fost fericită. Pentru o vreme. Instinctiv, ea își atinse din nou cu degetele pandantivul de argint de la gît. Senzația de captivitate dispăru din nou, ca prin farmec.

– Mi-a părut rău să aflu despre dispariția lui prematură, din cauza malariei. Cred că ți-a fost foarte greu, pentru că s-a întîmplat la puțin timp după ce ți-ai pierdut și părinții.

– Howard, eu cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la oile noastre. Nu prea avem timp acum de amintiri.

– Nu ți-e dor de cariera ta de hipnotizatoare, draga mea? o întrebă el pe un ton de stranie tandrețe. Dovedeai un mare talent pentru această știință, încă de pe băncile școlii. Talentul tău nativ era de-a dreptul uluitor. Nu pot să presupun decît că acest talent al tău s-a dezvoltat și mai mult, o dată cu trecerea anilor. Pot să te întreb ce anume te-a făcut să-ți abandonezi vocația?

– Nu cred că este acum momentul, și nici locul potrivit pentru a ...

Lavinia se opri brusc, recunoscînd pașii din hol. După cîteva secunde, ușa camerei se deschise. Tobias îi aruncă o privire fugară Laviniei, după care imediat își îndreptă atenția către Howard.

– Îmi pare rău dacă am întrerupt cumva o conversație particulară.

Tonul lui trăda lipsa totală a oricărei păreri de rău, se gîndea Lavinia. De fapt, dacă nu cumva se înșela ea, Tobias chiar părea de-a dreptul furios.

– Nu-i nimic, spuse calm Howard. Discutam despre investigație.

– Înțeleg. Tobias privi spre Lavinia. Cred că avem programată o întîlnire.

– Da? Nu-mi amintesc să ... Ceva din expresia lui o făcu să-și înghită restul cuvintelor. Lavinia se strădui să

zîmbească într-un mod care spera ea să fie un zîmbet salvator. Nu e bine ca un client să observe că există fricțiuni între tine și partenerul tău. Da, sigur o întâlnire. Uitasem, domnule. Howard, te rog acum să ne scuzi, pentru că domnul March și cu mine trebuie să rezolvăm niște chestiuni urgente, în legătură cu cazul tău.

Howard avu o ezitare, mutîndu-și privirea de la ea la Tobias și înapoi. Pentru o clipă Lavinia se gîndi că poate el se va dovedi încăpățînat. Dar în cele din urmă Howard înclină din cap într-o manieră politicoasă.

– Bineînțeles. Bărbatul îi aruncă lui Tobias o privire tăioasă, după care ieși în hol. Sper din tot sufletul să-mi puteți aduce la cunoștință, cît mai curînd posibil, niște rezultate îmbucurătoare.

Tobias nu mai rosti nici un cuvînt, pînă ce nu auzi deschizîndu-se și apoi închizîndu-se ușa de la intrare. Abia atunci se întoarse iar spre Lavinia. Traversă camera, se sprijini cu mîinile de biroul ei și o fixă cu o expresie care o paraliză.

– Vreau să-mi dai cuvîntul de onoare, spuse el cu un glas la fel de glacial ca și expresia lui, că nu vei mai rămîne niciodată între patru ochi cu Hudson.

– Ce tot spui tu acolo? Ce Dumnezeu... Tăcu, răsuflînd greu, înspăimîntată, atunci cînd el dădu ocol biroului și o ridică de pe scaun. Cum îndrăznești, domnule? Dă-mi drumul imediat!

– Te rog să-mi dai cuvîntul, Lavinia.

– De ce să-ți fac o promisiune atît de bizară? se răsti Lavinia la el. Știi foarte bine că Howard este un vechi prieten de-al meu. *Un prieten vechi și drag.*

– Nu vreau să rămîi niciodată singură cu el.

– Te asigur că este un gentleman.

– S-ar putea să fie un asasin.

– Nu cred nici o clipă acest lucru.

– Chiar dacă nu și-o fi omorît el nevasta, nu-mi place deloc felul în care te privește.

Lavinia dădu să deschidă gura pentru a mai rosti câteva vorbe în apărarea lui Howard. Dar amintirea acelor clipe ciudat de neplăcute trăite puțin mai devreme, când Howard o ținuse locului cu privirea lui pătrunzătoare, o făcu să-și înghită din nou cuvintele. Sincer vorbind, își zise Lavinia, nici ea nu prea mai voia să rămână vreodată singură cu Howard, deși nu pricepea prea bine din ce motiv.

– Promite-mi acest lucru, Lavinia, insistă tenace Tobias.

– Of, bine, îți promit, mormăi ea enervată. Dacă lucrul ăsta te face să-mi dai drumul și să nu te mai porți într-o asemenea manieră ridicolă, atunci îți dau cuvântul meu de onoare. Toate discuțiile viitoare dintre mine și Howard nu vor mai fi între patru pereți. Acum ești mulțumit?

– Nu în totalitate. Singurul lucru care m-ar mulțumi pe deplin ar fi să renunți la acest caz și să nu mai iei niciodată legătura cu Hudson. Însă știu că aceasta nu se va întâmpla, așa încât, deocamdată, mă mulțumesc cu promisiunea că nu vei mai rămîne între patru ochi cu el.

– Da, da, ai promisiunea mea solemnă. El îi dădu drumul. Destul acum cu prostiile astea. Ea își aranjă părul și jupa. Avem de lucru.

Tobias o privi cu o expresie mohorâtă.

– În după-amiaza aceasta am aflat de la Crackenburne câteva lucruri interesante, spuse el. Se pare că celor doi domni din Bath, ale căror nume ni le-a dat Celeste drept referințe, le-au dispărut din casă niște bijuterii valoroase.

Lavinia se încruntă.

– Este vorba despre niște antichități?

– Nu. Cel puțin nu există nici un indiciu care să ateste că acele bijuterii aveau o mare vechime. Se știe doar că erau foarte scumpe. O pereche de cercei cu diamante și un pandantiv cu o piatră prețioasă.

– Doamne Dumnezeule. Ea se lăsă încet pe scaun. Celeste chiar că a fost o hoață de bijuterii. Și nu știu de ce,

dar avea o slăbiciune pentru antichități. Mă întreb care să fi fost oare cauza?

– O excelentă întrebare, pentru că, din experiența mea, știu că hoții profesioniști tind să se specializeze pe anumite tipuri de obiecte prețioase. Dar nu asta e important acum. Important este că această informație ne oferă prilejul de a aborda altfel problema.

– Cum adică?

– Eu cred că Hudson și soția lui lucrau ca parteneri, cum s-ar spune, într-o afacere de familie.

Lavinia se arată revoltată de-a binelea.

– Ce înseamnă asta? Îl acuzi pe Howard că este hoț de bijuterii?

– Da. Cred că este foarte posibil acest lucru.

– Mai întâi îl etichetezi drept asasin, iar acum spui că este și hoț. Dar e de-a dreptul revoltător. Dă-mi voie să-ți spun, domnule, că permiți sentimentelor să-ți întunece judecata.

– Dar dacă eu am dreptate, spuse el încet, dacă Celeste și Howard Hudson au fost parteneri la furt, mai avem încă un mobil posibil al asasinatului.

– O neînțelegere între hoți? Crezi că Howard nu a omorât-o pentru că ea l-ar fi înșelat cu un alt bărbat, ci pentru că ea ar fi încercat să fugă cu brățara aceea? Prostii. Lavinia pufni delicat. Refuz să cred că Howard și-a omorât soția. Tobias nu spuse nimic. El doar se uită o vreme la ea. Ei? Lavinia se încruntă. Ce este?

– Nu pot să nu observ că nu te grăbești să sari în apărarea lui Hudson și în legătură cu acuzația de furt.

Lavinia suspină și se așeză mai bine pe scaun.

– Ești sigur în legătură cu bijuteriile acelea furate la Bath?

– Sînt atît de sigur cît aş putea să fiu fără să am vreo dovadă. Dar aproape întotdeauna mă pot baza pe informațiile primite din partea lui Crackenburne.

Lavinia apucă tocul și începu să se joace mecanic cu el, în timp ce se străduia să evalueze faptele cu detașare.

– Trebuie să recunosc că, dacă Celeste a fost o hoată atât de activă, ar fi imposibil ca Howard să nu fi bănuț măcar ceva.

– Eu consider că este mult mai probabil ca să fi fost direct implicat în acele furturi.

– Dacă ar fi așa, atunci pentru ce să fi riscat să ne angajeze pe noi?

– El nu a vrut să ne angajeze pe noi. El a vrut să te angajeze pe *tine*. Și a procedat astfel pentru că dispăruse brățara, iar el voia să o găsească. Tobias se încruntă. Oricum ar fi, e posibil ca el să nu-și dea seama cât de mult a riscat.

– Ce vrei să spui?

– Gîndește-te puțin, Lavinia. Nu a apelat la ajutorul poliției, nu-i așa? A venit la *tine*, o veche cunoștință care are despre el numai amintiri frumoase, o *bună prietenă* din trecut care nu s-ar gîndi nici o clipă că el ar putea fi vinovat de crimă și de furt.

Lavinia se strîmbă și puse cu hotărîre tocul la locul lui, în călimară.

– Eu tot nu sînt convinsă. Este foarte posibil să existe și alte explicații, și pentru crimă, și pentru furt. Bietul Howard.

– Într-adevăr, bietul Howard. Tobias părea de-a dreptul mulțumit. Ghinionul lui a fost că, atunci cînd te-a angajat pe *tine*, s-a trezit și cu mine pe cap.

19

Proasta dispoziție nu îl părăsise pe Tobias nici cînd se întoarse acasă la el, puțin timp după aceea, găsindu-l pe Anthony în birou, prăvălit într-un fotoliu. Pe masă, lîngă cumnatul său, mai erau trei sferturi dintr-o plăcintă cu somon și cu cartofi, hrană aflată într-un rapid curs de dispariție în gura tînărului.

– Sînt sigur că te afli aici pentru că ai niște vești folositoare să-mi dai. Tobias ocoli masa, așezîndu-se și el, pe un alt fotoliu. L-ai găsit pe valet?

– Încă nu. Anthony înghiți o bucată mare de plăcintă și împinse apoi într-o parte farfuria și furculița. Se uită la vîrfurile ghetelor lui lucitoare. Unul dintre vecinii lui mi-a spus că Fitch și-a petrecut o grămadă de timp prin toate speluncile, de cînd a fost dat afară din slujbă. O să mai încerc și mîine dimineață.

– În cazul în care pînă acum n-ai remarcat, află că timpul ne presează. Tobias bătu cu degetul într-un registru. Vreau să-l găsim cît se poate mai repede.

– Nu e chiar așa de ușor. Se pare că nu prea mai dă pe acasă, iar eu nu știu nici măcar cum arată omul acesta.

– Preia inițiativa. Roagă pe vreo cunoștință de-a lui să ți-l descrie. Interesează-te printre vagabonzi. Află ce spelunci frecventează. La dracu', Tony. Tu ai fost acela care a vrut să faci pe ajutorul de detectiv. Îți sugerez să începi să-ți practici cu seriozitate noua meserie.

– Știi că am fost ocupat să le pun întrebări prostituatelor care își fac veacul lîngă hanul la care trage Oscar Pelling.

Tobias se încruntă.

– Vreo noutate în privința asta?

– Nu.

– Cu alte cuvinte, n-ai progresat pe nici un front, nu-i așa? Îți sugerez să te întorci la partea ta de investigație. Cu siguranță că va fi mai eficient decît să mănînci din cămara lui Whitby.

– N-am făcut decît să îmbuc și eu ceva. Anthony îl privea mohorît, din adîncimea fotoliului în care se tolănise. Ce dracu' se întîmplă cu tine? Iar te-ai ciorovăit cu doamna Lake?

– Nu-i treaba ta să comentezi relația mea cu Lavinia.

– Știu că nu e treaba mea. Nu știu ce m-a apucat.

Tobias izbi cu palma în registru.

– Am intrat în biroul ei, cu puțin timp în urmă, și am găsit-o acolo singură cu Hudson.

– Aa.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nimic deosebit. Doar că acum înțeleg motivul pentru care ești nervos. Anthony ridică din sprâncene. Nu prea îl ai la inimă pe clientul tău, nu-i așa?

– Nu am deloc încredere în acest om. Este un practician al hipnozei care se poate foarte bine să-și fi ucis soția. Sint convins că și-a făcut un plan ascuns în legătură cu Lavinia. Iar ea refuză să vadă pericolul la care se expune.

– Vrei vreun sfat din partea mea?

– Mulțumesc, nu. Sfaturile tale cu privire la modul în care poți să farmeci o femeie cu ajutorul complimentelor s-au dovedit a avea un rezultat lamentabil.

Anthony își drese glasul.

– Foarte bine. Atunci ce-ar fi să-mi dai tu niște sfaturi?

– Despre ce este vorba?

– Am venit aici în după-amiaza asta, pentru că am vrut să vorbesc cu un bărbat mai în vîrstă și mai înțelept decît mine, care are mai multă experiență de viață și care mă poate ajuta să rezolv o problemă foarte dificilă cu care mă confrunt.

– La dracu', și doar mi-ai dat cuvîntul de onoare că n-o să te apuci de jocuri de noroc. Dacă ai intrat în rahat, descurcă-te de unul singur.

– Liniștește-te, domnule. N-am pierdut bani la masa de joc. În cazul în care n-ai observat, am fost mult prea ocupat cu investigațiile pentru noul meu șef, pentru a mai avea timp de pierdut la cărți sau la zaruri.

Tobias sesiză că pînă acum nu auzise niciodată din partea cumnatului său un asemenea ton iritat.

– Atunci despre ce este vorba? îl întrebă el calm.

– Este vorba despre Emeline.

– La dracu'. Tocmai de ce mă temeam. Tobias se lăsă în fotoliu, își rezemă călcîiele de colțul biroului și își împreună

mîinile. S-a întîmplat ceva ieri, după ce ați plecat de la conacul lui Banks, nu-i așa?

– Sigur că s-a-ntîmplat. Doar v-am povestit ce s-a întîmplat. Anthony țîșni în picioare și începu să se fiție prin încăpere. Emeline a fost cît pe ce să fie lovită de trăsura aceea. Putea să fie rănită. Poate chiar grav.

– Am avut impresia că ea s-a temut că tu și băiețelul erați în pericol.

– Și ea a fost în pericol, dar se pare că a neglijat acest aspect.

Tobias își admira vîrfurile degetelor.

– Parcă am ajuns la concluzia că intenția birjarului a fost aceea de a transmite un mesaj, și nu de a omorî pe cineva.

– Nu poți fi sigur de nimic. Și cu atît mai puțin de intențiile unui birjar. Mandibula lui Anthony era atît de încordată, încît părea să aibă duritatea oțelului. Să știi tu, Tobias, că aș da orice, doar ca să pun mîna pe ticălosul acela, fie și numai pentru cinci minute.

– Înțeleg.

– Trebuie să recunosc că, numai după ce m-am dus aseară la culcare, am înțeles pe de-a-ntregul multitudinea de implicații ale aceluia incident. M-am tot gîndit la ce s-ar fi putut întîmpla, pînă aproape de răsăritul soarelui. Am stat toată noaptea cu ochii în tavan. Anthony flutură o mînă. Dacă birjarul ar fi pierdut controlul cailor? Dacă Emeline s-ar fi panicat, așa cum s-a panicat și băiatul? Dacă ar fi încremenit acolo, țintuită în mijlocul drumului? Trăsura aceea ar fi călcat-o.

– Din fericire, se pare că domnișoara Emeline are aceeași calitate ca și mătușa ei, de a nu intra în panică, în momente dificile.

– Și cînd, în sfîrșit, am reușit și eu să adorm, somnul mi-a fost bîntuit de coșmaruri, mormăi Anthony. În toate acele visuri se făcea că nu puteam să ajung la timp la Emeline,

pentru a o trage din calea unei trăsurii care venea în goană spre ea.

Tobias se gîndi la acele cîteva coșmaruri pe care le avusese și el, de cînd o cunoscuse pe Lavinia.

– Și eu am avut astfel de vise neplăcute.

– În dimineața aceasta, în timp ce tu, împreună cu doamna Lake și cu doamna Dove, ați fost să vorbiți cu Vale, am avut o discuție cu Emeline. I-am spus părerea mea, că ar trebui să renunțe la ideea de a călca pe urmele mătușii sale.

– Chiar așa? Tobias își coborî picioarele de pe marginea biroului și se ridică în picioare. El se apropie de masă, examinînd resturile de plăcintă cu somon și cartofi. Cred că pot intui cam ce reacție a avut ea la sugestia pe care i-ai făcut-o.

– S-a înfuriat rău de tot. Nici n-a vrut să se gîndească la sfatul pe care i l-am dat. Ba chiar mi-a spus că n-am nici un drept să iau hotărîri în numele ei, sau să mă amestec în viața ei.

– Nu se poate! Tobias luă cuțitul și își tăie o bucată bună din restul de plăcintă. Ce surpriză! Sînt tare mirat!

Anthony se opri locului și se uită încruntat cum Tobias mușca cu poftă din delicioasa plăcintă.

– Tu îți bați cumva joc de mine?

– Te asigur de totala mea înțelegere și compasiune, zise Tobias mestecînd satisfăcut plăcinta.

– La dracu'! Anthony își trecu degetele prin păr. Găsești foarte amuzant ce spun eu, nu-i așa? Crezi că e o ocazie potrivită de a te răzbuna acum pe mine, pentru că te-am sfătuit să nu te comporti dictatorial și cu nasul pe sus față de doamna Lake.

Tobias nu spuse nimic. Mai mușcă încă o dată din bucata de plăcintă. Whitby era un bucătar desăvîrșit. Dar, de fapt, Whitby se pricepea la aproape orice. Bărbatul care făcea pentru el pe majordomul, pe valetul, pe bucătarul și, din cînd în cînd, chiar și pe doctorul, reușea să pară, în hainele pe

care le purta, mult mai elegant decît mulți domni din lumea bună, inclusiv decît el, se gîndi Tobias.

– În cazul în care te încălzește cu ceva, mormăi în continuare Anthony, îți mărturisesc că acum îți înțeleg mult mai bine trăirile față de înclinația doamnei Lake către risc.

– E plăcut să afli că cineva îți înțelege și îți apreciază trăirile.

– Presupun că nu ai nici un sfat practic pentru mine.

– Ba desigur că am un sfat foarte folositor pentru tine. Tobias îi întinse farfuria. Mai mănîncă din plăcinta lui Whitby. Este excelentă. Cred că prazul îi dă gustul acesta formidabil. Și după ce vei termina de mîncat, poți să începi să îl cauți din nou pe valetul lui Banks și să stai la taclale cu prostituatele.

Anthony luă fără prea mult elan farfuria. Se uită la plăcintă de parcă aceasta ar fi fost creația unui alchimist.

– Sînt eu blestemat ca domnișoara Emeline să mă aducă în pragul disperării, nu-i așa?

– Tot ce se poate. Dar sînt sigur că te vei mai liniști, atunci cînd vei afla că nu ești tu unicul bărbat care simte tot mai des că în curînd o să-l lase nervii. Se pare că și eu am căzut victimă unui blestem similar cu al tău, împărtășind o soartă asemănătoare cu a ta, din pricina doamnei Lake.

– Ai pățit ceva, Emeline? Lavinia lăsă jos tocul și cercetă fața îmbufnată a nepoatei sale. Văd că nu facem mare brînză. Începînd de ieri, parcă tot îți ninge și îți plouă. Este cumva din cauza incidentului cu trăsura?

Emeline dădu deoparte hîrtia pe care își sistematizase impresiile privitoare la răspunsurile servitorilor pe care îi descususe Anthony la conacul Banks. Se uită la mătușa ei cu o privire de parcă i s-ar fi înecat corăbiile.

– Într-un fel, da, recunosc Emeline.

– Puteam să jur. N-ai dormit prea bine azi-noapte, nu-i așa? Am remarcat la micul dejun că arătai puțin cam trasă la față.

Gura lui Emeline se arcui cu tristețe.

– Asta vrea să fie o manieră politicoasă de a-mi atrage atenția că azi nu e una din cele mai bune zile ale mele?

– Numai eu sînt de vină. Ar fi trebuit să insist să guști o picătură sau două de sherry, înainte de a merge la culcare.

– Anthony mi-a făcut o vizită, în timp ce tu cu doamna Dove și cu Tobias ați fost plecați astăzi să discutați cu lordul Vale.

Lavinia se încruntă.

– Anthony a fost aici? A intrat în casă? Sper că era de față și doamna Chilton.

– Era și ea aici. Însă ca de obicei, Anthony nu a intrat. M-a invitat la o plimbare prin parc.

Pe Lavinia o cuprinsese panica. Gîndul la cele întîmplate cu prilejul plimbărilor în parc la care o scotea Tobias o făcu să se albească precum varul.

– Dar cum și-a permis băiatul acesta să se gîndească măcar la una ca asta? De aceea ești așa de supărată? Am să-i cer lui Tobias să-l muștruluiască aspru.

Emeline dădu ochii peste cap.

– N-ai nici o grijă. Nu am încălcat normele buneicuviiște. Ne-am plimbat și noi puțin, în cea mai umblată zonă a parcului. N-am dispărut, pentru o oră sau două, așa cum tu și cu domnul March obișnuieți să faceți, cînd vă plimbați prin parc.

Lavinia simți cum se face stacojie. Își dresе glasul.

– Domnul March și cu mine am descoperit că plimbările lungi sînt foarte revigorante pentru oamenii de vîrsta noastră.

– Nu am nici o îndoială.

Lavinia miji ochii.

– Și ce te-a deranjat în discuția pe care ai avut-o cu Anthony?

– Trebuie să-ți spun că a început să se poarte cu mine cam tot așa cum se poartă domnul March cu tine.

– Poftim?! Cum adică?

– E de părere că ar trebui să renunț la intenția de a-ți urma exemplul și de a mă specializa în meseria de detectiv particular.

– Înțeleg. Lavinia cîntări informația primită. Ce Dumnezeu crezi că l-a făcut să spună așa ceva? Anthony pare un tînăr destupat la minte și cu picioarele pe pămînt.

– Cred că l-a speriat incidentul cu trăsura.

– Interesant. N-aș fi crezul că are nervii atît de sensibili. Judecînd după comportamentul lui de ieri după-amiază, cînd v-ați întors amîndoi aici, aș fi fost tentată să cred că Anthony este la fel de stăpîn pe sine, cum este de obicei și Tobias în momentele cruciale.

– Nu l-a tulburat că el a fost în pericol, deși eu m-am speriat cumplit, spuse Emeline. Se pare că azi-noapte a dat frîu liber imaginației. S-a gîndit foarte serios că eu am fost în pericol și doar printr-un noroc am scăpat nevătămată.

– Înțeleg.

– Toată treaba asta l-a făcut să se frămînte, ajungînd la concluzia că ar trebui, prin urmare, să-mi aleg o altă carieră de urmat.

– Înțeleg, rosti din nou Lavinia, de această dată pe un ton cît se poate de neutru.

– Am fost nevoită să suport o prelegere extrem de plictisitoare, spunîndu-mi în cele din urmă că n-ar trebui să-mi mai pun viața în pericol. M-a cam sîcîit puțin și cu părerile lui în legătură cu profesiile care s-ar potrivi mai bine unei doamne. Mă tem că mi-am cam pierdut răbdarea și i-am spus, pe șleau, părerea mea sinceră despre felul lui arogant de a fi. Apoi i-am spus la revedere și l-am lăsat cu buza umflată acolo, în mijlocul parcului.

– Înțeleg. Lavinia își puse palmele pe birou și se ridică în picioare. Ce-ai zice acum de un strop de sherry?

Emeline se încruntă.

– Mă așteptam la altceva, din partea unei doamne atît de inteligente și plină de idei, ca tine. Tu ai mai multă

experiență de viață. Îi cunoști pe bărbați. Asta e tot ce poți să-mi oferi? Un strop de sherry?

– În cazul în care îți dorești ceva mai elevat, te sfătuiesc să citești din Shakespeare, din Wollstonecraft sau vreo carte cu subiect religios. Mă tem că în privința sfaturilor referitoare la persoane precum domnii March și Sinclair, eu nu sînt în stare să-ți ofer mai mult decît un strop de sherry.

– Ooo.

Lavinia deschise ușa bufetului. Scoase de-acolo sticla cu sherry și turnă cîte puțin în două pahare, oferindu-i unul lui Emeline.

– Știi, ei amîndoi sînt bine intenționați.

– Da. Emeline luă o mică sorbitură din sherry, după care imediat își luă un aer ceva mai filozofic. Da, și eu cred că sînt bine intenționați.

Lavinia gustă și ea din conținutul paharului, încercînd să-și facă puțină ordine în părerile privitoare la bărbați.

– Din experiența mea, începu ea fără grabă, domnii au tendința de a se tensiona și uneori chiar de a se enerva, ori de cîte ori simt că o situație este gata să le scape de sub control. Și cu atît mai mult în cazul cînd în acea situație este implicată și o doamnă față de care ei simt că au o oarecare responsabilitate.

– Pricep.

– Își calmează nervii ținînd prelegeri plicticoase, dînd ordine și, în general, comportîndu-se ridicol.

Emeline mai bău puțin sherry și dădu din cap cu înțelepciune.

– Este un obicei foarte enervant.

– Într-adevăr, dar din păcate acest obicei face parte din natura bărbaților. Poate că acum îți dai și tu seama de ce mă exasperează uneori domnul March.

– Îți mărturisesc deschis că acum te înțeleg foarte bine. Emeline scutură din cap. Nu mă mai miră faptul că vă certați

atît de des. Prevăd deja multe dispute pe care le voi avea în continuare cu Anthony.

Lavinia ridică paharul.

– Să toastăm.

– Pentru ce anume?

– Pentru domnii exasperanți. Pentru că trebuie să recunoști totuși că sînt extrem de tonici.

20

Soarele palid dispăru imediat în ceața care se tîra peste oraș în după-amiaza următoare. Pîcla aproape că izbutise să aducă acelei zile plăcute un sfîrșit timpuriu, în momentul în care ajunse Lavinia în fața magazinului de antichități al lui Tredlow. Se opri la intrare și privi înăuntru prin geam, constatînd surprinsă că în magazin nu fusese aprinsă nici o lampă. Interiorul magazinului plutea într-o apăsătoare semiobscuritate.

Lavinia se dădu cîțiva pași înapoi și privi la ferestrele de deasupra prăvăliei. O examinare rapidă relevă faptul că draperiile erau trase complet. Nici o geană de lumină nu se zărea pe la marginile cortinelor grele.

Femeia încercă ușa. Era descuiată. Lavinia păși în magazinul nefiresc de tăcut.

– Domnule Tredlow? Vocea ei reverberă ca într-o peșteră printre șirurile de statuete prăfuite și de vitrine în care erau expuse obiectele. Am primit mesajul dumitale și am venit de îndată.

Laconicul și enigmaticul bilețel al lui Tredlow sosise la ușa de la bucătăria Laviniei cu mai puțin de o oră în urmă: *Am noutăți în legătură cu o anume piesă care ne interesează pe amîndoi.*

La momentul respectiv, Lavinia fusese singură acasă. Doamna Chilton plecase să cumpere niște pește. Emeline

era și ea în oraș, intenționând să-și cumpere o pereche de mănuși pentru balul doamnei Dove.

Lavinia nu pierduse nici o secundă. Își pusese pelerina și pălăria, plecând imediat. La acea oră birjele libere erau rare, însă ea reuși să găsească una. Din nefericire, traficul fusese aglomerat. Laviniei i se păru că a trecut o veșnicie pînă să ajungă pe străduța lui Tredlow.

Spera ca el să nu fi renunțat să o mai aștepte, să nu fi închis magazinul și să nu fi plecat la vreo cafenea de prin apropiere.

– Domnule Tredlow? Ești pe-aici?

Liniștea mormîntală din magazin îi dădea fiori. Cu siguranță că domnul Tredlow n-ar fi uitat să închidă ușa de la intrare, în cazul în care plecase, ori urcase în apartamentul de deasupra.

Edmund Tredlow nu mai era un om tînăr, se gîndi neliniștită femeia. Și, din cîte știa Lavinia, locuia singur. Deși părea a fi sănătos, ultima dată cînd îl văzuse ea, multe lucruri neplăcute i se puteau întîmpla unui domn de vîrsta lui. Lavinia se gîndi imediat că anticarul s-ar putea să zacă fără cunoștință pe podea, în urma vreunui atac de apoplexie. Sau să fi căzut pe scări. Poate inima îi cedase.

Un fior de groază îi trecu Laviniei pe șira spinării. Cu siguranță se întîmplase ceva rău. Simțea asta în toată ființa ei.

Primul loc din care, în mod logic, ar fi putut să înceapă căutările, era acea încăpere lugubră din spate. Aceasta era de vreo trei ori mai mare decît spațiul alocat magazinului propriu-zis, adăpostind și camera valorilor, adică locul în care Tredlow își ținea cele mai prețioase antichități.

Lavinia înaintă grăbită de-a lungul teșghelei din fundul magazinului, ocoli capătul cel mai îndepărtat al acesteia și apucă de marginea draperiei goase și închise la culoare, care masca intrarea în încăperea din spate.

Dînd draperia la o parte, se trezi privind în întunericul ca de peșteră al magaziei neluminate. O singură fcreastră îngustă, în partea de sus a peretelui, oferea o iluminare slabă; se stingea cu greu aglomerarea de statuete, fragmente de coloane și cîte un sarcofag de piatră.

– Domnule Tredlow?

Nu se auzi nici un răspuns. Lavinia se uită după o lumînare, zări una înfiptă într-un mic sfeșnic metalic de pe tejghea și se grăbi să o aprindă.

Ținînd lumînarea în fața ei, femeia pătrunse în camera din spate. O adiere ca de gheață îi atinse punctul sensibil dintre omoplați, și Lavinia se înfioră.

Un noian de umbră deasă, care începea chiar de deasupra draperiei, marca locul scării abrupte care ducea la apartamentul de sus. Avea să cerceteze și acea zonă din clădire, după ce avea să se asigure că Tredlow nu se afla jos.

În fața ei se înălța un perete parcă impenetrabil de cutii, de lăzi și de fragmente de monumente din piatră. Lavinia se strădui să înainteze în întuneric, conștientă într-un fel ciudat de privirile oarbe și neomenesti ale zeităților antice care o înconjurau. Mai multe pietre de mormînt sculptate și deteriorate îi blocau înaintarea. Le ocoli, trezindu-se față în față cu silueta unei Afrodite îngenuncheate și fără brațe.

Lavinia trecu pe lîngă două mari statui de împărați romani, cu hîdele și îmbătrînitele lor fețe nepotrivit îndreptate către trupurile frumoase și bine înzestrate ale unor atleți greci, constatînd că drumul îi este barat de o masivă friză de piatră. Ceara lumînării aprinse căzu pe un ciorchine de războinici călare, încleștați pentru eternitate într-o scenă sîngeroasă de moarte cumplită. Disperarea și cruzimea de pe figurile bărbaților își găseau ecoul în trupurile contorsionate și în copitele ridicate ale cailor pe care aceștia îi călăreau.

Femeia plecă din dreptul frizei, croindu-și drum printr-un labirint de urne și amfore decorate cu imaginile unor orgii.

Deasupra, un hermafrodit dormea într-o poziție lascivă. La stînga ei, un centaur imens se înălța în penumbră.

Lavinia zări o ușă deschisă și i se tăie răsuflarea. Tredlow îi arătase o dată cu mîndrie camera comorilor sale celor mai de preț, cînd îi prezentase prima oară colecțiile. Era o încăpere de piatră, foarte bine fortificată, care făcuse parte din clădirea medievală originală, aflată cîndva pe acel loc.

Își aminti că Tredlow îi povestise ce emoționat fusese, cînd o descoperise, după ce se mutase în casă. O transformase într-un soi de seif și o folosea pentru păstrarea obiectelor de artă de dimensiuni mai mici, și pe cele considerate ca avînd o valoare deosebită. Dat fiind că încăperea era prevăzută cu un zăvor pe dinăuntru, e posibil că odaia să fi fost inițial destinată drept intrare într-un tunel secret, construit pentru a permite stăpînului casei să scape, la nevoie, de eventualii dușmani. Blocuri mari de piatră astupau acum tunelul.

Tredlow instalase o încuietoare mare din fier, pe dinafara ușii. Cheia acestei încuietori o păstra mereu asupra lui.

Camera tezaurului ar fi trebuit să fie încuiată, se gîndi ea. Tredlow n-ar fi lăsat-o niciodată deschisă intenționat.

Lavinia o porni spre încăperea tezaurului. Se împiedică de unul din cele trei picioare de bronz pe care stătea un vas roman, frumos sculptat, care se folosea pentru jărat.ic.

Gemînd ușor de durere, femeia se uită în jos. Lumina căzu pe cîteva pete întunecate de pe pardoseală. Luciul slab al acelor pete trăda faptul că ele mai erau încă umede.

Trebuie să fie apă, își spuse ea. Sau poate ceai, sau bere, pe care Tredlow o vărsase, din greșeală.

Dar cînd se aplecă pentru a se uita mai bine, Lavinia își dădu seama că podeaua nu fusese pătată nici de apă, nici de ceai, și nici de bere. Ea constată că se uita acum la niște picături de sînge pe jumătate închegat.

Micile pete formau o urmă înfiorătoare, care se sfîrșea brusc lîngă un sarcofag de piatră. Capacul aceluia coșciug era pus, închizînd ermetic orice s-ar fi aflat acolo.

Lavinia întinse alarmată mîna, pentru a atinge petele cu vârful unui deget înmănușat. În acea clipă, ea auzi inconfundabilul scîrțîit al podelei din lemn de deasupra tavanului.

Fu cuprinsă de un fior de teamă, asemănător unui șoc electric. Se ridică atît de iute și de speriată, încît își pierdu echilibrul. Întinse cu frenezie mîna pentru a se prinde de cel mai apropiat obiect, o siluetă masculină în mărime naturală. Statuia respectivă ținea o sabie într-o mînă, iar în cealaltă un obiect dezgustător.

Perseu ținînd în mînă capul retezat al Meduzei.

Timp de o clipă înfricoșătoare, Laviniei îi fu imposibil să se mai miște. Avea senzația că este țintuită locului, de parcă ar fi fost împietrită de privirea Gorgonei. Uitătura insistentă a creaturii era de-a dreptul hipnotică, prin intensitatea ei. Cîrlionții șerpilor încolăciți care înconjurau fața de piatră a Meduzei păreau cumplit de reali, în lumina șovăitoare a lumînării.

Lemnul scîrțîi din nou, în liniștea înfiorătoare. Zgomot de pași. Chiar deasupra capului ei. Cineva era acolo sus și traversa încăperea, către scara care cobora la parter. Iar acea persoană nu era Edmund Tredlow. Era foarte sigură de acest lucru.

Din nou scîrțîieli.

Intrusul se mișca acum mai hotărît. Pașii lui erau mai rapizi. Persoana de deasupra știa că ea se afla acolo. Cu siguranță că o auzise strigîndu-l pe Tredlow.

Un alt șoc electric o eliberă din captivitatea în care o ținea privirea Meduzei de piatră. Trebuia să plece cît mai iute de-acolo. Intrusul avea să ajungă în curînd pe scară. Ar fi avut nevoie doar de cîteva secunde pentru a ajunge în încăperea unde se afla ea. Lavinia nu mai avea timp să ajungă înaintea lui la deschizătura cu draperie, pentru a ieși prin ușa din față.

Îi mai rămăsese doar ușa din dos, cea prin care Tredlow obișnuia să introducă în depozit antichitățile și celelalte obiecte de artă. Ținând sus lumînarea, Lavinia cercetă semiîntunericul din încăpere. Prin pădurea de siluete sinistre din bronz și din piatră, ca și prin labirintul de lăzi și de cutii depozitate pînă în tavan, ea întrezări peretele din spate.

Lavinia o luă pe un culoar îngust, mărginit de cîteva masive pietre funerare. La jumătatea drumului către obiectivul ei, femeia aruncă o privire peste umăr, văzînd licărirea unei lumînări, care juca pe tavanul de lîngă scară. Fu cuprinsă de disperare. Intrusul se afla deja în camera aceea. Dacă ea îi putea vedea lumînarea, cu siguranță că și el o putea vedea pe-a ei.

N-avea timp să mai ajungă la ușa din spate.

Unica speranță care îi mai rămăsese era acum doar camera tezaurului. Dacă ar fi putut intra acolo și ar fi închis ușa cu zăvorul, ar fi fost în siguranță. Lavinia se grăbi către mica încăpere, fără a se mai osteni să-și mascheze zgomotul mișcărilor. Se opri în pragul odăii de piatră, curajul părăsind-o aproape în totalitate cînd văzu cît de mic era spațiul acolo.

Nu-i plăceau deloc spațiile mici și închise. De fapt, chiar le ura de moarte.

Zgomotul de pași care se apropia neconținut o făcu să se decidă. Lavinia privi în urmă pentru o ultimă oară. Silueta celui care venea după ea era mascată de grămezile de statui și de lăzi, însă licărirea lumînării acestuia era foarte vizibilă. Ea lumina fețele monștrilor și ale zeităților, în timp ce se apropia din ce în ce mai mult.

Lavinia trase, adînc, aer în piept, păși în micuța cameră a tezaurului și puse mîna pe clanța de fier a ușii, trăgînd de ea cu toată puterea.

Păru a trece o eternitate pînă ce se închise ușa aceea de lemn. Lavinia se gîndi o clipă cu groază că ușa putea fi înțepenită, situație în care totul ar fi fost pierdut.

Apoi, cu un scîrîit înflorător, ușa se trînti, închizîndu-se. Flacăra luminării se zbătu sălbatic pentru ultima dată, luminînd obiectele vechi de sticlă și de metal, după care se stinse.

Lavinia se trezi brusc într-un întuneric total și apăsător, ca de mormînt. Cu mîinile tremurîndu-i reuși, pe bîjbîite, să dea peste vechiul zăvor de fier. Acesta se închise cu un zgomot dogit.

Femeia închise ochii și își lipi urechea de ușa groasă din lemn, încordîndu-se din răspuțeri să deslușească ceea ce se întîmpla de cealaltă parte a acesteia. Nu putea să spere decît ca intrusul să-și dea seama că nu avea cum ajunge la ea și să se hotărască să o șteargă de-acolo cît mai repede. Pe urmă ea ar fi putut ieși din acea cămăruță îngrozitoare.

Lavinia auzi scrișnetul de fier frecat pe fier.

Avu nevoie de cîteva secunde ca să înțeleagă toată grozăvia care i se pregătea. Cu o cumplită senzație de gol în stomac, își dădu seama că intrusul încuiase ușa cu cheia lui Tredlow.

Intrusul nici măcar nu încercase să o scoată pe Lavinia din locul în care se ascunsese. Pur și simplu, o încuiase în acel mic spațiu întunecos, care nu era cu mult mai mare decît un sarcofag roman.

Cei doi bărbați se îndreptară spre el, ieșind din ceață, cu hainele lor negre și lungi descheiate, în așa fel încît faldurile acelor veșminte groase le atingeau vîrfurile cizmelor stălucitoare. Fețele bărbaților erau umbrite de borurile pălăriilor și de întunericul care se lăsa.

— Te așteptam, domnule Fitch, rosti încet cel mai în vîrstă dintre ei. Acesta se mișca cu un ușor șchiopăt și, dintr-un motiv de neînțeles, acea mărturie a unei vechi răni îl făcea să pară și mai amenințător.

Celălalt bărbat tăcea. Rămăsese deoparte, cu cîteva pași în urmă, urmărind desfășurarea evenimentelor și așteptînd instrucțiuni. Acesta îi amintea lui Fitch de un tînăr leopard, care lua lecții de la un prădător ceva mai experimentat.

Bărbatul mai în vîrstă era mai de temut.

Valetul fu cuprins de un val de groază. Se opri brusc, uitîndu-se înnebunit în jurul său și căutînd cu febrilitate o cale de scăpare. Nu găsi nici una. Luminile cafenelei pe care o părăsise doar cu cîteva minute în urmă rămăseseră undeva înspre capătul aleii, mult prea departe pentru a-i mai putea oferi refugiu. De-o parte și de alta a străduței nu se aflau decît cîteva intrări pustii și întunecate.

– Ce vreți de la mine? El încercă să pară ferm pe poziții. Avusese la viața lui ceva experiență în acest sens, își aminti el. De la un bun valet se aștepta întotdeauna să aibă o autoritate gravă.

Poate că *gravă* nu era cuvîntul cel mai potrivit, în aceste împrejurări.

– Am vrea să stăm de vorbă cu tine, rosti bărbatul care părea mai periculos.

Fitch înghiți în sec. Bărbații erau prea bine îmbrăcați pentru a fi niște simpli hoți, își zise el. Însă acea concluzie la care ajunsese nu avu darul de a-l liniști. Expresia din ochii bărbatului mai în vîrstă îi spunea că trebuie s-o rupă la fugă. Dar știa că n-ar fi ajuns prea departe. Chiar dacă ar fi reușit să fugă mai repede decît acest vînător, n-ar fi reușit în nici un caz să scape de tînărul leopard aflat în curs de instruire.

– Cine ești? întrebă el. Omul auzi teama din propriul său glas și se crispă.

– Pe mine mă chemă March. Nu trebuie să știi mai mult. După cum spuneam, însoțitorul meu și cu mine am vrea să-ți punem cîteva întrebări.

– Ce fel de întrebări? șopti Fitch.

– Ai lucrat, pînă de curînd, ca valet al lordului Banks. După informațiile noastre, ai fost dat afară, fără preaviz.

Fitch fu cuprins de o groază de nedescris. *Ei știau ce făcuse el.* Creatura descoperise furtul și îi trimisese pe cei doi după el.

Valetului i se uscă gura. Fusese atît de sigur că nimeni nu avea să observe lipsa nenorocitului aceuia de obiect, și uite că totuși fusese descoperit. Tot felul de imagini apocaliptice îi dădeau fiori după fiori. Putea fi trimis la muncă silnică, sau chiar la spînzurătoare, pentru ceea ce făcuse.

– Am vrea să știm dacă ai luat cumva, din casa lui Banks, vreun obiect de valoare, atunci cînd ai plecat de-acolo, spuse March.

Era pierdut, se gîndi Fitch. Nu mai avea nici o speranță. Era inutil să-și nege vinovăția. March părea genul de om care ar fi putut hăitui pe cineva pînă la capătul lumii. Se putea citi acest lucru în ochii ticălosului. Singura lui șansă era să se lase la mila leopardului și să spere că va putea să ajungă la un compromis cu acesta, negociindu-și ieșirea din dezastru.

– Ea m-a lăsat să plec fără să-mi plătescă nici măcar salariul trimestrial. Și nu mi-a dat nici referințe. Fitch se sprijini de o balustradă de fier. După atîta amar de muncă grea. M-am străduit cît am putut, dar nu a fost deloc ușor să o slujești pe Creatură.

– Te referi la doamna Rushton? îl întrebă March.

– Da. Se întîmpla de două ori pe săptămîină, sau uneori chiar mai des, dacă o apuca trebuința. Timp de aproape trei luni de muncă grea. Fitch se mai îndreptă puțin de spate, amintindu-și de eforturile sale eroice. N-am avut niciodată un stăpîn mai pretențios decît Creatura. Iar ea mă dă afară fără preaviz, fără referințe și fără nici măcar o *nenorocită de pensie*. Asta-i drept? te întreb eu.

Bărbatul mai tînăr vorbi și el pentru prima oară:

– Dar ce motiv a avut doamna Rushton să te dea afară?

– Începuse să meargă cu regularitate la niște ședințe cu un nenorocit de hipnotizator. Fitch se strîmbă. Pretindea că acela îi liniștea nervii mai bine decît mine. Într-o bună zi s-a întors de la o ședință de tratament și m-a anunțat cu seninătate că nu mai avea nevoie de serviciile mele.

– Așadar ea te-a dat afară, iar tu ai hotărît că ți se datora ceva în schimb, așa e? îl întrebă March.

Fitch întinse spre acesta o mână cu palma desfăcută în sus, cerșind înțelegere din partea vînătorului.

– N-a fost deloc cinstit, îți spun. De asta am furat nenorocita aceea de tabacheră. Nici o clipă nu m-am gîndit că i se va simți lipsa, să-ți spun drept. Banks nu mai priza tutun de aproape un an și nu părea că o va mai folosi vreodată.

March miji din ochi.

– Ai furat o tabacheră?

– Tabachera asta zăcuse în fundul unui sertar, în camera lordului, de nu știu cîtă vreme. Cine să se fi gîndit că și Creatura știa de existența ei, ca să nu mai vorbim că ar fi putut foarte bine să nu se sinchisească de lipsa acesteia.

March se apropie de fostul valet al lui Banks.

– Ai furat o *tabacheră*?

– Credeam că nimeni din casă nu-și mai amintea de ea. Fitch privea supărat în jos, minunîndu-se de soarta potrivnică. Nu-mi pot imagina cum de a ajuns Creatura să descopere că tabachera a dispărut.

– Dar brățara? spuse pe neașteptate March.

– Brățara? Fitch își înălță fruntea, de astă dată sincer uluit. Despre ce brățară vorbești?

– Despre brățara aceea veche din aur, pe care Banks o păstra încuiată în seiful lui, preciză March. Cea împodobită cu o camee neobișnuită.

– Vechitura aia? mormăi Fitch cu dispreț. De ce dracu' s-o fi luat pe aia? Ar fi trebuit să tratez cu cineva de pe piața de antichități, pentru a obține un profit de pe urma ei. Am învățat destule, lucrînd atîția ani pentru Banks, ca să știu că nu trebuie să am de-a face cu asemenea oameni. Ei formează o tagmă ciudată.

March schimbă cu însoțitorul său o privire de nedescifrat, după care se întoarse către Fitch.

– Și cu tabachera ce-ai făcut?

Fith ridică din umeri cu amărăciune.

– Am vîndut-o unui negustor de pe Aleea Cîmpului. Cred că ar putea fi convins să vă spună cine a cumpărat-o de la el, însă ...

March își întinse mîinile, apucîndu-l pe Fitch de reverele hainei.

– Știi cumva unde este brățara cu Meduza?

– Nu. Un fir de nădejde înflori în sufletul lui Fitch. Vîntătorul nu părea absolut deloc interesat de tabacheră. Nu-i păsa decît de acea vechitură. Deci brățara a dispărut, nu-i așa?

– Da. March nu-l eliberă din strînsoare. Eu și cu prietenul meu sîntem în căutarea ei.

Fitch își drese glasul.

– Pot să presupun că, dacă vă spun atîta cît știu eu despre brățară, n-o să vă mai intereseze persoana mea?

– Da, ar fi o presupunere corectă din partea ta.

– Nu știu unde se află brățara, dar pot să vă spun un lucru: Mă îndoiesc că ar fi furat-o careva dintre servitori, din aceleași motive din care nici eu nu m-am obosit să o fur.

– Pentru că ar fi prea greu de vîndut?

– Exact.

– Nimeni din personalul casei nu s-ar fi priceput cum să scoată vreun profit de pe urma unui asemenea obiect.

– Ai cumva idee cine ar fi putut s-o fure?

– Nu ... March îl zgîlțîi ușor. Dar să-ți spun un lucru, se grăbi Fitch să adauge. Din ziua în care Creatura s-a mutat la conac, a pus mîna pe toate cheile, inclusiv pe unica cheie de la seiful lordului. Dacă nu a intrat prin efracție cineva din afară, care să urce, nevăzut de nimeni, în dormitorul lui Banks, de la etaj, apoi să descopere seiful ascuns, să-i forțeze încuietoarea, după care să se strecoare înapoi afară, tot neobservat, atunci aș zice că o singură persoană ar fi putut să ia obiectul respectiv.

– Doamna Rushton? Pentru ce să fi furat ea un obiect de valoare pe care oricum l-ar fi moștenit tot ea, în scurtă vreme? Obiect de valoare pe care ea l-ar fi putut lua oricând, fără să fie întrebată de nimeni, dacă și-ar fi dorit să facă acest lucru?

– N-am nici o idee, domnule March. Dar vă dau un sfat. Să nu subestimați Creatura și să nu-i judecați toate acțiunile conform logicii normale.

Vînătorul îl mai ținu o vreme de revere, de parcă s-ar fi gîndit în timpul ăsta ce să facă cu el. Fitch simți că i se cam tăiase răsufarea.

Apoi, brusc, March îi dădu drumul. Fitch își pierdu echilibrul, împleticindu-se spre spate și lovindu-se de balustradă.

March făcu un semn din cap, cu o ironică politețe.

– Însoțitorul meu și cu mine îți mulțumim pentru ajutor, domnule.

March se întoarse și se făcu nevăzut în ceață, fără a se mai uita îndărăt. Tînărul leopard îi zîmbi glacial lui Fitch, după care se alătură mentorului său.

Fitch rămase încremenit, pînă cînd cei doi dispărură complet în ceața densă. Numai după ce avu certitudinea că era din nou singur pe stradă, îndrăzni să răsufle ușurat.

Scăpase, ca prin urechile acului, de colții vînătorului. Însă nu o invidia deloc pe adevărata pradă a lui March.

21

Lavinia nu voia să cedeze panicii care amenința să o înnebunească. I se împotriva din răspuțeri, apelînd la toate metodele de hipnoză învățate de la părinții ei, pentru a se lupta cu întunericul care părea să-i cuprindă mintea.

Ea se întreba dacă nu cumva acesta era adevăratul sens al isteriei femeiești.

Timpul trecea. N-avea cum să măsoare trecerea lui. Poate că era mai bine așa. Dacă ar fi socotit secunde, minutele și orele, nu ar fi făcut decît să înrăutățească situația.

Se așeză pe pardoseala rece de piatră din încăperea aceea ca un sicriu, prinzînd cu ambele mîini pandantivul său de argint și adunîndu-și toate forțele interioare. Cu un efort supraomenesc, își construie o fragilă fortăreață de liniște, în cel mai ascuns cotlon al creierului ei, un loc al calmului și al împăcării. După ce acel loc fusese pregătit, ea se adăposti acolo, relaxîndu-și nervii puși la grea încercare.

Apoi Lavinia închise ușa metafizică în fața nopții ucigătoare care o înconjură, oprindu-i respirația.

Se agăță de singura certitudine reprezentînd fundamentul pe care își construie refugiul ei interior. Acel unic fapt era sigur convingerea ei că, mai curînd sau mai tîrziu, Tobias avea să vină și s-o elibereze de-acolo.

– La dracu'! Unde s-o fi dus? Tobias păși nervos pe holul care ducea spre camera de lucru a Laviniei, deschise violent ușa și aruncă în încăpere o privire înnebunită. Ce rost ar fi avut să dispară în felul acesta?

Anthony se opri lîngă el.

– Poate că a mai întîrziat la cumpărături.

Tobias se uită la doamna Chilton, care rămăsese în hol.

– Doamna Lake a plecat cumva la cumpărături, în după-amiaza aceasta?

– Nu știu, domnule. Și oftă. Nu vă pot spune decît că atunci cînd m-am întors de la pescărie era plecată.

Tobias se apropie de biroul Laviniei și se uită la mormanul de lucruri care îl acoperea.

– Începînd din acest moment, vom introduce noi reguli. Cînd ne aflăm în miezul unei investigații, doamna Lake nu va mai pleca nicăieri fără ca mai întîi să informeze pe cineva în legătură cu destinația ei și cu momentul cînd estimează că se va întoarce acasă.

– Of, Dumnezeuule. Doamna Chilton privea abătută, în timp ce Tobias scotocea metodic prin vraful de hîrtii și de alte obiecte de pe birou. Nu cred că doamna Lake va primi cu prea mare entuziasm ideea unor reguli suplimentare, dacă nu vă supărați să v-o spun de-a dreptul, domnule. Este deja puțin cam indispusă de atîtea instrucțiuni și ordine cu care ați copleșit-o în ultima vreme.

– *Puțin cam indispusă* nu înseamnă nimic, în comparație cu starea mea de spirit din aceste clipe. Tobias se uită la notițele de pe una din hîrțiile împrăștiate pe birou. Asta ce mai e? *Totală discreție asigurată, pentru acei clienți interesați de probleme private și secrete.*

– Cred că doamna Lake încearcă să-și definitiveze formularea anunțului pe care intenționează să îl publice în ziare, zise doamna Chilton.

– Are de gînd să dea la ziare un anunț cu privire la serviciile oferite de ea? Fața lui Anthony se luminează de interes. Dar este o idee formidabilă. Ar fi trebuit să ne gîndim și noi la asta, Tobias. Este o abordare foarte modernă, nu-i așa?

– I-am spus să renunțe definitiv la idee. Dar e mult prea încăpățînată, ca să mai asculte și de cîte un sfat bun. Cu o mișcare sigură și rapidă din încheietura mîinii, Tobias aruncă hîrtia în micul coș din lemn, pentru gunoi, aflat în spatele biroului. Am avertizat-o ce soi de clienți și-ar putea atrage prin această metodă. Ar face mai bine să ... Tobias se opri brusc, la vederea unui cocoloș de hîrtie din coș. Hmm.

Întinse mîna, înșfăcă bilețelul mototolit și îl netezi cu grijă pe birou.

– Ce e? îl întrebă Anthony, apropiindu-se de masa ei de lucru.

– Este ceea ce nouă, celor din branșa aceasta, ne place să numim „indiciu“, mormăi Tobias.

Doamna Chilton se dovedi foarte impresionată.

– Știți unde s-a dus doamna Lake în această după-amiază?

– Bănuiesc că a ieșit în oraș, după primirea acestui bilețel din partea lui Edmund Tredlow. Bineînțeles că n-a făcut simplul gest de politețe de a lăsa un mesaj prin care să ne anunțe și pe noi unde intenționează să meargă. Bărbatul mototoli la loc bilețelul în mână. Nu se întâmplase nimic rău cu ea. Doar nervii lui erau întinși la maximum. Unul dintre cele mai iraționale, nepoliticoase și neglijente comportamente ale ei. Am să discut cu Lavinia și acest aspect.

Doamna Chilton îl privi neliniștită.

– Domnule, cred că ar trebui să-ți precizez că, de foarte multă vreme doamna Lake are obiceiul să vină și să plece când dorește, fără a da socoteală nimănui. Pentru că este stăpînă aici și ea decide regulile în această casă. Nu vă recomand să continuați cu tot felul de ordine, în legătură cu tot felul de treburi, în maniera în care ați început să faceți acest lucru în ultima vreme.

– Nu sînt de acord cu dumneata în această privință, doamnă Chilton. Tobias se îndreaptă spre ușă. Aici este nevoie de noi reguli stricte. A cam venit vremea ca cineva să se ocupe de casa asta.

Doamna Chilton se dădu la o parte din calea lui.

– Unde mergeți, domnule?

– Mă duc s-o găsesc pe doamna Lake și s-o informez în legătură cu noile reguli.

Dar cînd ceva mai tîrziu deschise ușa magazinului lui Tredlow, Tobias uită de toată tirada neînduplecată, pe care intenționa să i-o turuie Laviniei. Pînă la urmă, anxietatea care îl măcinase în ultima oră nu fusese o simplă criză de nervi din partea lui.

– *Lavinia!* Tobias ridică micuțul felinar pe care îl adusese cu el și se uită la pîlpîirea luminii care se reflecta pe statuile de piatră și de bronz. La naiba. Unde dracu' te afli?

Din adîncă penumbră nu se auzi nici un răspuns.

Anthony se opri în centrul magazinului înțesat de obiecte și privi în jurul său cu o încruntare dezorientată.

– Tredlow trebuie să fi închis. Cu toate astea, e surprinzător faptul că a uitat să încuie ușa de la intrare. Nu-mi pot imagina un negustor care să neglijeze o atât de simplă măsură de precauție.

– Nici eu, rosti cu îngrijorare Tobias.

– Poate că doamna Lake a plecat înainte să ajungem noi, spuse Anthony. S-ar putea ca venind înapoi să ne fi intersectat cu ea, fără să ne dăm seama. Precis că în clipa asta e-acasă și bea o ceașcă de ceai.

– Nu cred.

Tobias nu-și dădea seama de ce era așa sigur de acest lucru, însă asta era realitatea. Acum era evident că în magazinul lui Tredlow era ceva putred.

Tobias ocoli tezgheaua, intenționând să urce pînă în apartamentul de deasupra. Dar se opri cînd observă draperia groasă care despărțea partea din față a magazinului de marele depozit din spate.

Dădu la o parte draperia groasă și ridică felinarul, iluminînd astfel labirintul de lăzi, cutii, dulapuri și statuete.

– *Lavinia!*

Se făcu liniște. Apoi se auziră niște bătăi înfundate, de undeva din adîncul acelei încăperi ticsite de obiecte. Zgomotul reverbera în cameră, astfel încît era greu să îți dai seama din ce direcție anume venea el.

– La dracu'. Tobias înaintă, croindu-și drum printre lugubrele antichități. Este pe-aici pe undeva. Sînt niște lumînări pe masa aceea. Ia și tu una și du-te să cauți în cealaltă parte a camerei. Eu o să caut prin partea asta.

Anthony luă o lumînare, o aprinse și își făcu drum pe cea mai apropiată potecă ivită între lăzi.

Bătăile înăbușite reverberară dîn nou prin încăpere.

– Sînt aici, Lavinia. Tobias înaintă printr-o turmă de centauri. Continuă să bați fără încetare, fir-ar să fie.

Tobias trecu pe lîngă o hidoasă statuie, a lui Perseu ținînd în mînă capul retezat al Meduzei, și văzu o ușa veche, din

fier și din lemn masiv de stejar. Probabil o cameră mică, tot pentru depozitare, se gîndi el.

Alte bătăi răsunară prin greaua ușă de lemn.

– Am găsit-o, îi strigă Tobias lui Anthony.

Bărbatul puse jos felinarul, lîngă cîteva vase ciobite de pe un altar din piatră crăpat, și se uită la încuietoearea de fier a ușii.

– *Scoate-mă de-aici*, îi strigă Lavinia prin ușă.

– Ai vreo idee ce s-a întîmplat cu cheia? o întrebă Tobias.

– *Nu*.

Anthony lovi în trecere, din greșeală, niște amfore, oprindu-se și el în fața ușii.

– E-ncuiată?

– Bineînțeles. Tobias băgă mîna în buzunarul paltonului, de unde scoase cîteva șperacle pe care le purta mereu la el, ori de cîte ori investiga cîte un caz. Lavinia nu s-ar fi blocat înăuntru, dacă broasca ar fi fost descuiată.

Anthony ridică din sprîncene auzind acele cîteva cuvinte rostite pe un ton nervos, dar el își păstră tonul cald, aproape blînd.

– Mă-ntreb în primul rînd cum o fi ajuns înăuntru.

– Bună întrebare. Tobias începu să meșterească la ușă cu un șperaclu. Încuietoearea de fier avea niște dimensiuni impunătoare, dar sistemul era simplu și învechit. Tobias umblă cu mare atenție. Întrebare pe care de-abia aștept să i-o pun, imediat ce voi avea ocazia.

După cîteva momente, încuietoearea cedă. Ușa grea se deschise, tînguindu-se ca din adîncul unui mormînt.

– *Tobias!*

Lavinia țîșni afară din întuneric. El o luă în brațe și o strînse la piept. Ea își lipi fața de paltonul lui. Bărbatul o simți cum tremură.

– Ești bine, Lavinia? Răspunde-mi! Ești bine?

– Da. Răspunsul fu amortizat de palton. Știam eu c-o să vii, eram sigură.

Anthony aruncă o privire în micuța încăpere, cu o expresie îngrozită.

– Cred că te-ai simțit groaznic acolo înăuntru, doamnă Lake.

Lavinia nu spuse nimic. Tobias o simțea cum tremură în continuare în brațele lui. El o mângâie pe spate și se uită pe deasupra ei în micuța încăpere. Aceasta îi amintea de un sicriu așezat în picioare. În el încolți furia.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Lavinia. Cine te-a închis aici?

– Când am ajuns, era cineva aici. Și umbla prin apartamentul de sus. Când a coborât scara, eu m-am ascuns aici. M-a văzut. Și a încuiat ușa. Lavinia se crispă brusc, răsuflă speriată și se îndepărtă ușor de Tobias. Dumnezeu! domnul Tredlow.

– Ce-i cu el?

Ea îl prinse pe după umeri și se întoarse ușor în brațele lui, privind cu ochi temători, în întuneric.

– Am găsit pete de sânge pe podca, acolo. Cred că intrusul l-a omorât și i-a ascuns cadavrul într-unul dintre sarcofage. Bietul domn Tredlow. Și totul doar din vina mea, Tobias. N-ar fi trebuit să-l rog să ne ajute în investigație. Nu suport gândul că ...

– Taci. El îi dădu încet drumul din brațe. Să vedem exact cu ce avem de-a face aici, mai înainte de a ne autoconsidera responsabili și de a ne autoînvinovăți. Tobias luă de jos felinarul. Arată-mi unde sînt petele de sânge.

Lavinia se îndreptă către statuia lui Perseu ținînd capul Meduzei, arătînd spre pardoseală.

– Acolo. Vezi? Duc direct înspre sarcofagul acela.

Tobias evaluează din priviri sarcofagul din piatră sculptată.

– Din fericire, nu este unul din sarcofagele cele mai încărcate cu ornamente, decorate cu sculpturi grele, din piatră. N-ar trebui să avem probleme cu capacul. Este limpede că

oricine l-ar fi băgat pe Tredlow înăuntru a izbutit să miște destul de ușor capacul.

– Stai să te ajut, se oferi Anthony.

Cei doi se opintiră împreună. Piatra grea alunecă destul de ușor, sub eforturile reunite ale celor doi. Chiar și un singur bărbat ar fi reușit să o miște, presupunînd că inițial capacul era așezat deasupra sarcofagului de-a curmezișul, își spuse Tobias.

Piatra frecată pe piatră făcu un zgomot scrîșnit care îi produse bărbatului dureri de dinți. Cu coada ochiului o văzu pe Lavinia tresărind și ea din cauza aceluși zgomot. Însă femeia nu se dădu înapoi din fața a ceea ce urma să fie dezvăluit. Lucru la care, de altfel, Tobias se și aștaptase. De cînd o cunoscuse, niciodată nu o văzuse dînd înapoi de la nimic, indiferent cît de neplăcut era. Unii ar fi putut spune că ei îi lipseau acele trăsături delicate considerate în înalta societate indispensabile unei doamne. Lavinia semăna foarte mult cu el, cînd era vorba să rezolve problemele și să facă față oricăror provocări. Ea le înfrunta direct.

Capacul de piatră scrîșni din nou, și în cele din urmă fu împins într-o parte, suficient pentru a se vedea în interiorul întunecos.

Prin acea deschizătură se zărea trupul unui bărbat. Acesta zăcea cu fața în jos, chircit într-un mod îngrozitor. Parcă cineva pur și simplu îl azvîrlise acolo, în sarcofag.

Felinarul luminează părul cărunt și ciufulit, năclăit de sînge. Mai era sînge și pe haina lui Tredlow. Pe fundul sarcofagului se formase o mică baltă.

Tobias își băgă înăuntru mîna, pentru a vedea dacă omul mai avea puls.

– Bietul domn Tredlow. Lavinia se apropie. Dumnezeuule mare! Exact de asta îmi era teamă. Intrusul l-a omorît. Pentru că l-am rugat să mă țină la curent cu ceea ce mai află.

Anthony îl urmărea încordat pe Tobias cum căuta semne de viață. Înghiți în sec.

– Probabil că l-a lovit în ceafă și apoi l-a băgat aici.

– E clar că ucigașul a vrut să-și ascundă crima, și aproape că a reușit. Poate că altfel ar fi trecut săptămîni sau chiar luni întregi, pînă să fie descoperit cadavrul. Dacă n-aș fi primit mesajul domnului Tredlow în după-amiaza aceasta, nu m-aș fi gîndit să-l caut aici, în încăperea din spate. Poate că dacă aș fi ajuns mai devreme ...

– Destul. Tobias își luă degetele de pe gîtul victimei. Oricum, tu ai primit mesajul lui. Împinse din nou capacul sarcofagului. Pentru Tredlow este foarte bine că ai ajuns, chiar și atunci cînd ai ajuns.

– De ce spui asta? îl întrebă Anthony.

– Pentru că încă mai trăiește.

22

Puțin mai tîrziu în aceeași seară, Tobias intră în salon, aducînd cu el un iz de ceață nocturnă. Se opri lîngă canapea și o privi pe Lavinia cu o expresie întrebătoare.

Lavinia ședea rezemată de un maldăr de perne cu ciucuri; Emeline o acoperise pînă la gît cu cîteva pleduri. Pe masă lîngă ea se afla o carafă mare cu ceai fierbinte și foarte tare, pe care i-l pregătise doamna Chilton.

Lavinia îi oferi lui Tobias un zîmbet firav.

El se întoarse repede spre Emeline.

– Cum se mai simte? o întrebă.

Emeline își ridică privirea din ceașca de ceai pe care tocmai și-o umpluse.

– Cred că ceva mai bine. Dar e cu nervii la pămînt. Știi, Lavinia suferă de claustrofobie. Spațiile mici și înguste îi provoacă mari neplăceri. A stat prea mult în acea cămăruță îngrozitoare.

– Da, știu. Tobias își îndreptă din nou atenția înspre Lavinia. Dar își va reveni curînd la normal, nu-i așa?

– Ooo, da, îl asigură Emeline. Acum are nevoie de liniște și de odihnă. N-ar mai fi în stare să treacă prin asemenea șocuri cumplite.

– Cum se simte domnul Tredlow? întrebă pe șoptite Lavinia.

– Este în îngrijirea lui Whitby, răspuse Tobias. Va sta cu el peste noapte. Mi-a spus că Tredlow își va reveni cu siguranță, dar m-a avertizat că loviturile la cap sînt imprevizibile. S-ar putea să nu-și mai amintească nimic din cele întîmplute înainte de întîlnirea lui cu intrusul.

– Înteleg. Lavinia închise ochii. Cu alte cuvinte, s-ar putea să nu scoatem nimic de la el, cînd va fi din nou în stare să poarte o conversație.

– Să sperăm că își va aminti cel puțin de ce ți-a trimis acel mesaj, spuse Tobias.

– Da. Lavinia își ridică încet genele. Ne mai gîndim și mîine la asta. În seara asta nu mai putem face nimic. N-am cuvinte de mulțumire pentru că m-ai salvat din acea oribilă încăpere.

– Ești sigură că te simți bine? o întrebă Tobias.

– Da. Lavinia închise din nou ochii și se rezemă, slăbită, de maldărul de perne. Dar trebuie să recunosc că mă simt mai obosită și mai șocată decît am putut să-mi închipui. Poate ar fi bine s-o rog pe doamna Chilton să-mi facă o vinegretă.

– O să vin mîine la micul dejun, să văd cum te mai simți, spuse Tobias.

Lavinia aprobă din cap fără să deschidă ochii.

Tobias mai zăbovi cîteva clipe lîngă canapea. Ea îi simțea prezența acolo și își dădea seama că nu se prea îndemna să plece.

– Ai grijă să doarmă bine la noapte, îi spuse Tobias lui Emeline.

– Da, răspuse aceasta.

– Foarte bine. Dar tot nu pleca. Vă spun noapte bună.

– Noapte bună, domnule, răspuse Emeline.

– Noapte bună, murmură Lavinia tot cu ochii închiși.

Ea îl auzi întorcându-se și îndreptându-se către ușa salonului. Tobias ieși în hol și vorbi cu doamna Chilton pe un ton șoptit. Ușa de la intrare se auzi deschizându-se, după care se închise la loc.

Lavinia răsuflă ușurată. Deschise larg ochii, aruncă de pe ea pledurile groase, se ridică în capul oaselor, după care sări în picioare.

– Dumnezeu! începusem să mă tem că nu mai are de gând să plece o dată. Unde este paharul cu sherry pe care îl beam înainte să-și facă el apariția?

– Aici.

Emeline se apropie de policioara de deasupra șemineului și luă capacul unui vas decorativ aflat la capătul acesteia. Băgă mâna înăuntru și scoase paharul cu sherry pe care Lavinia îi spusese cu câteva minute în urmă să-l ascundă, când îl auzise pe Tobias venind.

– Mulțumesc. Lavinia luă paharul și dădu pe gât o porție serioasă din conținutul acestuia. Așteptă să simtă căldura provocată de alcool, după care expiră adânc. Aș zice că m-am descurcat bine, ce părere ai?

– Ca o veritabilă actriță profesionistă, răspunse Emeline.

– Da, așa mi s-a părut și mie. Trebuie să recunosc că îi sînt profund recunoscătoare domnului March. Se comportă excelent în rezolvarea problemelor critice. Am fost de-a dreptul fericită să-l văd, când a deschis ușa cămăruței aceleia îngrozitoare.

Emeline se îngrozi, gîndindu-se în ce loc stătuse Lavinia.

– Nu mă îndoiesc.

– Din păcate, el nu poate rezista puternicului său impuls de a ține prelegeri extrem de plicticoase, după ce trece momentul dramatic. Lavinia făcu o grimasă. Știam, atunci când l-am văzut urcînd scările, că revenise pentru a vedea dacă sînt în stare să-i mai ascult o prelegere.

– Bănuiesc că ai dreptate. Din fericire, ai reușit să mimezi că te afli într-o stare mult prea delicată pentru a te mai putea certa cu el.

– Nu m-aș mira să aflu că mi-a făcut o nouă listă de reguli.

– Cum de ai ghicit, doamnă? o întrebă Tobias din ușa salonului.

– *Tobias*. Lavinia tresări, vărsînd o parte din restul de sherry care mai era în pahar, apoi reveni iute pe canapea.

Tobias stătea cu brațele încrucișate la piept, rezemat cu umărul de tocul ușii, privind cu răceală înspre Lavinia.

– Din întâmplare, chiar m-am ostenit să întocmesc o asemenea listă, rosti el. Cred că o să fie pe placul tău. Sînt de-a dreptul încîntat să constat că te-ai îndrăvenit chiar atît de repede. Nu e nevoie să mai așteptăm pînă dimineață. Putem discuta chiar acum despre aceste noi reguli.

– La dracu'. Lavinia se consolă cu ultimele picături de sherry din pahar.

Emeline o luă în grabă spre ușă.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, cred că o să merg la culcare. Mă simt destul de epuizată, după toate cele întîmplate.

– Înțeleg, spuse Tobias. Se pare că fragilitatea este la voi o trăsătură de familie. Bărbatul se îndreptă de spate, se dădu la o parte și înclină politicos din cap, în timp ce Emeline se grăbea să iasă din cameră. Noapte bună, domnișoară Emeline.

– Noapte bună, domnule March.

Lavinia se uită îngrijorată cum Tobias închidea foarte hotărît ușa după Emeline.

– Ce anume te-a făcut să revii? îl întrebă ea.

– Cred că replica ta prin care ai spus că ai s-o rogi pe doamna Chilton să-ți facă o vinegretă.

– Credeam că a fost o replică inteligentă.

– Dimpotrivă, spuse el. Ai cam exagerat.

A doua zi dimineată, Tobias încă mai spumega, când intră, împreună cu Lavinia, în salonașul de la etaj, din casa lui Tredlow. Dar era atât de bucuros să vadă că partenera sa se simțea mai bine după acea grea încercare, încât se hotărî să renunțe la orice alte prelegeri.

Tobias se consolă cu gândul că seara trecută, totuși, reușise să obțină de la ea acea concesie la care ținea foarte mult. Ea îi promisese în cele din urmă să lase vorbă celor din casă, unde va merge, de fiecare dată când va ieși în oraș. Deocamdată asta e suficient, se gândi el. În cazul Laviniei, trebuia să te mulțumești doar cu asemenea mici victorii.

Whitby își ridică privirea din oala cu porridge pe care o pregătea. Chiar dacă purta șorț și un șervet de bucătărie peste umăr, el reușea, într-un fel al lui, să arate tot elegant, își zise Tobias cu oarecare invidie.

Whitby îi oferi Laviniei o plecăciune de care ar fi putut fi mîndru orice dandy.

– Bună dimineată, doamnă. Bărbatul se îndreptă de spate și dădu din cap înspre Tobias. Domnule.

– Whitby, spuse Tobias. Ce-ți mai face pacientul?

– Cred că e în curs de înzdrăvenire, deși cu siguranță durerile de cap o să-l mai supere o vreme. Whitby luă oala de pe foc, își șterse mîinile cu un șervet și îi conduse spre dormitor. Vă avertizez că nu își aduce aminte de prea multe lucruri. Din păcate, era de așteptat, după o asemenea lovitură la cap.

Cei doi îl urmară în camera bolnavului, găsindu-l pe Tredlow rezemat în pat, îmbrăcat într-o cămașă de noapte îngălbenită de vreme. O parte a capului îi era acoperită de un bandaj alb. El lăsă jos cana cu ciocolată fierbinte pe care tocmai o bea, uitîndu-se prin lentilele ochelarilor înspre Lavinia.

– Doamnă Lake, cum vă simțiți? Mi-a povestit Whitby ce experiență îngrozitoare ați trăit din pricina intrusului.

– Dumneata ai avut de suferit mai mult decît mine. Lavinia se apropie de pat. Te mai doare capul?

– Mă doare, dar sînt sigur că mă voi face bine. Tredlow se uită la Tobias. Ați fost foarte amabil că mi l-ați împrumutat azi-noapte pe Whitby, domnule.

– Cu multă plăcere, rosti din ușă Tobias. Mi-a spus Whitby că nu-ți amintești prea multe din cele întîmplate. Presupun că nu ne poți oferi o descriere a intrusului.

– Nici nu cred că l-am văzut, rosti Tredlow. Dar îmi amintesc că, după ce i-am trimis doamnei Lake mesajul, am închis magazinul și am plecat să mănînc ceva. Intenționam să mă întorc înainte de sosirea doamnei. Probabil că am uitat să încui ușa.

– Intrusul s-o fi gîndit că dumneata o vei uita descuiată pînă a doua zi dimineață, zise Tobias. A intrat în magazin în timp ce dumneata erai plecat și mai era încă acolo cînd ai revenit, la puțin timp după aceea.

– Cred că am auzit un zgomot în camera din spate, spuse Tredlow. E posibil să mă fi dus acolo să văd ce se întîmplă. Apoi m-am trezit aici, în patul meu, cu dumneavoastră și cu Whitby lîngă mine.

Lavinia strînse din buze.

– Poate că a fost mai bine că ți-ai pierdut cunoștința, cît ai fost în sarcofag.

– Nu e ceva prea plăcut, rosti mohorît Tredlow.

– Îți amintești cumva de ce mi-ai trimis mesajul prin care spuneai că vrei să stai de vorbă cu mine? îl întrebă Lavinia.

Tredlow făcu o grimasă.

– Intenționam să vă aduc la cunoștință că auzisem despre doi concurenți de-ai mei, că au suferit de curînd spargerii la magazinele lor. Umblă zvonul că cineva caută Meduza Albastră.

Lavinia avu un schimb de priviri cu Tobias, după care se întoarse către Tredlow.

– Cineva a văzut sau a auzit ceva care ne-ar putea ajuta să-l identificăm pe intrus?

– N-am cunoștință de așa ceva, răspunse Tredlow.

23

Hipnotizatorul deschise el însuși ușa de la intrare. Bărbatul nu se arătă prea încântat să-l vadă în prag pe Tobias.

– March. Ce surpriză. Ce te aduce aici? Cercetă cu prudență fața lui Tobias. Ai ceva noutăți în privința asasinului?

– Aș vrea să-ți vorbesc. Tobias păși cu hotărîre înainte, nelăsîndu-i lui Hudson altă posibilitate decît să se retragă în hol. Te deranjează cumva dacă aș vrea să intru?

Hudson îi aruncă o privire neprietenoasă.

– Păi deja ai intrat, nu? Poftește, te rog.

El închise ușa și îl conduse pe Tobias printr-un mic coridor.

Apoi traversară o încăpere de la capătul holului. Tobias cercetă interiorul casei, pe măsură ce înainta. Ușa cabinetului era deschisă. Tobias observă că înăuntru era întuneric. Toate draperiile erau complet trase. În cameră erau puține piese de mobilier, din care remarcă un scaun și o masă. Familia Hudson nu se ostenise să-și mobileze în întregime casa închiriată. Se putea presupune că, fie Celeste fusese omorîta înainte de a apuca să-și aleagă tapițeriile și să cumpere mobila, fie familia Hudson nu intenționase să rămînă prea multă vreme aici.

Hudson îl pofti pe Tobias într-un salonaș de primire.

– Ia loc, dacă vrei. Ți-aș oferi ceai, însă menajera și-a terminat ziua de lucru și a plecat.

Tobias îi ignoră invitația. Se postă în picioare, lîngă fereastră, cu spatele la cerul înnorat. Bărbatul făcu un rapid inventar al încăperii. Pe niște rafturi se aflau cîteva cărți,

dintre care una se vedea de la o poștă că era foarte veche. Pielea copertelor era roasă și crăpată de vreme. Pe pereți nu era nici o pictură sau desen. Pe birou nu se vedeau lucruri personale.

– Pot să presupun că ți-ai planificat doar o scurtă ședere în capitală? întrebă el.

Hudson nu dădu nici un semn că l-ar fi speriat întrebarea. El se postă, tot în picioare, în spatele biroului său. În mod intenționat sau dintr-o pură întâmplare, stătea acum în singurul loc din încăpere unde nu ajungea lumina de la fereastră. El se uita la Tobias dintr-o zonă a umbrelor, cu ochii ca niște adânci fântâni ale nopții.

– Te referi la mobilierul sumar? Cu o mișcare dezinvoltă a mâinii, își scoase ceasul din buzunar. Limbile de aur începură să danseze încetșor. Casa este închiriată. Celeste și cu mine n-am avut timp nici să ne despachetăm toate lucrurile, și cu-atât mai puțin să alegem canapelele, mesele și tapițeria. Apoi ea a fost omorâtă, iar eu n-am mai avut nici un chef pentru astfel de îndeletniciri.

– Bineînțeles.

– Îmi spui și mie despre ce este vorba, March? Glasul baritonal lui Hudson deveni mai puternic și mai profund. Limbile ceasului auriu se mișcau ușor. Cred că n-ai venit pînă aici doar pentru a discuta despre decorațiuni interioare.

– Ai dreptate. Am venit aici pentru a avea cu tine o conversație în legătură cu Gunning și cu Northampton.

Limbile se poticniră puțin, dar în trăsăturile umbrite ale lui Hudson nu se putu observa nici un fel de reacție, în afara unei politicoase nedumeriri. Bărbatul nici nu clipise măcar.

– Ce e cu ei? îl întrebă el pe Tobias.

Limbile ceasului reveniră la rotirea lor constantă și ritmică.

– Cred că ți-au fost pacienți, la Bath.

– Da. Gunning a fost la mine o vreme, pentru că nu putea să doarmă noaptea. Iar problema lui Northampton

consta în imposibilitatea de a avea vreo erecție. Vocea lui Howard deveni ceva mai ridicată. Limbile ceasului continuau să se învîrtă. Ambele sînt niște afecțiuni obișnuite pentru bărbați de vîrsta lor. Nu văd cum aceste două cazuri ar putea avea vreo legătură cu situația de-aici.

Mișcarea limbilor ceasului devenea deja deranjantă, își spuse Tobias.

– Cei doi au fost victimele unor jafuri de bijuterii, după ce au fost în tratament la tine.

– Nu înțeleg. Sper că nu vrei să spui că Celeste a avut vreo legătură și cu acele furturi. Cum îndrăznești, domnule? Glasul lui Howard însă nu se umpluse de revoltă, în apărarea soției sale. Ci doar reverberă în încăperea, mai tare și mai profund. Doar ți-am spus, soția mea era o femeie frumoasă și impulsivă, dar nu era o hoată, domnule.

– Poate da, poate nu. Nu mai are nici o importanță acum, nu-i așa?

– O femeie frumoasă și impulsivă, repetă Howard încet. Limbile strălucitoare ale ceasului se mișcau asemenea unor pendule. Nu era o hoată. Avea ochii strălucitori ca aurul. La fel de aurii în bătaia luminii, ca aceste limbi ale ceasului meu. Uită-te la aceste limbi, March. Sînt aurii, strălucitoare, minunate, în lumină. E foarte ușor să te uiți la ele. Și foarte greu să-ți iei privirea de la ele.

– Nu te mai osteni degeaba, Hudson. Tobias surîse cu dispreț. N-am nici un chef să mă las hipnotizat de tine.

– Nu înțeleg despre ce vorbești.

– Nu mă interesează talentele de infractoare ale lui Celeste. Ceea ce mă interesează pe mine, Hudson, este probabilitatea ca și tu să fii hoț.

– *Eu?* Glasul lui Howard deveni dintr-o dată aspru. Limbile ceasului își încetară brusc dansul. Cum îndrăznești să mă acuzi pe mine de furt?

– Bineînțeles că nu pot dovedi acest lucru.

– Păi sigur că nu poți.

– Dar uite ce cred eu că s-a întâmplat. Tobias începu să se miște, cu mâinile la spate, prin încăpere. Ai lucrat ani de zile singur. Dar bănuiesc că la un moment dat ai avut neazuri cu legea și ți-ai zis atunci că ar fi un lucru inteligent dacă ai dispărea pentru un timp. Așa încît, ai plecat în America. Ți-a mers bine dincolo de ocean, și de aceea ai mai zăbovit o vreme pe-acolo. Însă pînă la urmă ai decis să te întorci în Anglia. La întoarcere, te-ai stabilit în Bath.

– Nu este decît o simplă supoziție, din partea ta.

– Într-adevăr. Sînt foarte talentat în a face tot felul de supoziții. După cum spuneam, ai demarat o afacere în Bath. Iar acolo ai întîlnit-o pe Celeste, o doamnă ale cărei principii de viață semănau foarte bine cu ale tale.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Pur și simplu faptul că nici unul din voi doi nu s-ar fi dat în lături să ducă o viață de infractor.

– Te-aș putea provoca la duel pentru această afirmație, domnule.

– Ai putea, însă nu o vei face, susținu cu tărie Tobias. Se opri în capătul încăperii, uitîndu-se la Howard. Știi foarte bine că cu sînt un țintaș mai bun decît tine și, oricum, scandalul și bîrfele îți vor afecta afacerile.

– Cum îndrăznești?

– După cum spuneam, tu și Celeste ați devenit o echipă. Tu selectai victimele, preferînd, desigur, domni foarte bogați și bătrîni, ramoliți, care să fie extrem de vulnerabili la farmecele lui Celeste. Ea s-a folosit de viclenia ei pentru a-i convinge pe aceștia să facă tratamente la cabinetul tău. O dată ajunși în camera de tratament, te-ai folosit de priceperea ta în ale hipnozei determinîndu-i să-ți ofere vreun obiect valoros din colecția personală. Bineînțeles că după aceea nu-și mai aminteau nimic, din cauza comenzilor pe care le primeau, în timp ce bietii de ei se aflau în transă.

Howard se strădui să rămînă calm. El continuă să stea

în picioare, nemișcat, în spatele biroului, uitându-se la Tobias cu o privire care i-ar fi stîrnit invidia pînă și Meduzei.

– Nu poți dovedi nimic din toate astea.

– Ce n-a mers cum trebuie, de data asta?

– Cred că ești nebun, domnule. Poate că ar trebui să soliciți ajutor calificat.

– Treaba asta cu brățara a fost cu totul altfel, încă de la bun început, rosti răspicat Tobias. Hotărîrea ta de a o fura de la Banks a fost pentru tine o totală schimbare de concepție. La prima vedere, totul nu pare a avea nici o logică. Tu erai specializat în simple bijuterii de valoare și nu antichități. Obiectele de genul Meduzei Albastre au o piață foarte restrînsă. Cu siguranță că nu poți să scapi de un astfel de obiect, cum ai face cu o pereche de cercei cu diamante sau de un pandantiv cu perle și smaralde.

Howard nu dădu nici o replică. Rămase acolo, în semiobscuritate, asemenea unui șarpe furios căutînd o scăpare.

Tobias luă, ca din întîmplare, cartea veche, legată în piele, pe care o remarcase pe raft ceva mai devreme. El continuă:

– Nu pot să-mi imaginez decît două motive posibile care te-au putut determina să furi Meduza Albastră. Primul motiv ar fi convingerea ta că ai reuși să i-o vinzi unui anume colecționar, despre care știai sigur că ți-ar putea da foarte mulți bani pe ea.

– Ești o sărmană victimă a închipuirii tale bolnave, March.

Tobias deschise cartea cu coperte crăpate, din piele, pe care o luase de pe raft, citindu-i titlul: *Discurs asupra cîtorva ritualuri și practici secrete ale anticilor, în perioada romano-britanică.*

– Mai există și o a doua posibilitate. Tobias închise cartea și o puse înapoi pe raft. Și, deși recunosc că pare lipsită de

logică, cred că aceasta este mai veridică decît ideea unui furt în vederea obținerii de bani.

Gura lui Hudson se strîmbă într-o grimasă disprețuitoare.

– Și care ar fi după părerea ta această a doua posibilitate?

– Ar fi posibilitatea ca tu să fi înnebunit, rosti încet Tobias. Ar fi posibilitatea ca tu să dai crezare legendei Meduzei Albastre. De asta te-ai hotărît să furi nenorocitul acela de obiect? Pentru că ți-a intrat în cap că piatra cu capul Meduzei gravat pe ea ți-ar putea spori forța de hipnoză?

Hudson nici măcar nu clipi.

– Habar n-am despre ce vorbești.

Tobias făcu un semn în direcția cărții vechi.

– Ai aflat despre Meduza Albastră și presupusele ei puteri magice, probabil chiar din această carte. În orice caz, a început să te obsedeze nenorocitul ăsta de obiect. I-ai spus lui Celeste care ar fi următorul vostru obiectiv și v-ați mutat la Londra, urzind un plan de a pune mîna pe obiectul respectiv.

– Ești de-a dreptul nebun, March.

– Dar Celeste era o femeie care de mult învățase să aibă grijă, în primul rînd, de propriile ei interese. Cu siguranță că și-a dat seama că acest furt plănuit de voi comporta numai riscuri inutile și nu aducea nici un profit. Probabil că ea s-a temut că tu îți pierdeai mințile pe zi ce trece.

– Nu te mai lega de Celeste.

– Din păcate, nu pot să n-o fac. Hudson, ce s-a întîmplat, de fapt, între voi doi, în seara în care ea a murit? La început, am presupus că ai omorît-o, pentru că te-a înșelat cu alt bărbat. Mai tîrziu, mi-am pus întrebarea dacă nu cumva crima aceea era doar rezultatul unei simple neînțelegeri între doi hoți. Însă acum sînt tentat să cred că ai omorît-o pe Celeste pentru că era convinsă că nu mai erai în toate mințile și intenționa să pună capăt legăturii voastre.

Howard strînse atît de tare în mîini spătarul scaunului de la birou, încît i se albiră încheieturile.

– La dracu', March, *nu am omorât-o eu pe Celeste.*

Tobias dădu din umeri.

– Trebuie să recunosc că mai sînt cîteva întrebări la care n-am găsit încă niște răspunsuri satisfăcătoare. De exemplu, încă nu știu ce s-a putut întîmpla cu brățara. Este evident că nici tu nu știi unde se află acum. Acesta este motivul real pentru care ai angajat-o pe Lavinia, nu-i așa? Nu ca să-l găsești pe asasin. Tu nu ai vrut decît ca ea să-ți găsească nenorocita aceea de brățară.

– Mă uluiești de-a binelea, domnule. Rîsul lui Howard era aspru, dispărîndu-i tonul binevoitor dinainte. Credeam că deții absolut toate răspunsurile.

– Deocamdată știu numai cîteva dintre ele. Tobias o porni înspre ușă. Dar poți să fii sigur că le voi obține în curînd și pe celelalte.

– Stai! Lavinia este la curent cu speculațiile tale elucubrante?

– Nu chiar cu toate. Tobias deschise ușa. Pentru moment.

– Ai face bine să nu-i împărtășești toate ideile tale nebunești. Nu te va crede. Ea mă știe de mai multă vreme decît te cunoaște pe tine, March. Eu sînt un vechi prieten al familiei ei. Dacă o vei obliga să aleagă între noi doi, va fi de partea mea. Să fii convins de asta.

– Că tot veni vorba despre Lavinia, zise Tobias, ar fi acum o ocazie potrivită să-ți dau un sfat.

– N-am nevoie de nici un sfat din partea ta.

– Atunci ia-l ca pe un avertisment. Să nu te gîndești nici o clipă că îți voi permite vreodată s-o înlocuiești pe Celeste cu Lavinia.

– Crezi că Lavinia este chiar atît de înamorată, încît n-ar renunța niciodată la tine, în favoarea mea?

– Nu, îi răspunse Tobias. Dar de un alt lucru sînt absolut sigur. În cazul în care vei reuși cumva să mi-o iei pe Lavinia,

să fii convins că după aceea nu vei mai trăi îndeajuns pentru a-ți savura victoria.

Tobias ieși din încăpere și închise foarte încet, dar și cu foarte multă hotărîre, ușa în urma lui.

24

Tobias nu mai zăbovi să se gîndească în ce direcție să o apuce. Nu exista decît un singur loc în care își dorea să fie în acel moment. Bărbatul luă o trăsură aflată în trecere pe-acolo și îi ceru birjarului să-l ducă la căsuța de pe Aleea Claremont.

Cînd coborî din trăsură simți cîteva junghiuri rebele în picior, însă nu le dădu nici o importanță și urcă cele cîteva trepte de la intrare, bătînd apoi în ușă cu inelul de bronz.

Nimeni nu răspunse bătăilor lui.

Bărbatul nu era într-o dispoziție dintre cele mai bune, iar faptul că nu-i răspunse nimeni avu darul să-i accentueze această stare. După micul dejun, o informase pe doamna Chilton că avea să se întoarcă în jurul orelor trei ale după-amiezei.

Dintr-o dată, îi veni ideea că, în ultima vreme, el se gîndea la căsuța Laviniei ca la a doua casă a sa. Cam tot așa cum se gîndea și la clubul pe care îl frecventa în calitate de membru. Începuse chiar să-i dea instrucțiuni doamnei Chilton, exact cum proceda și cu Whitby.

Înțelegea că nu avea nici un drept să se supere cînd instrucțiunile sale nu erau luate în seamă. În ciuda acestui fapt, doamna Chilton îi dăduse de înțeles că Lavinia urma să stea acasă, în această după-amiază. Și totuși, nimeni nu răspunse la ușă.

Coborî din nou în stradă și se uită la ferestrele de la etaj. Draperiile erau complet trase. Din cît știa el, în timpul zilei Lavinia ținea toate draperiile din casă strînse. Îi plăcea lumina.

Îl stăbătu un fior de neliniște. Nu părea în regulă ca în toată casa să nu se afle, la acea oră, chiar nimeni. Probabil că niște cumpărături de ultimă oră le scosese pe Lavinia și pe Emeline în oraș, dar unde să fie oare doamna Chilton?

I se păru a fi mai mult decît o ciudățenie. Își petrecuse atît de mult timp în această casă în ultima vreme, încît ajunsese să cunoască programul doamnei Chilton la fel de bine cum îl știa și pe al lui Whitby. Astăzi nu era ziua în care aceasta obișnuia să-și ia după-amiaza liberă, cînd de regulă își vizita sora.

Sentimentul de neliniște îi întuneca rațiunea. Reveni la ușa, apăsînd pe clanța și așteptîndu-se ca aceasta să i se opună.

Clanța însă răspunse cu docilitate mîinii lui.

Amintirea întîmplării din ziua precedentă, cînd ușa de la intrarea în magazinul lui Tredlow se deschisese cu aceeași ușurință, îl îngheță.

Fără a face nici un zgomot, se strecură în antreu și închise ușor ușa în urma lui. După aceea rămase o clipă nemișcat, cu urechile ciulite. Liniștea din casă i se păru deplină.

Se aplecă și scoase, din tocul camuflat în carîmbul cizmei, micul său pumnal. Strîngîndu-l în mîna dreaptă, se apropie de ușa salonașului. Acolo nu era nimeni.

Înaintă pe hol, spre biroul Laviniei.

Și acesta era gol.

La fel și bucătăria.

Bărbatul își înfrînse teama care amenința să-l cuprindă și o porni în sus pe scări, avînd grijă să nu facă nici un zgomot.

Se opri în capătul scării. Se afla pentru prima dată la etaj, se gîndi el. Nu cunoștea topografia locului.

Se uită la ușile care dădeau în hol și își aminti că Lavinia spusese o dată că ferestrele de la dormitorul ei dădeau spre stradă.

Tobias se apropie cu grijă de acest dormitor, privind înspre celelalte încăperi pe lîngă care trecea. Nu se vedea nici urmă de deranj, remarcă el cu o oarecare ușurare, nimic

care ar fi putut trăda faptul că pe acolo trecuse cumva vreun intrus.

Din dormitorul care hotărî el că aparținea Laviniei se auzi mișcare. Bărbatul se apropie de perete și se lipi de el, ascultînd cu încordare.

Se auzi din nou accl zgomot slab. Cineva umbla prin acea încăpere.

Merse tiptil pînă lîngă ușă și trase cu ochiul în cameră. În cîmpul lui vizual se afla un frumos paravan din lemn, decorat cu scene din grădini romane. Paravanul masca persoana care se afla de cealaltă parte; putea auzi sfîrșitul stins al lemnelor care ardeau în șemineu, precum și un ușor clipocit.

Pe sub marginea inferioară a paravanului se văzu un picior gol, cu un aspect atrăgător. Piciorul se așezase pe un prosop întins pe podea. Se auzi încă un ușor clipocit, și un al doilea picior se ivi pe prosop.

Încordarea rece a lui Tobias dispăru ca prin farmec, fiind imediat înlocuită de un alt fel de senzație. Bărbatul se aplecă încet pentru a-și băga pumnalul la loc în cizmă, apoi se îndreptă de spate și intră pe ușa întredeschisă.

– Aș fi foarte încîntat să te ajut la baie, doamnă, rosti el. De dincolo de paravan se auzi o răsuflare de surprindere.

– Tobias? Lavinia se uită după paravan, ținîndu-și un prosop în dreptul sînilor. Ea făcu niște ochi mari, cînd îl văzu în camera ei. Dumnezeu, ce cauți aici?

Bărbatul se uită la ea, simțind cum începe să fiarbă sîngele în el. Lavinia avea părul strîns într-un coc, în creștetul capului. Pe gîtul gol îi atîrnau șuvițe umede. Era toată îmbujorată, de la apa caldă și de la flăcările din cămin. Faldurile bogate ale prosopului pe care îl ținea în mîini cădeau grațios pînă la gleznele ei zvelte.

– Sînt sigur că s-ar cădea acum să rostesc ceva romantic și poetic, mormăi el. Dar al dracului să fiu dacă știu ce să-ți spun.

Tobias plecă de lângă ușă și traversă camera, apropiindu-se de locul în care stătea ea, la marginea paravanului. Lavinia îi zîmbi, cu niște ochi la fel de strălucitori ca și flăcările din vatră.

– Sînt umedă, îl avertiză ea, atunci cînd el o atinse.

– Înseamnă că avem amîndoi foarte mare noroc. El o ridică în brațe și se îndreptă spre pat. Deoarece și eu ard de dorința să mă pierd în tine.

Rîsul ei gutural era cea mai fermecătoare muzică pe care o auzise vreodată Tobias.

Bărbatul o așeză pe pat și apucă prosopul care îi acoperea trupul. Îl trase încet de pe ea, aruncîndu-l cît colo, pe podea. Chiar și înainte de a face asta Tobias se simțise pregătit pentru confruntare, însă deplina lui excitare deveni aproape dureroasă la vederea sînilor ei delicat rotunjiți și a triumghiului de cîrlionți deși de pe coama care se înălța deasupra coapselor ei.

El își lăsă în jos mîna și îi cuprinse șoldul. Ea tremură sub atingerea bărbatului, iar lui i se uscă gura. Tobias își dădu seama că era prima dată cînd se bucura să vadă splendoarea întregii nudități a Laviniei. Prin natura relației lor amoroase, asemenea ocazii fuseseră pînă atunci de neconceput. Toate întîlnirile lor intime fuseseră doar niște încheștări grăbite petrecute în locuri care nu permisese o totală nuditate.

El știa, din modul în care ea îl urmărea scoțîndu-și cămașa, pantalonii, cizmele, că și ea se gîndea la același lucru.

– Îți dai seama, îi șopti el răgușit cînd se lăsă peste ea, că e prima oară cînd împărțim un pat?

– Da, m-am gîndit și eu.

– Sper să nu consideri această experiență drept plictisitoare. Știu cît de mult îți plac amplasamentele exotice și sentimentul de noutate, în soiul ăsta de activitate.

Ea îi zîmbi și îi încolăci gîtul cu brațele.

– Sînt silită să recunosc că există și unele avantaje, cînd ai parte de un pat adevărat. Este mult mai confortabil decît o bancă de piatră din parc, canapeaua dintr-o trăsură, sau masa mea de lucru.

– Nu mă interesează în mod deosebit confortul, cînd sînt cu tine, îi șopti el la ureche. Totuși, trebuie să recunoaștem indiscutabilele avantaje ale confortului.

Tobias își ridică fruntea, îi găsi gura și o sărută apăsător. Ea îi întoarse sărutul, cu o dulce lăcomie care îi răvăși bărbatului toate simțurile. Faptul că simțea că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea și el era cel mai amețitor drog. Îl cuprinsese o dorință greu de stăvilit, o nerăbdare febrilă mult mai intensă decît o simplă pasiune. Prin vene îi alerga un sînge înfierbîntat, încordîndu-i toți mușchii.

N-avea s-o mai lase niciodată, își jură el în gînd, nici pentru Hudson și nici pentru orice alt bărbat.

Tobias îi mîngîie tot trupul, de la sîinii goi și pînă la coapsele frumos arcuite. Pielea ei era catifelată, mătăsoasă și minunat de moale la atingere. Lavinia se undui sub el. Bărbatul îi mîngîie cu degetele fierbințele intime.

– Ești, într-adevăr, umedă cum spuneai. Încîntător de umedă, îi șopti el printre sărutări.

Lavinia gemu și se lipi de el, încolăcindu-l cu coapsele; înfipse degetele în carnea lui.

Tobias nu mai putu să aștepte. O penetră încet și sigur, mugind de o satisfacție indescriptibilă.

Bărbatul simți în umăr dinții femeii. Lavinia se încleștase de el atît de strîns, încît Tobias se gîndi că vor rămîne contopiți pentru totdeauna.

Anthony se simți din nou curentat pe șira spinării de acel mic șoc electric. Cu siguranță că florăreasa îl urmărea. Observase cu coada ochiului forma, de-acum familiară pentru el, a mării pălării gri. Pălăria dispăru iute pe după căruța unui fermier, însă el era sigur că era vorba despre aceeași

florăreasă pe care o zărise, cu câteva minute în urmă, în piațetă.

Îl cuprinse un fior de nerăbdare și i se ascuțiră la maximum toate simțurile. Se simțea dintr-o dată mai alert. Vedeă mai limpede obiectele, clădirile și oamenii din jurul lui.

Anthony se întrebă dacă acea surescitare bizară pe care o simțea acum nu era cumva tocmai elementul care îl atrăgea pe Tobias atât de mult către profesia lui. În această meserie, senzațiile încercate erau cu siguranță mult mai incitante decât cele oferite de vreun pariu sau vreun meci de box.

Însă acum el nu avea timp să filozofeze la ce însemna noua lui carieră. Acum scopul lui era de a identifica persoana care îl spiona.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnișoară. El îi dădu prostituătei câteva monede. Era cea mai tânără femeie cu care vorbise în acea zi. Bănuia că fata avea cincisprezece ani, sau cel mult șaisprezece. Drept mulțumire pentru deranjul tău.

– N-a fost nici un deranj, domnule. Fata chicoti, făcînd monedele să dispară în partea din față a rochiei sale. Sînt bucuroasă că am putut să vă ajut.

Rîsul ei îl făcu să se simtă stingherit. Pentru câteva momente, tînăra părea o copilă nevinovată, care ar fi trebuit să se afle încă la școală, așteptînd cu nerăbdare să fie lansată în viața mondenă, nu să fie o simplă prostituată fără nici o altă speranță de viitor. El se întrebă ce soartă nefericită o adusese oare în acel colț de stradă.

Anthony își atinse politicos borul pălăriei, în semn de rămas-bun. Fata izbucni într-un hohot de rîs. În mod evident, găsea foarte amuzantă ideea că un bărbat îi oferise un mic gest de amabilitate.

Anthony alungă toate gîndurile deprimante legate de discuția cu acea fată și începu să se întrebe cum ar fi putut să o vadă mai îndeaproape pe florăreasă. Acest lucru putea marca o cotitură în cazul la care lucrau, își spuse el. Dacă se descurca mulțumitor, ar fi putut să afle informații utile.

Gîndul că ar fi avut aptitudini pentru această profesie constituia un serios stimulent pentru Anthony. Dacă ar fi venit cu vreun indiciu prețios, este posibil ca Tobias să înceteze o dată pentru totdeauna cu aluziile referitoare la avantajele oferite de o carieră ca om de afaceri.

El se mișcă în ritm susținut, printr-un întreg labirint de străduțe și de alei întortocheate. Sarcina de a sta de vorbă cu prostituatele îl adusesese, cu un ceas în urmă, în acest cartier rău famat. Era o zonă în care principalele afaceri erau cazinourile, tavernele deocheate și magazinele ale căror proprietari se ocupau de comercializarea obiectelor furate.

Anthony dădu colțul străzii și zări intrarea umbrită a unei mici alei. Îl izbi în nări izul de-acolo – un amestec de mirosuri de urină, fecale și materii organice intrate în putrefacție.

La intrarea în acea alee se aflau doi băieți absorbiți de o conversație aprinsă privind cea mai bună modalitate de a fura plăcinte calde de la o tarabă aflată peste drum. Discuția celor doi era urmărită de către un bătrîn ce se sprijinea greoi într-un baston.

Chiar în clipa în care nu mai spera, își făcu apariția, în depărtare, și florăreasa. Imensa pălărie gri îi ascundea trăsăturile feței. Era înfășurată într-o haină largă și ponosită ale cărei falduri îi mascau silueta. Florile din coșul atârnat de brațul ei se ofiliseră.

Femeia avea umerii gîrboviți, dar ceva din felul în care se mișca îi spunea lui Anthony că nu era chiar atît de bătrînă cum se putea crede după ținuta și mersul ei.

Florăreasa se opri brusc la intrarea în alee, evident mirată de neașteptata dispariție a obiectivului pe care îl urmărea. Ea începu să se răsucească încet, scrutînd împrejurimile.

Anthony se ivi ca din pămînt, o prinse de talie cu un braț și o trase iute în aleea întunecată. O întoarse cu fața spre el, lipind-o cu spatele de zidul din cărămidă.

– La dracu’! Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse el înciudat. Se auzi o răsuflare speriată. Imensa pălărie zbură de pe capul „florăresei“, lovindu-l pe Anthony în piept. El se dădu un pas înapoi pentru a evita impactul, rățoindu-se în continuare la Emeline. Ce naiba crezi că faci aici? o întrebă el.

Tînărul își dădu seama că pulsul lui o luase razna. Respira accelerat, în ciuda mirosului pestilențial din alee. Bruscuț, unicul lucru la care se mai putea gândi era aceea zi când o sărutase. Îi dădu drumul cu delicatețe.

– Te urmăream pe tine, bineînțeles. Emeline se îndreptă de spate și își aranjă haina. Tu cam ce credeai că făceam?

– Ai înnebunit? Aici este un cartier extrem de periculos.

– Te-ai comportat foarte ciudat dimineață, când te-am întrebat ce planuri ai pentru astăzi. Ea își aranjă pe cap pălăria. Mă gândeam eu că ai pus la cale ceva.

– Și în consecință, m-ai urmărit. Ce idee prostească și lipsită de sens.

– De ce ai vorbit cu fata aceea din colțul străzii? Și cu femeia aceea care stătea în fața tavernei dinspre capătul străzii, de ce ai vorbit cu ea?

– Am să-ți spun. Anthony o luă de braț și o trase repede afară din alee. Dar mai întâi trebuie să te scot de-aici. Doamnele nu vin în această parte a orașului.

Emeline aruncă o privire în urmă, către prostituata cu care el tocmai vorbise.

– Unele mai vin, spuse ea încet. Dar nu cred că de bunăvoie.

– Nu, nu de bunăvoie.

El o conduse în josul străzii, către o piațetă. Anthony auzi tropot de copite pe caldarîm și, întorcîndu-se, văzu o birjă care venea înspre ei. Tînărul răsuflă ușurat. Rădică un braț pentru a opri vehiculul.

– Anthony, te somez să-mi spui ce făceai acolo. Cred că am dreptul să știu.

Birja se opri cu zgomot. Anthony îi deschise ușa și aproape că o împinse cu forța pe Emeline înauntru. Ea ateriză forțat pe canapeaua birjei. El îi indică birjarului adresa căsuței de pe Aleea Claremont, după care sări și el în cabină.

– Îmi datorezi o explicație, îl înștiință din vârful buzelor Emeline.

– Tobias m-a rugat să fac niște investigații. Tînărul se așeză lângă Emeline pe canapea, trîntind ușa după el.

– Fata aia din colțul străzii. Era prostituată, nu-i așa?

– Da.

– Și la fel și femeia din fața tavernei. Glasul lui Emeline era foarte încordat.

– Da.

– Sper că n-ai de gînd acum să-mi îndrugi baliverne cum că aceste *discuții* ar fi tot în legătură cu Meduza Albastră.

– Nu.

– Și? Ea își scoase pălăria gri și, supărată, o puse pe canapeaua din fața ei. Se uită din nou la Anthony cu o privire mohorîtă și neliniștită. De ce stai de vorbă cu prostituatele, Anthony? Este cumva vreun obicei de-al tău?

El drăcui în șoaptă și se rezemă în colțul canapelei, gîndindu-se pînă unde ar putea merge cu mărturisirile. Era vorba, totuși, despre Emeline. Pe ea nu putea să o mintă.

– Dacă îți povestesc tot adevărul, trebuie să-mi promiți solemn că nu îi vei spune nimic mătușii tale.

– De ce să-ți promit asta? îl întrebă ea.

– Pentru că Tobias nu vrea ca ea să știe cît de îngrijorat este în legătură cu prezența lui Oscar Pelling la Londra, iată de ce!

Emeline făcu ochii mari de uimire, în adîncurile lor amestecîndu-se înțelegerea situației cu ceva asemănător unei descătușări.

– Ooo, făcu ea. Înțeleg acum. Domnul March îl urmărește pe omul acela îngrozitor?

– Da. Iar eu îl ajut.

– Urmărirea lui Pelling este o idee excelentă, rosti fără grabă Emeline, cu un aer îngîndurat. Este un om în privința căruia trebuie să fii cu multă băgare de seamă. Dar ce legătură este între el și femeile acelea?

– Pelling locuiește la un han din apropiere. După spusele unui grăjdar de la han, Pelling se întâlnește cu o prostituată din zonă. Tobias vrea ca eu s-o găsesc, pentru ca el să poată sta de vorbă cu ea.

– Nu înțeleg. Ce-ar putea să-i spună o prostituată despre Pelling?

Anthony își drese glasul și își fixă privirea asupra străzii.

– Tobias mi-a spus că, în experiența lui profesională, a descoperit că astfel de femei pot afla, mai ușor decît oricine altcineva, lucruri ascunse despre un bărbat.

– Într-adevăr.

Anthony se uită din nou la Emeline.

– N-ar fi trebuit să mă urmărești. Ai făcut un lucru foarte periculos.

– Dacă mi-ai fi spus de la început ce intenționai să faci, n-ar fi fost nevoie să te spionez.

– La dracu', Emeline. Unde scrie că eu trebuie să te informez despre toate mișcările mele?

Emeline se crispă.

– Te rog să mă ierți, domnule. Nu știu ce m-a apucat. Bineînțeles că nu-mi datorezi nici o explicație. Ești liber să te ocupi de propriile tale treburi. Doar nu sîntem căsătoriți.

Între cei doi se lăsă o liniște apăsătoare.

Anthony se strădui să-și mențină calmul.

– Așa e, rosti el pe un ton foarte coborît. Nu este ca atunci cînd am fi ... ăăă ... căsătoriți.

Rămaseră amîndoi privindu-se în tăcere, fără să-și mai poată lua ochii unul de la celălalt. Anthony fu cuprins de o senzație neplăcută.

Emeline făcu brusc o mișcare, întinzînd mîna într-un gest spontan și atingînd mîna tînărului de lîngă ea.

– Doamne Dumnezeu, ce se întâmplă cu noi doi, Tony? Toate certurile și toate vorbele astea spuse la mînie, și tot restul. Nu sînt în firea noastră. Îți jur că îmi vine să cred că am ajuns să semănăm cu mătușa Lavinia și cu domnul March, nu-i așa?

El își întoarse palma în sus, prinzîndu-i strîns lui Emeline degetele.

– Da. Am cam început să semănăm cu ei. Și ai dreptate, asta nu prea ne stă în fire.

– Eu cred că temperamentele lor îi determină să complice atît de mult lucrurile. Ea îi zîmbi cu timiditate. Dar cu siguranță că noi ne vom găsi pînă la urmă modul natural de a ne purta unul cu altul.

Anthony strînse tare mîna lui Emeline în palma sa.

– Da, într-adevăr.

Senzația de stinghereală a tînărului dispăruse ca prin farmec. El se mai învioră.

Anthony o trase cu delicatețe pe Emeline pe genunchii lui. Ea nu se opuse, oferind tînărului zîmbetul ei încîntător. El o sărută apăsător, pe îndelete. Ea se topi toată în brațele lui tandre.

Cînd își ridică fruntea, respirația lui era precipitată. Ochii ei erau îmbietori și languroși.

Anthony avu nevoie de toată voința de care era capabil să o poată lăsa din brațe, pe bancheta din fața lor.

Cei doi își terminară mîna în mîna călătoria pînă pe Alea Claremont, fără ca unul din ei să mai spună ceva pînă la oprirea birjei. Cu o ultimă strîngere de mîna, Anthony eliberă degetele lui Emeline și deschise ușa.

Emeline mai zăbovi o clipă, înainte de a coborî.

– Uite-o pe doamna Chilton!

Anthony își întoarse capul și o văzu pe femeie venind în goana mare către ei. Doamna Chilton le făcea semne disperate cu mîna, pentru a le atrage atenția. Chiar și de la

acea distanță, el putu să observe că doamna Chilton era îmbujorată și că respira gîfîit, din cauza efortului.

Emeline coborî din birjă, uitîndu-se cu îngrijorare în direcția femeii.

– S-a întîmplat ceva rău, doamnă Chilton?

– Nu, nu. Doar că nu puteți încă intra în casă. Doamna Chilton se opri lîngă ei, respirînd cu greutate. Am crezut că o să se termine pînă acum, dar mi-e tare teamă că ei nu se grăbesc deloc. Nu e nimic de făcut decît să veniți cu mine și să așteptăm cu răbdare. În parc este o bancă mică și drăguță, chiar la capătul aleii.

– Ce să mai așteptăm? o întrebă Emeline. Nu înțeleg.

– Ți-am spus deja, domnișoară Emeline. Amîndoi sînt acolo, împreună.

Emeline se uită la ușa de la intrare, total nedumerită.

– Cine cu cine se află acolo împreună?

– Doamna Lake și cu domnul March. Am crezut că o să termine pînă ce o să te întorci tu. Doamna Chilton scutură din cap și o porni decisă către capătul aleii. Numai Bunul Dumnezeu poate ști de ce durează atîta. Mi se pare că durează de prea mult timp. Cel puțin pe vremea mea era altfel.

– *Ce anume* durează de prea mult timp? Acum Emeline devenise de-a dreptul exasperată.

Doamna Chilton se uită cu subînțeleș la Anthony.

Acesta se luminează la față, dumerindu-se în cele din urmă.

– Doamna Chilton are dreptate. O prinse pe Emeline de braț și o conduse pe urmele menajerei. E o zi nespuse de frumoasă pentru a șede pe o bancă în parc.

– Despre ce este vorba? Emeline se lăsă condusă de el, dar nu părea deloc încîntată. Ce se întîmplă, doamnă Chilton?

– Este numai vina mea, cred. Știi, mi-a fost tare milă de ei. Mereu au avut parte doar de parcuri, grădini, trăsuri și altele asemenea. Lui nu poate să-i fie deloc ușor, cu piciorul acela care-l doare, iar vremea este atît de schimbătoare, în acest anotimp.

– Dar ce Dumnezeu are de-a face vremea cu toată povestea asta? o întrebă Emeline.

– Domnul March mi-a spus de dimineață că va reveni pe la ora trei. Și astfel am găsit o ocazie să-i las câteva minute singuri, într-o casă încălzită și cu un pat drăguț, pufni doamna Chilton. Am vrut să fie un act de caritate. De unde puteam eu să știu că va dura mai mult de câteva minute?

Anthony se sforță din răspuțeri să-și reprime zîmbetul.

– Un pat? Domnul March și cu mătușa Lavinia? Și ochii lui Emeline se luminau. Obrajii ei căpătară dintr-o dată o nuanță foarte intensă de roz și evită privirea lui Anthony. Apoi izbucni într-un hohot nestăvilil de rîs. Doamnă Chilton, dar este absolut revoltător. A știut Lavinia de intenția dumitale?

– Nu. După ce a intrat în cadă, eu i-am spus că trebuie să iau niște coacăze pentru gem. Știam că domnul March o să sosească în scurt timp, așa că i-am lăsat ușa descuiată. L-am văzut sosind cam cu un ceas în urmă și m-am gîndit că la ora asta trebuia ca totul să se fi terminat deja.

– Poate că dumneata ai făcut ca lucrurile să fie prea plăcute pentru ei, rosti sec Anthony.

– Da. Doamna Chilton studie culoarea cerului din după-amiaza aceea tîrzie. Avem mare noroc că nu plouă.

– E-adevărat, deși mi se pare că în aer plutește umezeala, nu-i așa? Emeline își strînse în jurul ei haina ponosită. Mă bucur mult că am acum haina asta pe mine.

Doamna Chilton abia atunci remarcă și ea îmbrăcămintea lui Emeline și se încruntă.

– De unde Dumnezeu ai mai scos și vechitura asta?

Emeline se așeză pe bancă.

– Este o poveste lungă.

Doamna Chilton se așeză lîngă ea și privi îmbufnată înspre ușa închisă de la intrarea casei.

– Poți să mi-o spui fără grabă. Se pare că avem timp berechet.

Tobias se rezemă de perne, cu un braț sub cap și cu Lavinia cuibărită la pieptul lui. Știa că se făcuse târziu, însă ieșirea din acel pat răvășit și din brațele femeii dragi ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit în clipa aceea. Așa ar trebui să fie mereu, se gândi el. Poate că într-o bună zi...

– Am trecut în după-amiaza aceasta pe la Hudson, spuse el.

Preț de câteva secunde, Lavinia nu reacționează în nici un fel. Apoi se ridică într-un cot și se uită la Tobias. Din ochii ei pierise orice senzualitate somnoroasă. Îi luase locul îngrijorarea.

– Nu mi-ai spus că ai de gând să stai astăzi de vorbă cu Howard, zise ea. Și despre ce ați discutat?

– Despre tine.

– Despre mine? Ea se ridică și mai mult, acoperindu-și sânii cu cearșaful. Sprâncenele i se împreună. Și ce anume ați vorbit voi despre mine?

Tobias atinse pandantivul de argint pe care îl purta ea la gât.

– Ți-am spus eu că te vrea, începu el. Caută o înlocuitoare pentru Celeste.

– Iar eu ți-am spus că gândul tău este revoltător.

– Poți avea încredere în mine, în privința aceasta.

– Mi se pare de-a dreptul umilitor. Nu-mi vine-a crede că mă poți jigni astfel. Îi aruncă o privire feroce. Și ce anume i-ai spus?

O trase înapoi lângă el, pe perne, rostogolindu-se peste ea. Introducându-și un picior între coapsele ei calde și catifelate, Tobias îi cuprinse fața între mâini și își apropie gura de buzele Laviniei.

– I-am spus că nu te va putea avea, răspunse el.

După douăzeci de minute, Lavinia își puse pe ea un capot și îl conduse la ușa de la intrare. Îl sărută încă o dată, în întunericul din antreu.

– Grăbește-te, îi spuse ea. Doamna Chilton poate veni dintr-un moment în altul. Am avut mare noroc că nici ea și nici Emeline nu s-au întors pînă acum. Nu-mi pot închipui de ce întârzie atîta.

Bărbatul își reprimă un zîmbet. Înțelegea că ușa lăsată descuiată și absența bine venită a menajerei însemnau cu totul altceva, dar își zise că ar fi mai bine să nu-și pună la îndoială norocul.

– Pe diseară, rosti el. Să înțeleg că e totul pregătit pentru marele eveniment?

– Da. Cam într-o oră vom primi rochiile. Joan mi-a trimis de dimineață un bilețel, anunțîndu-mă că la ora cinci va fi aici coafeza ei și a aranjat ca trăsura să ne ia la opt și jumătate.

Tobias dădu din cap.

– Fără îndoială că Anthony va sosi și el la bal, la ora nouă fix. Iar eu îmi voi face apariția pe la zece. E bine așa?

– E perfect. Lavinia aproape că îi făcu vînt pe scări. Acum du-te.

Lavinia îi închise ușa-n nas.

El coborî fără tragere de inimă treptele și o porni înspre capătul aleii, uitîndu-se după o birjă.

Cînd se apropie de colț, zări micul grup de figuri familiare. Emeline, Anthony și doamna Chilton se apropiau de el agale, cu o nepăsare studiată. Anthony în mod ostentativ își scoase ușor ceasul din buzunar și se uită la el.

Tobias se făcu a nu observa gestul acestuia și le salută pe Emeline și pe doamna Chilton.

– Domnule March. Emeline îi zîmbi cu toată grația de care era capabilă. Mă bucur foarte mult să te văd. Ce surpriză neașteptată!

– Plăcerea e de partea mea, domnișoară Emeline. Tobias se opri și înclină din cap. Bună ziua, doamnă Chilton. Am înțeles că ați fost plecată după coacăze pentru gem.

– Știu cît de mult vă place gemul meu, mormăi ea.

– Îmi place chiar foarte mult gemul făcut de dumneata,

se declară el de acord. A fost foarte drăguț din partea duminică să dai o fugă în după-amiaza asta, să cumperi coacăze, ca să mai faci niște gem, în mod special pentru mine. Nu pot decât să sper că vei mai avea și altă dată asemenea inițiative.

– Depinde cum o să se prezinte vremea.

– Vremea?

Ea îl privi cu reproș.

– Nu pot să cumpăr coacăze bune pentru gem, când este prea frig, sau când plouă. Să ții bine minte lucrul acesta.

– Voi încerca să nu uit.

25

În aceeași seară, pe la ora nouă și jumătate, Crackenburne lăasă ziarul pe care îl citea și se uită la Tobias.

– Nu prea merg bine lucrurile în cea mai recentă investigație a ta, dacă am priceput eu cum trebuie.

Tobias se sprijinea de șemineul din salonul clubului și privea flăcările.

– Aș înmormînta cu dragă inimă soluționarea cazului ăsta blestemat, dacă Lavinia nu ar ține cu atîta disperare să-l rezolve.

– Și ce ai de gînd să faci acum?

– N-ar mai fi rămas prea multe de făcut, cu excepția dezlegării enigmei ăsteia afurisite, a găsirii dovezilor care să ateste că Hudson este ucigașul și să o fac pe Lavinia să vadă adevărata lui față.

– S-ar putea ca ea să nu îți fie foarte recunoscătoare, dacă vei dovedi vinovăția unui vechi prieten al familiei sale.

Tobias îl observă pe lordul Vale croindu-și drum către ei, prin salonul aglomerat al clubului.

– E foarte probabil să se întîmple exact așa.

– Dar ancheta referitoare la Pelling cum înaintează? întrebă Crackenburne.

– S-a poticnit și ea. Anthony încă încearcă să o găsească pe prostituata cu care se culcă Pelling. Aceasta pare însă a se fi evaporat. Iar din ceea ce am putut deduce trăgându-l de limbă pe grăjdarul de la han, Pelling este încă în capitală pentru a-și vedea de problemele lui de afaceri.

– Totuși, pe tine te îngrijorează prezența lui aici.

Tobias nu îl scăpa din ochi pe lordul Vale.

– Găsesc că ar fi o coincidență prea mare și neliniștitoare faptul că doi bărbați din trecutul Laviniei s-au nimerit chiar în aceeași lună să-și facă de lucru prin Londra.

– Pe tine te neliniștesc toate coincidențele, preciză sec Crackenburne. Și trebuie să recunosc că, atunci când e vorba de această persoană nimeni nu ar putea să se simtă la largul lui. Dar hai să o luăm logic. A spus ori a făcut cumva Pelling vreun anume lucru care ne-ar putea îndreptăți să credem că ar avea cine știe ce intenție în privința Laviniei?

Tobias își puse mîna pe policioara de deasupra șemineului.

– Nu.

– Nu a luat legătura cu ea?

– Nu.

– Ea nu a mai dat ochii cu el, după acea singură întâmplare când l-a zărit la Pall Mall?

– Nu.

– Atunci este foarte probabil ca treburile care l-au adus la Londra să nu fie cîtuși de puțin ieșite din comun. Crackenburne mișcă din sprîncene. S-ar putea întâmpla ca el să fi venit doar la cumpărături, pentru vreo nouă nevastă, cine știe?

Tobias se încruntă.

– Nu am luat în calcul o asemenea posibilitate.

Vale se opri lîngă cealaltă extremitate a șemineului. El înclină din cap în direcția lui Crackenburne și apoi se uită la Tobias cu o amabilă privire întrebătoare.

– Sînt în drum spre balul dat de doamna Dove. Aș putea să te iau și pe tine în caleașca mea, dacă vrei.

Tobias se strădui să-și mascheze surprinderea.

– Mulțumesc. El își luă mîna de pe policioara căminului. Ți-aș fi chiar recunoscător. Nu mă prea încînta perspectiva de a căuta o birjă, pe așa o ceață.

– Distracție plăcută. Crackenburne își potrivește pe nas ochelarii. Vă rog să transmiteți doamnelor voastre salutările mele.

– Se pare că momentan eu nu am nici o doamnă, murmură Vale.

– Iar tu nu ai făcut cunoștință cu Lavinia, spuse și Tobias.

– Nu contează, rosti Crackenburne. Din ceca ce mi-ai spus voi doi, am înțeles că și doamna Dove și doamna Lake par a fi niște femei de toată isprava.

Vale se înveseli:

– „De toată isprava“ nu este este un mod de a descrie o doamnă.

– Păi, la vîrsta mea, doamnele de ispravă constituie cel mai atrăgător soi de femeie. Crackenburne își scutură ziarul. Drum bun, domnilor.

Tobias îl însoți pe lordul Vale către ieșirea din club și afară în noaptea învăluită în ceață, acolo unde aștepta o caleașcă elegantă, cu un splendid atelaj.

– Crackenburne pare să fie în permanență la curent, înaintea tuturor celorlalți, cu cele mai proaspete zvonuri. Vale urcă în caleașcă și se așează. Este realmente uluitor. Trebuie să fie pentru tine o inepuizabilă sursă de informații.

Tobias se apucă de marginea ușii, urcîndu-se și el în caleașcă și ignorînd cu eforturi cumplite durerea din coapsă, care îl seca la inimă. Bărbatul se așează confortabil pe pernele canapelei cu un sentiment de ușurare gîndindu-se o clipă cu jind cum ar fi fost să aibă și el propria caleașcă cu atelaj. Ar fi putut să o ducă pe Lavinia în lungi călătorii la țară, ar fi tras perdelele și ar fi făcut dragoste cu ea ore și ore întregi.

– Crackenburne îmi este, într-adevăr, de un foarte mare folos, la nevoie, recunosc eu el.

Caleașca o porni în goană, prin ceața deasă.

Vale se rezemă cu spatele de spătarul canapelei din catifea maronie.

– Omul a avut mare dreptate. O doamnă de ispravă este un lucru rar.

– Sînt de acord cu tine. Dar din experiența mea, o femeie *de ispravă* este, de cele mai multe ori, încăpățînată, perseverentă și imprevizibilă.

Vale dădu amical din cap.

– Și aceste calități sînt rare.

Tobias se uită la el, în lumina lămpii din caleașcă.

– N-aș vrea să mă înțelegi greșit, domnule, pentru că eu îți sînt într-adevăr recunoscător pentru faptul că m-ai luat în caleașca ta. Însă curiozitatea mă împinge să te întreb ce anume te-a determinat să vii în seara asta la balul dat de Joan, Meduza Albastră, sau doamna Dove?

– Eu sînt un om răbdător, March. Vale privi pe geam, în ceața deasă a nopții. Aștept de un an. Cred că este suficient, nu ești de aceeași părere?

– Depinde ce anume aștepți, îi răspunse Tobias.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Tobias se oprea, împreună cu Vale, în capătul scării impunătoare. Se uită în jos, la mulțimea de oaspeți elegant îmbrăcați, căutînd să distingă părul de un roșu aprins al Laviniei. Nu era un lucru ușor să o descopere, în toată mulțimea aceea. Dar oriunde s-ar fi aflat ea acolo jos, se gîndea el, cu siguranță era mulțumită. Balul acela constituia un alt eveniment monden, deosebit.

Sala de bal a lui Joan strălucea în lumina orbitoare a celor trei candelabre imense. În mulțime, rochiile doamnelor ieșeau în evidență, la fel ca și nenumăratele bijuterii superbe.

Orchestra adăpostită în balconul cu decorații auriu, care înconjura încăperea, oferea dansatorilor o muzică minunată.

Tobias o zări pe ringul de dans pe Emeline. Se afla în brațele unui tânăr pe care Tobias nu-l cunoștea. Anthony nu avea să fie prea încântat de acest lucru.

Gîndindu-se la asta, bărbatul se întrebă unde putea fi în acel moment Anthony. Mai mult ca sigur că se dusese după limonadă.

– Ne așteaptă gazda noastră. Vale se uită în josul scării, decorată tot cu auriu, acolo unde Joan își aștepta musafirii. Coborîm?

Tobias o privi și el pe Joan. I se păru că femeia avea în acea seară ceva deosebit. Înainte de a-și putea da seama ce i se părea schimbat la ea, se auzi strigat încetișor din spate.

– Tobias. Întorcîndu-se, bărbatul îl zări pe Anthony îndreptîndu-se grăbit către el, de-a lungul balconului. Tobias, stai puțin că trebuie să îți spun ceva.

Vale ridică o sprînceană interogativ.

– Ia-o tu înainte, îi spuse Tobias. Joan așteaptă. Vin și eu imediat.

Vale aprobă din cap și începu să coboare treptele, fără a-și lua ochii de la Joan.

Anthony ajunse lîngă Tobias. Tânărul era îmbrăcat ca pentru bal, dar expresia lui era cam răvășită. Părul îi era umed de la ceață. Ochii îi străluceau de surescitare.

– De-abia acum ai ajuns? se încruntă Tobias. Credeam că te-ai gîndit să vii mai devreme, pentru a descuraja cît mai mulți admiratori ai lui Emeline.

– Am găsit-o, rosti Anthony, avînd în glas bucuria triumfului.

– Și eu am văzut-o, acum cîteva clipe. Se află pe ringul de dans. Anthony, nu ți se pare ceva schimbat la doamna Dove în seara asta?

Anthony păru dintr-o dată foarte derutat.

– În ce sens?

– Nu-mi dau bine seama, dar ceva mi se pare schimbat la ea.

Anthony se uită dincolo de cumnatul său, în josul scării.

– Poartă o rochie albastră.

– Da, văd și eu asta. Și ce legătură are cu întrebarea mea?

Anthony rânji.

– Este pentru prima dată când nu mai apare în doliu.

– Aaa, asta era. Vale pare destul de încântat, nu crezi? Tobias se întoarce către Anthony. Și ce spuneai tu?

– Prostituta aceea. Cea cu care Pelling își petrece nopțile la Londra. Am găsit-o.

– Și de ce dracu' n-ai spus asta de la-nceput? Tobias simți cum i se ascut toate simțurile. Ai vorbit cu ea?

– Nu. Tocmai plecam de la club ca să vin aici, când în stradă mă aștepta un băiat. Avea pentru mine un mesaj din partea uneia din prostituatele cu care vorbisem eu. Am întârziat pentru că mi-a fost greu să dau de ea.

– Într-o seară ca asta femeilor nu le prea place să iasă pe stradă și o fac numai dacă nu au încotro.

– Ne-am întâlnit într-o tavernă. Mi-a spus că pe femeia căutată de noi o cheamă Maggie, și mi-a dat adresa acesteia. Anthony se strîmbă. Bineînțeles că a trebuit să o plătesc pentru informație.

– Și unde locuiește această Maggie?

– Are o cameră pe Aleea Cutt. Știi unde e?

– Știu. Tobias simțea acum trecându-i prin tot corpul acea bine cunoscută senzație de certitudine, o pulsație de energie imediat sub piele. Îl bătu pe Anthony pe umăr. Bună treabă ai făcut. Tu distrează-te cu domnișoara Emeline. Eu am plecat.

Entuziasmul inițial al lui Anthony se mai domolise.

– Intenționezi să vorbești cu femeia aceea chiar acum?

– Da.

— Nu poți să mai amîni? Anthony începu să se arate neliniștit. Doamna Lake se așteaptă să-ți faci apariția aici, la balul doamnei Dove. Cînd o să dea cu ochii de mine, o să mă întrebe imediat de tine. Ce îmi sugerezi să-i spun?

— Spune-i că am mai întîrziat la club.

— Dar...

— N-ai nici o grijă, îl liniști Tobias. N-o să-ți mai pună și alte întrebări. A întîrzia la club este scuza universală a oricărui gentleman. Este potrivită pentru toate ocaziile în orice circumstanțe.

— Nu sînt prea sigur că doamna Lake va fi foarte încîntată.

— Îți faci prea multe probleme inutile.

Tobias făcu stînga-mprejur și se îndreptă spre ieșire, înainte ca Anthony să mai poată ridica și alte obiecții.

Afară Tobias constată că ceața devenise extrem de compactă. Ceața aceea densă părea să absoarbă întreaga lumină sclipitoare a casei și să o reflecte înapoi, ca pe un ecran strălucitor și impenetrabil, tot de ceață. Nu mai putea distinge nici măcar micuțul parc din piațeta din vecinătate.

În spatele șirului de elegante trăsurî particulare, așteptau și cîteva birje ale căror birjari-sperau să mai prindă cîte o cursă. Tobias se apropie de una dintre ele și îi ceru birjarului să-l ducă de urgență pe Aleea Cutt.

Piciorul lui protestă vehement, cînd bărbatul se urcă în birjă. Seara aceea umedă își solicita tributul, își spuse el. Se lăsă pe canapea, închise ușa și începu să-și frece în neștire coapsa care îl durea.

Enervat că birja încă nu o luase din loc, Tobias începu să bată în tavanul cabinei pentru a-și exprima nerăbdarea. Ușa vehiculului se deschise brusc, fără nici un avertisment prealabil. Tobias întoarse capul și o văzu pe Lavinia, îmbrăcată într-o rochie purpurie cu un decolteu adînc. Semăna exact cu zeița răzbunării. Era propria lui Nemesis, se gîndi el.

– Te rog, ajută-mă să urc, March. Indiferent unde aveai de gând să mergi, poți fi sigur că nu vei merge de unul singur. Se pare că ți-ai făcut un obicei din a uita că noi doi sîntem parteneri.

26

Femeia văzu pe dată că el nu era deloc mulțumit, însă preferă să îi ignore opoziția mută. Nici ea nu se găsea în cea mai bună dispoziție.

Lavinia se așeză și se uită la Tobias cum închide ușa birjei. Vehiculul se puse în mișcare. Bărbatul desfăcu pătura aflată pe banchetă și i-o întinse femeii.

– Ai face bine să o folosești ca să-ți țină de cald, murmură el. Rochia de pe tine nu a fost destinată purtării în afara unei săli supraîncălzite de bal.

– Dacă n-ai fi plecat în așa o grabă, aș fi apucat și eu să-mi iau pelerina.

Lavinia constată cu plăcere că pătura era destul de curată. Și-o puse repede pe umeri, simțindu-i imediat efectul termic binefăcător. Tobias se tolănise într-un colț și o privea printre gene.

– Te așteptam pe balcon, spuse ea în continuare, ca răspuns la nerostita lui întrebare. Te-am văzut intrînd împreună cu Vale, apoi l-am văzut și pe Anthony oprindu-te. O clipă mai tîrziu, te-ai întors și ai plecat. Mi-am dat seama imediat că te pregăteai să urmezi cine știe ce pistă descoperită de voi. Încotro ne îndreptăm acum?

– Eu mă duc să mă întîlnesc cu o prostituată pe nume Maggie, rosti el fără nici o inflexiune în glas. Ca un fapt divers, te informez că ea n-are absolut nimic de-a face cu problema Meduzei.

– Povești de adormit copiii! Doar nu te aștepți acum să cred toate balivernele astea pe care mi le tot îndrugi. Pentru

ce altceva ai fi pornit-o atît de voinicește, într-o noapte ca asta, să stai de vorbă cu o prostituată, dacă nu pentru a urmări...

Lavinia se întrerupse brusc, rămînd cu gura căscată atunci cînd îi trecu prin minte îdeea că *exista* cu certitudine un motiv pentru care un domn ar fi putut lua o birjă să facă o vizită unei prostituate. O durere cumplită i se strecură în suflet, ca un șarpe. Durerea aceea fu imediat urmată de o senzație de vid și de cumplită năuceală. Stătea ca prostită, uitîndu-se la Tobias fără a putea rosti vreun cuvînt.

– Nu, draga mea, *nu* de asta am plecat eu acum să vizitez o femeie ușoară. Mă cunoști doar de suficient timp, ca să poți fi sigură de acest lucru.

Lavinia simți o uriașă eliberare. Bineînțeles că Tobias n-ar fi apelat la serviciile unei prostituate. N-ar fi trădat-o. Ce fusese oare în capul ei? Femeia se strădui să-și adune gîndurile. Simțindu-se încă stingherită, își strînse și mai mult pătura în jurul umerilor.

– Spune-mi, te rog, despre ce este vorba, Tobias. Am tot dreptul să știu.

Bărbatul o privi atît de îndelung, încît ea se temu că s-ar putea să nu-i răspundă.

– Ai dreptate, spuse el într-un tîrziu. Ai tot dreptul să știi. Mai pe scurt, mi s-a spus că femeia aceasta pe care o cheamă Maggie se distrează cu Pelling, în timpul șederii lui la Londra.

Lavinia rămase atît de surprinsă încît nu fu în stare decît să se uite la el uluită. Nu avea o expresie prea încîntătoare, își dădu ea seama.

– Este vorba despre Oscar Pelling? izbuti ea în cele din urmă să articuleze.

– Da.

– Nu înțeleg.

El își rezemă brațul pe marginea geamului.

– M-am gîndit că ar fi bine să-l supraveghez, cît timp se mai află încă la Londra. Anthony a pus cîteva întrebări la

hanul în care stă Pelling și a aflat că acesta are o legătură cu o prostituată din zonă. Vreau să vorbesc cu ea.

– Dar de ce? Ce speri să descoperi?

Tobias dădu din umeri.

– Nu știu. Probabil că nimic. Dar nu mi-a plăcut faptul că atît Pelling, cît și Hudson, au apărut aici, în Londra, în același timp.

– Credeam că ne-am înțeles asupra faptului că n-a fost decît o simplă coincidență.

– Tu ai fost sigură de acest lucru. Eu nu sînt pe deplin convins.

– Deci ai întreprins investigații în legătură cu Pelling?

– Da.

– Înțeleg. Lavinia nu prea știa ce să mai spună. Se gîndea că ar trebui să-i reproșeze că nu-i spusese nimic despre investigațiile în legătură cu acea persoană. Pe de altă parte, el fusese îngrijorat pentru ea. Se hotărî să amîne pentru mai tîrziu orice reproș. Presupun că nu ai aflat nimic alarmant.

– Trebuie să recunosc că începusem să mă îngrijorez puțin în legătură cu Maggie. Femeile care se apropie de Pelling par să nu o sfîrșească deloc bine. Iar Anthony a întîmpinat mari greutăți în a o depista.

Lavinia se înfricoșă.

– Înțeleg.

– Vreau să mă conving că n-a pățit nimic. Și mai vreau să-i pun cîteva întrebări și în legătură cu treburile lui Pelling de aici, de la Londra.

Lavinia îi aruncă o privire întrebătoare.

– Dar n-a dat nici un semn că ar avea intenția să mă caute. Pentru ce ar fi avut el o asemenea intenție? Ți-am spus doar, la momentul acela el a găsit cu cale să mă învinovățească pentru presupusa sinucidere a soției lui. Acum de ce l-ar mai interesa persoana mea? Dimpotrivă, acum ar avea toate motivele să mă evite pe cît posibil.

– Știu asta. Dar nu-mi place deloc situația.

Lavinia zîmbi ușor.

– Văd și eu că nu-ți place.

Tobias se uită la strada învăluită în ceață.

– Vezi tu, aceasta este partea proastă în meseria de detectiv particular. Trebuie să tot cauți, să pui nenumărate întrebări, pînă izbutești să obții cîteva răspunsuri.

– După părerea mea, nu se deosebește mult de relația dintre noi doi, spuse ea șoptit.

El întoarse capul.

– Ce-ai spus?

– Nimic important. Niște întrebări de-ale mele.

Ea îi zîmbi dulce, însă în sufletul ei Lavinia nu se simțea deloc liniștită. Legătura lor era ciudată, se gîndi ca. Nici unul dintre ei nu era laș, și totuși, în privința relației lor, amîndoi mergeau ca și cum ar fi traversat un teritoriu periculos, o lume în care la tot pasul li se părea că pot apărea pericole neprevăzute.

Dar poate că acesta era numai punctul ei de vedere, își spuse ea. Din cîte știa Lavinia, Tobias nu considera legătura lor ca fiind complicată sau deranjantă. În definitiv, el era bărbat. Din experiența ei, bărbații evaluau chestiunile emoționale într-o manieră mult mai directă decît femeile. La urma urmei, după ce totul era zis și făcut, deși uneori se plîngea de locurile lor de înfîlnire, Tobias își obținea de fiecare dată satisfacția dorită. Poate că pentru el asta era suficient.

Restul drumului pînă la Aleea Cutt, cei doi nu mai deschiseră gura. Cînd în sfîrșit birja se opri, Lavinia se uită pe geam și văzu o solitară lampă cu gaz, care ardea în fața unei intrări sordide. La unele ferestre ardea cîte o lumînare. Cînd și cînd, cîte o siluetă se vedea mișcîndu-se îndărătul cîte unei draperii subțiri.

Tobias deschise ușa și coborî. Întinse mîna, o apucă de talie pe Lavinia și o ajută să coboare și ea din birjă. Apoi se întoarse și îi dădu birjarului cîteva monede.

– Nu întârziem mult, îi spuse acestuia. Fii te rog amabil și așteaptă-ne.

– Bine. În lumina felinarului, birjarul se uită la monedele din palma lui. Evident mulțumit, le strecură iute în buzunar. O să fiu aici când veți dori să plecați, domnule.

– Vino. Tobias o luă de braț pe Lavinia, conducînd-o spre pata întunecată a unei mici alei. Cu cît o vom găsi mai curînd pe Maggie, cu atît mai repede ne vom putea întoarce la balul doamnei Dove.

Lavinia nu comentă în nici un fel. Își strînse pătura în jurul umerilor, de parcă ar fi fost un minunat șal indian, mergînd în tăcere alături de Tobias.

La ferestrele din micuța alee ardeau alte lumînări și, din loc în loc, cîte un felinar. Tobias se opri în fața unei intrări de piatră, bătînd cu inelul în ușă. Zgomotul acela reverberă straniu în întunericul nopții.

Ușa nu se deschise, dar Lavinia auzi o fereastră deschizîndu-se la etajul de deasupra. Se uită în sus și văzu cum pe fereastră se aplecase o femeie care ținea în mîină o lumînare înfipță într-un sfeșnic mare, din fier. În lumină se deslușiră niște trăsături ascuțite și niște ochi duși în fundul capului.

Femeia purta un capot lejer. Cînd se apleacă peste fereastră, acesta se căscă, expunînd umerii ei osoși și sîinii pipemiciți.

– Hei, tu de-acolo, strigă prostituata cu o voce de bețivă, cauți vreo distracție în seara asta?

Tobias făcu un pas înapoi.

– O căutăm pe Maggie, rosti el.

– Ei bine, află că ai noroc, ai găsit-o. Maggie se aplecă în mod periculos peste pervaz. Dar văd că sînteți doi, că ești împreună cu o doamnă. Să înțeleg că faci parte dintre ăia cărora le place să se uite cum se distrează două femei? Va fi nemaipomenit.

– Nu vrem decît să stăm de vorbă cu tine, spuse repede Lavinia. Și, bineînțeles că te vom plăti pentru timpul acordat.

– Să stați de vorbă cu mine? Maggie se gîndi preț de cîteva clipe, după care ridică din umeri. Atîta vreme cît sînteți dispuși să mă plătiți, pentru mine n-are nici un fel de importanță. Urcați. Prima cameră din capătul scării.

Tobias încercă ușa. Aceasta se deschise imediat. Lavinia aruncă o privire peste umărul lui și văzu un coridor îngust și o scară înghesuită, luminată doar de o lumînare care ardea așezată într-un suport din perete.

– Încearcă să rezisti tentației de a-i oferi prea mulți bani, spuse Tobias. Mai ales că, fără îndoială, tot eu voi plăti.

– Bineînțeles că tot tu vei plăti. Nu am la mine nici un ban în seara asta. O doamnă nu-și ia niciodată bani la ea, cînd merge la un mare bal.

– Nu știu de ce, dar nu mă miră deloc acest lucru.

El îi făcu semn să intre pe coridor și merse după ea, oprindu-se doar cît să închidă ușa în urma lor.

Lavinia începu să urce treptele, cu Tobias la două trepte în spatele ei. Ea se afla deja pe a patra treaptă, cînd auzi ușa de la intrare deschizîndu-se din nou, cu o izbitură zdravănă.

În hol se repeziră doi bărbați ponosit îmbrăcați.

Acceștia se năpustiră drept către Tobias. Lumina care venea de la lumînarea din perete străluci amenințător pe lamele cuțitelor pe care cei doi bărbați le strîngeau în pumni.

– Tobias, în spate!

El nu îi răspunse Laviniei. Era prea ocupat cu contracararea atacului. Îl văzu cum se prinde de balustrada scării cu o mîină, sprijinîndu-se. Tobias lovi cu piciorul. Lovitura își atinse ținta, izbindu-l pe unul dintre agresori drept în piept. Ticălosul trase aer în piept și se bălăbăni înapoi, lovindu-se de însoțitorul său.

– La o parte, tîmpitul! Cel de-al doilea bărbat îl împinse într-o parte pe tovarășul lui, aruncîndu-se asupra lui Tobias. Brațul bărbatului descrie o mișcare scurtă și periculoasă.

Lama cuțitului tăie aerul. Tobias lovi din nou cu piciorul. Cel de-al doilea bărbat sîsîi ca un șarpe și se dădu repede înapoi pentru a evita lovitura de cizmă. Fu nevoit să se apuce și el de balustradă.

– Fugi în camera lui Maggie, îi strigă Tobias Laviniei, fără a-i scăpa din ochi pe cei doi bărbați. Și încuie ușa după tine.

El se aruncă înspre cel mai apropiat dintre atacatori. Cei doi se izbiră unul de celălalt, aterizînd la baza scării. Se rostogoliră pe podea, oprindu-se în perete.

Ușa din capătul scării se deschise. Maggie își făcu apariția, ținînd în mîină un sfeșnic de fier.

– Ce se întîmplă acolo? strigă ea cu glas împleticit. Auziți, eu n-am nevoie de necazuri.

Lavinia aruncă pătura de pe ea cît colo, își ridică poalele jupei și o zbughi în sus pe scară, pînă la etaj.

– Dă-mi sfeșnicul. Ea i-l smulse lui Maggie din mîină.

– Ce faci? o întrebă Maggie.

– Of, pentru Dumnezeu. Lavinia scoase lumînarea aprinsă și i-o puse lui Maggie între degete.

– Au! se vaită Maggie și își duse degetul la gură. Să știi că frige rău drăcia asta.

Lavinia nici nu se uită la ea, ci se precipită în jos pe scări, cu sfeșnicul de fier în mîina dreaptă.

Ea îi vedea pe Tobias și pe cel de-al doilea tîlhar încăierăți pe pardoseala holului. Lama cuțitului lucea în lumina slabă.

Primul dintre agresori izbutise să se ridice în șezut, la baza scării. Părea amețit, dar era evident că își revenea rapid, după puternica lovitură pe care i-o aplicase Tobias cu piciorul. El înșfăcă de jos cuțitul care îi scăpase din mîină și se prinse de unul din suportii balustradei. Începu să se ridice în picioare.

Acesta se uită la cei doi bărbați aflați într-o încălețare mută pe podeaua din hol. Era clar că aștepta momentul prielnic pentru a-și ajuta tovarășul.

Lavinia ridică sfeșnicul de fier cît de sus putu, rugîndu-se ca omul de la baza scării să nu privească înapoi.

Acolo jos, Tobias și atacatorul său se rostogoliră și se încordară încă o dată. Unul dintre aceștia scoase un răcnet gîtuit. Lavinia nu-și putea da seama care dintre ei țipase de durere. O cuprinse teama și furia.

Ajunse pe a doua treaptă de jos și balansă cu toată puterea sfeșnicul de fier.

În ultima clipă, bărbatul își dădu seama de amenințarea care îl păștea din spate. Dădu să se întoarcă, ridicînd un braț să se apere.

Însă era prea tîrziu. Sfeșnicul îi lovi în trecere partea laterală a capului, după care îl izbi în umăr cu o forță pe care Lavinia o simți ca pe o zguduitură în tot corpul. Tîlharul se propti în perete. Cuțitul îi căzu cu zgomot pe prima treaptă.

Într-o clipă de uimire, Lavinia și bărbatul se priviră ochi în ochi. Apoi ea văzu cum victimei sale îi fișnește sîngele din rana de la cap.

– *Tîrfă!* urlă acesta.

Înfuriat, el se aruncă spre ea cu ambele mîini întinse înainte, dar mișcările lui erau stîngace și nesigure.

Lavinia se prinse de balustradă și se trase cîteva trepte pe aceasta în sus. Ridică din nou sfeșnicul, pregătindu-se să mai lovească o dată. Bărbatul văzu arma improvizată și ezită, clătînîndu-se în plină lumină.

Tobias apăru la baza scării, cu o expresie ca de gheață pe față, în penumbră. El îl apucă pe tîlhar de un umăr, îl întoarse către el și îi articulă un pumn zdravăn în falcă.

Omul zbieră ca din gură de șarpe, se răsuci și se grăbi orbecăind spre ușă. Cel de-al doilea tîlhar o deschisese și era deja afară.

O luară amîndoi la sănătoasa, dispărînd în ceață. O vreme li se mai auzi tropăitul bocancilor pe caldarîm, după care se așternu din nou liniștea.

Cu inima bătîndu-i nebunește, Lavinia îl cercetă cu

luare-aminte pe Tobias, din cap pînă-n picioare. Cravata i se desfăcuse în timpul încăierării. Era pătată de sînge, ca și partea din față a paltonului.

– Sîngerezi! Lavinia își apucă jupa și coborî iute pe scări.

– Nu e sîngele meu. Într-un gest de scîrbă, el trase de capătul cravatei, scoțîndu-și-o. Dar tu ai pățit ceva?

– Nu. Lavinia se opri o treaptă mai sus, atingîndu-i îngrijorată fața. Ești sigur că nu ești rănit?

– Foarte sigur. Tobias se încruntă. Ți-am spus să te încui în camera lui Maggie.

– Cei doi au încercat să te omoare. Doar nu te așteptai ca eu să stau liniștită în cameră, în timp ce tâlharii și-ar fi dus la îndeplinire planul. Țin să-ți amintesc din nou, domnule, că sîntem parteneri în această anchetă.

– La dracu', Lavinia, puteai să fii grav rănită.

Maggie chicoti deasupra lor.

– Eu aș zice că doamna ți-a făcut un serviciu.

– Nu ți-am cerut părerea, îi spuse Tobias.

Maggie iar chicoti.

– Cred că am putea să ne certăm altă dată pe această temă, rosti înțepat Lavinia. În cazul în care ai uitat, îți amintesc că am venit aici cu o treabă.

Tobias își scărpină obrazul, oarecum arțăgos.

– Fii liniștită, n-am uitat. Privi în sus către Maggie. Îi cunoști cumva pe ăia doi?

Maggie scutură din cap.

– Acum i-am văzut prima oară. Probabil că sînt doi borfași care v-au zărit în alee și s-au hotărît să intre după voi în hol. Femeia făcu un gest grațios înspre ușa deschisă în spatele ei. Dacă mai aveți chef să puneți întrebări, intrați!

– Da. Tobias urcă scările în urma Laviniei. Am un foarte mare chef de a pune întrebări.

Intrară după Maggie, într-o cămăruță modestă în care se aflau un pat pliant, un lighean și o laviță. Pe o masă trona o sticlă începută, de gin.

Lavinia îi înapoie lui Maggie sfeșnicul și se așeză pe un taburet de lîngă soba rece.

Tobias se apropie de fereastră, cercetînd aleea. Femeia se întrebă dacă nu cumva el se aștepta să-i zărească în stradă pe cei doi tîlhari care îi atacaseră. Era greu de crezut așa ceva.

– Am vrea să te întrebăm despre un bărbat pe nume Oscar Pelling, rosti el fără să se întoarcă. Am înțeles că a apelat la serviciile tale, în ultimele zile.

– Pelling. Ticălosul ăla! Maggie puse la loc lumînarea în sfeșnicul pe care îl așeză pe masă. Își lăsă pe laviță silueta slăbănoagă și își turnă un pahar cu gin. Da, l-am avut o vreme drept client, însă nici nu mai vreau să aud de el, după ce mi-a făcut ultima dată.

– Ce anume ți-a făcut ultima dată? se interesă Lavinia.

– Uite asta mi-a făcut. Maggie întoarse capul astfel ca lumina să-i cadă pe față. În ultimele două zile n-am putut să lucrez din cauza lui.

Lavinia abia acum observă că Maggie avea ochii învinețiți.

– Dumnezeuule, te-a lovit?

– Da. Maggie trase o dușcă de gin și apoi lăsă paharul jos. Trebuie să fii înțelegătoare în această meserie, dar cu anumite lucruri nu pot să fiu de acord. Nu mai calcă în camera asta nici un bărbat care ridică pumnul la mine, indiferent cît de mare domn o fi el.

Tobias stătea cu spatele la fereastră. Se uita acum la Maggie cu o expresie preocupată, cu ochii mijiți și reci.

– Cînd te-a lovit Pelling?

– Ultima dată cînd a fost aici. Maggie se strîmbă, în efortul de a-și aminti. Cred că a fost miercurea trecută. Ba nu, era joi. Se comportase destul de bine în primele lui vizite. Puțin cam dur, însă fără a fi ceva ieșit din comun. Dar ultima dată l-a apucat o cumplită criză de furie.

– O criză? repetă gînditor Lavinia.

– Da. Am crezut că a înnebunit. Și totul numai pentru că l-am tachinat un pic. Maggie își mai turnă gin în pahar.

– Pe ce temă l-ai tachinat? o întrebă Tobias.

– Vezi tu, el a sosit aici ceva mai târziu decât de obicei. Aproape se lumina de ziuă. Eu tocmai mă culcasem. Când a bătut la ușă m-am uitat pe fereastră și mi-am dat seama imediat că era întors pe dos. Aproape că îmi venea să nu îl las să intre. Dar el fusese un client bun. Mereu îmi plătea în plus, drept mulțumire. E putred de bogat.

Maggie făcu o pauză ca să mai tragă o dușcă de gin.

– Ziceai că l-ai tachinat, îi aminti cu delicatețe Lavinia.

– Am încercat să-l mai înveslesc. Dar n-am izbutit decât să mai pun paie pe foc. M-a bătut cumplit. Și în timpul ăsta, tot îndruga lucruri groaznice despre femei. Cum că ar avea în părul lor șerpi și cum că i-ar împietri pe bărbați cu ochii lor. Maggie se înfioră. Cum vă spuneam, parcă era scos din minți. Nici nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă n-ar fi coborât prietena mea de deasupra, ca să vadă ce era cu toată larma aia. Când a auzit bătăi în ușă, a încetat să mă mai lovească.

Lavinia își aminti de chinurile îngrozitoare de care vorbea soția lui Pelling, Jessica, sub hipnoză.

– Bine că a coborât la timp prietena ta.

– Da, am avut mare noroc. Ticălosul m-ar fi putut omorî.

– Și ce-a mai făcut Pelling, după ce a coborât prietena ta? interveni și Tobias.

– S-a întors și a ieșit pe ușă, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cum n-ar fi avut parte decât de distracția obișnuită. Și ca să vă spun sincer, după ce m-a bătut, părea mai bine dispus decât venise. Nu era el chiar vesel, însă era ceva mai calm. De atunci, slavă Domnului, n-a mai călcat pe-aici.

Tobias căzuse pe gânduri.

– Dar tot nu ne-ai spus cu ce anume l-ai tachinat.

– Cu nimic neobișnuit. A fost o nimica toată. Tot nu pot înțelege ce l-a putut scoate așa tare din sărite.

– Și care anume a fost motivul deloc neobișnuit? o întrebă Lavinia.

– Cravata lui, răspuse Maggie.

Lavinia simți cum îi îngheață sângele în vene.

Lîngă fereastră, Tobias nici nu mai îndrăznea să răsuflă. Lavinia sesiză faptul că atitudinea lui era identică cu cea a vînătorului care a adușmețat vînatul.

– Ce era cu cravata lui Pelling? o întrebă el foarte încet.

– Vedeți voi, ultima dată cînd a venit aici, el nu avea nici o cravată, rosti Maggie cu glasul ei îngroșat de atîta gin. Era frumos îmbrăcat, de parcă tocmai venea de la club sau de la vreun bal cu lume bună, dar nu purta cravată. Lavinia se uită drept în ochii lui Tobias. *Incredibil*, își spuse în sine ea. Părea ciudat, continuă Maggie. Era ca și cum valetul lui nu-și făcuse cum trebuie datoria. Așa că eu l-am tachinat spunîndu-i că fusese atît de nerăbdător să ajungă în brațele mele, încît începuse să se dezbrace înainte de a intra. L-am întrebat dacă nu-și pierduse cumva blestemata aia de cravată undeva pe drum. Exact acela a fost momentul în care și-a ieșit atît de tare din fire.

27

Stiam eu că trebuia să existe o legătură. Tobias se urcă în birjă după Lavinia și trînti ușa în urma lui. Trebuia să existe o legătură între Hudson și Pelling. Ar fi fost prea mare coincidența ca cei doi bărbați din trecutul tău să apară la Londra exact în același timp.

Surescitarea feroce, ca de vultur, din ochii lui, o speria pe Lavinia. În astfel de momente își dădea ea cel mai bine seama de latura periculoasă a personalității lui Tobias. În asemenea clipe însă Lavinia nu se teme pentru ea, ci îi era

frică pentru securitatea lui. Când sângele i se învoldura fierbinte bărbatului acestuia prin vine, avea tendința de a se purta extrem de riscant.

Noile date solicitau o analiză amănunțită, la rece, și nu o trecere imediată la acțiune.

– Trebuie să procedăm liniștit și cu foarte multă băgare de seamă, spuse ea. Îmi dau seama că posibilitatea ca Pelling să-și fi pierdut cravata tocmai în seara când a fost strangulată și Celeste, și tot cu o cravată, constituie o coincidență mai mult decît bizară. Însă ceea ce nu-mi pot eu imagina este explicația legăturii care ar fi existat între Pelling și Celeste.

– Eu bănuiesc că, dintr-un motiv sau altul, și Pelling se află în căutarea Meduzei Albastre. Ar fi posibil ca tocmai Pelling să fi angajat familia Hudson să fure pentru el brățara. Posibil și ca el să fi fost acela care a devenit, la un moment dat, amantul lui Celeste. Aceasta, nechibzuită, s-a dus să se întîlnească în seara respectivă cu el, iar Pelling a ucis-o, fie pentru că s-or fi certat, fie o fi considerat că nu mai avea nevoie de ea pentru a-l ajuta să pună mîna pe brățară.

– Și oare Pelling să-și fi dat seama cînd era prea tîrziu că femeia ascunsese brățara într-un loc sigur, înainte de a se întîlni cu el în depozit?

– Toate evenimentele par a se înlănțui în mod logic, rosti cu satisfacție Tobias.

Lavinia ridică o mînă.

– Nu integral. Gîndește-te puțin, Tobias. Dacă Howard ar fi știut ceva despre amestecul lui Pelling, putea să-și închipuie că el este asasinul. Și atunci, de ce ne-ar mai fi angajat pe noi pentru găsirea ucigașului lui Celeste, dacă era la curent cu identitatea acestuia?

– Pentru că pe Hudson îl interesează doar brățara, și nu îți dorește, cu adevărat, să se facă dreptate pentru soția sa asasinată. El trebuie să-și fi dat seama că Pelling nu are obiectul respectiv, așa încît ne-a pus pe noi pe urmele acestuia, în

speranța că, dacă sîntem suficient de abili, îi vom găsi brățara aia blestemată înainte ca Pelling să pună laba pe ea.

Lavinia își desfăcu brațele.

– Dar, în definitiv, de ce ar fi interesat Pelling de această piesă?

– Este cumva și el colecționar?

Lavinia încercă să se gîndească la discuțiile pe care odinioară le purtase cu Jessica Pelling.

– Să-ți spun drept, nu am habar. N-am abordat niciodată acest subiect. Tot ce pot să spun, cu o oarecare doză de certitudine, este că el și-ar putea permite colecționarea unor rarități antice, la cît de bogat este.

– Cred că știu eu pe cineva care ne-ar putea răspunde la această întrebare.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Vale și cu Joan Dove ieșeau din casă, pășind în terasa unde așteptau Tobias și Lavinia, împreună cu Emeline și Anthony. Puțin mai înainte, Emeline îi adusese Laviniei pelerina.

Dintr-o singură aruncătură de ochi, Vale își dădu seama de aspectul răvășit al lui Tobias. Sprîncenele lui Vale se arcuiră.

– M-a anunțat Anthony că doreai să mă întreb ceva, dar nu mai puteai să intri în sala de bal. Acum înțeleg ce a vrut să spună. Dacă nu sînt prea indiscret, ai putea să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Este o poveste lungă și destul de plictisitoare, îi răspunse Tobias.

Lavinia îl prinse foarte strîns de braț.

– Adevărul este că doi bărbați au încercat să-l omoare.

– Și, din cîte văd, nu au izbutit, spuse Vale. Felicitările mele, domnule.

Tobias aruncă o privire spre Lavinia.

– M-a ajutat, în bună măsură, și partenera mea.

Vale înclină din cap.

– Voi doi formați, într-adevăr, o excelentă echipă.

– Așa este, rosti cu fermitate Lavinia.

Vale se întoarce din nou către Tobias.

– Cu ce îți pot fi de folos?

– Spune-mi, te rog, știi cumva dacă și Pelling este colecționar de antichități?

Vale nu răspunse imediat. Lavinia avu impresia că acesta își luase un răgaz pentru a înjgheba un raționament.

– Din câte știu eu, nu, răspunse el foarte încet, într-un târziu. Bineînțeles că s-ar putea să și fie. Desigur că eu nu pretind a-i cunoaște pe toți colecționarii serioși din Anglia. Dar nu am auzit ca Pelling să aibă vreun interes deosebit pentru antichități. Nu a solicitat să fie primit în Clubul Cunoscătorilor.

Lavinia se dezumflă. Își ținuse respirația în așteptarea răspunsului. Căzuse strălucita teorie a lui Tobias, se gândi ea.

Femeia se uită la el, pentru a observa cum primise această veste.

Spre surprinderea ei, nu părea deloc impresionat de ceea ce auzise din gura lui Vale.

– Hudson dorește Meduza Albastră din motive care nu au nimic de-a face cu interesul pentru antichități, spuse Tobias. Poate că și Pelling este obsedat de ea dintr-un motiv necunoscut.

Lavinia se încruntă.

– Maggie ne-a spus că Pelling era turbat, în seara când a venit la ea, după asasinat. În cazul în care acesta nu este întreg la minte, s-ar putea să-și dorească brățara din cine știe ce motive, pe care nimeni nu le-ar putea înțelege.

– Din păcate nu avem nici o dovadă, spuse Tobias. Mă îndoiesc că am putea face mare lucru în legătură cu Hudson, deocamdată, dar Pelling este un asasin și trebuie oprit. Dacă tu, Vale, ai vrea să ne ajuți, l-am putea atrage într-o capcană. Poate reușim să-l convingem să se autoincrimineze, în fața a doi bărbați al căror cuvânt nu va putea fi pus la îndoială.

– Presupun că eu aș fi unul din cei doi martori, rosti Vale. Și cine ar fi celălalt?

– Crackenburne.

Vale părea îngîndurat.

– S-ar putea să dea roade planul tău. Și cum ai de gînd să-ți regizezi această punere în scenă?

Tobias surîse placid.

– Cu ajutorul domnului Nightingale. Vale și Tobias se uitară unul în ochii celuilalt. Cu puțin noroc, am avea timp să-i întindem momeala și să-l atragem în cursă chiar în această seară, spuse Tobias.

Pînă și în semiîntinericul de pe terasă, Lavinia reuși să-și dea seama de plăcerea rece a apropierei vînatului, plăcere care se putea citi clar în ochii ambilor bărbați.

Însă nerăbdarea de vînat a lui Tobias se mai potoli ceva mai tîrziu, cînd el trimise, la hanul în care locuia Pelling, un mesaj bine ticluit în legătură cu o licitație foarte restrînsă.

Răspunsul veni cu promptitudine.

Oscar Pelling își făcuse bagajele și plecase, la puțin timp după miezul nopții. Nimeni nu știa în ce direcție o apucase acesta.

– Unul dintre cele mai deranjante aspecte ale acestei chestiuni, comentă Lavinia la un pahar de sherry, înainte de ivirea zorilor, este că domnul Nightingale pretinde să fie plătit pentru timpul irosit, în ciuda faptului că planul nostru a dat greș. Și se pare că am început să cam pierdem din clienții care ne-ar fi putut acoperi cheltuielile.

23

Adoua zi dimineață, Tobias sosi la micul dejun într-o dispoziție care nu prevestea nimic bun.

Anthony, arătînd și el la fel de abătut, intră în sufragerie în urma lui Tobias.

Bucuria inițială a lui Emeline de a da cu ochii de Anthony se transformă instantaneu într-o stare de acută îngrijorare.

– Vai, Doamne, iar s-a întâmplat ceva rău.

Lavinia își puse ceașca pe farfurioară.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Tobias se așează pe scaunul lui obișnuit și puse mâna pe ibricul de cafea.

– Amîndoi s-au făcut nevăzuți.

– Amîndoi? Lavinia studie fața impenetrabilă lui Tobias, după care îl privi întrebător pe Anthony.

– Nu a dispărut numai Pelling. Cu puțină vreme în urmă, am trecut pe la cabinetul doctorului Hudson. Nici el nu mai este de găsit. Anthony ezită politicos, cu o mîna pe spătarul scaunului. Îmi permiteți să iau loc?

– Da, bineînțeles, rosti iute Emeline.

Lavinia ridică din sprîncene.

– Anthony, te rog să ne scuzi mica impolitețe. Doar că ne-am obișnuit foarte mult cu modul de-a dreptul încîntător în care Tobias se face aici comod, ca la el acasă. După cum vezi, el nu mai pierde timpul așteptînd să fie invitat.

Tobias ignoră veninoasa remarcă a Laviniei. Își turnă cafea în ceașcă, după care îi întinse lui Anthony ibricul.

– Am ajuns la concluzia că, probabil, acei doi tîlhari, pe care i-am întîlnit aseară, i-au comunicat lui Pelling că au dat greș. Cu siguranță că acesta și-a dat seama că, dacă noi am aflat atît de multe, încît am ajuns să stăm de vorbă cu Maggie, înseamnă că ne-am apropiat mult prea amenințător de el. Probabil că l-o fi avertizat și pe Hudson. Ori poate că nenorocitul acela de hipnotizator a ajuns de unul singur la concluzia că a sosit timpul să o ștergă englezește din peisaj.

Emeline se uită la el.

– Și unde crezi că au plecat?

– Încă nu avem de unde ști. Tobias trecu în revistă felurile de mîncare de pe masă, precum un minotaur întărîtat care își

privea ofrandele aduse. Mă îndoiesc mult că cei doi vor îndrăzni să se întorcă imediat la reședințele lor cunoscute. Nu m-ar mira să aflu că amîndoi sînt acum în drum spre bătrînul continent. Poate că Hudson va prefera să se întorcă în America.

– Cu siguranță că nu-și vor mai face apariția la Londra în viitorul apropiat, rosti cu o nedisimulată satisfacție Anthony.

– Faptul că amîndoi s-au făcut în același timp nevăzuți dovedește o dată pentru totdeauna că au fost într-adevăr asociați în această afacere, concluzionă Tobias.

– Nu e obligatoriu să fie chiar așa. Lavinia mușcă dintr-un ou, aruncîndu-i bărbatului o privire liniștitoare. Poate că Howard a plecat din Londra pentru că s-a simțit intimidat de atitudinea ta, cînd l-ai vizitat, cu cîteva zile în urmă. Tu l-ai cam amenințat, atunci, mai mult sau mai puțin.

Tobias dădu din umeri.

– L-am amenințat mai degrabă mai mult și nu mai puțin. Anthony se uită la el.

– Nu mi-ai spus că ai vorbit cu Hudson. Ce i-ai spus?

– A fost o chestiune personală. Tobias o privi cu coada ochiului pe Lavinia, în timp ce își supraaglomera farfuria cu ouă. Nimic care ne-ar putea interesa în dimineața asta.

Doamna Chilton intră grăbită în sufragerie, aducînd încă o farfurie plină cu ouă.

– Se pare că e o mare înghesuială pe-aici, dimineața. Va trebui să mărim comanda de ouă.

Lavinia își drese glasul.

– O cantitate mare de ouă și de lapte este foarte costisitoare.

– Sînt sigură că ne putem permite cîteva ouă în plus, îi luă vorba iute Emeline.

– Whitby mi-a spus de dimineață că în ultima vreme folosește mai puține ouă ca de obicei, interveni Tobias. Am

să-i dau dispoziție să-ți trimită și dumitale din ouăle rămase, doamnă Chilton.

– Bună idee ați avut, domnule. Doamna Chilton o porni din nou spre bucătărie. Mă duc să mai aduc pîine prăjită.

– Și gem, adăugă Tobias. Iar s-a terminat.

– Bine, domnule, mai aduc și gem.

– Și pentru că tot veni vorba despre excelentul dumitale gem, spune-mi, te rog, cum mai stai cu rezervele de coacăze?

S-a cam depășit măsura, își zise Lavinia. Acum el găsea cu cale să se facă stăpîn și pe bucătăria ei. Următorul pas ar fi fost ca el să inspecteze lenjeria și să decidă ce plante să fie răsădite în grădină.

– Nu-ți bate capul cu rezervele noastre de coacăze, rosti ea pe un ton foarte răspicat. Sînt absolut sigură că avem o cantitate suficientă în cămară.

– Însă nu e cazul să riscăm a rămîne fără coacăze în casă. Tobias îi zîmbi complice doamnei Chilton. Ești sigură că nu e urgentă cumpărarea în după-amiaza aceasta, doamnă Chilton? Pare a fi o zi minunată pentru cumpărături.

Doamna Chilton oftă prelung.

– Cred că n-ar strica să mai cumpărăm cîteva. Femeia ieși pe ușă.

Emeline și Anthony schimbară între ei priviri poznașe. Lavinia ar fi putut să jure că amîndoi de-abia se puteau abține să nu zîmbească.

Tobias bău puțină cafea și arăta acum mai mulțumit decît părăuse cînd intrase în sufragerie, cu puțin timp în urmă.

Lavinia se întrebă dacă nu cumva acel subiect al cumpărării coacăzelor avea întotdeauna un efect binefăcător asupra stării lui de spirit. Poate că totuși nu strica să aibă mereu în casă o cantitate zdravănă din aceste fructe.

La scurtă vreme după ora două, Emeline își băgă capul pe ușa biroului Laviniei, cu pălăria în mînă.

– Tocmai a venit Priscilla, în caleașca mamei ei. Mergem să ne întîlnim cu Anthony și cu unul din prietenii lui, să

vedem noua expoziție de pictură de la galeria aceea micuță de pe Bond Street.

– Foarte bine. Lavinia nu își ridică privirea din notițele ei cu privire la afacerea Meduzei Albastre. Distracție plăcută.

– Mai mult ca sigur că nu ne putem întoarce înainte de ora șase. Priscilla vrea să-și cumpere un evantai nou, iar după aceea Anthony și prietenul lui ne vor însoți într-o plimbare prin parc, în caleașca doamnei Wortham.

– Mmm.

– Doamna Chilton de-abia a plecat să caute coacăze.

– Da, știu. Lavinia își înmuie tocul în cerneală și începu să scrie o nouă propoziție.

– Văd că ești pusă pe treabă. La revedere.

– La revedere.

Cîteva clipe mai târziu, ușa de la intrare se închise în urma lui Emeline. În casă se așternu o liniște bizară. Lavinia mai termină încă o frază și făcu apoi o pauză, pentru a reciti ceea ce scrisese pînă atunci:

... o concluzie cît se poate de nesatisfăcătoare la acest caz. Este evident faptul că Oscar Pelling a ucis-o pe Celeste Hudson, însă este la fel de limpede și faptul că nu va fi niciodată pedepsit pentru crima lui. Meduza Albastră a dispărut fără urmă și, o dată cu ea, s-a dus și orice speranță a noastră de a mai încasa vreun onorariu de la fiecare din cei interesați în această afacere.

Mai multe întrebări rămîn fără nici un răspuns. Eu tot nu pot crede că bunul meu prieten, doctorul Hudson, este un hoț, însă domnul March nu este cîtuși de puțin de acord cu părerea mea.

Unde o fi ascuns Celeste relicva, înainte de a merge să îl întâlnească pe criminalul de Pelling, în seara în care acesta a omorît-o? Nu pot uita nici convingerea valetului, cum că unica persoană care ar fi putut lua

brățara, fără ca cineva să vadă, era doar doamna Rushton. Însă aceasta n-ar fi avut nici un motiv să o ia.

Lavinia lăsă tocul jos și se uită afară, în grădină. O melancolie ca o pînză de păianjen se țesea în jurul ei, amenințînd să o conducă într-una din acele stări de spirit, care o încercau extrem de rar. Se gîndi să lase la o parte însemnările și să citească niște poezii.

Ba nu, își spuse ea. Dat fiind sfîrșitul nefericit al afacerii Meduzei Albastre, ar fi fost poate mult mai bine să se apuce de formularea un anunț pentru ziare. Trebuia găsit foarte repede un nou caz. Totuși, mai era destul de lucrat la anunțul ei. Era oarecum obsedată de ideea de a menționa că, la cerere, ar fi putut să fie puse la dispoziția eventualilor clienți și referințe. Lavinia se gîndi că poate în acel moment ea avea nevoie de puțin aer proaspăt care să îi mai ridice moralul. Ar fi trebuit să fi mers și ea, împreună cu Emeline și cu ceilalți tineri, să vadă expoziția de pictură și să-și cumpere și ea vreun evantai.

Referințe.

Evantaie.

Dintr-o dată, o izbi o idee intuitivă, lăsînd-o aproape fără respirație. Puse cu hotărîre mîna pe toc și își notă pe hîrtie concluzia la care ajunsese, pentru a vedea dacă, scrisă negru pe alb, aceasta mai avea corectitudinea unei judecări de valoare.

Se uită apoi îndelung la ceea ce scrisese, căutînd eventualele fisuri ale raționamentului său. Nu descoperi nici una. Însă nu exista decît o unică modalitate de a verifica acest lucru.

Conacul Banks se înălța dincolo de parcul mic și înțesat de vegetație, la fel de pustiu și trist ca de obicei. Cînd menajera îi deschise ușa, aceasta păru surprinsă să vadă în prag un om în carne și oase.

– Doamna Rushton este acasă? o întrebă Lavinia.

– Da.

– Te rog să-i aduci la cunoștință că doamna Lake dorește să stea de vorbă cu ea, în legătură cu brățara dispărută.

Menajera nu se arată extrem de optimistă în legătură cu perspectiva unei discuții. Dar ea plecă să-și informeze stăpîna că avea o vizitatoare.

Doamna Rushton o primi pe Lavinia în aceeași sinistră cameră de zi. Ea se încruntă dezamăgită, văzînd că Lavinia era singură.

– Sperasem să fie și domnul March cu dumneata, zise femeia. Sau măcar acel tînăr drăguț, domnul Sinclair, adăugă ea.

– Ei sînt amîndoi ocupați cu niște chestiuni arzătoare în după-amiaza aceasta, spuse Lavinia, așezîndu-se vizavi de doamna Rushton. Eu am venit să vă fac un raport complet.

Doamna Rushton se mai luminează la față, auzind care era scopul vizitei.

– Mi-ați recuperat cumva brățara?

– Nu încă.

– Auzi, eu cred că m-am exprimat destul de clar, cînd v-am spus că n-am de gînd să vă plătesc, decît dacă mi-o găsiți.

– Iar eu cred că s-ar putea să știu locul unde se află. Lavinia își atinse pandantivul de argint pe care îl purta la gît. Sau mai bine zis, cred că dumneavoastră cunoașteți acest loc.

– Eu? Dar e ridicol. Dacă aș fi știut unde se află brățara, nu aș fi acceptat să vă plătesc pentru a mi-o recupera.

– Cred că dumneavoastră vi s-a indus o transă de către un hipnotizator și ați primit instrucțiuni să duceți brățara într-un loc secret. Am toate motivele să sper că obiectul se mai află încă în acel loc secret, și că poate fi recuperat de unde a fost ascuns. Pentru asta am însă nevoie de cooperarea dumneavoastră.

– Dumnezeu mare! Ochii doamnei Rushton se măriră de groază. Ea își duse mîna la piept. Vrei să spui că s-ar putea să fi fost hipnotizată fără să știi?

– Da. Lavinia își desfăcu lăntișorul de argint din jurul gîtului. Îl ținu în față, în așa fel încît lumina să cadă pe pandantiv. Doamnă Rushton, vă rog să aveți toată încrederea în mine. Vă cer permisiunea de a vă hipnotiza. În timp ce vă veți afla sub hipnoză, eu vă voi pune cîteva întrebări legate de ceea ce s-a întîmplat în ziua în care a dispărut brățara.

Doamna Rushton păru uimită la vederea pandantivului.

– Știi, nu este ușor să mă hipnotizezi pe mine. Sînt o femeie cu o voință foarte puternică.

– Înțeleg.

Doamna Rushton nu-și mai lua privirea de la pandantivul care se legăna la capătul lăntișorului de argint.

– Auzi, dumneata ești specialistă și în soiul acesta de lucruri?

– Da, doamnă Rushton. Mă pricep chiar foarte bine.

După zece minute Lavinia părăsea inesteticul conac, absorbită în totalitate doar de următoarea sa destinație.

Norocul fusese de astă dată de partea ei. În piațeta din față aștepta, nemișcată, o trăsură.

Ea ridică o mînă, gesticulînd agitat pentru a atrage atenția birjarului asupra ei. Acesta nu făcu nici un gest de a coborî de la locul lui și de a o ajuta să urce în trăsură. Însă ea era acum cu mult prea grăbită ca să se mai simtă ofensată.

Lavinia vru să-i indice birjarului adresa și în același timp deschise ușa vehiculului.

De-abia în acel moment, Lavinia își dădu seama că trăsura era deja ocupată.

Înăuntru era Maggie.

Aceasta avea mîinile legate cu o frînghie. Ochii ei erau mari și înspăimîntați, iar în gură avea un căluș.

Femeia nu era singură. Lîngă ea ședea Oscar Pelling. Acesta îi ținea femeii un cuțit la gît.

– Urcă o dată! îi spuse el Laviniei, altfel o omor chiar aici. Chiar acum. Pe loc. În fața ta.

29

Ti-am supravegheat ore în șir casa, doamnă Lake, așteptînd să văd dacă vei face vreo mișcare indicînd faptul că s-ar putea să fi avut succes în cercetarea ta privind găsirea brățării. Erai ultima și totodată cea mai îndreptățită speranță a mea și îți mulțumesc că mi-ai confirmat încrederea în viclenele și rafinatele tale metode.

– Nu înțeleg despre ce vorbești, șopti Lavinia.

– Ai într-adevăr o purtare tipică feminină, madam. Absolut toate nu știți decît să mințiți și să înșelați, în fiecare din voi zace o potențială Meduză ucigașă. Dar cunoscînd atît de bine natura femeilor, am preferat să te urmăresc astăzi pe tine, în loc să mă țin după domnul March. E clar că este amantul tău și fără nici un fel de îndoială se află sub controlul tău. Acum urcă!

Lavinia se sui fără grabă în cabina trăsorii ferită de priviri indiscrete, așezîndu-se pe bancheta din fața lui Pelling și a lui Maggie. Pelling zîmbi satisfăcut. Lavinia desluși în ochii acestuia o privire de monstru care o pîndea și se înspăimîntă.

– Ce te-a făcut să ajungi la concluzia că eu aș fi descoperit locul unde se află Meduza Albastră? întrebă ea cu prudență.

– Pentru că altfel n-ai fi avut nici un motiv să faci azi încă o vizită la conacul Banks, nu-i așa? Bărbatul rînji satisfăcut. E clar că ai venit aici, la doamna Rushton, în interes de afaceri, iar singura afacere în care sînteți angrenate amîndouă este cea a Meduzei Albastre. Sint absolut convins că nu ați terminat încă afacerea și că nu i-ai înapoiat brățara.

Fiindcă în cazul în care ar fi așa, eu n-aș mai avea nici o nevoie de tine, nu crezi?

– Trebuie să-i dai drumul lui Maggie, spuse cu calm Lavinia.

– Ooo, nu cred că o să fac una ca asta. Pelling împunse beregata lui Maggie cu vârful cuțitului. Se ivi o picătură de sânge. Este doar o tîrfă ieftină, care trebuie să fie pedepsită pentru că m-a trădat. Nu e corect așa, dulceața mea?

Maggie închise ochii și scînci înfundat, pe sub călușul din gură.

Lavinia își atinse pandantivul de argint de la gît, ceea ce spera ea să fie luat doar un simplu gest mecanic datorat nervilor încordați.

– Trebuie să-i dai drumul. Nu mai ai ce face cu ea, iar uciderea ei ar fi prea riscantă pentru tine.

Pelling îi aruncă Laviniei o privire care îi îngheța sângele.

– Ia nu te mai grozăvi atîta, spunîndu-mi mie ce să fac! Știu că aduci numai bebele, încă de prima oară cînd ne-am întîlnit. Probabil că ar fi trebuit să mă descotorosesc de tine încă de-atunci.

– Ar fi fost o mare prostie din partea ta. De altfel, tocmai îți pierduseși soția în niște împrejurări tragice și misterioase. Uciderea hipnotizatoarei care o tratase ar fi fost cam prea mult pentru autoritățile locale, nu crezi? Ar fi putut începe să-ți pună tot felul de întrebări neplăcute și care te-ar fi pus în încurcătură.

– Nu cred. Autoritățile nu m-ar fi deranjat nici cît negru sub unghie. Cauza pentru care nu te-am pedepsit atunci a fost că nu merita osteneala și timpul pierdut. De fapt, tu atunci mi-ai făcut un serviciu. M-ai ajutat să scap de o soție care devenise tot mai greu de suportat și să rămîn de pe urma ei cu moștenirea. Iar în aceste împrejurări, ar fi fost o adevărată mitocănie din partea mea, dacă te-aș fi ucis.

– Mitocănie. Lavinia înghiți în sec. Da. Foarte mare. Însă acum este vorba despre Maggie.

– Maggie nu constituie nici o problemă, după cum poți vedea și singură. Pelling o bătuse pe femeie pe umăr cu cuțitul. O să-i tai beregata atunci când o să cred eu de cuviință. Iar pînă atunci, ea va rămîne aici, tăcută și ascultătoare. Nu-i așa, Maggie?

Lacrimile șiroiau din ochii lui Maggie.

– Tare mi-e teamă că nu va fi chiar așa de simplu, spuse Lavinia. Vezi tu, cît timp Maggie va fi aici, cu acest cuțit la gîtul ei, poți fi sigur că nu îți voi spune unde se află Meduza Albastră. Și brățara asta te interesează, nu-i așa?

– Ba îmi vei spune, replică Pelling. Altfel o vei vedea mai întîi pe Maggie murind încetul cu încetul, chiar sub ochii tăi. Dacă în tot acest timp nu voi izbuti să scot de la tine unde este brățara, sînt absolut convins că vei vorbi atunci cînd îți va veni și ție rîndul.

– Este prea mare riscul să ne omori pe amîndouă. Lavinia se juca acum cu pandantivul de argint, răsucindu-l în așa fel încît să cadă pe el lumina care se strecura pe lîngă marginile perdeluței de la geam. Mult prea mare. Mai bine dă-i drumul lui Maggie. Ea nu poate să-ți facă nici un rău. Tu ești mult prea important și prea puternic ca să-ți faci griji din cauza unei biete prostituate care bea prea mult gin. Nimeni nu le ia în seamă pe femeile de felul lui Maggie.

– Mai tacă-ți clanța! Pelling depărtă vîrfurile cuțitului de la gîtul lui Maggie, îndreptîndu-l către Lavinia. Să taci imediat, auzi?

Lavinia se crispă, rezemîndu-se cu spatele de tapițeria banchetei. Dar cabina trăsुरii nu era prea spațioasă. Pelling putea s-o spintece pe Lavinia într-o clipă, înainte să apuce ea să atingă ușa, dacă lui i-ar fi trecut prin cap așa ceva.

Maggie deschise ochii și se uită la ea, cu o expresie de spaimă și resemnare.

– Știi ce încerci să faci acum, îi spuse Pelling Laviniei. Ai vrea să mă hipnotizezi. Însă nu vei reuși. Mintea mea este mult prea puternică.

– Da, tu ești puternic, șopti ea. Mult prea puternic.

Pelling părea amuzat.

– E-adevărat. Celeste și Howard Hudson și-au încercat amîndoi puterile cu mine. Și amîndoi au dat greș. Dacă ei n-au putut să mă hipnotizeze, n-o să reușești nici tu să-mi faci asta, nu e bine?

– Da. Lavinia îl privea fix, făcîndu-și de lucru cu pandantivul de la gît. Într-adevăr, puterea mea e redusă, în comparație cu a lor. Iar tu ești mult prea puternic. Foarte, foarte puternic. Dar vine noaptea. Curînd se va lăsa întunericul. Pe întuneric, îți va fi greu să păzești două prizoniere. Mai bine las-o pe Maggie să plece. Cum ți-am mai spus, ea nu-ți poate face nici un rău. Pelling nu zise nimic. Ești mult prea puternic. N-ai nevoie de ea. Nu ți-ar aduce decît necazuri. Mai bine arunc-o-n stradă. Nu îți poate face nici un rău. Ești mult prea puternic.

Pelling nu căzuse într-o transă profundă, își dădu seama Lavinia. Acum devenise de un calm bizar, de parcă ajunsese la o concluzie și își formulase în minte un plan. Lavinia nu putea decît să se roage lui Dumnezeu ca el să nu se fi decis să-i taie pe loc lui Maggie gîtul și să încheie definitiv acest capitol. Expresia din ochii lui Maggie îi spunea că femeia se temea îngrozitor de acest lucru.

Fără nici o avertizare, Pelling ridică mîna și bătu în tavanul cabinei cu mînerul cuțitului.

Trăsura se opri, hurducîndu-se.

Pelling deschise ușa.

Lavinia se uită afară, văzînd o porțiune din strada învăluită în ceață. Pentru o clipă ea se temu de ceea ce putea fi mai rău, și anume că Pelling alesese un loc izolat, unde ar fi putut arunca un cadavru, fără teama de a fi văzut.

Dar un scîrțîit de roți care se auzi în apropiere o mai liniști. După cîteva momente, pe lîngă ei trecu căruța unui fermier, care se opri în fața unei porți.

– Nu mai am nevoie de tine, îi spuse Pelling lui Maggie. El ridică pumnul.

Maggie se smiorcăi pe sub căluș, văicărindu-se.

Laviniei i se tăie răsuflarea. Își simțea mâinile ca de gheață. Însă reuși să-și păstreze tonul scăzut și constant.

– Mult prea puternic, spuse ea cu un glas moale, blînd și liniștitor. Tu ești mult prea puternic. N-are nici un rost s-o omori. Mult prea puternic. N-are rost să riști. E mult mai bine să nu riști s-o omori. Tu ești mult prea puternic. N-are rost să riști.

Pelling mișcă din nou cuțitul, tăind legătura călușului. Cu îndemînarea unuia care mai făcuse asemenea treburi, el lăsă în jos cuțitul, tăind frînghia cu care îi legase lui Maggie mâinile.

– Ieși de-aici, tîrfă! Tu nu-mi poți face necazuri. Eu sînt mult prea puternic. Bărbatul o împinse pe Maggie afară, ca pe un sac cu rufe murdare.

Maggie se rostogoli și se chirci pe caldarîm.

Pelling trase ușa cu forță, făcîndu-i semn birjarului să pornească din nou. Trăsura o luă din loc.

– Povestește-mi despre Celeste, spuse repede Lavinia. Povestește-mi ce n-a mers bine.

Pelling ținea cuțitul în mîină, cu vîrfurile tăișului îndreptat spre pieptul ei.

– A încercat să mă manipuleze. A încercat să mă păcălească.

– Ai angajat-o să fure brățara?

– N-am avut încotro. În ochii lui Pelling apăruse furia. Eu am vrut să-l angajez pe Hudson, nu pe o femeie. Auzisem că, în schimbul unei sume de bani, el putea face rost de anumite obiecte de valoare, pentru clienți discreți. Bijuterii și pietre prețioase – treburi de felul ăsta.

Bărbatul se înșelase în legătură cu Howard, își spuse Lavinia. Nu încăpea nici o îndoială că de furat se ocupa Celeste. Însă nu era acum momentul să-l contrazică.

– Aveai nevoie de cineva care să fure pentru tine Meduza Albastră? îl întrebă ea cu precauție.

– Da. Eram dispus să-l plătesc bine pe Hudson pentru asta. El mi-a ascultat propunerea, arătându-se la început destul de interesat de afacere. Mi-a spus că se va gândi bine la idee și mă va informa asupra hotărârii pe care o va lua. Dar când am revenit pentru a perfecta înțelegerea, el mi-a adus la cunoștință că îi lipsea curajul de a duce la bun sfârșit misiunea. Era mult prea greu și mult prea periculos de îndeplinit așa ceva, mi-a mărturisit el atunci.

– Însă Celeste avea cu totul altă părere, nu-i așa?

Pelling pufni în surdină.

– Cîteva zile mai tîrziu, ea a venit la mine. Singură. Mi-a spus că Hudson mă refuzase deoarece, după ce făcuse cercetări privind brățara, într-o carte veche pe care o găsisese, devenise brusc obsedat de dorința arzătoare de a intra el însuși în posesia acelui obiect.

Lavinia încremeni. Poate că Tobias avusese dreptate, atunci cînd afirmase că Howard ajunsese să se convingă de-a binelea că legenda brățării era adevărată. Pînă la urmă, Howard era într-adevăr foarte decis să cerceteze fenomenul. Și era foarte posibil ca, în zelul lui de a continua să aprofundeze cunoașterea domeniului hipnozei, să se lase tentat de ocazia ivită, de a fura doar pentru el Meduza Albastră.

– Nătărăul a crezut că piatra de pe brățară are puteri miraculoase, pe care el le-ar fi putut controla. Pelling făcu o mișcare cu pumnalul, într-un gest disprețuitor. Că are forțe supranaturale, magice, de magnetism animal, care i-ar fi putut spori considerabil propriile puteri de hipnotizator.

– Și Celeste s-a oferit atunci să se ocupe ea de acest furt pentru tine, nu-i așa? Ea a bătut palma cu tine, ca să-ți faci acest serviciu.

– Contra unei mari sume de bani. Femeia avea de gînd să-l părăsească pe Hudson. Dar mai întîi voia să devină independentă din punct de vedere financiar.

– Înțeleg.

– Am fost de acord cu condițiile puse de ea, fiindcă nu am avut încotro. Ea și Hudson s-au mutat apoi la Londra. Atunci am venit și eu aici, pentru că m-am gândit că era prudent să stau cu ochii pe investiția mea. Nu poți avea niciodată încredere într-o femeie.

Maggie se ridică imediat de pe pietrele dure ale caldarîmului, fără să-i pese de genunchii loviți și de palmele zdrelite. Femeia își apucă poalele rochiei și începu să alerge în disperare, pentru a se depărta, cât mai repede, de trăsura care plecase în goană.

Avea să-i spună domnului March, se hotărî Maggie. Va găsi ea o modalitate de a-i trimite vorbă. Se părea totuși că nu mai avea nici un rost, deoarece era evident faptul că Pelling avea de gând să-i taie doamnei Lake beregata. Orice prost și-ar fi putut da seama că acesta era un criminal cu sânge rece.

Dar și March putea omorî la nevoie, își zise ea. Era sigură. Sesizase lucrul ăsta în privirea lui de după încăierarea din holul de la intrare. March nu era un monstru, ca Pelling, însă putea deveni nemilos, atunci când se punea problema protejării doamnei Lake. Maggie ar fi putut să jure că așa era.

Partea proastă era aceea că, atunci când ar fi reușit ea să-l găsească și să-i comunice ceea ce se întâmplase, era posibil ca doamna Lake să fi fost deja moartă.

Totul părea inutil. Dar trebuia să încerce. Era tot ce ar mai fi putut să facă pentru doamna care tocmai o salvase de la o moarte sigură.

Absorbită de gândul la obligația ei morală, nu îl observă pe bărbatul care sărise jos din căruța fermierului, pînă când nu se izbi de el. Acesta o prinse ferm de umeri și o ținu să nu cadă. Năucită de ciocnire, ea clipi de cîteva ori, trezindu-se că se uită în niște ochi implacabili, reci ca gheața.

– Ce se întîmplă în trăsura aia? o întrebă Tobias. Spune-mi tot ce știi. Și cît mai repede.

– Celeste a furat brățara și s-a întîlnit cu tine în depozitul părăsit. Lavinia își atinse din nou pandantivul de argint. Ea știa acum că Pelling nu era total imun la hipnoză, așa cum pretindea. Dar cu siguranță nici nu era un subiect prea ușor de hipnotizat, mai ales în acele condiții extrem de grele. Ea nu putea spera decît să-i distragă bărbatului atenția și, cu puțin noroc, poate chiar să-i influențeze într-o oarecare măsură gîndirea. Lavinia încerca acum să cîștige timp. Ai omorît-o pentru că nu mai aveai nevoie de ea? Pelling se uită scurt la pandantivul care se mișca ușor. Păru puțin derutat la vederea acestuia. Își schimbă direcția privirii, apoi reveni la el. Bărbatul nu o auzise, își dădu Lavinia seama. De ce ai omorît-o pe Celeste? îl întrebă ea pe șoptite.

Pelling se uită la ea.

– Am omorît-o pentru că mi-a comunicat că dorește să modifice înțelegerea noastră. În ochii lui se ivi din nou o furie oarbă. Ca o tîrfă proastă ce era, mi-a trimis vorbă că vrea de două ori mai mulți bani decît stabiliserăm noi inițial, pentru nenorocita aia de brățară. M-am declarat de acord să mă întîlnesc cu ea în acel depozit, ca să-i dau banii în schimbul Meduzei.

– Și atunci ai strangulat-o.

– A meritat-o cu vîrf și îndesat. Bineînțeles că ea s-a zbatut să scape. Mi-a fluturat prin față nenorocitul ăla de evantai al ei. A încercat să mă hipnotizeze. Însă eu am omorît-o înainte ca ea să apuce să mai scoată vreo vorbă.

– Și după aceea ai constatat că Celeste nu adusese cu ea și obiectul respectiv. Ți-ai făcut greșit socoteala. Ai omorît-o prea devreme. Cu ce problemă te-ai confruntat! Habar nu aveai unde ascunsese ea brățara.

– Am încercat să fac cîteva cercetări discrete, în dimineața următoare.

– Dar n-ai reușit decît să stîrnești zvonuri în legătură cu dispariția Meduzei, spuse Lavinia, gîndindu-se la vizita făcută de Nightingale acasă la Howard noaptea tîrziu și la interesul neașteptat manifestat de lordul Vale pentru căutarea acestei piese. În felul acesta, s-au răspîndit extraordinar de repede veștile referitoare la furtul brățării.

– Da. Și după aceea Hudson l-a angajat pe March pentru soluționarea problemei. Trebuie să recunosc că a fost o mișcare foarte inteligentă din partea lui.

– De fapt, doctorul Hudson m-a angajat pe mine să rezolv cazul.

Pelling nu luă în seamă mica ei intervenție, cufundat acum în povestirea lui.

– Am scotocit apoi prin mai multe magazine de antichități, gîndindu-mă că nemernica de Celeste s-ar fi putut să încheie cumva în privința brățării o afacere mai profitabilă cu unul dintre negustorii care se ocupă cu așa ceva.

Era clar că el nu știa nimic despre furtul, aberant în aparență, al doamnei Rushton, avînd ca obiect propria ei brățară, își spuse Lavinia. Pelling nu știa decît faptul că sărmana Celeste pusese cumva mîna pe Meduză, însă era limpede ca lumina zilei că hoața nu-i comunicase lui și modalitatea în care izbutise să o fure. Poate că femeia socotise asemenea detalii ca făcînd parte dintre cele mai ascunse secrete profesionale.

Lavinia opri pentru o vreme mișcarea pandantivului.

– Deci tu ai fost acela pe care l-am surprins eu în acea zi, în magazinul domnului Tredlow.

– Da. Atunci m-am gîndit ce noroc am avut, că tu nu m-ai văzut. În acel moment al desfășurării evenimentelor, eu nu voiam să te omor încă, deoarece voiam ca tu să cauți în continuare brățara. Mă gîndeam că este foarte posibil, ca folosind relațiile lui March, voi să-mi găsiți obiectul. Pelling zîmbi din nou și ridică vîrful pumnalului. Și chiar asta s-a și întîmplat, nu-i așa?

– Da.

– Unde este Meduza Albastră, doamnă Lake?

Ea inspiră adânc.

– Doar nu te aștepti să-ți spun acum acest lucru. Știu că mă vei ucide, imediat ce vei afla.

– Ba îmi vei spune, o încredință amenințător Pelling. O privire ca de șarpe sticli în ochii lui. Pînă la urmă, vei fi chiar foarte fericită să-mi dezvălui locul în care se găsește.

La scurt timp după aceea, trăsura se opri cu o zguduitură. Lavinia simți mirosul fluviului. Atunci cînd Pelling deschise ușa, ea zări prin ceața deasă niște docuri care stăteau să cadă și cîteva prăpădite de acareturi cu aspect provizoriu. Lavinia auzi zgomotul ca un scîrțîit făcut de bîrnele docului, lovite de apă, însă fluviul nu se putea distinge prin pîcla ceții. În preajmă se pare că nu era nici țipenie de om.

Lavinia încercă să se gîndească la ceea ce avea de făcut în continuare.

Pelling îndreptă spre ea vîrfurile cuțitului și-i porunci să coboare din trăsură. Lavinia coborî cu multă circumspecție și privi în sus, către birjar. După o privire fugară aruncată trăsăturilor de brută ale acestuia, îi dispăru și bruma de speranță într-un eventual ajutor din partea lui; omul de pe capra trăsurii era unul dintre cei doi bărbați care îl atacaseră pe Tobias în holul casei în care locuia Maggie.

Acesta nu o privi pe Lavinia în ochi, atenția lui fiind în întregime îndreptată în direcția lui Pelling.

– Eu mi-am cam terminat treaba. Unde-i restul de bani?

– Ține. Pelling îi aruncă un săculet. O să găsești acolo toți banii. Ia-i și cară-te.

Ticălosul desfăcu sfoara care lega gura săculetului, se uită înăuntru, după care dădu din cap mulțumit. El ridică biciul și lovi caii să plece.

Trăsura se urni din loc clătînîndu-se și se pierdu în ceață.

Ceața asta groasă ar putea să-mi ofere o posibilitate de scăpare, își spuse Lavinia. Dacă ea ar izbuti să fugă suficient

de repede, ar reuși poate să scape de cuțitul lui Pelling și să se facă nevăzută în întuneric. Lavinia își apucă poalele rochiei.

– Să nu-ți faci iluzii că poți scăpa de mine, doamnă Lake. Pelling își băgă mâna în buzunarul paltonului, de unde scoase un pistol. Rînji din nou. De un cuțit mai poți scăpa, dar de glonț nu. Iar eu sînt un excelent trăgător.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă de acest lucru. Însă dacă mă omori acum, nu vei afla în vecii vecilor unde a ascuns Celeste brățara.

– Să fii sigură că glonțul cu care te voi opri nu te va omori. Nu imediat. Vei avea timp destul să-mi spui tot ce știi. Acum o să intrăm pe ușa aia de-acolo. Îi indică direcția cu pumnalul. Mișcă mai repede, doamnă Lake. Mi-am cam picrdut răbdarea.

Lavinia își atinse din nou pandantivul.

– Mi-ai spus că ești un bărbat puternic. Te cred, domnule. Am mare respect pentru un bărbat cu o astfel de putere.

Pelling se uită la pandantiv.

– Încetează dracului o dată cu pandantivul ăla.

– Puterea ta mă sperie.

– Firește.

– Mă face să mă simt neputincioasă. De parcă aș fi departe de tot de tine, la capătul unui coridor foarte lung și foarte întunecos.

– Tacă-ți naibii melița aia! El făcu un mare efort să-și dezlipească privirea de la pandantiv. Intră pe ușa aia, doamnă Lake. Grăbește-te!

– Știu unde se află brățara, rosti ea suav. Să-ți spun acum?

El se mișcă nerăbdător, luîndu-și ochii de la pandantiv.

– Unde este?

– Celeste a ascuns-o foarte bine. Lavinia făcu un pas înapoi, înspre cheiul care mărginea fluviul. Brățara se află la capătul unui foarte lung coridor. Poți să vizualizezi cu ochii

minții acest coridor? Este același coridor în care mă aflu și eu. Eu par atât de mică acolo, la capătul coridorului. Va trebui să vii mai aproape ca să mă vezi mai bine. Lavinia mai făcu încă un pas în spate. Am la mine Meduza, aici, la capătul coridorului. Trebuie să parcurgi întreg acest coridor, ca să mă găsești pe mine, și brățara ...

– La dracu’! Nu mai pălăvrăgi atîta despre coridoare. Totuși făcu un pas șovăitor, urmărind-o, în timp ce ea se îndrepta, cu spatele, prin ceață, către fluviu. Nu vreau să mai aud nimic despre coridorul ăsta lung.

– Dar trebuie să parcurgi acest coridor lung, foarte lung, dacă vrei să găsești Meduza. Lavinia continuă să alunece, încet, spre perdeaua cenușie, de ceață, care învăluia fluviul. Cu coada ochiului, ea se uită după vreo alee sau pasaj printre clădiri, care i-ar fi putut oferi protecție pentru cîteva secunde. Vino cu mine prin acest coridor. Îl cunoști foarte bine.

– Nu. Nu știu despre ce vorbești.

Dar el o urmă, de parcă l-ar fi tras așa. Din păcate, el continua să țină strîns pistolul în mîna.

– Este același coridor pe care mergi ori de cîte ori consideri că trebuie să lovești o femeie. Este locul în care tu deții controlul. Locul în care te simți puternic. Cînd te afli în acest coridor, nimeni nu-i mai puternic ca tine.

– Da. El continuă să meargă după ea, mișcîndu-se acum ceva mai repede. Eu sînt cel puternic.

– Femeile nu te pot manipula, cînd te afli în acest loc.

– Nu. Aici eu sînt stăpînul. Tonul i se schimbă treptat, subțindu-i-se. Ea nu-mi poate face nici un rău aici.

– Cine nu-ți poate face rău?

– Mătușa Meduza.

Lavinia aproape că se poticni.

– Mătușa *Meduza*?

Pelling scoase un chicotit ca de băiețel, nu de om în toată firea.

– Așa îi spun cu mătușii Miranda cînd nu este de față. Ea crede că mă poate împiedica să mai fac rele, dacă mă bate des și foarte rău. Dar se înșală. Pentru că, vezi tu, ea are dreptate. Există în mine un demon care mă face puternic. În curînd, o să-i arăt eu ei! Am s-o ating atît de tare pe mătușa Meduza, încît ea n-are să mai fie în stare să-mi facă niciodată rău. Am s-o omor.

Lavinia nu mai avea unde să se dea înapoi. Fluviul era chiar în spatele ei. Auzea apa clipocind ușor. Unica soluție care îi mai rămăsese era să meargă în continuare de-a-ndăratelea paralel cu cheiul de piatră. Ea coti ușor în acea direcție. Șirul de depozite goale forma un perete, solid în aparență, de-a lungul fluviului.

– Ai ajuns acum la jumătatea coridoului cel lung, foarte lung ...

Lavinia mergea încet și cu multă băgare de seamă, îngrozită la gîndul că s-ar fi putut împiedica de vreo piatră, situație în care acea transă, atît de fragilă, pe care i-o indusese bărbatului, s-ar fi rupt. Aruncă o privire rapidă spre ușile închise și gemulețele din dreapta ei, căutînd înnebunită o cale de scăpare.

– Am mers după ea în bucătărie, în seara aceea, după ce am rămas numai noi doi, singuri în casă. Știi, nici un servitor nu mai voia să locuiască acolo. Erau cu toții înspăimîntați de mine ...

Brusc, se ivi un pasaj îngust, între două construcții. Era singura cale de ieșire pe care Lavinia o găsisese. Ea se opri, gata să o rupă la fugă.

– ... Atunci am înjunghiat-o pe Meduza cu un cuțit de tranșat carne. A curs foarte mult sînge ...

Dacă ea ar fi fugit atunci, însemna că s-ar fi destrămat definitiv vâlul transparent al mrejei țesute în jurul lui Pelling. Probabil n-ar mai fi găsit altă ocazie.

– Am luat cu mine tot ce am putut duce, iar mai tîrziu

am vîndut toate lucrurile, inclusiv blestemata aia de piatră. Ea mereu îmi spusese că piatra aceea posedă anumite puteri ascunse, dar eu n-am crezut-o. Nu mi-am dat seama că ea îmi spusese adevărul, decît după mulți ani, cînd a început să-mi meargă din ce în ce mai rău. Ea îmi bîntuia visele. Rîdea de mine. Atunci mi-a spus că eu am dat cu piciorul și unicului obiect care m-ar fi putut ajuta să-i alung fantoma.

– Meduza Albastră. Și atunci te-ai hotărît s-o cauți și s-o recuperezi.

– Trebuie neapărat s-o recuperez. Pentru că, vezi tu, ea încearcă să mă înnebunească. Brățara este singurul lucru care ar putea-o împiedica. Trebuie să-mi spui dracului o dată unde se află locul în care o pot găsi.

Lavinia tocmai își aduna forțele, cînd în stînga ei se auzi brusc un puternic filfiit de aripi. O pasăre de apă își cârîi nemulțumirea, plecînd în zbor, la mică înălțime deasupra fluviului.

Pelling se trezi imediat din firava transă în care fusese tîrît de către Lavinia. El clipi o dată, după care păru a înțelege imediat că ceva se întîmplase cu el, ceva foarte rău.

– Unde mă află? Ce-ți închipui că faci? Bărbatul ridică pistolul. Ai crezut că mă poți păcăli?

– *Pelling!* Glasul lui Tobias răsună amenințător de undeva din ceață, reverberînd sinistru printre clădirile pustii. Stai că te-mpușc! Amenințarea aceea neașteptată avu darul să arunce o vrajă hipnotică asupra întregului tablou. Tot ce se afla în jurul Laviniei deveni pe dată calm și tăcut.

Apoi Pelling se uită în toate direcțiile, încercînd să depisteze locul de unde venea vocea.

– *March!* Unde dracu' ești? Arată-te la față! Altfel o omor.

Lavinia o luă la fugă încercînd să-și salveze viața și se îndreptă către adăpostul precar al pasajului îngust pe care îl zărise puțin mai înainte în direcția perdelei protectoare a ceții

dense. Acei câțiva metri puteau fi decisivi pentru viața ei. Se știa că pistoalele ținteau bine doar la mică distanță.

– Nu! Pelling se întoarce către ea. Nu poți să scapi de mine, Meduzo!

– *Pelling!* strigă din nou Tobias cu vocea destinului implacabil.

Pistolul lui Pelling bubui. Pentru o înspăimântătoare clipă cât o eternitate, Lavinia se așteaptă să simtă lovitura glonțului în spate. Apoi femeia înțelege că Pelling trăsesese în direcția lui Tobias, nu înspre ea.

– Doamne Dumnezeule!

Dar glonțul nu-și atinsese ținta, își dădu ea seama. Pelling n-ar fi putut să-l vadă pe Tobias, prin ceața aceea groasă.

– Las-o pe ea, Pelling! strigă din nou Tobias cu acel straniu glas care părea să vină de niciunde, și în același timp de peste tot. Mai întâi trebuie să mă omori pe mine, dacă vrei să mai ai vreo șansă de scăpare.

Lavinia se lipi de cel mai apropiat perete și trase cu ochiul pe după colț. Pelling aruncase pistolul descărcat și acum cotrobăia cu frenezie în buzunarul paltonului pentru a scoate de-acolo al doilea pistol.

– Arată-te o dată, March, zberă Pelling. Cu noul pistol în mână, acesta se răsuci pe călcâie, încercând să-și zărească adversarul prin pîcla deasă. Unde ești, stîrpitură afurisită?

– Chiar în spatele tău, Pelling.

Tobias ieși în cele din urmă din ceață, îndreptîndu-se fără șovăială, de-a lungul cheiului, către ținta sa. Și el avea un pistol în mână. Marginile de jos ale paltonului său negru loveau ritmic bombeurile cizmelor lui. Părea înconjurat de o invizibilă aură de energie care creștea în intensitate și se extindea tot mai mult, pe măsură ce bărbatul se apropia de victima lui.

Laviniei această impresie îi apărură ca și cum Tobias ar fi

captat forță din pîcla întunecată a înserării care se lăsase, folosind-o la fel cum un bărbat ar fi mînuit o sabie.

Femeia privea toată scena cu sufletul la gură. Ea își văzuse iubitul pînă atunci de multe ori dezlănțuindu-se, dar parcă niciodată atît de puternic.

Pentru înția oară de cînd îl cunoștea, Lavinia desluși harul sălbatic, natural, înnăscut, cu care fusese înzestrat Tobias. Femeia vibra din cap pînă-n picioare. Se întrebă dacă nu cumva era păcat că el nu se gîndise niciodată să se lanseze în cariera de hipnotizator.

În această fulgerătoare și uluitoare viziune intuitivă care i se revelase, Lavinia înțelese un adevăr cutremurător: talentul brut, pe care îl ghicise ea acum în Tobias, îi stîrnea și ei acea energie care îi oferea puterea de a practica hipnoza. De parcă energia magnetismului animal pe care îl descoperise acum trecînd prin el ar fi intrat în rezonanță cu aceea care trecea prin ea.

Tobias era un om cu adevărat periculos și probabil că el simțise acest lucru cu ani în urmă, se gîndi ea, chiar dacă niciodată nu îl acceptase în mod conștient. Iată cum izbutise el să-și autoeduce extraordinara stăpînire de sine. Ea se întrebă dacă Tobias își va da vreodată seama de faptul că această nemaipomenită capacitate a sa de a-și folosi și de a-și ține sub control forțele formidabile pe care le poseda făcea din el un adevărat vrăjitor.

– Nu te mai apropia de mine! răcni Pelling. Părea acum ca scos total din minți. Rămîi dracului o dată pe loc!

El ridică pistolul și trase.

– Nu! urlă cu disperare Lavinia.

Aproape simultan cu prima, răsună și o a doua împușcătură.

Pelling se convulsionează și se rostogoli peste marginea cheiului. Lavinia auzi un plescăit surd.

– Tobias! Ea se năpusti înainte. Ai pățit ceva?

Tobias se uită la ea din mijlocul aceluia clocot invizibil care părea să-l înconjoare. Lăsase în jos mâna în care ținea pistolul. Pentru o clipă, ea fu sigură că sesizase în ochii lui acel formidabil flux de energie de care era capabil.

Totul e numai în imaginația ta. Revino cu picioarele pe pământ.

– Nu, rosti încet Tobias, n-am pățit nimic. N-a țintit bine. Cred că l-ai tulburat tu.

Lavinia se uită spre fluviu, văzându-l pe Oscar Pelling plutind la suprafața apei, cu fața-n jos. Ea știa de ce acesta nu țintise bine. Nu fusese din pricina ei. Fusese înspăimântat atunci când îl văzuse pe Tobias venind spre el, din ceață.

Fără a mai scoate nici un cuvânt, ea se aruncă direct în brațele lui Tobias. El o prinse și o ținu multă vreme strâns, la pieptul lui.

Puțin mai târziu, după ce Tobias scosese din apă cadavrul lui Pelling și îl aruncase într-o căruță, Lavinia își aminti de depozitul părăsit.

– Vreau să arunc o privire înăuntru, spuse ea.

Tobias înaintă spre partea din față a căruței și dezlegă calul.

– De ce?

– A încercat să mă oblige să intru acolo. Ea se uită la ușa închisă. Trebuie să află ce se ascunde îndărătul acelei uși.

El ezită o clipă, după care legă din nou calul.

Fără alte comentarii, el se apropie de ușa depozitul și o deschise. Ea intră încet, încercând să-și obișnuiască ochii cu semiobscuritatea de-acolo.

În interior se aflau multe frînghii făcute colac, lăzi goale și butoaie.

Într-un colț zăcea întins Howard Hudson, legat fedeleș și având un căluș în gură.

Lavinia se repezi la el și îi scoase călușul. Gemînd, bărbatul se ridică în șezut, pentru ca Tobias să-i taie frînghia din jurul încheieturilor.

– Credeam că n-o să mai ajungeți niciodată aici, spuse el.

30

În aceeași noapte, după ce Tobias rezolvase toate treburile cu autoritățile într-o manieră în care, grație numeroaselor sale relații, numai el ar fi fost în stare să le rezolve, ei se întîlniră în salonașul Laviniei, împreună cu Emeline, cu Anthony, cu Joan și cu Vale.

Lavinia își dădu imediat seama că biroul ei era mult prea mic pentru atîtea persoane și, cu siguranță, nu era suficient de impresionant pentru oameni de calibrul lordului Vale. Salonul ei, deși nu era prea impunător, își zise ea, ar fi fost mai potrivit pentru că acolo era ceva mai mult spațiu.

Deși nu primise încă nici un onorariu care să-i acopere cheltuielile ocazionate de acest caz, ea turnă fiecăruia cîte un pahar mare din prețiosul ei sherry. Cînd scapi cu viață după o recentă confruntare cu un criminal, simți nevoia să fii generos, medită ea.

– Toți trei și-au dorit Meduza Albastră, începu ea, așezîndu-se pe canapea, alături de Joan. Fiecare dintre ei avea motivul său. Îmi pare rău să o spun, dar Howard a dat crezare legendelor legate de brățară. El și-o dorea pentru experimentele sale. Celeste spera să o vîndă, pentru ca în felul acesta să mai urce încă o treaptă pe scara socială. Iar Pelling, pierzîndu-și mințile, ajunsese să creadă că brățara i-ar fi putut oferi putere asupra fantomei mătușii sale, pe care o omorîse cînd nu era decît un băiețandru.

Joan se îngrozi.

– A fost foarte riscant. Ce noroc că domnul March a sosit la conacul Banks exact când tu te urcai în trăsură lui Pelling.

– Într-adevăr. Emeline luă o înghițitură de sherry care avu darul s-o întărească. Mi-e și groază să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla, dacă el nu te-ar fi văzut și nu ar fi reușit să vină după tine.

Vale se uită la Tobias, care ședea în fața lui.

– După această întâmplare, trebuie să recunoști că pot exista și coincidențe. Nu-i așa, March? Joan are dreptate: Dacă nu s-ar fi întâmplat ca tu să vii la conacul Banks în acea după-amiază, n-ai fi văzut-o pe doamna Lake urcându-se în trăsură.

Se așternu o scurtă liniște, timp în care cu toții sorbiră din sherry.

Tobias își răsuci paharul între palme și privind-o pe Lavinia, surîse ușor.

– În după-amiaza trecută, n-am ajuns la conacul lui Banks nici printr-o norocoasă întâmplare și nici datorită vreunei coincidențe bizare, spuse el calm. Am urmărit-o pe Lavinia, pentru că îmi lăsase un bilețel prin care mă informa asupra locului unde plecase. Cum, de altfel, îmi promisese că va face întotdeauna.

Lavinia se uită în ochii lui și constată o reflexie a certitudinii pe care o simțea și ea în străfundul sufletului ei. Indiferent de ciondănelile între doi încâpăținați notorii – ciondăneli care urmau în mod indubitabil să mai apară, din cauza puternicelor personalități ale amîndurora – între ei se închegase o legătură indestructibilă. Tobias era mai mult decît iubitul și ocazionalul ei partener de afaceri. Legătura metafizică dintre ei era acum atît de puternică, încît ea știa precis că nu avea nicicînd să fie desfăcută.

– Ce păcat că ați rămas fără clienți, spuse Joan cu o imensă și sinceră părere de rău. Înțeleg că domnul Hudson

și-a amînat pe termen nedeterminat achitarea oricăror obligații față de voi, din cauza lipsei lui totale de bani, iar domnul Nightingale sînt sigură că a anulat, și el, înțelegerea pe care o avea cu voi.

Lavinia se trezi din reverie.

– Ooo, dar am toate motivele să cred că îl pot păstra cel puțin pe unul dintre clienții noștri. Mai exact spus, pe doamna Rushton.

Emeline se încruntă.

– Dar ea ne va plăti numai dacă îi recuperăm relieva și îi aranjăm o vînzare profitabilă a acesteia.

– Sper să mă pot ocupa și de acest detaliu atît de esențial, mîine dimineață, la prima oră, rosti Lavinia mimînd modestia.

Cu toții se uitară la ea cu interes.

Ochii lui Vale sclipiră în lumina flăcărilor din cămin.

– Vrei să spui că știi locul în care a ascuns Celeste Hudson brățara?

– Da, răspunse Lavinia. În după-amiaza trecută, atunci cînd Pelling mi-a aținut calea, tocmai pornisem la drum, pentru a o recupera.

31

Dr. Darfield își ridică privirea din bilanțul contabil pe care îl studia, în momentul în care Lavinia și Tobias fură poftiți să intre în biroul acestuia. De această dată, bărbatul nu mai purta exotica lui robă albastră, remarcă Lavinia. Acum era îmbrăcat mult mai potrivit statutului său de prosper om de afaceri: cu niște foarte moderni pantaloni reiați, o haină elegant croită și o cravată cu un nod sofisticat.

Bărbatul își studie îndelung din ochi vizitatorii, după care închise registrul legat în piele și se ridică încet în picioare. Le făcu semn spre două fotolii.

– Presupun că ați venit după brățară, îi spuse el Laviniei.

– Da. Ea se așeză și își aranjă faldurile jupei. Dînsul este partenerul meu, domnul March. S-a ocupat împreună cu mine de acest caz, încă de la început.

Lavinia nu se arată deloc mirată că Tobias ignoră invitația de a lua loc. Acesta își luă poziția lui preferată, pe care o alegea în orice încăpere, cînd se afla în prezență unei persoane pe care nu o cunoștea sau în care nu avea încredere. Așa că rămase în picioare cu spatele la fereastră, uitîndu-se cu mare atenție la Darfield.

Acesta dădu din cap, cu o expresie abătută și ușor resemnată.

– Mă așteptam să apăreți, de cînd am auzit despre moartea lui Pelling.

Darfield traversă încăperea, apropiindu-se de o mică bibliotecă, scoase cîteva cărți de pe raftul din mijloc și deschise un mic seif îngropat în peretele placat cu lemn. El luă din seif un obiect învelit într-un săculeț din catifea neagră și reveni cu el la biroul său.

Fără a rosti vreun cuvînt, bărbatul dezlegă sfoara de la gura săculețului al cărui conținut îl deșertă pe masă. Puse pe catifeaua neagră o brățară mare din aur, cu o lucrătură delicată și o formă ciudată. În mijlocul brățării se afla o bizară camee albastră.

Lavinia se ridică în picioare și se îndreptă spre birou, mînată de o irezistibilă atracție pentru un asemenea obiect atît de vechi. Incrustațiile fuseseră făcute cu multă măiestrie. Modelul șerpilor încolăciți, care se repeta pe toată brățara, era atît de minuțios detaliat, încît brățara părea să fi fost realizată mai degrabă dintr-o broderie de aur, și nu gravată în metal masiv.

Lavinia o ridică aproape cu evlavie. Brățara i se păru atît de diafană și de gingașă acolo, așezată pe catifea, încît ea rămase oarecum surprinsă de greutate acesteia. Simțea în palmă căldura aurului.

Comeea Meduzei era incrustată cu măiestrie, în mai multe nuanțe alternante de albastru. Șerpișorii se încolăceau pe capul Gorgonei, iar ochii acesteia priveau cu o intensitate de gheață. Micuța dungă distinctă de sub gîtul retezat era realizată cu mare precizie. Gravura aceea miniaturală părea a avea o putere amenințătoare, care o făcea pe Lavinia să simtă fiori reci pe spinare.

– Celeste a făcut în așa fel încît să o întîlnească pe doamna Rushton, într-o după-amiază cînd aceasta se afla în oraș, la cumpărături. Lavinia nu-și lua ochii de la brățară. Și a hipnotizat-o.

– Doamna Rushton este o persoană foarte ușor de hipnotizat, spuse Darfield. Este un mediu excelent.

– În timp ce doamna Rushton era în transă, Celeste i-a dat instrucțiuni să se programeze la dumneata, pentru un tratament terapeutic. De asemenea, i-a mai poruncit să ia brățara din seiful lui Banks și să ți-o aducă duminică.

– Lucru pe care doamna Rushton l-a și făcut. Darfield o urmărea pe Lavinia cum studiază brățara. Bineînțeles că după aceea ea nu și-a mai amintit nimic despre această întîmplare. Celeste avea mari calități de hipnotizatoare, deși a avut grijă să-i ascundă lui Hudson adevărata dimensiune a capacităților ei. Nu avea încredere în nici un bărbat. Mereu spunea că o femeie trebuie să aibă cît mai multe secrete. Ea nu voia ca Hudson să se îngrijoreze gîndindu-se că ea ar fi putut deveni o amenințare pentru propria lui afacere.

Tobias își încrucișă brațele.

– Presupun că de la dumneata a învățat ea arta hipnozei.

– Da. Eu am studiat cu un practician care era unul dintre discipolii doctorului Mesmer.

Tobias înălță o sprînceană.

– Și de ce i s-a alăturat Celeste lui Hudson? De ce n-a lucrat cu dumneata?

Darfield se rezemă de marginea biroului. Rămase o vreme tăcut, căutînd să-și clarifice gîndurile.

– Celeste a fost copil din flori. Ea s-a născut ca rod al legăturii nelegitime dintre o vînzătoare și fiul risipitor al unui bogătaș de la țară, spuse el în cele din urmă. Tatăl ei nu a recunoscut-o niciodată drept fiica lui. Acesta era deja căsătorit cu fata unui alt bogătaș, din apropiere, ale cărui pămînturi se învecinau cu ale lui. Din nefericire, el nu a manifestat nici un interes pentru agricultură. A izbutit pînă la urmă să se ruineze.

Lavinia strînse brățara în palmă cu un gest tandru.

– Celeste și-a croit singură drumul în viață, nu-i așa?

– Da. Unica ei ambiție era de a strînge suficient de mulți bani, încît să-și poată îngropa trecutul și să ajungă în înalta societate. În acest scop, ea s-a folosit de orice bărbat pe care l-a crezut capabil să o ajute în atingerea scopului său.

– Anul trecut ea l-a cunoscut pe Hudson, în localitatea Bath, spuse Tobias.

Darfield îi aruncă acestuia o privire scurtă, apoi se uită în altă parte.

– Celeste a fost o femeie foarte inteligentă. Ea a înfiripat o legătură cu Hudson, după ce a început să aibă suspiciuni în legătură cu unele furturi de bijuterii, care avuseseră loc în casele unora dintre cei mai bogați pacienți ai acestuia. Propriile ei cunoștințe în domeniul hipnozei, ca și o urmărire atentă a activității lui Hudson, au făcut-o să ajungă la concluzia că el era hoțul.

– Ooo, dar eu nu cred că Howard a avut vreo legătură cu ...

– La dracu', interveni enervat Tobias. Ea l-a sedus pe Hudson pentru că a dorit ca el s-o învețe cum să devină o hoată desăvîrșită de bijuterii.

Darfield surîse cu tristețe.

– Ea a intenționat să ajungă la pacienții cei mai bogați ai acestuia. După cum am mai spus, era o bună hipnotizatoare, însă îi lipseau relațiile sociale necesare atragerii unei clientele exclusiviste. Darfield ridică o mîină, cu palma în sus. Eu

nu-i puteam oferi accesul la niște pacienți din mediile cele mai înstărite. Propria mea afacere este destul de înfloritoare, dar eu nu am pacienți din lumea bună. Înțelegeți? Au o foarte mare importanță niște referințe excelente.

Tobias îi aruncă Laviniei o privire.

– Așa am auzit și eu.

– Chiar dacă aș fi putut să-i ofer o listă de clienți ceva mai deosebiți, nu aș fi fost dispus să devin un hoț. Pricepeți? Nu am avut niciodată tupeul lui Celeste. După părerea mea, prin furtul unor bijuterii de valoare, poți ajunge foarte ușor la spînzurătoare.

– Este cu siguranță o îndeletnicire foarte riscantă, se declară Tobias de acord.

– Într-o zi, Oscar Pelling a intrat în cabinetul lui Hudson și i-a propus o afacere. Pelling voia ca Hudson să fure pentru el Meduza Albastră. Darfield tăcu o vreme. Cred că restul îl știți și voi.

– Pelling s-a înșelat cînd a crezut că doctorul Hudson era un hoț profesionist, se grăbi să intervină din nou Lavinia. Dar Howard făcea cercetări în domeniul hipnozei și fără îndoială că el a devenit obsedat de ideea folosirii Meduzei pentru experimentele sale. De aceea a refuzat propunerea lui Pelling, însă a decis să încerce a obține pentru el însuși piatra. Pe de altă parte, Celeste era pregătită sufletește să-și ia zborul de lîngă Howard și avea nevoie pentru asta de o bază materială solidă. Atunci, s-a hotărît să-și ia soarta în propriile mîini și să încheie tîrgul cu Pelling.

Darfield înclină din cap.

– Așa era Celeste. Mereu pregătită să riște totul pe o singură carte. El făcu o altă pauză, după care continuă: Știți, la început, cînd am aflat că a fost omorîtă, am fost sigur că Hudson o asasinase. Tocmai mă pregătisem să o răzbun și mă gîndisem la diverse modalități de a-l omorî pe Hudson fără să fiu prins, cînd voi doi ați preluat cazul. Prima mea tentație a fost aceea de a încerca să vă sperii.

– Ai trimis birjarul cu acel bilețel de avertisment, ca să îi sperii pe Anthony și pe Emeline, spuse Lavinia.

– Da. Însă în aceeași zi dumneata ai venit la cabinetul meu, pretinzând că dorești un tratament. Iar eu m-am prefăcut că nu știu cine ești. M-am hotărât să aștept, pentru a vedea mai întâi ce rezultate dădea investigația voastră.

– Foarte bine ai făcut că te-ai hotărât să aștepti, rosti cu toată feroarea Lavinia. Ai fi putut să omori pe cine nu trebuia, riscând de pomană să ajungi la spînzurătoare.

– Dumneata și cu domnul March mi-ați salvat viața și i-ați făcut dreptate lui Celeste. Darfield se uită drept în ochii Laviniei. Pentru asta îți voi rămîne îndatorat pentru totdeauna. În cazul în care aş putea face pentru dumneata ceva ca să te răsplătesc, sper să nu mă ocolești. Ți-aș putea oferi tratamente gratuite ...

– Nu, nu, mulțumesc, nu, domnule, se repezi ea să-i răspundă. Te asigur că mi-e de-ajuns faptul că am recuperat Meduza Albastră. Lavinia simți din nou pe spinare o răceală neplăcută. Totul e doar în mintea mea, își zise ea. Ori poate că am probleme cu nervii. Femeia își aminti că în ultima vreme trecuse prin grele încercări. Totuși ea puse repede obiectul acela valoros pe bucata de catifea. Spre marea ei ușurare, îi dispăru pe loc acea senzație supărătoare. Există cu toate astea un lucru pe care nu îl înțeleg, continuă ea, pe cînd împacheta la loc brățara în săculețul de catifea.

– Ce anume? o întrebă Darfield.

– Dumneata ai spus că sărmana Celeste nu avea deloc încredere în nici un bărbat. Și totuși ea ți-a încredințat dumatiale această piesă spre păstrare la un loc sigur. Lavinia ridică de pe birou săculețul. Ce a determinat-o, oare, să te considere altfel decît pe ceilalți bărbați?

– Aaa, da. Am omis să vă lămuresc și acest aspect, nu-i așa? Surîsul trist al lui Darfield devenise aproape melancolic. Dacă vă mai amintiți, v-am spus că tatăl ei era căsătorit cu

fiica unui latifundiar din vecini. Cei doi au avut un fiu, care pînă la urmă a fost obligat, din motive financiare, să intre în afaceri.

– Acum înțeleg, rosti cu blîndețe Lavinia. Celeste era surioara dumitale, după tată.

32

Trei zile mai tîrziu, Tobias intra în camera de lucru a Laviniei, părăind extrem de încîntat.

– Tranzacția a fost încheiată, iar noi ne-am primit onorariul.

Lavinia puse tocul jos.

– Tranzacția?

– Doamna Rushton a căzut de acord să vîndă Meduza Albastră unui colecționar anonim, prin intermediul domnului Nightingale.

– Da' știu că n-a pierdut deloc timpul, nu crezi? Banks a murit abia ieri.

– Doamna Rushton este o femeie de afaceri. Bărbatul se instalează comod într-unul din cele două fotolii din fața semineului și zîmbi cu satisfacție. Oricum, ea și-a primit azi-dimineață banii și a fost atît de mulțumită de afacere, încît ne-a plătit și pe noi pe loc.

– E o veste nemaipomenită. Nici nu-mi închipuiam să se încheie chiar atît de repede tîrgul. Femeia chicoti. Cred că n-aș greși să pun un rămășag că pot ghici identitatea colecționarului anonim care a achiziționat brățara.

– Dă-i drumul! Să vedem ce fler ai.

– Presupun că a cumpărat-o lordul Vale.

El surîse.

– Presupunerea ta este greșită. Numele misteriosului colecționar este Joan Dove.

Lavinia se holbă la el cu stupefacție.

– E drept că știam că Joan a moștenit colecția defunctului ei soț, însă nu mi-am închipuit că și pe ea o pasionează antichitățile.

– Bănuiala mea este că pasiunea asta a ei s-a născut de curînd, replică destul de ambiguu Tobias.

Abia atunci îi reveni Laviniei în amintire rochia albastră pe care se hotărîse Joan să o poarte în seara balului ei. Ca și misterul care învăluia legătura acesteia cu organizația „Camera albastră“.

– Lui Joan îi place culoarea albastră, rosti cu precauție Lavinia. Dar n-o să insinuezi că intenționează să utilizeze Meduza ca pe un fel de emblemă sau de pecete personală, ori mă înșel cumva?

– Aș prefera să nu mă hazardez în speculații privind noul șef al unei organizații criminale secrete, sau la opțiunea lui Joan pentru emblema și sigiliul ei.

– Lordul Vale a aflat că nu va mai obține brățara?

– Se pare că Vale știe foarte bine ce s-a întîmplat cu Meduza.

Înainte ca Lavinia să apuce a mai întreba și altceva, ușa se deschise. În prag se ivi doamna Chilton, avînd o figură posacă.

– Doctorul Hudson cere permisiunea să te vadă, doamnă Lake.

– La dracu', murmură Tobias printre dinți. Doamnă Chilton, spune-i, te rog, că doamna Lake nu are chef acum de musafiri.

Lavinia se uită urît la el.

– Controlează-te, domnule! Ți-aș fi extrem de recunoscătoare dacă te-ai abține să mai tot dai atîtea ordine pe-aici.

În acel moment, intră în birou Hudson, avînd atenția concentrată în întregime numai asupra Laviniei. Chiar dacă l-o fi remarcat cumva și pe Tobias ridicîndu-se încet din fotoliu, el nu dădu nici un semn prin care să arate acest lucru.

Lavinia sări iute în picioare, mulțumită de întrerupere.

– Bună ziua, Howard, bine-ai venit. Pot să sper că ți-ai revenit, după greaua încercare din care ai scăpat?

– Datorită ție, draga mea Lavinia. Traversă în grabă încăperea și îi sărută femeii mâinile.

– Și datorită domnului March, în egală măsură, țin eu să-i reamintească în trecut.

Femeia încercă să își elibereze mâinile. Howard nu păru să observe intenția ei. Bărbatul îi ținea degetele prizoniere.

– Bineînțeles, rosti Howard. Și aruncă o scurtă privire și în direcția lui Tobias, după care îi întoarse spatele, într-un gest cât se putea de grăitor. Am venit să-ți spun la revedere, pentru o vreme, draga mea.

Ea își trase ușor mâinile rămase captive, observând că ochii lui Howard căpătaseră o căutătură stranie. Tot nu-i dădu drumul la mâini. Pe Lavinia o cuprinse o ușoară panică, dîndu-și seama că este pusă în situația să-și elibereze mâinile într-un gest forțat, printr-o mișcare brutală. Ea continuă să zîmbească, în speranța că Tobias nu remarcase ce se petrecea. Nu dorea cu nici un preț ca cei doi bărbați să se certe în biroul ei.

– Pleci din Londra? îl întrebă ea surîzătoare.

– Da. Howard se uită în ochii ei. Am nevoie de timp să-mi pot reveni după pierderea dragei mele Celeste. Ca să mă resemnez în legătură cu trădarea ei. M-a bulversat total aflarea faptului că era o hoată profesionistă. Sînt complet răvășit. Este mai bine să plec din capitală.

– Sînt și eu de aceeași părere, Hudson. Tobias traversă și el odaia și îl prinse bărbătește pe Howard de umăr. Este o idee excelentă să părăsești Londra. O dată cu trecerea timpului, se vor mai estompa zvonurile care au început să circule, nu-i așa?

Tobias strînse umărul lui Howard, într-un gest care părea prietenesc. Însă Lavinia desluși în ochii lui Hudson durere și

surprindere. Acesta eliberă mâinile femeii. Din ochii lui dispăru brusc interesul și profunzimea privirii.

– Într-adevăr, rosti Howard printre dinții încleștați. Din glas îi dispăruse totalmente acel ton ademenitor. Îl fulgeră din priviri pe Tobias. Deși draga mea Celeste a fost hoată de bijuterii, din păcate circulă cîteva zvonuri urîte, cum că eu aș fi fost complice.

– Da, știu. Am auzit cu urechile mele asemenea zvonuri, chiar în dimineața aceasta, la club. Tobias își eliberă din strînsoare victima. Dar nimeni nu poate dovedi nimic.

– Bineînțeles că nu se poate dovedi nimic! se aprinse Howard. Și asta pentru că nu există nimic de dovedit. Eu habar n-am avut de activitățile infracționale ale lui Celeste.

– Cu toate acestea, continuă Tobias, mă tem că nu va fi prea simplu să pui capăt acestor zvonuri legate de asemenea înclinații ale tale. Va fi greu să-ți mai atragi o clientală exclusivistă, cît timp prin înalta societate circulă aceste vorbe despre tine.

Zîmbetul lui Tobias nu exprima cîtuși de puțin compasiune, se gîndi Lavinia. Ba dimpotrivă, avea ceva răutăcios. Se întoarse repede spre Howard.

– Și unde vrei să pleci? îl întrebă ea cu bunăvoință.

– Nu m-am hotărît încă. Undeva, unde mi-aș putea continua cercetările și experimentele.

– Îți doresc succes în activitatea de cercetare a hipnozei, îi ură ea.

– Mulțumesc. Howard se apropie de ușă, se opri, se întoarse și o privi lung și languros. Dar te asigur, draga mea, ne vom întîlni, cu siguranță, din nou. În definitiv, noi sîntem buni prieteni, nu-i așa? Am avut dintotdeauna senzația că între noi doi există o afinitate. Una care nu poate fi anulată de încercările sorții sau de ... și privi cu răceală spre Tobias ... părerile unora sau altora care apar și dispar din viețile noastre.

Tobias momentan părea a se gândi foarte serios să-l strângă de gît pe Hudson. Lavinia se grăbi să se interpună între cei doi cocoși.

– La revedere, Howard. Dar ezită să-i mai întindă mîna. Îți doresc numai bine.

– La revedere, draga mea.

El îi mai oferă un ultim zîmbet și părăsi încăperea.

După plecarea lui, se lăsă un moment de liniște. Nici Lavinia și nici Tobias nu spunea nimic, în timp ce doamna Chilton îl conducea pe Hudson către ieșire. Cînd acesta era deja afară, Lavinia se uită la Tobias.

– În legătură cu zvonurile acelea despre Howard, de care ai amintit că circulă prin cluburi, rosti ea fără nici o inflexiune în voce. Cele în care se insinuează că el s-ar fi folosit de calitățile sale de hipnotizator pentru a fura obiecte de valoare de la pacienții săi.

Tobias o privi întrebător și amabil.

– Da, ce-i cu ele?

– Întîmplător, nu știi cine le-a lansat?

Bărbatul se prefăcu a se simți jignit de acea transparentă acuzație a Laviniei.

– Dragă mea, mă învînuiești că m-aș putea preta la acest soi abject de zvonuri?

– Da, exact de acest lucru te acuz. Lavinia îl fixă cu o privire ca de gheață. Mărturisește, domnule. L-ai bîrfit în așa un hal pe Howard, încît să-l determini să părăsească capitala?

– Sînt profund îndurerat de părerea pe care o ai despre mine. Sînt de-a dreptul zdrobit. El se apropie de ea, o cuprinse pe după umeri și o sărută ușor pe frunte. Te asigur că nu mă cobor atîta, ca să lansez asemenea zvonuri lipsite de fundament.

– Dar dacă tu ai fi de părere că aceste zvonuri *nu* ar fi lipsite de fundament ...

– Atunci ar însemna că n-aș avea de-a face cu nici un fel de zvonuri. El îi sărută vîrfurile nasului. Aș avea atunci de-a face cu niște adevăruri.

– Tobias, eu vreau să știu cine a lansat acele zvonuri prin cluburi.

– Credeam că am vorbit suficient de limpede, draga mea, nu sînt genul de bărbat care să prefere zvonurile nefondate.

Ea voia să-i mai pună și alte întrebări, însă tocmai atunci își alesese el momentul să o sărute.

Într-o bună zi, se gîndi Lavinia în timp ce buzele i se îndulceau, lipite de ale lui, ea va trebui neapărat să-i spună că el nu întotdeauna va putea evita o discuție neconvenabilă, în acest mod.

Joan stătea în fața ferestrei înalte din bibliotecă și privea în lumină vechea brățară. Noua piesă achiziționată era extraordinară, își spusese femeia. Modelul care fusese incrustat în aur era uimitor prin minuțiozitatea detaliilor. Ochii Meduzei erau atît de iscusit gravați în piatra aceea albastră, încît puteai crede că într-adevăr aveau puterea de a-i transforma pe oameni în stane de piatră.

Majordomul ei apăru în ușă.

– A sosit lordul Vale, doamnă.

Joan fu cuprinsă de un ușor frison.

– Invită-l, te rog, înăuntru.

După cîteva clipe, intră Vale. El se îndreptă spre ea, lîngă fereastră, și se aplecă delicat deasupra mîinii ei.

– Am primit mesajul tău și am venit imediat, spuse el.

– M-am gîndit că te-ar bucura să admiri noua mea achiziție. Ea i-o întinse, zîbind. Știi că te interesează foarte mult astfel de lucruri.

El o luă și nu spuse nimic multă vreme, bucuros să poată studia în voie acel obiect.

În cele din urmă, Vale ridică din nou privirea către Joan.

– Te felicit, doamnă.

– Îți mulțumesc. Sînt de-a dreptul încîntată de ea. Știi, mă așteptam ca la licitație să intru în competiție măcar cu un singur colecționar. Însă domnul Nightingale mi-a spus că eu am fost singura persoană care a licitat pentru brățară. Mi-a

spus că celălalt client al său, aflînd că eu făcusem o ofertă, s-a retras, facilitîndu-mi posibilitatea de a o cumpăra. Vale zîmbi și se uită din nou cu atenție la brățară. Tu ai fost celălalt client al domnului Nightingale, nu-i așa, domnul meu? îl întrebă ea încet.

– Ești singura persoană pe care o consider demnă de a fi posesoarea unui asemenea obiect fantastic, draga mea. El îi dădu înapoi brățara. Este cu adevărat remarcabilă. Ca și tine, de altfel.

– Îți mulțumesc. Joan se uită la brățară, gîndindu-se cît de mult trebuie să-l fi costat pe el hotărîrea de a se retrage de la licitația secretă. Mi-am dat seama că au început să mă intereseze foarte mult antichitățile. Mi-ar plăcea să fac parte din Clubul Cunoscătorilor. Joan tăcu pentru o vreme. Bineînțeles, în cazul în care clubul acesta acceptă și doamnele ca membre.

– Eu sînt fondatorul clubului. Eu fac regulile. Și n-am nimic împotriva acceptării doamnelor în club.

Ea zîmbi și îi întinse brățara.

– Iată oferta mea pentru admiterea în club, domnule. Ofer muzeului privat al clubului, Meduza Albastră.

– În calitatea mea de custode al muzeului, îți aprob cererea de intrare. El îi luă mîna și o duse, iar, la buzele sale. Apoi ridică fruntea și se uită în ochii ei. Dacă vrei, am putea face, doar noi doi, un tur al muzeului, chiar în această seară.

– Mi-ar face o mare plăcere.

33

Două săptămîni mai tîrziu, într-o însorită după-amiază de joi, Tobias o dădu la o parte pe doamna Chilton și deschise singur ușa biroului. Lavinia ședea într-unul dintre cele două fotolii mari de lîngă șemineu, citind o carte. Lumina soarelui care pătrundea prin geam făcea ca părul ei să pară ca de foc.

– Bună ziua, draga mea, spuse el. Ai un musafir.

Speriată de neașteptata intervenție, ea își ridică ochii, cu expresia aceea derutată pe care o avea de fiecare dată când era întreruptă brusc din cititul vreunei cărți de poezii.

Ochii ei se luminau când îl văzu în ușă.

– Nu știam că ai de gând să treci pe-aici în după-amiaza aceasta, Tobias. Ce vînt te aduce pe la mine? Avem cumva, atît de curînd, vreun caz nou?

– Nu e vorba despre un caz nou, ci mai degrabă despre încheierea unuia ceva mai vechi.

– Despre ce Dumnezeu ar putea să fie vorba?

– Cineva dorește să îți vorbească.

El se retrase și ținu ușa pentru oaspetele Laviniei. O femeie înaltă intră în birou și se opri.

– Bună ziua, doamnă Lake, spuse ea. N-am cuvinte să-ți spun cît de bucuroasă sînt să te văd din nou, și în aceste circumstanțe.

Lavinia rămase perplexă, cu ochii cît cepele și cu gura ușor deschisă.

Tobias savură cu nesaț expresia de pe chipul ei. Nu se întîmpla prea des să fie martorul unui asemenea amestec fermecător de încîntare și uluire, pe fața Laviniei.

– *Doamnă Pelling!* Jessica! Lavinia sări vioaie din fotoliu, lăsă repede cartea pe măsută și se îndreptă iute înspre musafiră. Ești în viață!

– Numai datorită dumitale, doamnă Lake. Jessica zîmbi. De fapt, nu m-am mai folosit de numele Jessica Pelling, din ziua în care mi-am înscenat sinuciderea. În ultimii doi ani, am fost cunoscută sub numele de Judith Palmer.

– Acesta fiind unul din motivele pentru care mi-a fost atît de greu s-o gădesc. Tobias se apropie de fereastră. Am trimis scrisorile mele de investigare, a doua zi după ce Lavinia mi-a spus toată povestea. Ți-ai acoperit foarte bine urmele, doamnă Pelling.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putință, spuse aceasta. Eram sigură că de acest lucru depindea viața mea. Oscar era din ce în ce mai nebun. Furiile îi apăreau tot mai des și erau din ce în ce mai îndârjite. Știam că trebuia să scap, într-un fel sau altul. Și ți-am urmat sfatul, doamnă Lake.

Lavinia îi dădu drumul din îmbrățișare și se dădu un pas înapoi.

Și mi l-ai urmat atît de bine încît am fost și eu convinsă că ai murit. Mă întrebam doar dacă Pelling te-a omorît, sau tu singură ți-ai pus capăt zilelor.

– Îmi pare foarte rău că n-am putut să-ți spun adevărul. Speram să-ți dai seama și singură.

– Faptul că nu ți s-a găsit niciodată cadavrul mi-a dat ceva speranțe, însă nu puteam fi sigură. Lavinia se uită la Tobias. Despre ce fel de scrisori ai amintit?

Tobias dădu din mîină, într-un gest care voia să spună că nu mai avea nici o importanță.

– Am trimis niște scrisori, cîtorva colegi de-ai mei, de pe vremuri. Sînt acum răspîndiți prin toată țara.

– Aaa, da. Colegilor tăi în ale spionajului, rosti Lavinia. Ai fost deștept, domnule.

– L-am rugat și pe Crackenburne să solicite relații de la rețeaua lui de prieteni și cunoștințe. Mi-ai făcut o descriere foarte bună, în ziua în care mi-ai povestit totul. M-a ajutat foarte mult ce mi-ai spus – că Jessica era mai înaltă decît media și că purta un inel cu totul deosebit, care aparținuse familiei sale.

– Da, desigur, spuse Lavinia. Îi zîmbi admirativ. Te-ai gîndit că Jessica trebuia să fi vîndut inelul pentru a supraviețui în noile condiții, așa că ai încercat să dai de urma inelului, am dreptate, sau nu?

– Aceasta a fost numai una dintre cele cîteva strategii folosite de mine. Mai știam și faptul că eram în căutarea unei femei necăsătorite care apăruse de niciunde, cu circa

doi ani în urmă. În final, mi s-a transmis că există o persoană care ar corespunde acestei descrieri și care conduce o școală de domnișoare, în Dorset.

Jessica surîse cu subînțeles.

– Ce noroc am avut că Oscar nu te-a angajat pe dumneata să mă găsești, acum doi ani, domnule.

Tobias scutură din cap.

– Mă îndoiesc că ar fi vrut să te mai găsească vreodată. Așa-zisa dumitale sinucidere îi convenea de minune, din punct de vedere financiar. Doar moștenise întreaga dumitale avere.

– Și la scurtă vreme după asta, a început să fie preocupat de căutarea Meduzei Albastre, completă Lavinia. O vînduse cu mulți ani în urmă, după ce își asasinase, în copilărie, unica mătușă. Dar pe măsură ce înnebunea tot mai rău, a ajuns să creadă că trebuia să recupereze brățara, pentru a ucide spiritul răzbunător al mătușii.

Jessica se înfioră.

– Știam eu că Oscar se afunda tot mai mult în nebunie.

Lavinia îi zîmbi.

– Nu știi cît mă bucur că te văd.

– Nu ești singura mulțumită să afle că doamna Pelling este încă în viață. Tobias zîmbi. Și avocatul lui Pelling este la fel de încîntat. Acum Jessica este văduvă în mod oficial. Și încă una foarte bogată.

– Trebuie să recunosc că banii ăștia îmi pică bine, mărturisi Jessica. Nu scoți mare profit la o școală.

– Și cum se face de ești acum la Londra? se arătă curioasă Lavinia.

– Domnul March mi-a trimis o scrisoare, în care s-a prezentat și prin care mi-a comunicat vestea bună a morții lui Oscar Pelling. S-a oferit să-mi plătească toate cheltuielile legate de deplasarea la Londra, pentru a veni să te văd și să te asigur că sînt bine sănătoasă. Cred că s-a gîndit să-ți facă o surpriză, aranjînd întîlnirea noastră.

Lavinia se uită la Tobias. El simți în tot corpul căldura zîmbetului ei.

– Domnul March are mereu impresia că nu este în stare de gesturi romantice și eroice, îi spuse Lavinia Jessicăi. Însă, de fapt, adevărul este că are o evidentă și remarcabilă capacitate de a alege întotdeauna cadoul cel mai potrivit pentru mine.

34

În după-amiaza următoare, Lavinia efectuează ultimele retușuri la anunțul ei, uscă cerneala cu tamponul de sugativă și se sprijini de spătar pentru a-și savura inteligenta frazare.

Ușa biroului se deschise chiar în clipa în care se pregătea să citească anunțul cu glas tare, pentru a auzi cum sună. În cameră intră Tobias.

Uneori, își zise Lavinia, el sosește exact în cele mai nepotrivite momente.

Femeia se uită la Tobias, supărată.

– Ce cauți aici?

– Căldura cu care mă întâmpini are darul să mă dispună întotdeauna și îmi luminează în permanență viața, draga mea.

– Parcă ziceai la micul dejun că astăzi vrei să discuți ceva cu Crackenburne.

– Crackenburne mai poate aștepta. Nu pleacă nicăieri. Ți-am spus doar că omul ăsta nu părăsește niciodată clubul al cărui membru este. Tobias se uită la foaia de hîrtie din fața ei. Ce e aia?

– Am terminat de redactat anunțul. Singurul meu regret este doar acela că nu am putut introduce în el și exprimarea *pentru persoanele interesate*. Totuși intenționez să-l trimit chiar azi la ziar. Nu vrei să auzi cum sună?

– Văd că ești ferm hotărîtă să nu ții seama de sfaturile mele.

– Da, așa e. Lavinia își drese glasul și începu să citească:

Persoanele care doresc să angajeze un specialist pentru investigații confidențiale pot scrie la adresa de mai jos. Punem la dispoziție referințe deosebite, la cerere. Asigurăm discreție absolută.

– Hmm, făcu Tobias.

Lavinia își îngustă ochii în semn de avertisment.

– Nu te mai obosi să-l comentezi. Sînt foarte mulțumită că sună extrem de profesionist și nu mă interesează părerea ta.

– Sigur că sună profesionist, se declară el de acord, dar n-am putut să nu remarc omisiunea că ai un partener.

– Tu ești total împotriva ideii de a da un anunț în ziare. De ce ai dori să fii menționat?

– Presupun că este numai o chestiune de orgoliu, recunosc eu. E drept că noi sîntem doar ocazional parteneri. Însă din anunțul acesta ar reieși că tu lucrezi întotdeauna singură.

– Păi ...

– Dacă te-ai hotărît să dai un anunț în ziar, aș fi de părere că ar trebui să atragi atenția asupra caracterului de excepție al serviciilor oferite. Cu siguranță că cineva care dorește să angajeze un profesionist în vederea efectuării unei anchete private ar fi mai tentat să facă acest lucru știind că ar beneficia de experiența a doi experți în domeniu, și nu doar a unuia singur.

Și de data asta tot el are dreptate, își zise Lavinia.

– Bine, cred că aș putea să-l reformulez, pentru a sublinia și acest aspect.

– O idee excelentă. El întinse mîna, prinse foaia de hîrtie între degetul mare și arătător, trăgîndu-i-o din mîna. Te ajut bucuros. Putem discuta noua formulare, mîine dimineață, la

micul dejun. S-ar putea să dureze ceva timp, dar sînt sigur că împreună vom compune un text foarte atrăgător.

– Te rog, nu-ți mai bate tu capul, domnule. Ea îi smulse foaia de hîrtie, oferindu-i un surîs glacial. Cu o modificare sau două, va merge foarte bine și acesta. Voi opera eu singură rectificările, în după-amiaza aceasta, și tot astăzi voi trimite anunțul la ziar.

– La dracu', Lavinia ...

Ușa se deschise în spatele lui. El tăcu, aruncînd o privire fulgerătoare peste umăr, în direcția doamnei Chilton.

Lavinia întoarse și ea repede capul spre ușă.

– Da, ce este, doamnă Chilton? Vreun vizitator?

– Nu, doamnă. Cu o privire impenetrabilă, doamna Chilton îl fixă pe Tobias. Domnișoara Emeline a ieșit cu domnul Sinclair; acum plec și eu, să cumpăr coacăze. Am vrut doar să știți că voi lipsi o vreme de-acasă.

– Alte coacăze? Lavinia se încruntă. Dar nu se poate să le fi terminat atît de repede. Nu pot să înțeleg cum putem mânca atît de multe coacăze în ultima vreme.

– Din cauza gemului. Doamna Chilton dădu să iasă, cu spatele, din odaie. E nevoie de foarte multe coacăze ca să iasă gemul bun. Bine. Atunci, eu am plecat. Cred că o să mă întorc la ora trei. Tăcu o clipă, cu o mîna pe clanța ușii, aruncîndu-i lui Tobias o privire imperativă, după care adăugă: La ora trei fix.

Tobias mustăci.

– Nu te grăbi, doamnă Chilton. N-are rost.

Doamna Chilton închise ușa și plecă. Lavinia ar fi putut să jure că o auzise chicotind pe hol.

– Pur și simplu nu pot înțelege cum de se mănîncă atîta gem de coacăze, într-o gospodărie atît de mică, mormăi morocănoasă Lavinia.

Tobias o luă în brațe.

– Doamna Chilton este expertă în prepararea gemului de coacăze. Las-o să hotărască ea în privința cantităților de ingrediente necesare.

– Da, cred că ai dreptate. Și totuși ...

– Iar noi sîntem experți în alt domeniu de activitate, nu-i așa? o întrebă el cu tandrețe.

Lavinia intenționa să protesteze din nou, cînd deodată își dădu seama că el tocmai spusese despre ea că este *expertă*. Nu se întîmpla prea des ca el să-i recunoască meritele profesionale. Acea apreciere din partea lui o făcu să radieze de bucurie.

– Este foarte adevărat, șopti ea.

– Și noi, pe lîngă asta, mai sîntem și parteneri. El își lipi strîns buzele de ale ei. Și cred că acum ar fi un excelent moment de a analiza împreună cîteva dintre detaliile parteneriatului nostru.

– Și care anume, mă rog frumos, ar fi aceste detalii, domnule?

El o privi drept în ochi, cu toată forța unui desăvîrșit hipnotizator.

– Cea mai arzătoare chestiune, în acest moment, ar fi că m-am îndrăgostit iremediabil de tine, doamnă Lake.

La început, ea se gîndi că probabil nu înțelesese bine ce auzise. Apoi își spuse că poate imaginația ei bogată o cam luase razna. În cele din urmă, în adîncul sufletului ei înflori un imens sentiment de fericire. În definitiv el era, se gîndi în continuare Lavinia, unicul bărbat cunoscut de ea, care izbutea fără greș a o face să cadă realmente în transă.

Își petrecu brațele pe după gîtul lui.

– Ce întorsătură fericită a evenimentelor, domnule March. Pentru că și în ceea ce mă privește, coincidența face ca și eu să mă fi îndrăgostit de tine.

Bărbatul îi zîmbi cu dragoste, transa devenind tot mai profundă, fără măcar să mai fie necesar ca el să rostească vreo vorbă.

– Știi, nu ne va fi deloc ușor, adăugă ea puțin emoționată. Vreau să spun că noi avem tendința să ne tot ciondănim, iar afacerile nu au darul decît de a complica și

mai tare lucrurile. Și cred că vor mai fi multe probleme în viitor ...

El îi puse degetele pe buzele, oprindu-i vorbele. După aceea îi zîmbi din nou.

– Noi prea complicăm lucrurile, spuse Tobias.

Apoi o sărută.

Avertismentul ei putea să mai aștepte, își zise Lavinia. Alte lucruri aveau acum prioritate.

SFÎRȘIT